

Pražská vysoká škola psychosociálních studií

Polyamorie očima polyamoriků

Bc. Veronika Lejčková

Diplomová práce

Studijní obor: Psychologie

Vedoucí práce: Mgr. Zuzana Janotková

Praha 2022

Prague College of Psychosocial studies

Polyamory through the eyes of polyamorists

Bc. Veronika Lejčková

Diploma Thesis

Field of study: Psychology

The Diploma's Thesis Supervisor: Mgr. Zuzana Janotková

Prague 2022

Abstrakt:

Diplomová práce přináší hlubší vhled do fenoménu polyamorie skrze zkušenost samotných polyamoriků. V rámci teoretické části je prezentována ucelená definice polyamorie a představeny hlavní oblasti, které jsou s ní na základě odborné literatury spojovány. Praktická část popisuje proces a výsledky interpretativní fenomenologické analýzy (IPA) z šesti rozhovorů. Z analýzy napříč případy vyvstaly celkem čtyři fenomény: Byl/a jsem poly dřív, než jsem to věděl/a, napětí otevřenosti a hranic, poznej sám sebe a péče o vztahovost. Ty jsou v práci podrobně popsány a rozebrány.

Klíčová slova: polyamorie, konsenzuální nemonogamie, vztahovost, partnerské vztahy

Abstract:

The thesis provides a deeper insight into the phenomenon of polyamory through the experience of the polyamorous actors themselves. The theoretical part presents a comprehensive definition of polyamory and introduces the main areas associated with it based on the literature. The practical part describes the process and results of an interpretative phenomenological analysis (IPA) of six interviews. A total of four phenomena emerged from the cross-case analysis: being poly before I knew it, the tensions of openness and boundaries, to get to know yourself, and nurturing our relationships. These are described and discussed in detail. Keywords: polyamory, consensual non-monogamy, relationality, partner relationships.

Key words: polyamory, consensual non-monogamy, relationality, partner relationship

Prohlášení:

1. Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou práci vypracovala samostatně a výhradně s použitím citovaných pramenů, literatury a dalších odborných zdrojů.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita v rámci jiného vysokoškolského studia či k získání jiného nebo stejného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne.....

.....

Bc. Veronika Lejčková

Na tomto místě bych ráda poděkovala všem respondentům za upřímnost a autenticitu, s níž mi dovolili nahlédnout do svých životů. Bez Vás by tato práce nikdy nevznikla. A mé vedoucí Mgr. Zuzaně Janotkové za možnost otevřeného dialogu, laskavost a neutuchající podporu.

Obsah

ÚVOD.....	9
TEORETICKÁ ČÁST	11
1 Co je to polyamorie?.....	11
2 Kdo je to partner/partnerka?	14
2.1 Primární a sekundární partner.....	15
2.2 Metaláska.....	16
3 Formy polyamorie	17
3.1 Polyfidelita.....	17
3.2 Molekula	18
3.2.1 Triáda (trojúhelník).....	18
3.2.2 Čtverec (Quad).....	18
3.2.3 V-vztah (Věčko).....	18
3.3 Polykula	18
3.4 Mono/poly vztah.....	19
4 Stavební kameny polyamorních vztahů.....	20
4.1 Láska.....	20
4.1.1 Láska jako attachment	20
4.1.2 Romantická láska.....	23
4.1.3 Soucitná (compassionate) láska	26
4.1.4 Přátelská (companionate) láska	28
4.2 Flexibilita a oproštění od konceptů.....	30
4.3 Komunikace a upřímnost.....	32
4.4 Etika a konsenzus.....	34

4.5 Osobní rozvoj a identita	35
PRAKTICKÁ ČÁST	37
5 Výzkumné šetření	37
5.1 Cíle výzkumu a výzkumné otázky	37
5.2 Výzkumná metoda	37
5.2.1 Výzkumný soubor	38
5.2.2 Sběr dat	39
5.2.3 Zpracování dat	40
5.3 Etické aspekty výzkumu	42
5.4 Předporozumění	43
6 Analýza výsledků výzkumného šetření	45
6.1 Analýza rozhovoru I. – Jáchym	45
6.2 Analýza rozhovoru II. – Lea	48
6.3 Analýza rozhovoru III. – Apolena	49
6.4 Analýza rozhovoru IV. – Tadeáš	53
6.5 Analýza rozhovoru V. – Nina	56
6.6 Analýza rozhovoru VI. – Marika	59
6.7 Celková analýza hlavních fenoménů	63
6.7.1 Napětí otevřenosti a hranic	64
6.7.2 Byl/a jsem poly dřív, než jsem to věděl/a	66
6.7.3 Péče o vztahovost	67
6.7.4 Poznej sám sebe	69
7 Diskuse	71
8 Limity	74

ZÁVĚR	76
SEZNAM ZDROJŮ.....	77
Přílohy.....	84
Příloha I. – Scénář rozhovoru	84
Příloha II. – Informovaný souhlas	85
Příloha III. – Rozhovory	86
Rozhovor I. – Jáchym	86
Rozhovor II. – Lea	120
Rozhovor III. – Apolena	129
Rozhovor IV. – Tadeáš	154
Rozhovor V. – Nina	170
Rozhovor VI. – Marika	185
Bibliografické údaje:.....	220

ÚVOD

Polyamorie není novým fenoménem, různé variace nemonogamních forem vztahů jsou s lidstvem od nepaměti. V dnešní době je pouze poprvé natolik svobody ve společnosti, aby toto téma bylo možné veřejně otevřít k diskusi a pro lidi, jež tento způsob života vyznávají bylo bezpečné se k němu otevřeně hlásit. To přináší jedinečnou příležitost k vědeckému zkoumání polyamorie, jejíž výzkum je stále v začátcích. Může nám to zprostředkovat cenné poznání ohledně způsobu, jakým lidé navazují vztahy s druhými a zároveň si uchovávají sami sebe. O tom, co považují v partnerství za důležité a o významu hodnot při budování vztahů. Rozšíření povědomí o tom, že existuje mnoho cest, jak lze s druhými prožívat intimitu, blízkost a vytvářet pevné vazby. A konečně ke zboření stereotypu a monogamního paradigmatu, skrze které v západní společnosti pohlížíme na romantické partnerské vztahy dospělých jedinců.

Záměrem této práce je představit polyamorii jako komplexní fenomén podložený konkrétními lidskými příběhy. Fenomén, který sahá za hranice partnerství, a otázku, kolik člověk může a musí mít romantických vztahů. Fenomén, který je podložen hodnotami, názory a může se stát životní filozofií. Snaží se nalézt pomyslnou červenou nit, která se proplétá jednotlivými fakty, příběhy a zkušenostmi s polyamorií, a vynést tak na světlo její skutečnou esenci. Podstatu, která stojí v jejím středu a činí ji tím čím je.

Diplomová práce je rozdělena na dvě hlavní části. V teoretické představuji samotný pojem a fenomén polyamorie, nastiňuji její možné formy a podoby spolu s tématy, která jsou ve spojitosti s ním diskutována a jsou považována za podstatná v rámci diskurzu o polyamorii. To vše doplňuji a demonstruji dosavadními výzkumy z oblasti polyamorie, konsenzuální nemonogamie a partnerských vztahů. V praktické části je podrobně rozebrán a popsán můj vlastní výzkum realizovaný v duchu interpretativní fenomenologické analýzy zaměřený na prožívání a vnímání polyamorie jejími samotnými aktéry - polyamoriky. Uvádím zde výsledky analýz jednotlivých

rozhovorů i celého výzkumu spolu se souhrnnými závěry, které diskutuji a propojuji s dosavadními zjištěními a teoretickou částí.

Věřím, že tato diplomová práce může být přínosem jak pro odbornou, tak laickou veřejnost a poskytnout podklad pro další výzkumy z této oblasti. Přináší podkrytí fenoménu polyamorie, což může sloužit k jeho lepšímu pochopení a zmírnění negativních postojů a stereotypů, které v tomto ohledu panují. Umožňuje také zažít specifický pohled polyamorních jedinců, z kterého si každý může vzít inspiraci do svých vlastních vztahů nebo uvažování o partnerství jako takovém.

TEORETICKÁ ČÁST

1 Co je to polyamorie?

Slovo polyamorie vzniklo spojením původního řeckého *poly*, které znamená mnoho, s latinským *amory*, jež znamená láska. Tento název pravděpodobně prvně použili na sklonku osmdesátých let devatenáctého století Morning Glory a Oberon Zell, kteří tak označili otevřený způsob milostného života, jež vedli (Anapol, 2010). Došlo tak k neobvyklému smíšení řečtiny a latiny pravděpodobně z důvodu, že řecký výraz pro lásku zní *philia*, což může vzbuzovat negativní konotace, jelikož je spojen se slovy jako pedofilie či nekrofilie (Klesse, 2006, Keldera, 2010). V doslovném překladu slova polyamorie do češtiny bychom mohli použít označení „mnoholáska“ či „více lásek“.

Polyamorie je většinou považována za jednu z forem konsenzuální nemonogamie (Baker et al., 2013, Baker & Langdringe, 2010, Ben-Ze'ev & Brunning, 2017, Klesse, 2014, Mittchel et al., 2014), což je typ vztahů, při kterém se partneři domluvili a souhlasí, že jeden či oba z nich mohou mít za jistých předem daných podmínek další romantické nebo sexuální partnery (Baker & Langdringe, 2010). Dalšími příklady konsenzuální nemonogamie jsou například swinging, otevřený vztah, monogamish nebo přátelství s výhodami (Baker & Langdringe, 2010, Hardy & Easton, 2018). Nicméně považovat polyamorii pouze za nemonogamní způsob života by bylo poněkud krátkozraké a zjednodušující.

Polyamorie je komplexní fenomén, který sám zahrnuje množství podmnožin a subkategorií, jako jsou různá vztahová uspořádání, hierarchie, pravidla, sexuální orientace a praktiky (Anapol, 2010, Klesse, 2011, Klesse, 2006, Hardy & Easton, 2018). Jsou dokonce tací, kteří polyamorii ze škatulky nemonogamní oddělují úplně, jelikož ji považují za mnohem složitější, než aby šla pod tento pojem zahrnout (Klesse, 2006). Zároveň se jedná o definování negativní cestou opozicí proti majoritnímu konceptu, kdy říkáme, že polyamorie není monogamií místo toho, abychom říkali, čím je. Není proto snadné jasně vytyčit její hranice, jelikož v podání různých lidí nabývá různých podob a samotní jedinci, kteří se identifikují jako polyamorní, ji definují

rozdílně (Keldera, 2010). Přesto je možné najít jádrové body, na nichž myšlenka polyamorie stojí.

I když vymezení polyamorie není vždy úplně jednoznačné, vychází ze základního přesvědčení. A to, že je možno v jeden moment milovat a cítit lásku k více lidem najednou a tento cit s nimi sdílet (Anapol, 2010, Ben-Ze'ev & Brunning, 2017, Klesse, 2006, McCullough & Hall, 2003). Láska je zároveň častým argumentem, proč polyamorii neřadit do kategorie nemonogamní, jelikož u nemonogamních uspořádání vztahu je nejčastějším motivem sex, kdežto u polyamorie je hlavní hnací silou láska.

Láska je ústředním bodem jakéhokoliv diskurzu o polyamorii (Klesse, 2006). Psycholožka Deborah Anapol (2010), která se polyamorií již dlouhá léta zabývá, říká, že pro ni je polyamorie především o přesvědčení, že lásku není možné směřovat ani nutit plynout určitým směrem, a když je jí ponechána volnost, je pravděpodobné, že se rozroste do mnoha směrů. McCullough a Hall (2003) k polyamorii uvádí, že láska není konečná a je možno jí dát druhým nekonečně mnoho. A je pouhým mýtem, že musíme přestat milovat jednoho člověka, abychom se mohli zamilovat do jiného.

Z tohoto přesvědčení vychází další znak polyamorie a to, že polyamorní jedinci často udržují romantické a partnerské vztahy či navazují emoční a sexuální pouta s více lidmi najednou (Anapol 2010, Mitchell, Bartholomew & Cobb, 2014). Většina lidí uznává, že je možné přijímat a dávat lásku více než jednomu člověku. V západních kulturách je toto smýšlení však omezeno pouze na rodinné příslušníky a přátele, kdežto romantická láska se zdá být limitována a vyhrazena pouze pro jednoho člověka. A pokud lidé pocítí lásku k někomu jinému, předpokládají, že s jejich současným vztahem je něco špatně (Moors, Ryan & Chopik, 2019).

Polyamorní jedinci zde namísto snahy o zneškodnění, omezení či přesměrování romantických citů a sexuální touhy, kterou cítí k více lidem, tyto tendence následují a usilují o jejich naplnění v rámci vztahů (Ben-Ze'ev & Brunning, 2017). V tomto bodě je důležité zvážit, zda je vhodné polyamorii definovat jako vícečetné partnerství. Jelikož i jedinec, který se cítí být polyamorním, může mít v jistém momentě svého života jen jednoho či žádného partnera. A to vlivem okolností nebo z vlastního rozhodnutí (Klesse, 2011). Polyamorici tedy nutně nemusí mít více souběžných vztahů,

ale odmítají názor, že sexuální, romantická a vztahová exkluzivita je nutná pro hluboké, spokojené a dlouhodobé vztahy (Orfanidas, 2019).

Pro mnoho lidí však polyamorie není jen způsobem vztahového upořádání, ale spíše systémem hodnot a způsobem přístupu k intimitě a vztahovosti s druhými lidmi (Anapol, 2010, Klesse, 2011). Polyamorici věří, že existuje mnoho cest, jak praktikovat lásku a vytvářet milující vztahy (Fern, 2020). Anapol (2010) uvádí, že pro ni není polyamorie ani tak o počtu partnerů, ale spíš o odevzdání představy o formě, kterou by měl milující vztah mít a umožnění samotné lásce určit formu, která bude pro všechny nejvhodnější. Není tedy tak podstatné to, jakých podob polyamorie ve vztahových uspořádáních nabývá, ale to jakým systémem hodnot a přesvědčení je podložena. Jelikož polyamorici mají na rozdíl od majoritní společnosti často odlišné chápání toho, co by měl zahrnovat závazek a intimita. A nahrazují obvyklý poněkud plochý pojem věrnosti, založený především na věrnosti sexuální, komplexními pojmy konsensu, emocionální otevřenosti, upřímnosti a komunikací (Ben-Ze'ev & Brunning, 2017).

Dalším podstatným termínem pro polyamorii je etika. Neznamená to, že v polyamorních vztazích se lidé nikdy nedopouští chyb, nezraňují své partnery nebo se nechovají sobecky. Je to spíše konstantní snaha takové chování minimalizovat. Praktikovat etickou polyamorii znamená, že jedinec vnímá dopady svých činů na druhé a v případě, kdy zjistí, že působí svým partnerům nebo dalším zúčastněným škodu či zranění, je ochoten toto chování změnit a diskutovat další možnosti, bez obviňování a bagatelizování potřeb druhých. Zároveň bude při rozhodování ohledně vztahů brát v potaz všechny, jichž se toto rozhodování týká, nejen sebe nebo pouze některé. (Hardy & Easton, 2018, Veaux & Rickett, 2014).

Jak je již řečeno výše, není snadné dát dohromady jasnou a výstižnou definici, která by zároveň zachycovala všechny jemné odstíny polyamorie a s níž by se všichni ztotožnili. Nicméně na základě zde uvedených informací definuji polyamorii jako přístup ke vztahovosti, založený na konsensu, upřímnosti a otevřenosti vůči lásce, kterou je možno prožívat a praktikovat s více lidmi souběžně. Z této definice budu vycházet i v následujícím textu.

2 Kdo je to partner/partnerka?

Zásadní otázka, na kterou bude mít každý jedinec pravděpodobně trochu rozdílnou odpověď. Jak poznám, kdo je můj přítel, milenec a kdo můj partner? A je vůbec nutné mezi tím rozlišovat?

Partnerství v romantickém vztahu je charakterizováno pocity lásky, intimity, sounáležitosti a oceňování. Takovéto pocity však můžeme mít i vůči jiným významným lidem v našem životě. Co v tomto případě činí partnerství speciálním je četnost a intenzita těchto pocitů (Veaux & Ricket, 2014). Partnerství vytváří mezi jedinci vazby, které jsou mnohem silnější než vazby k dalším lidem v jejich životě (Eshel & Shaked, 2001).

Keldera (2010) uvádí, že partnerem je takový člověk, s nímž máme pravidelný romantický a sexuální vztah. Většina polyamoriků pak používá slovo partner k označení lidí, s nimiž mají různou úroveň intimní blízkosti a závazku. To však nemusí nutně znamenat, že spolu mají i sexuální poměr, což se může vymykat tradičnímu chápání partnerství. Existuje mnoho polyamorních jedinců, jež udržují vztahy, v kterých sexualita hraje malou nebo dokonce žádnou roli. Podstatné je, že i když třeba nemají sex, k lidem, které polyamorici označují jako partnery, cítí lásku (Klesse, 2006, Veaux & Ricket, 2014).

Jednotlivá partnerství v rámci polyamorie se mohou lišit jak v emoční i fyzické blízkosti, tak v množství kontaktu, k němuž mezi partnery dochází. S některými svými partnery se jedinec vidí několikrát týdně a některé potká párkrát do roka, a přesto je považuje za partnery. Vztahy se liší i ve svém prolínání v čase, některé mohou být velmi krátké, jiné trvat několik let a některé vydrží celý život. Taktéž může být odlišnost v úrovni závazku vůči jednotlivým partnerům (Balzarani et al., 2019, Hardy & Easton, 2018).

Zároveň se také ukazuje, že u některých polyamorně smýšlejících jedinců se rozmazávají hranice mezi sexuálním a nesexuálním partnerstvím a přátelstvím, v udržování rozdílů mezi sexuální a nesexuální intimitou. Uznávají především přijetí a bezpodmínečnou lásku, což se v praxi projevuje tak, že se vztah může v čase

svobodně vyvíjet třeba z romantického vztahu na přátelství nebo z uzavřeného manželství na otevřený vztah. Jsou tací, kteří polyamorii prožívají jako fluidní a kontinuální proces pohybu mezi partnerstvím a přátelstvím. (Anapol, 2010, Bruning, 2016, Klesse, 2006). Dobrý přítel může zauímat v životě polyamoriků stejně významné místo jako partner nebo milenec (Hardy & Easton, 2018). Tuto fluiditu a nepotřebu škatulkování dobře ilustruje citace z knihy Etická Coura: „Nejvíc jsme se naučily, nejvíc jsme si užily a navázaly jsme ty nejúžasnější, nejvzácnější vztahy, když jsme braly každého nového člověka ve svém životě takového, jaký skutečně je, aniž bychom se ho snažily vecpat do představy s označením „vztah“.“ (Hardy & Easton, 2018, s. 247).

2.1 Primární a sekundární partner

Jak už zaznělo výše, partnerské vztahy se v polyamorii mohou lišit v mnoha aspektech. Někteří praktikují hierarchální rozdělování jednotlivých vztahů podle jejich důležitosti na tzv. primární a sekundární (popřípadě terciální a tak dále).

Pokud má člověk partnerský vztah s více lidmi, primární partner je tím, který je pro něj nejvyšší prioritou a vztah s ním kvalitativně odlišuje od vztahů ostatních. Důvody, proč je někdo primárním partnerem mohou být různé, často je to však dáno jejich délkou, vnímanou hloubkou vztahu nebo emocionální blízkostí (Keldera, 2010, Veaux & Ricket, 2014). Vůči primárnímu partnerovi může být pocíťován větší závazek než vůči sekundárnímu a do vztahu s ním jsou často vkládány větší investice jak hmotné, tak nehmotné povahy (Blazarini et al., 2017, Cook, 2005). Primární partner může mít taktéž ve skupině vztahů významnější slovo či postavení než ostatní partneři. Může například disponovat právem Veta ohledně různých záležitostí. Jeden člověk může mít více primárních partnerů nebo tímto způsobem může vnímat všechny svoje vztahy, záleží na subjektivní vnímané důležitosti dynamiky jednotlivých vztahů (Keldera, 2010, Veaux & Ricket, 2014).

Sekundárním partnerem (či partnery) je ten, kterému není v rámci hierarchie vztahů dána tak vysoká priorita. Často jsou za sekundární považovány vztahy, které trvají teprve krátce, nejsou tak intenzivní, dochází v nich k delším časovým

odloučením nebo jsou nějak jednostranně zaměřené. Neznamená to však, že by se jednalo o vztahy povrchní nebo nekvalitní, pouze mají pro daného jedince z jakéhokoliv důvodu menší význam než vztah primární (Keldera, 2010, Veaux & Ricket, 2014).

Ani jedna z těchto pozic není stálá a trvalá, během času se může měnit nebo úplně vymizet, jelikož ve spoustě polyamorních vztahů není uplatňována žádná forma hierarchie a všechny vztahy si jsou rovnocenné. Taktéž je možné, že dva partneři na sebe budou navzájem nahlížet s různou významností. Například ve vztahu Pavla a Lucie může Pavel Lucii brát jakožto svou primární partnerku, kdežto pro Lucii bude Pavel partnerem sekundárním. V takovém případě je důležité, aby oba partneři věděli o svých pozicích v životě toho druhého a byli s tímto faktem v pořádku (Veaux & Ricket, 2014).

Rozdělování partnerů na primární a sekundární má zjednodušující charakter, který často slouží pro usnadnění komunikace s okolím a nemusí nutně hovořit o významnosti jednotlivých partnerů, ale třeba jen o tom, s kým žije v jedné domácnosti, tráví víc času nebo s kým je ve vztahu déle (Hardy & Easton, 2018).

2.2 Metaláska

Metaláska je označení pro vztah, který má jedinec s partnerem nebo milencem svého partnera. Tito dva spolu nemají romantický nebo milostný vztah (i když k tomu může časem také dojít), ale jsou přáteli, jelikož je pojí společný partner (Hardy & Easton, 2018). Existuje velká variace v tom, jak blízké vztahy jsou udržovány s metaláskami. Mohou se stát nejlepšími přáteli nebo se nikdy nemusí potkat. Někteří jedinci preferují nestýkat se s dalšími partnery svého partnera a je to naprosto validní možnost. Přesto jsou dobré nebo neutrální vztahy s metaláskami podstatné pro udržování klimatu v rámci polyamorních vztahů (Veaux & Ricket, 2014).

3 Formy polyamorie

Neexistuje jedna správná cesta, jak naplňovat polyamorii a nikdo nemůže poskytnout návod, jak organizovat a vést jakýkoliv vztah (Minx, 2014). Jak je již uvedeno v předchozí kapitole, polyamorie může nabývat mnoha forem. Zde představím některá z nejčastějších uspořádání vztahů, která mohou pomoci lépe si představit rozmanitost, která je v polyamorii obsažena. Rozhodně se však nejedná o plný rozsah podob, jichž může polyamorie nabývat a nezachycuje ani jedinečnou kvalitu, jíž jsou jednotlivé formy naplněny.

V různých typech polyamorních vztahových struktur se odráží odlišné představy o vztazích v nejvšeobecnější rovině. O tom, jak moc by vztahy měli být žity komunitně a provázaně či autonomně bez přílišných závazků. Zahrnují otázky romantiky, intimity nebo sexu. Odráží různé hodnoty a důležitost určitých aspektů pro pocit naplněného a spokojeného vztahového života (Veaux & Rickett, 2014). Nicméně vztahové struktury by se vždy měly uzpůsobovat především podle jedinců, kteří je tvoří tak, aby jim v nich bylo dobře a ne naopak (Hardy & Easton, 2018). A mnoho vztahů ani do žádné struktury zařadit nejde, jelikož vztahy nejsou od toho, aby naplňovaly předem dané formy.

3.1 Polyfidelita

Při polyfidelii je vztah tvořen třemi nebo více jedinci, kteří spolu vytváří skupinu, v níž jsou si navzájem všichni rovnocenní. Vazby a vztahy mezi jednotlivými členy mohou mít různý charakter, neznamená to tedy, že všichni se všemi mají například sexuální poměr. Tato skupina však bývá zpravidla velmi kompaktní a její členové ve většině případů nenavazují další romantické či sexuální vztahy mimo skupinu, i když i z tohoto pravidla mohou po vzájemné dohodě členů existovat výjimky. Takové soužití může mít až charakter rodiny či skupinového manželství (Deri, 2015, Keldera, 2010, Pines & Aronson, 1981).

3.2 Molekula

Používá se k označení jednotlivého a ohraničeného souboru nebo skupiny vztahů, jako je triáda, čtverec nebo V-vztah (Veaux & Ricket, 2014).

3.2.1 Triáda (trojúhelník)

Jde o vztahové uspořádání, kdy mají všichni zúčastnění vztah se všemi. V případě triády se jedná o tři jedince, kdy každý jeden má vztah s dalšími dvěma, lze si je tedy představit jako rovnostranný trojúhelník. V případě triády se většinou všichni tři zúčastnění považují za rovnocenné partnery. Triáda může být buďto uzavřená a dochází k exkluzivnímu vztahu mezi třemi jedinci, nebo otevřená s možností pro jednotlivce hledat si další sexuální či romantické vztahy. (Anderson et al., 2015, Anapol, 2010, Kendra 2010)

3.2.2 Čtverec (Quad)

V principu se jedná o podobné uspořádání jako u triády, akorát že v tomto případě zahrnuje čtyři jedince. Zde všichni nemusí nutně mít vztah se všemi. Častou podobou bývá, že se původně jedná o dva páry, které spolu postupně naváží bližší vztah. Čtverec může být taktéž otevřený i uzavřený, záleží na dohodě mezi zúčastněnými (Anderson et al., 2015, Anapol, 2010, Kendra, 2010).

3.2.3 V-vztah (Věčko)

V-vztah si můžete představit doslova jako písmeno V, kdy jsou dva jedinci ve vztahu se stejným centrálním člověkem mezi sebou však vztah nemají. Jedná se pravděpodobně o nejrozšířenější podobu polyamorního uskupení a často bývá součástí širší sítě romantických vztahů (Anapol, 2010, Kendra, 2010, Veaux & Ricket, 2014).

3.3 Polykula

Polykulu si můžeme představit jako síť nebo určitou množinu romantických vztahů, které na sebe navazují. V podstatě zahrnuje různé vztahové molekuly jako jsou partnerské dvojice, triády nebo V-vztahy, které jsou spolu spojeny skrz stejné partnery. Polykula může být například tvořena jedincem, jeho partnery a partnery těchto

partnerů, či dalšími na ně navázanými lidmi. V takovéto síti mezi sebou mají všichni jedinci poměrně úzké a blízké přátelské vztahy. Proto nemůžeme o polykule hovořit v případě všech polyamorních vztahů, jelikož často nemají partneři zájem navazovat jakékoliv bližší vztahy s dalšími partnery svého partnera. Takovéto uskupení někdy bývá tak úzce provázané, že získává až charakteristiku a podobu rodiny (Ansara, 2020, Veaux & Ricket, 2014).

3.4 Mono/poly vztah

Je podobou vztahu, kdy pár tvoří jedinec, který se identifikuje jako monogamní a druhý jako polyamorní. I takové vztahy jsou možné, ale jsou jednou z nejsložitějších disciplín v rámci polyamorie a vyžadují mnoho trpělivosti, vytrvalosti, důvěry, soucitu, pečlivou komunikaci a spolupráci. Stojí na hlubokém respektu, že jeden druhého nemohou a nechtějí změnit, ale přesto si přejí být spolu (Veaux & Ricket, 2014).

4 Stavební kameny polyamorních vztahů

4.1 Láska

Otázka lásky je výzkumným problémem posledního století. Přesto je stále problematické vytvořit něco jako jednotný koncept nebo teorii lásky. Jelikož láska pro různé lidi znamená různé věci. V psychologii je na lásku nahlíženo různě. Mnozí teoretici ji vnímají jako emoci, potřebu a soubor chování (Berscheid, 2010, Sternberg & Weis, 2006, Rubin, 1970). Bývá také pojímána jako mnohostranný postoj vůči druhé osobě, který je založený na vnímání a soudech o partnerovi. Predispozici k tomu smýšlet, vnímat a chovat se pozitivně vůči druhému (Berscheid, 2010, Neff & Karney, 2009, Rubin, 1970). Či dokonce za aspekt osobnosti, který přesahuje konkrétní osoby a situace (Fromm, 2008, Rubin, 1970). Erich Fromm (2008) říká, že láska je umění a chceme-li se jí naučit, musíme jí věnovat stejnou péči a čas jako kterémukoliv jinému druhu umění. Dalšími je považována za dispozici, jež je hluboce vlastní svému nositeli a může se měnit nezávisle na okolí (Naar, 2013). Nebo je na ni nahlíženo jako na fyziologický pud a motivaci, která je nezbytná pro přežití (Burunat, 2016, Fisher, 2016).

Samotné slovo láska používáme v ohromujícím množství kontextů k vyjádření rozličných postojů, pocitů, emocí a chování. Jak uvádí Robert Sternberg (2006, s. 172) ve své knize „Láska je slovo.“ Vykládáme si jej na základě situace, v níž bylo použito, kultury, z níž pocházíme a kontextu, v kterém se nacházíme. Většina vědců se tedy spokojí s tím, že lásku alespoň roztřídí do kategorií, z nichž každá odráží některý z jejích významných rysů, aspektů a směřování. A přesto i v těchto jednotlivých kategoriích existují společné tmelící prvky. Láska je sama o sobě tvárná, mění se její intenzita, povaha, směřování, což ovlivňuje způsob, jakým plyne a co utváří (Sternberg & Weis, 2006, Veaux & Rickett, 2014).

4.1.1 Láska jako attachment

Autorem teorie attachmentu je Bowlby (1979), který jej nazval behaviorálním systémem připoutání a objasnil, že je jedním z mnoha mechanismů, který má lidským

jedincům napomoci k přežití. Attachment se vyvinul v procesu evoluce, aby zajistil, že kojenci budou mít potřebu setrvávat v blízkosti pečující osoby, která jim poskytne ochranu, péči a naplnění fyzických i psychických potřeb. Systém připoutání se aktivuje v momentech, kdy dítě pocítuje nebezpečí a je charakterizováno potřebou ujištění, že blízká pečující osoba je zde připravena se o ně postarat a obnovit pocity jistoty a bezpečí. Zdravý attachment je založený na silném poutu a je charakteristický trvalým pocitem blízkosti, který spojuje dva jedince v čase a prostoru. (Fern, 2020, Sternberg & Weis, 2006).

Tento systém připoutání může mít různou kvalitu, která se pohybuje na škále od jisté po nejistou, přičemž nejistá bývá rozlišována ještě na další podtypy, podle toho, jak je blízká pečující osoba schopna se na dítě nacítit, reagovat na něj a uspokojovat jeho potřeby. Attachment však není jen záležitostí dětství. Systém vazby, kterou si vytvoříme k primární pečující osobě, si neseme s sebou a může se promítat do způsobu jakým navazujeme vztahy s dalšími lidmi v našem životě, jakožto i s romantickými partnery. Zároveň si však s každou blízkou osobou v našem životě vytváříme attachment nový, který může být kvalitativně odlišný od toho z našeho dětství. Nejedná se tady o permanentní stav, který by nemohl být nikdy změněn. Nejčastějším prediktorem posunu směrem k nejisté vazbě jsou traumatické a negativní životní události. Naopak faktory, které vazbu zkvalitňují, nejsou tak zřejmé (Fern, 2020, McConell & Moss, 2011).

Jedinci, kteří mají jistou vazbu, mívají zdravé vnímání sebe sama a vidí sebe i partnera v pozitivním světle, dokážou být flexibilnější a věří, že má smysl mluvit o svých potřebách, protože budou vyslyšeny. Výzkumy ukazují, že jistá vazba koreluje s pocity naplnění v partnerství, empatií, schopností odpouštět a spokojeným sexuálním životem. Nejistě připoutaní jedinci pak v partnerství prožívají méně pozitivních emocí a více nejistot (Fern, 2020, McConell & Moss, 2011, Simpson, 1990).

Vliv attachmentu na partnerský život a navazování vztahů byl doposud zkoumán především v rámci monogamních vztahů, jelikož je vnímán jako dyadická záležitost, pro kterou je nutná vztahová a sexuální exkluzivita. Nemonogamní typy vztahů proto bývají často spojovány s nejistým attachment, nicméně dosavadní

výzkumy nic takového nepotvrzují. V polyamorních vztazích nalezneme jak jistě, tak nejistě připoutané jedince, stejně jako v jiných typech vztahů (Fern, 2020, Moors et al., 2015). Výzkum Moors et al. (2015) zkoumal rozdíly v attachmentových stylech u monogamních párů a jedinců zapojených v konsenzuálních nemonogamních typech vztahů. Ukázalo se, že lidé praktikující konsenzuální nemonogamii vykazovali nižší míru vyhýbavosti. To odpovídá zjištěním, že jedinci v rámci konsenzuálně nemonogamních vztahů prožívají vysokou míru důvěry, intimity, a naopak nízkou úroveň žárlivosti. Celkové výsledky podporují tezi, že vztahy mohou mít jistou a bezpečnou vazbu, aniž by byli sexuálně exkluzivní. Další studie zaměřená na polyamoriky, kteří měli v daný moment alespoň dva partnery, ukázala, že mají s oběma dvěma partnery jistou vazbu. V případě, že vykazovali nejistý způsob vazby k jednomu z partnerů, ovlivňovala tato vazba pouze onen konkrétní vztah a na druhý s jistým typem vazby neměla vliv. Tato zjištění dokládají, že v rámci polyamorie je každý vztah jedinečný a vazba je utvářena na základě specifik daného vztahu (Moors et al., 2019).

Vytvořit si s partnery jisté vazby je důležité pro zdravé fungování vztahu. V rámci polyamorie to může pro některé představovat výzvu zvláště v momentě, kdy přecházejí z monogamního uspořádání k polyamornímu. Tato změna a novost může vynést na povrch vnitřní nejistoty a dřívější nejisté attachmentové vzorce. Kvůli otevřenosti vztahu není možné se dále opírat o jeho formální uspořádání a je třeba hledat jistotu ve vztahu samotném. Vyžaduje to přestavět celé vnitřní paradigma ohledně fungování vztahů, což může dočasně vzít půdu pod nohama. Nic z toho však neznamená, že pro danou osobu není polyamorie vhodná nebo že si nedokáže vytvořit bezpečné připoutání. Je zapotřebí dostatek času a prostoru ke zorientování a usazení v nové životní situaci (Fern, 2020). A ač prozatím neexistuje dostatečná vědecká evidence, zdá se, že polyamorie je nejen slučitelná s bezpečným připoutáním, ale dokonce jej podporuje. Emocionální práce v rámci polyamorních vztahů pomáhá zmírňovat úzkost a nejistoty a pomáhá redukovat formy obraného chování. Dalo by se vyvodit, že intimní vztahy s více lidmi zvyšují potenciál výskytu bezpečného připoutání. (Bruning, 2016)

Tématu attachmentu se ve svých pracích věnuje i antropoložka Helen Fisher (2016), která dlouhodobě zkoumá neurobiologické koreláty lásky. Na základě svých zjištění tvrdí, že láska je ovlivňována třemi mozkovými systémy, které všechny slouží k přežití a adaptaci. Posledním z nich je právě systém hluboké náklonosti (deep attachment), který zajišťuje připoutání k partnerovi a umožňuje nám s ním zůstat (o dalších dvou systémech více v kapitole Romantická láska). Je charakteristický motivací dosáhnout pocitu blízkosti, lásky a bezpečí. Systém náklonosti je řízen především neuropeptidy, oxytocinem a vasopresinem.

4.1.2 Romantická láska

Počátek romantické lásky je charakteristický stavem, který bychom běžně pojmenovali jako zamilování. Psycholožka Dorothy Tennov (1999) jej pojmenovala limerence. Ta začíná tím, že pro nás druhý člověk nabude zvláštního významu, a pokud je živena, může narůst do obrovských rozměrů. Daným člověkem může být dlouholetý přítel nebo někdo úplně nový, koho jsme včera ještě neznali. Někdy ji jedinci rozpoznají hned a jindy přichází pomalu a postupně. Limerence není jen sexuální touhou, ale spíše touhou po vzájemnosti s daným člověkem. Lidé ji popisují jako největší rozkoš, potěšení, pro nějž stojí za to žít, extázi. Pro limerenci jsou charakteristické určité znaky, jakými jsou vtíravé myšlenky na objekt limerence, touha po opětování pocitů, závislost nálady na chování druhého člověka, strach z odmítnutí, nejistota, vysoká intenzita pocitů (Tennov, 1999).

Limerence se v rámci polyamorie objevuje v momentě, kdy některý jedinec začíná nový vztah s dalším člověkem, což má samozřejmě vliv na jeho dosavadní vztahy v případě, že nějaké má. V diskurzu polyamorie se na totu událost odkazuje jako na energii nového vztahu. Jedinec je intenzivně orientován vůči nové osobě, což může způsobit destabilizaci doposud fungujícího systému a v některých stávajících partnerech vzbudit pocit ohrožení. V takových momentech je třeba dostatek trpělivosti a komunikace. Poskytnout všem prostor, aby se znovu usadili v novém uspořádání a neodsunout stávající partnery kvůli novému na druhou kolej. A všem, ke kterým cítí

lásku tuto skutečnost dostatečně projevovat. (Hardy & Easton, 2018, Veaux & Rickett, 2014).

Proč se pocit limerence objeví v určitý moment vůči konkrétnímu člověku? Odpověď na tuto otázku není zcela zjevná, existuje však několik možností, které ji mohou alespoň částečně osvětlovat (Fisher, 2016, Tennov, 1999). Zásadní roli hraje odér a vůně našeho protějšku, zvláště co se sexuální přitažlivosti týče. Zároveň si již od dětství vytváříme tzv. mapy lásky. Mentální nevědomý seznam vlastností, kterými by měl náš budoucí ideální partner disponovat. Tyto mapy se obvykle začínají utvářet mezi pátým a osmým rokem na základě rodiny, přátel, zážitků nebo čistě náhodných asociací. Ty postupně začnou v naší mysli nabývat určitých vzorců toho, co nás přitahuje a naopak. Nakonec se zformují do podoby ideální milované osoby. Svou roli hraje také vzhled. Ač se standardy krásy liší v různých obdobích, u různých kultur i samotných jedinců, existuje několik sdílených rysů, které jsou všeobecně považovány za atraktivní. Lidé po celém světě dávají přednost partnerům s čistou pleť a obecně jedincům, které považují za čisté. Muži pak preferují ženy se širšími boky. A ženy muže, kteří disponují dostatkem zdrojů. A nakonec vyhledáváme takové jedince, kteří jsou nám spíše podobní (Fisher, 2016).

Jankowiak a Fisher (1992) zkoumali, zda je romantická láska univerzálně platná a lze jí nalézt v různých světových kulturách. Ve 147 kulturách ze 166 byl doložen alespoň jeden příklad romantické lásky. Známe i neurobiologické koreláty romantické lásky. Helen Fisher a její kolegové (2005) provedli výzkum, v němž umístili do funkční magnetické rezonance jedince, kteří byli intenzivně zamilovaní. Snímky ukázaly vysokou aktivitu ve ventrální tegmentální oblasti, která je součástí mozkového systému odměny a sítě zodpovědné za touhu, hledání, energii, soustředění a motivaci. Obrazy mozkové aktivity se nelišily mezi muži a ženami a i při opakování s jinými účastníky z různých kultur měly pořád více méně stejnou podobu (Aron et al, 2005, Fisher, 2016).

Vzhledem k tomu, že ventrální tegmentální oblast leží v blízkosti nejstarších center mozku spojených s žízní a hladem, vědci usoudili, že romantická láska je základní lidskou vlastností a jedním z mechanismů přežití. Tento mechanismus přežití

je zároveň i mechanismem závislosti. Snímky ukazují aktivitu v systému odměn, který je spojen se všemi druhy závislostí, jako jsou návykové látky, sex nebo hazard. To v nás vyvolává neutišitelnou touhu po kontaktu s milovaným člověkem a uspokojení, když k němu dojde. A v případě odmítnutí se objevuje stav podobný tomu odvykacímu. Romantická láska je závislostí s pozitivním dopadem v případě, kdy je opětována, a negativními a destruktivními důsledky v momentě, kdy není (Fisher, 2016). U lidí, kteří byli ve stádiu limerence a intenzivní zamilovanosti, byly taktéž naměřeny vysoké hladiny kortizolu. To značí, že toto období není jen příjemné, ale taktéž vysoce stresující (Marazziti & Canale, 2004).

Na základě získaných informací byly identifikovány tři mozkové systémy, které jsou zodpovědné za náš sociální a reprodukční život. Sexuální drive nás vede k vyhledávání nových partnerů a je spojen především s hormonem testosteronem. Romantická láska motivující nás k zaměření své pozornosti na jednoho jedince, s nímž chceme navázat romantický vztah, je řízena působením dopaminu, noradrenalinu a nízkou aktivitou serotoninu. A nakonec systém hluboké náklonnosti, který je zmiňován již v předchozí kapitole, je odpovědný za to, že s daným jedincem zůstaneme alespoň tak dlouho, než vychováme dítě kojeneckého věku. Tyto tři systémy však nejsou mezi sebou dostatečně propojeny a jejich komunikace někdy pokulhává, což může způsobovat značný zmatek. Může se tak běžně stát, že budeme cítit hlubokou náklonnost k dlouhodobému partnerovi, romantickou lásku ke kolegovi z práce a sexuální touhu vůči ještě někomu jinému. A tyto pocity mohou velice rychle kolísat od jednoho k druhému. Stejně tak může aktivace jednoho systému nastartovat jiný. (Anapol, 2010, Fisher, 2016).

Ač mají polyamorní vztahy jistá specifika a láska v nich nabývá různých podob, co se týče té romantické, není nikterak odlišná od té, kterou si představujeme a známe u běžných monogamních vztahů. Projevuje se důrazem na vzájemný vztah, lásku, intimitu a vášeň. Partneři si cení závazku a pouta, které mezi sebou mají a kterým věnují péči (Klesse, 2011). Rozbívá pouze zde danou kulturní představu, že je možné a správné cítit romantickou lásku pouze k jednomu člověku (Brunning, 2016).

4.1.3 Soucitná (compassionate) láska

Tento typ lásky zaměřuje na druhé více než na sebe. Zahrnuje starost a péči o blaho druhého a podporu bez ohledu na to, zda toto chování bude mít pro nás osobně nějaký prospěch. Je to pečující láska, která touží po tom, aby se druhý měl dobře. Vychází z teorií altruismu, nicméně je bohatším fenoménem. Soucitná láska zahrnuje větší míru kognitivního uvážení, svobody a vědomého rozhodnutí ji dát. I když se různé definice a modely liší, společným znakem je odevzdání sebe pro dobro druhého. Soucitná láska může být prožívána v různých typech vztahů, dokonce i vůči cizím lidem nebo celému lidstvu (Fehr et al., 2009, Fehr et al., 2014, Sternberg & Weis, 2006).

Soucit je schopnost vstoupit do kůže druhého. Není jen o konání dobrých skutků a poskytování pomoci, ale o zapojení celé osobnosti, poznání druhého člověka i s temnými stránkami a přijmutím ho takového jaký je. Znamená pochopení, že druzí mají své potřeby, které se mohou od těch našich lišit. Že jejich potíže mají stejný význam jak naše vlastní (Veaux & Rickett, 2014). Soucitná láska vysoce koreluje s prosociálním chováním a ochotou poskytnout pomoc druhým lidem. Její prožívání souvisí s mírou spirituality a religióznosti, zvláště co se týká soucitné lásky vůči cizím lidem a lidstvu obecně. Nejvyšší míra prožívané soucitné lásky se však objevuje vůči romantickému partnerovi (Sprecher & Fehr, 2005).

Přítomnost soucitné lásky ve vztahu přispívá ke spokojenosti a stabilitě. Jedinci, kteří projevují tento typ lásky, nemívají problém s připoutáním ve vztahu a jsou obětaví (Berscheid, 2010). Podobně jako máme vrozený systém připoutání, máme i vrozený systém péče, který je s attachmentem významně spojený. A mnoho výzkumů ukazuje, že jistota ve vazbě je spojená s reagováním na potřeby partnerů a citlivou péčí (Berscheid, 2010, Sternberg & Weis, 2006).

V polyamorii je zásadní rozměr soucitné lásky. Je zde přítomné vědomé rozhodnutí jednat altruisticky a stavět blaho ostatních na stejnou úroveň jako své vlastní. Je věnována pozornost tomu, aby se všichni zúčastnění cítili dobře a byli emocionálně spokojeni. A je pečováno o rozvíjení intimity mezi partnery. Pro etické polyamorní vztahy je přítomnost soucitné lásky nezbytná, protože pokud jim neleží na

srdci štěstí partnerů, ale jen jejich vlastní, budou pravděpodobně jen těžko hledat cestu k takovému uskupení, kde budou všichni spokojeni a ochotu na něm něco měnit, když spokojeni nebudou. Praktikovat etickou polyamorii totiž znamená vnímat dopady svých rozhodnutí na ostatní. (Anapol, 2010, Klesse, 2011, Veaux & Ricket, 2014).

Budování soucitu jako takového není v polyamorii důležité jen vůči ostatním, ale především vůči sobě. Pro člověka může být snadné propadnout pocitu nedokonalosti a sebedrskání za to, že v polyamorních vztazích není dost dobrý. Zvláště v momentech, kdy polyamorní komunita ukazuje svou nejlepší tvář. Je tedy třeba dávat stejnou dávku soucitu a péče, kterou máme pro ostatní, i sami sobě. Taktéž je podstatné nezaměňovat si soucit a soucitnou lásku s nedostatkem hranic nebo přehlížením špatného chování ostatních a ochotou nechat se využívat. Naopak soucit vyžaduje pevné hranice, schopnost nastavit druhým zrcadlo a vést je k odpovědnosti za jejich činy s tím, že je zároveň přijímáme takové jací jsou a jsme jim oporou (Veaux & Ricket, 2014).

V souvislosti se soucitnou láskou můžeme hovořit o jevu zvaném komperze (compersion), který má významné místo v terminologii nemonogamních vztahů. Důvodem, proč spojovat soucitnou lásku s pocity komperze, je skutečnost, že je pro ni podstatné přesměrování pozornosti od sebe k druhému. A že anglické označení compersion (komperze) je odvozeno ze slova compassion (soucit). Komperze je charakterizována pozitivními pocity radosti a potěšení, že člověk, kterého milujete, je milován a miluje někoho dalšího. Jedná se v podstatě o přenesený prožitek štěstí partnera. Je to emoce, která je zaměřená na rozkvet někoho, na němž nám záleží. Pociťování komperze může mít mnoho podob od přijetí faktu, že náš partner má další romantické vztahy, po euforické štěstí či sexuální vzrušení. Komperze může být prožívána i mimo romantické vztahy a s jinými důležitými lidmi v našem životě (Anapol, 2010, Brunning, 2020, Deri, 2015, Veaux & Ricket, 2014).

Komperze bývá často pojímána jako opak žárlivosti. Nicméně žárlivost v rámci polyamorie nebývá většinou spojená se samotnou přítomností dalších partnerů, ale může být pociťována v rámci jistých okolností (Anapol, 2010, Deri, 2015, Veaux & Ricket, 2014). Deriová (2015) uvádí, že účastníci její studie pociťovali žárlivost

například v momentech, kdy jim byl nový partner příliš podobný nebo když se cítili opomíjeni. Proto se komperze a žárlivost nemusí vždy vylučovat a je možné do jisté míry prožívat obojí.

4.1.4 Přátelská (companionate) láska

Přátelská láska, někdy také nazývaná jako partnerská nebo pocit „mít rád“ (liking), je definována jako pocit šťastné sounáležitosti s někým, jehož život je silně propleten s vaším (Hatfield, 1998, cituji podle Fisher, 2016). Sternberg k ní v rámci své triangulární teorie lásky přistupuje jako ke kombinaci komponent intimity a závazku (Sternberg & Weis, 2006). Je charakterizována vřelými pocity náklonosti a něhy, sympatií, respektu a sdílením hodnot. Vytváří se v průběhu delšího časového období, panuje v ní velká citová důvěra a péče (Kim & Hatfield, 2004).

Velká část odborníků uvádí, že přátelská láska stojí na principu slasti a bolesti, odměny a trestu. Máme rádi ty, kteří nás odměňují, a nemáme rádi ty, kteří nás trestají. Taktéž máme rádi ty, kteří jsou nám podobní, jelikož to přispívá k pocitům důvěrné známosti. K pocitům náklonosti přispívá i fyzická blízkost. Čím častěji se s někým setkáváme, tím nám bude sympatičtější. Líbí se nám atraktivní lidé, jelikož nevědomě usuzujeme, že budou disponovat dalšími méně viditelnými kladnými vlastnostmi (Berscheid, 2010, Sternberg & Weis, 2006).

Mnozí výzkumníci se domnívají, že přátelská láska je pro dlouhodobý a spokojený vztah podstatnější komponentou než láska romantická (Berscheid, 2010). Výzkum Kima a Hatfieldové (2004), který zjišťoval vliv typu prožívané lásky na životní spokojenost, dopěl k závěru, že přátelská láska je významnějším prediktorem životní spokojenosti než láska romantická. K podobným výsledkům dospěli i Sprecher & Regan (1998) spolu s tím, že jak přátelská, tak romantická láska mají podobně velký vliv na vytvoření závazku. Ve výzkumu Hendricka a Hendrickové (1993) uvedlo 44% ze zapojených vysokoškolských studentů, že svého romantického partnera zároveň považují za nejlepšího přítele. Tyto výzkumy naznačují, že přátelská i romantická láska hrají významnou roli ve vytváření partnerských vztahů.

Monogamie může v některých případech ponechávat jen velmi málo prostoru pro blízká přátelství u polyamorie je tomu naopak. Již ve druhé kapitole je uvedeno, že někteří polyamorně smýšlející jedinci nekladou příliš velký důraz na rozdíl mezi sexuálními a nesexuálními, přátelskými a romantickými vztahy. A množství jejich vztahů se v čase kontinuálně pohybuje mezi různými úrovněmi intimity. S tím, že dobrý přítel pro ně může mít stejnou váhu jako partner (Anapol, 2010, Bruning, 2016, Hardy & Easton, 2018, Klesse, 2006). Polyamorie poskytuje dobrou ochranou před dyadickým stažením, kdy se pár uzavře do sebe a začne se stranit okolního světa a dalších lidí. Naopak poskytuje širší a intenzivnější síť mezilidských vztahů a kontaktů (Ben-Ze'ev & Brunning, 2017). Respondenti ve výzkumu Christiana Klesse (2006) uvádí, že pro mnohé jejich známé, kteří mají monogamní vztahy, je těžké pochopit polyamorní vztahy, které nejsou sexuální, považují je pouze za přátelství, i když respondenti uvádí, že pro ně se jedná o víc než přátele a dané jedince milují.

Balzarani et al. (2019) zkoumal, zda polyamorní jedinci, kteří své vztahy klasifikují jako primární a sekundární, prožívají s těmito partnery různé typy lásky. Výsledky naznačují, že polyamorici prožívají více pečovatelských a intimních pocitů, které jsou pojímány jako kompetentní přátelské lásky s partnery, jež označují za primární. A s partnery vnímanými jako sekundární mají více erotických a sexuálních pocitů, které jsou brány jako součást romantické lásky. Zároveň jsou v obou těchto případech, tedy jak u péče, tak erotiky, hodnoty vyšší než u monogamních párů. Péče ve vztahu rostla u polyamorních párů úměrně s délkou vztahu a u erotiky tomu bylo naopak.

Mitchelová a její kolegyně (2014) se zajímali o to, zda se jednotlivé vztahy mezi sebou ovlivňují, co se týká spokojenosti a uspokojování potřeb. Výsledky ukázaly, že jednotlivé vztahy jsou na sobě v podstatě nezávislé. Neplnění potřeb v jednom vztahu nesouviselo s mírou spokojenosti v druhém, ani se nezdálo, že by nízké uspokojení v jednom vztahu kompenzovali vztahem jiným. Primárně se ukazovalo vysoké uspokojení potřeb u obou partnerů.

4.2 Flexibilita a oproštění od konceptů

Flexibilita zahrnuje rozličnou škálu různých lidských schopností, jako je vnímání a přizpůsobení různým životním situacím, změna způsobu myšlení, předefinování konceptů a vytvoření nových vzorců chování, schopnost udržovat rovnováhu mezi významnými oblastmi života a reagovat v souladu s vnitřními hodnotami. Flexibilita není něčím, co do vztahu přichází samo od sebe. Je těžké zbavit se celoživotních představ o tom, jak by vztahy měly vypadat. Často žijeme v několika vztahových modelech a je složité představit si, jakých všech různých podob může vztah nabývat. Polyamorie poskytuje přístřeší pro mnoho různých typů vztahů. Vede k budování takových vztahů, které budou sedět na míru lidem v nich zahrnutých, a ne k obecné představě o nich. Vztah je třeba nechat růst a nezačít panikařit v momentě, kdy neroste, jak jsme plánovali (Kashdan & Rottenberg, 2010, Veaux & Ricket, 2014).

V mono normativní společnosti (taková společnost, v níž je považováno za normu mít monogamní vztah) existuje představa o partnerských vztazích, kterou můžeme nazvat jako vztahový eskalátor. Jedná se o společnosti sdílená očekávání toho, že každý romantický a partnerský vztah bude mít určitý přesně daný vývoj, bude následovat jasnou trajektorii. Ve zkratce to vypadá asi tak, že se s partnerem potkáte, seznámíte, zamilujete se do sebe, sestěhujete se, začnete sdílet majetek, budete mít děti a šťastně spolu zestárnete. A pokud se tak nestane, společnost vás nebude uznávat jako „skutečný“ vztah. Nabízí pouze možnost z jednoho výtahu vystoupit a zkusit to v jiném. Za úspěch se považuje dojet do nejvyššího patra (Veaux & Ricket, 2014).

Často se necháváme limitovat představou toho, jak by měl vztah vypadat. Polyamorie dovoluje opustit tyto předdefinované struktury a žádným výtahem nejet nebo z něj vystoupit v jakémkoliv bodě a zůstat tak dlouho, jak bude třeba. Poskytuje svobodu diskutovat a tvořit takové vztahy, které budou sedět přesně na míru konkrétním lidem. Neexistuje například žádný kulturně daný vzorec toho, jakým způsobem navazovat vztah s partnerem svého partnera, kterého by bylo možno se držet. Vztahy musí tedy hledat vlastní cesty a mnohem více vychází z aktuální situace a nastavení jednotlivých aktérů. Zároveň kvalita polyamorního vztahu nebývá

hodnocena jeho délkou a trváním, ale především tím, jak kvalitní a obohacující byl pro dané jedince, i když trval třeba jen půl roku (Bruning, 2016, Veaux & Ricket, 2014).

Polyamorie je o hledání cest a možností, jak nakládat s neustále se proměňujícím vztahem. Neříká, co očekávat. Nedává k dispozici žádné šablony řešení, což je její dar i úskalí. Flexibilita ve vztahu podporuje jeho resilienci, schopnost zvládnout přicházející změny. Znamená to ale také ochotu čelit nepohodlí, protože změny mohou být složité a náročné. A otevřenost k předefinování podoby věcí a vstupu do neznámého. Reflektuje realitu, že jak život, tak vztahy jsou občas chaotické a nepředvídatelné a že každý z nás má svou vlastní představu o tom, co má vztah zahrnovat. Diskurz polyamorie počítá s tím, že přijdou konflikty, neshody a ambivalence, věří však, že je možné je překonat. Zvláště začátky intimních vztahů bývají plné nedorozumění a chyb. Avšak být ochoten na vztahu pracovat a hledat cesty, umožňuje nejen vyrovnat se s výzvami uvnitř vztahu, ale lépe reagovat na okolní rychle se vyvíjející a měnící postmoderní svět, vyrovnávat se s jeho nestabilitou a odrážet společenskou změnu. Poučení se ze svých chyb a zvýšení svojí schopnosti orientovat se i v dalších vztazích (Ben-Ze'ev & Bruning, 2017, Bruning, 2016, Veaux & Ricket, 2014). Ukazuje se, že polyamorní vztahy nejlépe vzkvétají, když se mohou svobodně měnit a přizpůsobovat. Když jsou lidé ve vztahu důležitější než samotná struktura vztahu. Když mohou svobodně prosazovat své potřeby a rozvíjet se i nečekaným způsobem (Veaux & Ricket, 2014).

Flexibilita sebou přináší ale i riziko nekonečných ústupků. Flexibilita nemůže být nekonečná, každý má své hranice a místa, do nichž se nechce vydat, takové věci je třeba vždy respektovat. Je podstatné si uvědomit, že přítomnost flexibility ve vztahu neodstraňuje potřebu kompromisů a vylad'ování, nicméně poskytuje dobrý předpoklad ke konstruktivní práci s emocionální komplexitou vztahu. Flexibilita je taktéž omezena možnostmi daného člověka a například touha pěstovat intimní život s více partnery může být narušována nedostatkem času (Ben-Ze'ev & Bruning, 2017, Bruning, 2016, Hardy & Easton, 2018, Veaux & Ricket, 2014).

Předpokladem flexibility jsou právě dobře nastavené hranice, které jsou jasné a vědomé. Cílem vztahu není rozpustit v něm svoji identitu, hranice vypovídají o tom,

že rozumíme, kde končíme my a začíná druhý, kde se můžeme setkat a kde jsme oddělení. Je třeba vědět, v kterých momentech říct ne. Hranice je třeba komunikovat a respektovat. Pokud jsou si hranic všichni vědomi a je o ně pečováno, dávají prostor k rozvoji hlubokých a propojených vztahů (Hardy & Easton, 2018).

4.3 Komunikace a upřímnost

Komunikace by neměla chybět v žádném vztahu, v polyamorních vztazích je však naprosto zásadní komponentou. Proč? Je toho totiž třeba spoustu probrat a vyřešit, a to i ohledně témat, která nemusí být příjemná nebo jsou většinou společností tabuizována. Je třeba hovořit o hranicích jednotlivců i vztahu samotného, bezpečném sexu, pravidlech, pocitech. Je procesem, který je potřebný pro budování vzájemné důvěry a pochopení potřeb svých i druhého a představ ohledně vztahu (Cook, 2005, Hardy & Easton, 2018, Veaux & Ricket, 2014). Abychom dobře porozuměli významu slova komunikace, představme si jej ne jako výměnu a sdělování informací, ale sdílení. To může probíhat i beze slov a není nutné neustále něco říkat, ani sdělovat si úplně všechno. Každý má právo na soukromí, tajemství a prostor, který je jen jeho (Vojtko, 2020).

Práce s emocemi je ústřední složkou všech intimních vztahů. Polyamorie vyvolává řadu náročných emocí a práce s nimi je klíčovou složkou spokojených vztahů. Pro vztah je důležité, aby jedinec dokázal se svými partnery komunikovat nekonfliktním způsobem a sdělovat svoje emoce a duševní stavy asertivně, ale neagresivně, aby byl pravdivý sám k sobě i druhému a hovořil o svých potřebách a hranicích upřímně a jasně. Podstatná je taktéž ochota naslouchat druhým bez toho, aby je přerušovali, snižovali hodnotu jejich promluvy nebo se stavěli do defenzivy. Vyžaduje to schopnost ustát silné emoce druhého člověka. Nekonfliktní komunikace buduje prostředí, v němž mohou lidé svobodně prožívat své emoce a sdělovat je druhým beze strachu z reakce. Tento aspekt je v polyamorii zásadní, protože pouze pokud budou partneři otevření ohledně svých emocí, je možné zajistit takové fungování vztahu, které bude příjemné pro všechny zúčastněné (Bruning, 2016, Veaux & Ricket, 2014).

V polyamorních vztazích je často zvykem si pravidelně čas od času sednout a pohovořit si o vztahu jako takovém, i když zrovna zdánlivě není nic konkrétního k řešení. Praxe pravidelné komunikace může podnítit jednotlivce k prozkoumání případných nepříjemných pocitů a zabránit tomu, aby v budoucnu přerostly ve větší problém (Bruning, 2016). Komunikace ve vztahu pomáhá k udržení a prohloubení pouta, které mezi sebou daní jedinci mají. A velká část blízkosti a důvěry, která v polyamorních vztazích vzkvétá, je právě dílem kvalitní, upřímné a otevřené komunikace (Cook, 2005). Je také nejlepším způsobem, jak se vypořádat s obavami a žárlivostí, které se mohou čas od času objevit (Anapol, 2010).

Upřímnost je tím, co polyamorii odlišuje od nevěry. Může se díky ní vytvářet důvěra, že partner skutečně říká nezkreslenou pravdu o svých pocitech a chování. To dává vztahu pevný základ, aby zůstal v pohodě a dokázal rozpoznat domnělé hrozby od skutečných. Upřímnost ve vztahu a komunikaci není jen o nelhaní, ale o tom nezamlčovat a nefiltrovat důležité informace, které se týkají vztahu. Říct, co má jedinec na srdci, svěřit se svými pocity nebo pochybami, vyvarovat se pasivní a nejasné komunikace. Dokázat si druhému říci o podporu, ujištění a přijmout ji, když přijde (Anapol, 2010, Hardy & Easton, 2018, Veaux & Ricket, 2014).

Přesto se mnoho lidí rozhodne pro neupřímnost. Z obav a strachu z citového zranění, odmítnutí nebo nepřijetí. Otevřená a upřímná komunikace znamená vystavit se riziku odmítnutí, odsouzení, studu, zjištění, že se mýlíme. Bez zranitelnosti však žádná smysluplná konverzace nemůže existovat (Veaux & Ricket, 2014). Navíc upřímnost začíná uvnitř. Člověk, který není upřímný sám k sobě, nemůže nikdy být upřímný ani ke svým partnerům. Je třeba nejprve porozumět vlastním emocím, motivacím a udělat si v sobě jasno (Hardy & Easton, 2018, Veaux & Ricket, 2014).

Výzkumy ukazují pozitivní vliv otevřené komunikace na spokojenost v rámci partnerství. Montesi et al. (2011) zjistili pozitivní vliv komunikace mezi partnery o sexuálních tématech na spokojenost jak v rámci sexuálního, tak partnerského života. Výzkum Knoblochové a Theissovové (2011) ukázal, že v případě, kdy páry v jednom týdnu referovaly snížený počet rozhovorů o vztahu, uváděly v týdnu následujícím zvýšení nejistot a obav ohledně vztahu. Zároveň v momentech, kdy pociťovaly vyšší

vztahovou nejistotu, byly méně ochotné začínat rozhovory na téma vztahu. Tím se vytváří začarovaný kruh prohlubování nejistoty a neochoty o ní hovořit. Podobně Meeks et al. (1998) dospěli k závěru, že kvalitní komunikace mezi partnery je jedním z významných prediktorů spokojenosti ve vztahu.

Samozřejmě, že komunikace se může pokazit a stát nefunkční. Pro začátek je dobré se ujistit, že všichni zúčastnění používají stejný slovník a navzájem si rozumí v pojmech, které užívají (Veaux & Ricket, 2014). A i důraz na komunikaci se může stát přehnaným. Potom se může přetvořit v povinnost nebo se stát brzdícím aspektem, protože emoce budou nahrazeny analýzou a akce nekonečným omíláním tématu (Bruning, 2016, Vojtko, 2020).

4.4 Etika a konsenzus

Etická, odpovědná a konsenzuální polyamorie začíná tím, že všichni zúčastnění jsou si vědomi polyamorní povahy jejich vzájemného vztahu, mají o něm všechny podstatné informace a souhlasí s jeho podobou (Klesse, 2006). Neexistuje sice nic, jako jediný správný způsob, jak praktikovat polyamorii, ale to zároveň neznamená, že neexistuje žádný špatný. Základním principem je neubližovat v rámci polyamorie sobě ani ostatním. Kriticky přemýšlet o svých činech a přijímat za ně odpovědnost. Brát v potaz přání a názory ostatních, nejen své vlastní. Vést otevřenou diskusi a hledat takové cesty, které budou nejschůdnější pro všechny zúčastněné (Veaux & Ricket, 2014).

Tím, o co je třeba ve vztazích usilovat, je shoda, společná dohoda a souhlas. K tomu je potřeba aktivní součinnosti všech zapojených jedinců (Hardy & Easton, 2018, Vojtko, 2020). Do tohoto bodu se však není možné dostat bez respektu k jedinečnosti a jinakosti druhého. To se nerovná automatickému souhlasu s veškerým jeho chováním a osobností, ale pochopením, že to možná vidí a cítí jinak a že je to v pořádku. Je o upřímnosti v komunikaci, flexibilitě a otevřené mysli, o nichž jsem již více hovořila v předchozích kapitolách (Vojtko, 2020).

Konsenzus neboli souhlas se týká každého jedince a je plně v jeho kompetenci. Týká se jeho těla, mysli, rozhodnutí a je nutný pro přístup k tomu, co danému člověku

náleží. Pro udělení souhlasu jsou podstatné upřímnost a informace. Skutečné rozhodnutí totiž může být učiněno jen v momentě, kdy plně víte, o čem se rozhodujete. Nelze nikoho nutit, aby k něčemu udělal souhlas a už vůbec ne zatajením podstatných informací (Veaux & Ricket, 2014).

Součástí etiky a konsenzu je respektování hranic, dohod a pravidel. Různé polyamorní vztahy mají odlišné množství a úroveň pravidel. Často však mezi taková pravidla patří třeba testování na sexuálně přenosné choroby, užívání ochrany během sexuálního styku nebo představení nových partnerů. A také projevování respektu k právům druhého člověka, jeho tužeb a potřeb (Wolf, 2003).

4.5 Osobní rozvoj a identita

Polyamorie umožňuje lidem v ní zahrnutých prozkoumat různé aspekty své osobnosti a lépe poznat sebe sama. Je spojena s osobním růstem, jelikož přináší množství nových a netradičních zkušeností, ke kterým je třeba se nějak postavit (Baker, 2005, Veaux & Ricket, 2014). Otevření vztahu polyamorii může vést k jeho posílení, ale stejně tak k jeho destabilizaci. Záleží na tom, jak pevně spojený a sehraný je samotný pár (Anapol, 2010).

Ve Waltsonově výzkumu (1999, cituji podle Anapol, 2010) více než polovina respondentů uvedla, že jedním z důvodů, proč se rozhodli pro polyamorii, byla touha po osobním růstu. Wolfe (2003) ve své práci uvádí, že více než 70% procent jeho respondentů referovalo, že zapojení do polyamorního způsobu života zvýšilo jejich sebeúctu a lásku, kterou pociťují vůči partnerům. A více než 90% uvedlo, že polyamorie jim pomohla ke zlepšení životní perspektivy. Anapol (2010) označuje ve své knize polyamorii za akcelerátor růstu. To především díky vysoké úrovni zpětné vazby, které se člověku v těchto vztazích od různých partnerů dostává.

Někteří polyamorní jedinci uvádí, že být poly je součástí jejich identity. Že je to pro ně přirozený stav věcí. A v dobách, kdy vedli monogamní vztahy se cítili nesví. Další však říkají, že být polyamorní je pouze způsobem chování a jejich volbou, když se rozhodli tato uspořádat své vztahy. Mnozí pak vyjadřují, že díky polyamorii mohou být sami sebou (Baker, 2005). Tweedyová (2011) poukazuje na to, že polyamorie musí

být do jisté míry zakotvena jako identita, jelikož je podložena souborem hodnot, kterými jedinec musí již nějakou dobu disponovat a postupně se k nim hlásit. A také, že připojení k polyamorní komunitě je společensky spjato s jistým stigmatem, je tedy nepravděpodobné, že by tak někdo činil lehkovážně. Navíc v západní kultuře je poměrně běžné pojímat vztahy jako součást osobní identity. K tomu někteří příslušníci polyamorní komunity referují o sklonech k polyamorii už od rané puberty. Tweedyová se přiklání k tomu, že polyamorie vykazuje mnoho rysů typických pro sexuální orientaci. Anapol (2010) naopak říká, že polyamorie není něčím pevně daným. Je to rozhodnutí s plynulým procesem kontroly, sebeuvědomění a pochopení možností, co je za daných podmínek možné, s kterým člověkem vytvořit.

Polyamorie pravděpodobně může i nemusí být součástí identity. Pokud ano, je charakteristická spíše přítomností určitých hodnot a otevřeností vůči možnosti mít více milostných vztahů. Takový člověk se pak považuje za polyamorního nehledě na to, jaký je v daném momentě jeho vztahový status (Veaux & Ricket, 2014).

PRAKTICKÁ ČÁST

5 Výzkumné šetření

5.1 Cíle výzkumu a výzkumné otázky

Cílem výzkumu bylo nahlédnout do tématu polyamorie skrze zkušenosti a prožívání jedinců, kteří se jako polyamorní identifikují. Prozkoumat a porozumět jejich jedinečnému pohledu a identifikovat ústřední tendence, myšlenky, problémy a prožitky, které se budou vyjevovat. Díky tomu lépe a hlouběji porozumět fenoménu polyamorie jako takovému a v ideální případě odhalit jeho podstatu a ústřední témata.

Na základě tohoto cíle jsem stanovila tři výzkumné otázky, které reflektují můj záměr co nejhlubšího a detailního porozumění problematice. A snahu o zachycení prožívání a jedinečné zkušenosti respondentů. Jsou formovány v duchu interpretativní fenomenologické analýzy, kterou používám ke zpracování dat.

Výzkumné otázky:

1. Jakým způsobem polyamorici prožívají svou polyamorii?
2. Jak polyamorici smýšlejí o polyamorii?
3. Jak polyamorici prožívají své partnerské vztahy?

5.2 Výzkumná metoda

Jako výzkumnou metodu jsem zvolila interpretativní fenomenologickou analýzu (IPA), jejímž autorem je Johnathan A. Smith. Jedná se o kvalitativní způsob práce s daty a je považována za vhodnou pro témata z oblasti sociální a poradenské psychologie (Řiháček et al., 2013, Smith, 2004).

Jádrem IPA je porozumění žité zkušenosti člověka. Pomáhá výzkumníkovi prozkoumat, jakým způsobem člověk přisuzuje význam své zkušenosti a zjistit, co lze z dané zkušenosti vyvodit ve vztahu ke zkoumanému fenoménu. IPA má tři teoretická východiska – fenomenologie, hermeneutika, ideografický přístup (Řiháček et al., 2013, Smith, 2004).

IPA je fenomenologická a ideografická, hledá žitou zkušenost člověka, která je vždy jedinečná a individuální. Zaměřuje se na to, jak je konkrétní fenomén zažíván konkrétními lidmi v konkrétním čase. Z hlediska fenomenologie je důležitá reflexivita výzkumníka, tedy aby si dopředu zvědomyil svou interpretativní roli a prekoncepce, které má ohledně zkoumané problematiky. A tyto své prekoncepce uzávorkoval a odložil stranou, aby se mu fenomén mohl vyjevovat v čisté podobě, bez zatížení jeho vlastní zkušeností (Řiháček et al., 2013, Smith, 2004).

IPA dále pracuje s dvojitou hermeneutikou, která spočívá v tom, že část je interpretována vzhledem k celku a celek vzhledem k části. V rámci rozhovorů se respondent snaží porozumět své zkušenosti s daným fenoménem a výzkumník se následně pokouší o porozumění toho, jakým způsobem respondent k tomuto porozumění dospívá. Výsledek IPA je tedy složen ze společného úsilí, jelikož výzkumník usiluje o vkročení do respondentovi žité zkušenosti, ale během procesu vnáší do analýzy více sebe – interpretuje v duchu toho, jak se mu fenomény z respondentovy výpovědi vyjevují. Tyto interpretace však vždy musí zůstat zakotveny v datech. IPA vždy začíná detailním prozkoumáním jednoho případu a až v momentě, kdy je dosaženo určitého stupně porozumění, přechází k dalšímu (Řiháček et al., 2013, Smith, 2004).

5.2.1 Výzkumný soubor

K sestavení výzkumného souboru jsem použila účelový výběr. Jedná se o nereprezentativní typ výběru, při němž povaha vzorku vychází přímo z výzkumného problému. Využívá se především ve výzkumech zaměřených na nějaký jasně ohraničený jev či fenomén, který se objevuje v některé konkrétní skupině a potřebná data není možné získat nikde jinde než právě u ní. Úvahy o povaze vzorku jsou v takovém případě významným tématem již v počátku přípravy výzkumu, kdy se nastavuje celé jeho směřování. Stanoví se kritéria, která blíže definují to, jak má výsledný výzkumný soubor vypadat, a zahrnutí respondenti je musí naplňovat (Novotná, 2019). Pro svůj výzkumný soubor jsem stanovila celkem tři následující kritéria:

1. Jedinec se sám musí identifikovat jako polyamorní.
2. Musí mít v daném momentě polyamorní vztah, tedy alespoň dva partnery.
3. Musí polyamorní přístup ke vztahům praktikovat alespoň jeden rok.

Cílem těchto kritérií bylo soubor specifikovat tak, aby byl informačně bohatý. Tedy aby vybraní jedinci měli již dostatečné zkušenosti s polyamorií a zároveň nijak nelimitovat, jak má takový člověk vypadat. Aby se mohla plně vyjevit různorodost lidí, kteří jsou do polyamorie zapojeni. Z toho důvodu jsem nezvolila žádné sociodemografické kritérium.

Můj finální vzorek je tvořen šesti respondenty, dvěma muži a čtyřmi ženami, což odpovídá doporučenému množství pro studentské práce u metody IPA (Řiháček et al., 2013). Tři z nich jsem zahrnula na základě reakce na mnou zveřejněný inzerát v soukromé facebookové skupině, která sdružuje polyamorně smýšlející jedince. Jedna respondentka se zapojila na základě doporučení od druhé, která rozhovor již absolvovala. A dva respondenty jsem záměrně oslovila na základě znalosti, že jsou vyoutováni jako polyamorní.

5.2.2 Sběr dat

Vzhledem ke zvolené metodě IPA jsem ke sběru dat využila metodu polostrukturovaného rozhovoru (Řiháček et al., 2013). Jak název napovídá, jedná se o typ rozvoru, kdy má výzkumník předem částečně připravený scénář, ať už v podobě tematických okruhů nebo jasně formulovaných otázek. Zároveň je ponechán velký prostor respondentovi, aby mohl se ujistit o pochopení významu otázek, přicházet s vlastními formulacemi, vyjádřeními a tématy. A výzkumníkovi, aby se mohl na základě vniklé situace doptávat či rozvíjet témata, která respondent otevře. Díky tomu je možné jít do hloubky a případně objevit další důležitá témata, s nimiž výzkumník při přípravě rozhovoru nepočítal (Zandlová, 2019).

V rámci svého scénáře jsem si připravila několik jasně formulovaných otázek a podotázek pro případ, že by se respondenti sami nerozmluvili nebo potřebovali více navést (viz. Příloha I.). Scénář jsem tvořila tak, aby odpovídal mým výzkumným otázkám a pokud možno postihl problematiku polyamorie v celé šíři. Vycházela jsem

částečně ze studia literatury, shlédnutí několika rozhovorů s polyamoriky a svých vlastní předpokladů.

V rámci zachování co největšího soukromí a klidného prostředí jsem všem účastníkům nabídla možnost rozvor uskutečnit v terapeutické pracovně v prostorách Pražské vysoké školy psychosociálních studií. Se čtyřmi respondenty se rozhovor uskutečnil v prostorách školy, u dvou jsme z důvodu špatné dostupnosti museli zvolit jinou variantu. Jeden rozhovor byl proveden online a druhý v soukromé pracovně daného respondenta. Všem respondentům jsem ještě před samotným rozvozem zaslala informovaný souhlas (viz. Příloha II.), který jsem jim na místě dala podepsat. Ještě před zahájením samotného rozhovoru jsem se ujistila, že všemu rozumí a nemají případné další dotazy, které by si potřebovali vyjasnit. Snažila jsem se vytvořit příjemné a bezpečné prostředí.

První rozhovor jsem uskutečnila v rámci předvýzkumu, pro podchycení případných nedostatků ve scénáři rozhovoru. Nicméně vzhledem k tomu, že jsem po něm scénář již nijak neupravovala a jevil se mi jako informačně bohatý, rozhodla jsem se jej zařadit do finálního vzorku. Ne u všech rozhovorů jsem držela přesné pořadí otázek tak, jak jsem si je dopředu připravila. Reagovala jsem na základě toho, jak plynulo vyprávění respondentů a v případě, že to dávalo smysl, zeptala jsem se na některé otázky dříve nebo později. Stejně tak jsem u všech respondentů nepoložila všechny otázky, to v případech, kdy o dané věci sami začali hovořit v rámci jiné otázky a mě se dané téma zdálo dostatečně nasycené. A některým jsem pokládala otázky, které nebyly dopředu připravená a vyvstaly situačně na základě samotného rozhovoru. Všechny rozhovory byly nahrány na diktafon, respondenti byli o této skutečnosti informováni. Délka rozhovorů se pohybovala v rozmezí 1-2 hodin.

5.2.3 Zpracování dat

Všechny nahrávky rozhovorů byly nejprve doslovně přepsány do písemné podoby a anonymizovány (viz. Příloha III.) V textu jsem prováděla jen drobné úpravy, které nijak neovlivnily význam celkového sdělení, jako je vypuštění výplňových slov a gramatické poupravení nesmyslných vět. Z důvodu obsáhlosti rozhovorů mi

s přepisem jednoho z nich pomohla kolegyně, studentka bakalářského programu Psychologie na PVŠPS, kterou jsem poučila o tom, jak takový přepis provádět. Následně jsem přistoupila k samotné analýze rozhovorů podle metody IPA tak, jak o ní hovoří Řiháček et al. (2013).

Reflexe výzkumníkovy zkušenosti s tématem výzkumu – Tento krok jsem učinila ještě před zahájením samotného výzkumu v momentě, kdy jsem jej připravovala, a je popsán v kapitole Předporozumění. Nicméně i před každým dalším rozhovorem, kterému jsem se šla věnovat, jsem si znovu zvědomila doposud nabyté informace a zkušenosti a pokusila jsme se je uzávorkovat a odložit stranou, bych ke každému případu přistupovala s čistotou a otevřenou myslí.

Čtení a opakované čtení – Poté, co byly rozhovory přepsány, vždy jsem jeden z nich vzala a znovu si jej přečetla, případně si pouštěla určité pasáže přímo z nahrávky. To mi pomohlo lépe se na respondenta a jeho příběh naladit.

Počáteční poznámky a komentáře – V této fázi jsem rozhovor začala číst znovu, ale mnohem pečlivěji. Podtrhávala jsem věty nebo části, které mi přišly podstatné, zajímavé a dobře osvětlující zkoumaný fenomén. Zároveň jsem si během čtení zapisovala k textu poznámky, které reflektovaly a shrnovaly informace vystupující z rozhovoru, moje myšlenky k nim či další věci, které mě v textu oslovovaly.

Rozvíjení vznikajících témat – Nyní už jsem pracovala převážně s poznámkami, které jsem si poznamenávala k textu, popřípadě se zvýrazněnými pasážemi nebo úryvky, které poznámky dokreslovaly. Během toho, co jsem poznámky postupně pročítala, jsem je přepisovala, shlukovala a abstrahovala do obecnějších celků. A někdy připojovala další poznámky, které vyvstaly na základě čtení těch doposud vytvořených. To mělo za cíl připravit si dobrou půdu pro interpretaci a pojmenování hlavních fenoménů.

Hledání souvislosti napříč tématy – V této konečné fázi analýzy jsem v přepsaných poznámkách a komentářích hledala souvislosti. Zjišťovala, jakým způsobem se k sobě vztahují, navzájem osvětlují a která témata z rozhovoru nejostřeji vystupují a dobře charakterizují jeho celkový náboj. Výsledkem bylo formulování několika hlavních fenoménů, které dle mého pocitu nejlépe zachycovaly esenci

rozhovoru, byly pro respondenta podstatné a mně osobně přišly jako významné vzhledem k celkovému tématu výzkumu a výzkumným otázkám.

Analýza dalšího případu – Tento celý proces jsem postupně aplikovala u každého rozhovoru.

Hledání vzorců napříč případy – Poté, co jsem postupně zanalyzovala všechny rozhovory, vzala jsem si seznamy hlavních fenoménů pro jednotlivé respondenty a náhodně je přepsala na papír, tak aby nebylo zjevné, který náleží ke kterému respondentovi. Hledala jsem, jestli se k sobě nějakým způsobem vztahují, tvoří určité vzorce, do jaké míry hovoří o tomtéž a v čem se liší. A jakým způsobem se dají jako celek interpretovat a pochopit. Výstupem jsou čtyři fenomény, které dobře osvětlují téma polyamorie jako takové a odpovídají na výzkumné otázky.

5.3 Etické aspekty výzkumu

U každého výzkumu je třeba dbát na jeho etiku. Výzkumníkovi jde o to, aby získal potřebná data, ale během procesu musí zajistit etické náležitosti. Plně respektovat autonomii účastníků výzkumu a nijak je výzkumem nepoškodit, ani jim nepůsobit žádný druh újmy. Zajistit anonymitu všech zúčastněných i získaných dat, chránit je před zneužitím a zohlednit případné dopady výsledků výzkumu (Zandalová, Šťovíčková Juntová, 2019).

Téma mého výzkumu je poměrně osobní, existovala tudíž možnost, že pro respondenty bude absolvování rozhovoru náročné. Z toho důvodu jsem kladla velký důraz na zajištění bezpečného prostředí, kde nebudeme nikým rušeni a ujištění respondentů, že můžeme s rozhovorem kdykoliv přestat, dát si pauzu nebo že nemusí na mé otázky odpovídat, pokud jim to nebude příjemné. Po skončení rozhovoru jsem si s respondenty promluvila o tom, jaké to pro ně bylo, abych případně mohla ošetřit věci, které jim během rozhovoru vyvstaly. Zároveň měli všichni respondenti k dispozici můj kontakt, na který se mohli před i po rozhovoru ozvat v případě jakýchkoliv nejasností, pochyb nebo nejistot.

Všichni respondenti podepisovali informovaný souhlas, který ode mě obdrželi ještě předtím, než šli na rozhovor. Je v něm nastíněno, jakým způsobem bude rozhovor

probíhat a čeho se bude týkat. Že bude nahráván na diktafon a jakým způsobem budou data z rozhovorů anonymizována, zpracována a využita (viz. Příloha II.). Na místě jsem se respondentů ještě jednou doptávala, zda všemu porozuměli a nepotřebují si před začátkem ještě něco vyjasnit.

Během přepisu rozhovorů z audio do písemné podoby jsem anonymizovala všechny údaje, podle kterých by bylo možné respondenty identifikovat. Změnila jsem jména samotných respondentů, stejně jako všech dalších lidí, které v rozhovorech zmínili. Z přepisu jsem vynechala všechny konkrétní názvy měst, zemí, jiných konkrétní lokací a institucí.

5.4 Předporozumění

Během přípravy výzkumu jsem věnovala značnou pozornost zreflektování své motivace, prekonceptů a názorů na téma výzkumu. Motivací k vytvoření této práce mi byl můj osobní zájem o dané téma, ač s polyamorií nemám osobní zkušenost. Náhodně jsem ve svém životě narazila na tematiku polyamorie a zjistila, že o ní neexistuje mnoho dostupných informací a pokud ano, tak byly velmi kusé. Od té doby se situace poněkud změnila a polyamorie se ve společnosti dostala do většího povědomí. Nicméně stále je poměrně málo zdrojů, které je možné považovat za vědecké a dostatečně obsáhlé. Chtěla jsem tedy vytvořit práci, která by zachycovala esenci polyamorie a poskytla dostatečnou představu o jejích stěžejních pilířích, byla dobrým přehledem o tématu v jeho celistvosti. A zároveň případným čtenářům zprostředkovat vědecký pohled na další možný přístup ke vztahovosti a ukázat, že se jedná o validní možnost. Protože mě osobně setkání s tematikou rozšířilo obzory.

Co se týče mých očekávání a prekonceptů, bylo jich mnoho a částečně jsou promítnuty ve výzkumných otázkách a otázkách k rozhovoru. Během samotných rozhovorů a následných analýz jsem se od nich snažila oprostit, abych mohla nezaujatě vkročit do zkušenosti respondentů a skutečně porozumět jejich autentické zkušenosti. Očekávala jsem, že respondenti si museli projít určitou cestou, než dospěli k poznání, že chtějí budovat polyamorní vztahy a že tato cesta mohla být v některých případech poměrně komplikovaná a dlážděná pochybami a nejistotami vzhledem k tomu, že

žijeme v mononormativní společnosti. S tím souvisel i předpoklad, že se respondenti budou potkávat se stigmaty a negativním pohledem ze strany společnosti. Myslela jsem si, že pro ně bude charakteristická jistá otevřenost i vůči dalším oblastem, které mohou být společností vnímány jako kontroverzní. A tudíž, že jimi prožívaná polyamorie nebude omezena pouze na partnerské vztahy, ale bude se nějakým způsobem projevovat i v dalších aspektech života. Taktéž jsem předpokládala, že budou mít skrze polyamorii jak pozitivní, tak negativní zážitky a zkušenosti a velkou část budou tvořit témata svobody a lásky. Nakonec, že být polyamorním bylo jejich rozhodnutím a budou pro to mít nějaké důvody.

6 Analýza výsledků výzkumného šetření

6.1 Analýza rozhovoru I. – Jáchym

Jáchym se v polyamorii pohybuje již přes dvacet let. Momentálně žije se svojí dlouhodobou přítelkyní, k čemuž má ještě další vztahy. Mluví o sobě jako o snílkovi a zároveň velkém praktikovi, rád si na všechno sáhne. Miluje život a má rád, když je pestrobarevný.

Přehled hlavních fenoménů:

- **Láska jako ústřední bod**
- **Duševní nahota**
- **Absolutní respekt**
- **Dát si jasná pravidla**
- **Radost a proměnlivost**
- **Poly přirozenost**

Celým rozhovorem se prolínal **fenomén lásky**. Jáchym o lásce hovoří jako o **základu všeho**, esenci, bez které to v životě nejde, jako o **smyslu**. V momentech, kdy je přítomná, je všechno snazší, krásnější a přináší člověku radost. „*Smysl života je pociťovat lásku.*“ „...já jsem asi pořád v tý lásce...“ Sám nepoužívá slovo polyamorie, ale **víceláska**. „...pro mě je to víceláska.“ Samotná polyamorie je podle něj láskou nejen ve vztahu k partnerům, ale jako **základní přístup k životu**. „*Láska, polyamorie je láska. Láska ke všemu, jo?*“

Sám cítí láska k mnoha lidem a věcem ve svém životě, i když má **různou podobu**. Láska se podle něj v polyamorii **zintenzivňuje** stejně jako i jiné další pocity. „...polyamorie je násobič lásky...“ A jedním z nejkrásnějších momentů pro něj je, když je on nebo jeho partneři **zamilovaní**. „*A teď se to všechno násobí v momentě, kdy je zamilovaná. Ona si někoho najde, to normálně jede na 100%, a já znova zažívám líbáanky.*“ „...když jsem nově zabouchlej, tak že úplně zářím...“ Lásku mezi své partnery nijak nedělí, říká, že má **velké srdce** a dává **všem naprosté maximum** v momentě, kdy s nimi je. „*Moje srdce je tak široký, že ho rozdvojim mezi dva, tři*

lidi...“ „*Ted' jsem s tebou, dávám ti stovku a ted' jsem s tebou, dávám ti stovku.*“ Ze stejného důvodu ale podle něj lze mít jen omezené množství partnerů, jelikož od určitého počtu jim nemůže věnovat dostatek. A i když láska je neomezená, čas a energie jsou. „*...potom jsem začal chápat, že to nemůžu roztahovat do nekonečna...*“

Polyamorii pro sebe vnímá jako něco **přirozeného**. A když k někomu začne cítit lásku, tak nerozlišuje, jestli je to muž nebo žena. Už v dětství chtěl mít ke všem **rovnocenné vztahy** a nikoho nevyvyšovat. „*Možná to tam v té hlavě už jsem to měl od malička, že já jsem věděl, že to chci mít ke každému stejně.*“ Když byl starší a začal navazovat intimní vztahy, zjistil, že se mu často **líbí více lidí naráz**, ale v té době měl pocit, že si něco takového nemůže dovolit. „*...stalo se, že vlastně jsem zjistil, když se mi někdo líbil, že se mi líbí ještě někdo jiný.*“ Až postupem času si uvědomil, že je to něco, co je mu **hluboce vlastní** a chce vést **život v otevřenosti lásce**, nebát se. „*...když jsem se oženil, jsem věděl, že ted' budu potlačovat něco, co mi není přirozený.*“

Pro Jáchyma je podstatné, aby mohl **věci v životě dělat s radostí**. A když mu něco není příjemné nebo mu to nic nepřináší, nenutí se do toho. „*...že každé den mě baví, já se fakt ráno vzbudím, směju se, usínám, směju se...*“ „*Já to chci mít hezký.*“ Stejně to má i se vztahy, každý z nich si chce **užít na maximum** a když už si s druhým člověkem nemají co dát, **v lásce se rozejdou každý svou cestou**. „*...já si chci užít každé den s tebou. A jestli to bude den, dva, tejdén, měsíc, rok, nebo celý život, tak já budu šťastnej.*“ „*...všechny vztahy jsem měl od A až po Z absolutně naplněný...*“ Je pro něj důležité, že s partnery **sdílí krásné zážitky**, smějí se, mají podobný **humor** a užijí si spolu **legraci**.

Na polyamorních vztazích se mu líbí, že jsou **proměnlivé** a přináší do života **pořád něco nového**. Nemá strach, že by mu v nich hrozila nuda nebo ustrnutí na jednom místě. „*...můj život je taky pestřej takovej.*“ „*A vždycky jak je to nový, je to zajímavý, baví mě to.*“ „*...nemůže se stát, že bysme se dostali do toho manželství po 30 letech...*“

Věří, že aby polyamorní vztahy dobře fungovaly, je potřeba si **dát dopředu jasná pravidla**, která všichni budou respektovat a budou **vycházet z jejich představ a potřeb** „*...opravdu hodně záleží na tom nastavení těch pravidel.*“ a nebudou je

v průběhu měnit. Čím dřív si lidé ve vztahu pravidla domluví, tím lépe. V jeho vztazích je nejdůležitějším pravidlem **otevřená a upřímná komunikace**, nezatajování důležitých informací a dodržování **bezpečnosti** v rámci sexuálního života. „*První pravidlo, který je pravda. Všechno, pravda, nelhat si a vlastně komunikace.*“ Jáchym si myslí, že dobře nastavená pravidla jsou **prevencí problémů** a komplikací v polyamorních vztazích. „...*já fakt tam žádný chyby nevidím. Pokud to funguje, jak to má fungovat.*„

S pravidly a schopností se jich držet souvisí **absolutní respekt** vůči partnerům. K jejich představám o vztahu, potřebách, názorech nebo zvycích, i když se odlišují od jeho. „...*respektovat, že ten člověk chce nosit novou módu, respektovat, že to má rád takhle. Jo, absolutní respekt.*“ Podle Jáchyma je důležité si uvědomit, že **není možné někoho změnit** ani po něm chtít, aby se změnil kvůli nám a že k tomu není důvod. „*Nemůžu jí předělat. Proč bych jí předělával ve vymačkávání tý pasty?*“ Nejlepší je **hledat takovou cestu**, kdy bude každý moci zůstat sám sebou. A k partnerům se chovat s **laskavostí a ohleduplností**, být ochoten si poslechnout, co mají na srdci. „*Nedělejme druhému to, co nechceš, aby činil on nám.*“ K tomu podle měj patří i **oproštění od očekávání** vůči partnerovi ohledně toho, co by měl nebo neměl dělat, jaké věci by nám měl naplnit a místo toho mu **poskytnout dostatek prostoru**. „...*člověk musí být opravdu trpělivej, nic neočekávat.*“ Jáchym věří, že respekt je hlavním klíčem k dlouhodobému vztahu. „*No a my tím, že se respektujeme jako partneři, tak můžem tady spolu být vůbec dlouho.*“

Jáchym ve svých vztazích prožívá **duševní nahotu**. „*Jo, protože ty lidi jsou nahý, nemyslím tím fyzicky, ale jsou nahý duševně. Oni všichni o sobě všechno vědět, jo?*“ Projevuje se jako **blízkost a sounáležitost** s partnery, prožívání intimity. Možnost **otevřeně mluvit** o jakýchkoliv, i těžkých nebo intimních, tématech. „...*co všechno jsem na ně vždycky vybalil v tom prvním tejdnu. Já říkám, no já chci, abys věděl všechno.*“ Tato duševní nahota pomáhá mezi partnery budovat **důvěru**, která je pro Jáchyma ve vztahu nezbytná. „*To je právě o té důvěře. Taky jí neprohrabávám šuplíky.*“ „*Připomíná mi to jako horolezectví. Musíš se spolíhat na toho druhýho.*“

6.2 Analýza rozhovoru II. – Lea

Lea praktikuje polyamorní vztahy přibližně 12 let poté, co s manželem na základě dohody otevřeli svůj původně monogamní vztah. Nyní má Lea dva partnery, manžela a přítele, s kterými již několik let žije v jedné domácnosti, společně se synem.

Přehled hlavních fenoménů:

- **Komunikace**
- **Respekt**
- **Přijmout riziko a rozhodnutí**
- **Upřímnost**
- **Vzájemná opora**

Pro Leu je v jakémkoliv vztahu esenciální **komunikace** a podle jejích zkušeností spolu spousta párů neumí hovořit o běžných natož pak intimních tématech. *„Ty lidi nejsou schopni si spolu sednout a říct, hele, já si myslím tohle a já si myslím tohle...“* Pro ni je komunikace v polyamorním vztahu **základ**. S partnery si povídají často, a když se objeví nějaké problémy nebo nejistoty, okamžitě si spolu sednou a **proberou to**. I po několika letech společného soužití je **pořád co řešit a vyjasňovat**. Je podle ní podstatné hovořit o **očekáváních a představách** ohledně vztahu. *„xkrát jsme o tom mluvili, každý si říkal, co by se mu líbilo, jestli takhle nebo onakhle...“* *„Těch věcí k té diskuzi je dost, zvlášť pokud ty lidi spolu žijí.“* *„Nadefinovat si, kdo co od toho čeká.“*

Ke komunikaci se váže i téma **upřímnosti**. A to jak sám k sobě, tak k partnerům. Leu polyamorie přivedla k větší **otevřenosti vůči sobě samé**. Více **přemýšlí o tom, jak věci má** a jak je potřebuje. *„No, hodně je to o tom, že to člověka nutí přemýšlet sám o sobě.“* Co může pro vztah sama udělat, co je o ní a co je o partnerech a vztahu jako takovém. *„Podívat se prvně sám na sebe, než začnu hodnotit ty druhý...“* Je ráda, že si s partnery před sebou na nic nehrají, ale mohou spolu **mluvit na rovinu** i o složitých tématech bez toho, aby vytvářeli nějaké vytáčky a kličky. Že kdokoliv může přijít s jakýmkoliv tématem. *„Říkáme si věci na rovinu, To si myslím, že pro nás je nebo pro mě je to důležité.“*

Spolu s upřímností vůči sobě je pro Leu spojená i **ochota přijmout riziko a rozhodnutí. Být k sobě pravdivý** může být velkou výzvou. Je třeba odhodlání vydat se po cestě, o které nevíte, kam vede. „...*člověk si musel sám v sobě zodpovědět, jestli hodlá nebo je ochoten žít tímhle způsobem, co všechno to ponese.*“ Protože nikdy nevíme, jak se věci mohou vyvinout. Lee však **rozhodnutí dodává sílu**. To, že se **odvážila vstoupit do rizika** a rozhodnout se pro polyamorii, jí pomohlo k větší **sebeúctě a sebevědomí**. Jistotě, že se za sebe dokáže postavit a ustát to. „...*ten pocit toho, tohle jsem já, takhle žiju, takhle to je v pořádku a já si to ustojím.*“

Podle Lei je v partnerství zásadní **respekt**, který bude **oboustranný**. Ona respektuje své partnery a chce, aby na oplátku respektovali oni ji. „...*pokud ti to nebude vyhovovat, tak já to respektuju, a ty zas respektuj, že já jsem taková.*“ Přijde jí důležité poskytnout si s partnery navzájem **dostatek prostoru** a přijmout, že každý může mít na věci jiný názor a nesnažit se ho přesvědčit o své pravdě. O všem se může mluvit a dá se **najít společná cesta**, i když neshody jsou běžně na pořadu dne. „*O tom nechat druhému prostor, ať se vyjádří a respektovat...*“ „...*nehrouřit se hned po první hádce a nedělat takový ty ukvapený závěry...*“ Dát si navzájem **dostatek času** věci přijmout a zpracovat.

Partneři jsou pro Leu **nejbližší lidé**, i když vnímá rozdíly ve svém vztahu vůči manželovi a příteli. „...*mám je ráda, ale je to jiný.*“ Díky tomu, že žije v polyamorním vztahu a má dva partnery, cítí, že má lepší možnosti ohledně **sdílení a opory**. A jelikož manžel má zdravotní problémy, může se v momentech krize a těžkých okamžiků **spolehnout** na svého přítele, který jí i jemu pomůže. Má dva blízké lidi, na které se může obrátit, sdílet s nimi své strasti a trápení. Díky nim se **necítí nikdy sama**. „...*když to přijde, tak to máte komu říct, máte se komu vyplakat na rameni.*“ „*To byly takový krušný okamžiky no. A právě díky tomu, že nás bylo víc, tak to poměrně dobře dopadlo.*“

6.3 Analýza rozhovoru III. – Apolena

Apolena je v oblasti polyamorie ze všech respondentů největším nováčkem. V době, kdy jsme spolu vedly rozhovor, se v ní pohybovala necelé dva roky. Dostala

se k ní tak trochu náhodou přes přítele, s kterým nyní bydlí, a k tomu má další dva vynořující se vztahy. Sama o sobě říká, že je hodně přemýšlivá a má silnější vztah k aktivitám, než k lidem, což se projevuje i v jejích vztazích.

Přehled hlavních fenoménů:

- **Objevování sebe sama**
- **Oproštění se od hranic vztahů**
- **Tvořit pevné vztahy a zachovat si svobodu**
- **Sdílení a blízkost**
- **Všechno není sluníčkový**
- **Vztah je poly i když jsme dva**
- **Byla jsem poly dřív, než jsem to věděla**

Apolena vnímá polyamorii jako něco, **k čemu dlouho směřovala**. Když se ohlíží zpátky, vidí, že ještě mnohem dřív, než s ní začala, nerozuměla způsobu, jakým lidé řeší svoje monogamní vztahy a proč je pro ně sexuální nevěra tak děsivou věcí. „...*jsem měla podivný přístup ke vztahům už jako hrozně dávno.*“ Měla pocit, že kdyby měla zůstat s jedním člověkem celý život, připravila by se o všechny další **možnosti**. Dlouho však netušila, že by existovali lidé, kteří by na něco takového přistoupili. „...*nebylo jako, že bych z monogamního smýšlení totálního najednou prostě překlikla do polyamorního vztahu, spíš prostě jsem zjistila, že to vlastně vůbec jde.*“ Zpětně vidí, že už dříve, než tak skutečně žila, o věcech smýšlela a přistupovala k nim jako polyamorní. „...*vlastně jsem o tom uvažovala hodně jako polyamory...*“

Pro Apolenu byl vstup do polyamorních vztahů významný v tom, že začala mnohem **víc vnímat sama sebe**. Na začátku měla spoustu **otázek a nejistot** a váhala, jestli je pro ni polyamorie tou **správnou cestou**. „*Pak jako přišlo strašně moc otázek...*“ „...*jestli jsem vůbec schopná tady těchto vztahů.*“ Tyto otázky jí však vedly k objevování její **vlastní hodnoty**, získání větší **sebejistoty a odvahy**. „...*naučila najít si vlastně vlastní hodnotu...*“ „...*že jakoby něco si zasloužím, na něco mám právo...*“ Přinesly uvědomění, že když něco chce, tak si o to může říct. „...*sem se naučila komunikovat, to co chci s lidma dřív.*“ Přivedlo ji to k větší **vnímavosti** vůči

vlastním emocím a ujasnění si, co od partnera a vztahů **potřebuje** a co sama může druhému nabídnout. „...uvědomila něco o tom, jak já něco vnímám, jak já něco cejtím. Proč třeba mám často strach z toho, že mě někdo opustí.“ Naučila se dávat sama sobě **prostor ke zpracování** věcí a nastavila si **hranice** toho, co pro ni je a není v pořádku a jakým způsobem věci potřebuje, aby se cítila spokojená. „...věci, co se týče organizace a co se týče nějakýho času.“

Je pro ni důležité, aby měla ve vztazích **dostatek svobody** a zároveň jí je příjemné, že ji může poskytovat svým partnerům. Že je ponechán **prostor** pro volbu, jak s věcmi naložit. Vnímá to jako **bezpodmínečnou lásku**, která nefunguje na principu budu tě mít ráda, když... „...přijde mi strašně krásný, že můžu dát tomu člověku vlastně tu svobodu, že můžu dát tu svobodu sobě...“ „...nedokážu někoho omezit, aby byl jenom se mnou, jakože mi to prostě nedává smysl.“

Nechce se ve svém životě připravovat o **možnosti** tím, že by se zafixovala jen na jeden vztah. Věří, že s každým člověkem je možné mít jen **omezený průnik** a líbí se jí, že v různých vztazích si naplňuje různé věci. „...i kdybych měla třeba perfektní vztah, že bych ho v nějaký moment chtěla opustit jenom proto, že vlastně bych chtěla zažít něco víc...“ Potřebuje dostatek prostoru pro sebe, své zájmy a aktivity. Chce mít možnost **navazovat a rozvíjet vztahy** s novými lidmi bez toho, aby musela řešit, jak se vyvinou. „...by mi to spíš vadilo v tom, hej nesmíš poznávat nikoho do té míry, že se do tebe zamiluje“ „...spousta mých přátelství je za hranicí toho, s čím by byli monogamní lidi v pohodě...“ To podle Apoleny dává základ pevnému vztahu, kdy si s partnery navzájem **věří a respektují se**, bez toho, aby se omezovali nebo od sebe něco očekávali a zároveň si uchovali touhu o vztah pečovat. „...potřebuju, aby ten člověk mě bral takovou, jaká jsem... aby v tom vztahu viděl dostatečnou hodnotu... přistupovat otevřeně s nějakou snahou o to pečovat vlastně.“

Apolena prožívá ve vztazích **blízkost**. Je ráda, že díky polyamorii je součástí větší **sítě vztahů** a může **sdílet** věci nejen se svými partnery, ale i jejich partnerkami, které často považuje za své blízké přítelkyně. „...zajímavěj způsob komunity nebo jakože nějaký rodiny v uvozovkách, sítě lidí, který si můžou pomoci, to je jako hrozně hezký.“ Je pro ni důležité, aby s lidmi, na kterých jí záleží, mohla strávit **společný čas**

a sdílet s nimi nějaké **aktivity**. „...*sdílet, co jsme zažili nebo abychom třeba sdíleli i nějaké společné zážitky.*“ Oceňuje, že v rámci polyamorie nejsou žádná tabu témata, všichni se mohou **otevřeně bavit** o čemkoliv a sdílet své představy. „...*sex může být prostě v pohodě, jako všechny ostatní témata.*“ A když se objeví nějaké problémy, dá se o nich mluvit. Tato otevřenost, **sdílení podstatných informací** a **komunikace** je pro ni známkou i podmínkou **důvěry**. „...*že i když jako přijdu s něčím, co má na toho člověka emoční dopad, tak on je schopný si to nějak uvědomit, a i tak jsme schopný se o tom bavit.*“ „...*takový jako pravidlo pojd'me se o všem bavit.*“

Ne vždycky je všechno zalité sluncem, Apolena si v poly vztazích zažila i **těžší momenty**. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že to, že má ve vztazích problémy nebo je to pro ni někdy náročné, neznamená, že polyamorie není pro ní nebo že by dělala něco špatně. „...*to, že nad tím přemýšlím, neznamená, že to není něco, co mi nesedne. Nebo v čem bych byla něk horší než ostatní.*“ Podle ní se poly komunita někdy prezentuje až **toxicky pozitivně**, a pak se v tom ztrácí to, že existují i problémy. „...*já jsem měla pocit, že sem vlastně jedinej člověk, kterej v polyamorních vztazích řeší nějaký problémy.*“ Prožila si **nejistoty** ohledně toho, jaký význam má její vztah s přítelem v **kontextu jeho dalších vtaů** i tíhu z toho, že nebyl schopen **zareagovat** na její **potřeby** a prosbu o pomoc. „...*smutný, že když nemá možnost nebo má možnost, jenom nemá tu prioritu vlastně pomoci mě, i když si o to řeknu.*“ Uvědomuje si však, že polyamorie je něco, v čem chce setrvat a je tedy ochotná **pracovat na tom**, aby to fungovalo. „*Ale čím dýl v tom sem, tím víc jsem si prostě jistá tím, že se mi tyhle ty vztahy strašně líbí.*“ Ví, že je třeba **hledat cesty** a způsoby, v kterých bude dobře všem a že je třeba na věci reagovat tak, jak přijdou.

V rámci polyamorie se oprostila od běžných představ a **hranic vztahů**. Věří, že každý jeden vztah se **tvoří sám ze sebe** a záleží především na lidech v něm, jak si vše uspořádají. „...*ty vztahy, který si tvořím, tak jsou vytvořený defacto úplně od nuly, jenom na tom, jaký my si dohodneme pravidla.*“ „...*pro mě bez těch lidí je to prázdná věc... neutrální věc, která má nějaké potenciál.*“ Apolena cítí, že vztahu je potřeba **dát čas, netlačit** na něj a nespěchat, nýbrž **žít jeho přítomností** a užívat si to, co zrovna nabízí. Dát si prostor **prozkoumat** jej, namísto zběsilé honby za jeho ideální

podobou. „...*ňákej vztah se začne vyvíjet, tak není tlak na to, aby se vyvinul strašně rychle.*“ „...*prozkoumávat něco spíš do šířky než do výšky.*“ Nemá potřebu své vztahy k ostatním lidem příliš **škatulkovat a pojmenovávat**, záleží jí především na tom, co k daným lidem **cítí a co s nimi chce sdílet** a dělat. Je si vědomá toho, že vztahy se v čase vyvíjí a mění. „...*nerozdělují lidi na známé, kamarády a vztahy. Ale prostě můžu brát ty lidi jako ty jednotlivé lidi... rozhodovat, co konkrétně z každým z nich je mi příjemný.*“

Polyamorie je pro ni především o **vnitřním nastavení** vůči vztahům a světu. A způsobu, jak utvářet svoje vztahy s druhými lidmi. „...*nejenom o jako o nastavením vnitřním, ale i nastavení toho vztahu jako takovýho.*“ Nikoliv o tom, že by nutně potřebovala mít víc partnerů. Je to spíš možnost než nutnost další vztahů a většinou si sama žádné další aktivně nehledá. „...*jak definuju polyamorii, je prostě spíš než opravdu mít víc vztahů, jako možnost mít více vztahů najednou.*“ „...*že nesháním žádnéj vztah, nesháním žádný pocity nutně...*“

6.4 Analýza rozhovoru IV. – Tadeáš

Tadeáš žije v polyamorním vztahu s manželkou již 10 let, ale první tendence k polyamorii se u něj začaly projevovat už mnohem dřív. Během rozhovoru z něj byl cítit klid a o tématu hovořil velmi uvolněně. Je vidět, že mít v životě více vztahů je pro něj podstatnou a přirozenou věcí.

Přehled hlavních fenoménů:

- **Je to pro mě normální a obyčejné**
- **Chránit soukromí a zůstat sám sebou**
- **Otevřenost možnostem**
- **Vylad'ování se**
- **Vztahy se navzájem posilují a obohacují**

Tadeáš vnímá polyamorii jako něco, co je pro něj **normální a přirozené**, i když sám raději používá označení konsenzuální nemonogamie. „*Mně to přijde, pro mě je to přirozený.*“ „*Tak nevím, jestli úplně říct, že jsem si to vybral, možná si to vybralo mě*“

nebo to tak prostě mám.“ V polyamorii se cítí jako ryba ve vodě, svým způsobem vždycky věděl, že by stál o to **mít více vztahů**, a když se to prvně událo, vnímal, že je to **autenticky jeho**. „...mě to bylo tak příjemný, a tak hrozně se mi to líbilo.“ „to jsem si říkal, jo to je ono. Že tohle je přesně to, co mi vyhovuje.“ Vést polyamorní vztahy pro něj není v ničem zvláštní. Nejvíc si užívá **momenty každodennosti**, kdy se neděje nic výjimečného a všechno je jednoduché a **obyčejné**. „To jsou takový jako každodenní věci...doma s manželkou a řeknu, že jdu za tou druhou, tak si popřejem, ať si to jako užijem.“ „...mě na tom vyhovuje, že je to takový obyčejný. Že se třeba dvakrát tejdne potkáme, jednou u mě, jednou u ní.“

Rozhovorem se silně nesl rozpor mezi tím, jak **chránit své vlastní soukromí** a hranice bez toho, aby to znamenalo **skrývání a popírání** pravdy. Tadeáš nemá potřebu někomu tajit, že je polyamorní, ale zároveň to nemá potřebu ani ukazovat a všem sdělovat. Nemá chuť někomu něco vysvětlovat nebo se obhajovat. „... na kolik chci se třeba ukazovat s těma jinejma holkama na veřejnosti...“ „A u některých lidí ani nestojím o to, aby to věděli.“ Vnímá, že jeho **soukromí je čistě jeho věc**, nechce se však nijak schovávat nebo **omezovat**. „...do toho ve finále nikomu nic není, to je moje soukromí.“ Velkým tématem je pro něj i soukromí jeho partnerek, o které má potřebu pečovat a chránit je. „Že třeba řeknu, hele, nevím, jestli tohle by chtěla, abys věděla, tak ti to říkat nebudu.“ Považuje za podstatné dovolit si **být sám a sebou** a najít si svou vlastní cestu, i když odhalení může skýtat jisté riziko. S vědomím, že vším něco získáváme a zároveň ztrácíme. „...něk si to jako dovolit, něk si to jako odžít a něk si v tom jako najít tu svou cestičku, tak v tomhle si myslím, že je to náročný.“ Je si vědom toho, že si přeje **být přijímán** a někdy jsou pro něj reakce ostatních lidí nekomfortní, zvláště pokud ho osobně neznají, nic o něm neví a nemají k němu žádný vztah. „Ted'ka třeba zažívám, to pro mě bylo překvapivě těžký, když mě nějak odsoudila ta matka tý mojí nový partnerky.“

Pro Tadeáše je ve vztazích a životě podstatná **otevřenost možnostem**. Uvažuje o **každém vztahu jak o jedinečném** s tím, že nikdy nemůže tušit, jakým způsobem se bude do budoucna vyvíjet. „S každým se vlastně vytvoří něco unikátního a já do toho určitě vnáším to stejný, ale když se to spojí s tím druhým člověkem, tak to kolikrát

vytvoří něco nového, až kolikrát zírám.“ Přijde mu důležitá schopnost **respektovat** jiné názory a naladění partnerů a hledat s nimi společný průnik. Připravenost změnit svůj názor a ochota domluvit se, myslí, že je třeba disponovat dostatečnou mírou **sebeuvědomění a sebereflexe**. „...aby to bylo hezký a funkční, tak to vyžaduje nějakou zralost a nějaký sebeuvědomění.“ „Jsem jako nějak vstřícněj k různěm variantám všeho možnýho.“ Tato otevřenost dle něho vytváří **prostor pro svobodu**, což dává partnerům možnost být autentičtí a sami sebou. „...že je to o nějaký svobodě a volnosti, která se týká partnerských vztahů... kde není potřeba se ničím striktně omezit.“ Potřeba vlastnit partnerky nebo pocity žárlivosti jsou mu cizí. Naopak jej těší, že díky otevřenosti má možnost **poznávat nové věci**, které by třeba jinak vůbec nezažil. A nevidí důvod, proč vztahům nastavovat nějaké striktní hranice, když si to lidé vždy mohou uspořádat podle sebe. „...moc jsem nechápal, proč bych měl žárlit, když ty partnerky nejsou moje nebo já nevím jak.“ „...že to je vlastně jenom další vztah, tak mi přijde, že se to někdy moc řeší.“

Tadeáš občas vnímá pohyb mezi svými různými vztahy jako **pohyb mezi rozdílnými světy**, který je každý něčím **odlišný a specifický**. To si žádá, se na jednotlivé partnerky **vylad'ovat**. „Že třeba, kdyby byla ta partnerka bezdětná, tak něco po ní můžu chtít, třeba udělat si čas rychle a tady, když má dvě malý děti, tak je jasný že je neodloží a nepude za mnou.“ Aktivně se o druhé zajímat, být s nimi **v kontaktu** a mít dostatek **trpělivosti** v případě, že všechno nejde hned. „...hodně usiluju o jako kontakt i osobní, i pak jako fyzickéj, ne nutně sexuální...“ Snaží se budovat prostředí založené na **podpoře a laskavosti** a v případě, kdy mu něco nedává smysl, volí zvědavost před útokem. „...mám pocit, že se snažím hodně podporovat nebo bejt takovej jako pozitivní, vůči těm partnerkám...“ Partnerství je pro něj naplněné vysokou mírou intimity a **důvěry** a vědomím, že se o takové lidi může opřít. „...Brát, to, co dává nebo jako chce dávat a zbytek jako mít nějakou důvěru, že to třeba není důležitý nebo že to nemusím vědět.“

Má pocit, že jeho vztahy se **navzájem posilují**. Vnímá, že jeho další vztahy stmelují ten, který má s manželkou. Těší ho, když spolu mohou **sdílet zážitky** ze sekání s jinými lidmi a vyprávět si, co zažili. „Spíš zatím, co tak mám zkušenost, že to

*ten můj vztah s manželkou nějak jako posiluje, že třeba sdílíme hodně.“ Pociťuje atmosféru **přejícnosti**, když spolu prožívají **radost z radosti druhého** a otevírají si nové obzory a možnosti pro vlastní vztah. „*Nebo že je to třeba obohacující, že třeba s partnerkou zažiju, co jsem s manželkou ještě nezkoušel.*“*

6.5 Analýza rozhovoru V. – Nina

Nina žije se svými dvěma partnery v polyamorní triádě a zároveň navazuje i další vztahy s jinými lidmi. Než dospěla k polyamorii, prošla si několika složitějšími vztahy, které nebyly vždy úplně zdravé a konsenzuální. Polyamorie jí tuto zkušenost pomohla z velké části překonat, i když ji postavila před mnoho výzev. Nina sama vnímá svoje zážitky v ní především jako pozitivní.

Přehled hlavních fenoménů:

- **Boření konceptů**
- **Otevírání se**
- **Nejistoty**
- **Křížení potřeb a možností**
- **Poznávání sebe sama (Ve vztazích jsem se nejvíc naučila)**
- **Polyamorie jako názor a přesvědčení**

Ninu dovedly polyamorní vztahy k **boření vzorců a konceptů**, které měla o životě a způsobu, jakým by se měl vést. „*...měla jsem pocit, že prostě no, že jakoby jedu podle nějakýho scénáře. A teď, když jsem se od něj dokázala víc uvolnit, tak jsem si tohle víc uvědomila.*“ Otevíral se jí jiný pohled na společností přijímané **normy** a začala **zpochybňovat** různé věci, které do té doby považovala za dané a normální. „*...takový to chodíme spolu, nechodíme spolu, pořád dokola je trochu bezpředmětný, no.*“ Polyamorie jí přivedla k tomu, že je možné a dobré **hledat vlastní cesty** a že různé věci se mezi sebou nemusí navzájem vylučovat. Vedlo jí to k **předefinování** představ o tom, jak má vypadat vztah a závazek v něm, přemýšlení o podobách **sexuality, genderových a společenských rolích**, až dospěla do bodu, kdy nemá potřebu věci příliš škatulkovat. „*...i jak přenastavit ty společenský role, vědět, že*

nemusím být šťastnej jenom když dopadnu přesně jako tady v tom milostnym filmu, že není jako jenom jeden způsob...“ „...že s těma lidma můžu sdílet různý věci, no a nemusí to bejt nutně nějak škatulkovaný.“

S tím souviselo i **otevírání se** vůči sobě samé, světu a jeho možnostem. Cítí, že polyamorní vztahy ji dovedly k **vnitřní transformaci** a většímu klidu, kdy se cítí **propojenější** s lidmi a světem kolem sebe a má touhu se v něm aktivně angažovat. „...jsem se tak víc vevnitř rozpochovala...“ „No a cejtím takový větší propojení, že nemám pocit, že jsem jako uzavřená...“ Nechává věci přicházet a působit, **zkoumá různé možnosti** a hraje si s nimi. „Že jsem se hodně naučila ty věci jako k sobě nechat přicházet víc a nebát se toho, co to se mnou udělá.“ Mnohem víc uvažuje o své sexualitě a identitě, **experimentuje** s tím, jakou mohou mít podobu a kde je jejich hranice. „...pak se mi vyplavila i nějak ta moje bisexualita nebo nějaká jako queer jako identita.“ Nina vnímá, že polyamorní vztahy jí pomohly rozvinout dlouho spící **kreativitu a fantazii**. Dává jí to pocit uvolnění a větší svobody. „...že mě to naučilo nějak rozvíjet fantazii a kreativitu, kterou ted' cejtím pořád kolem sebe.“

Toto otevírání a vystupování ze zajetých kolejí sebou přináší i **nejistoty**. Je to **dlouhodobý proces** a trvá, než si věci skutečně sednou a vyladí se. „Prostě ty začátky byly takový hodně těžký...“ Nina měla dlouhou dobu potřebu věci **pojmenovávat a definovat**. „...asi ta základní otázka, kterou jsem si tam kladla, je jako jak definovat chození.“ Vytvářela v sobě tlak na to, jakou by vztahy měly mít podobu, a když se nenaplnovala, trápilo ji to, vedlo do **úzkostí a pochybností** o sobě. „...někdy jsem se i dozvěděla o nějaký hloubce svých pochyb o mě samotný...“ Potýkala se s pocity nedostatečnosti a neschopnosti. „...jsem nějakou dobu v nějakých případech jako docela trpěla...“ Musela dát prostor na to porozumět a **vyjasnit si**, co chce a potřebuje a uvědomit si, jakým způsobem jí ovlivňují její dřívější zkušenosti. „tohle jsem si tak trochu chtěla vyřešit...takže jsem jako spoustu těch vztahů omezila“

Vztahy jí vedly k většímu **spojení se sebou** a poznáním. „Že vlastně někdy, to sem si i tak říkala, Nino, ty neděláš pomalu nic jinýho, než že s někým chodíš...Ale mám pocit, že v těch vztazích jsem se toho fakt hodně naučila.“ Má pocit, že partneři jí **nastavují zrcadlo**, díky čemuž si může mnoho věcí uvědomit. „...myslím, že jako

*oni mi spoustukrát dali strašně jako nějaký zrcadlo, kdy říkali, ale ty teď působíš jako velmi depresivně...“ Lépe porozuměla tomu, proč jí některé věci vadí a co potřebuje. Objevila nové skutečnosti sama o sobě. Naučila se lépe pojmenovávat, uvědomila si, že musí sama sobě dopřát dostatek **péče a prostoru**, protože pokud chce tvořit smysluplné vztahy, musí být nejprve sama v pohodě. Dnes se za sebe dokáže lépe postavit. „A mám pocit, že se dá hodně zlepšit časem a tím, že se člověk nějak stará o sebe.“*

Polyamorie je pro ní prostorem, kde dochází ke **střetu různých potřeb a možností** ze stran různých lidí. Každý má totiž jiné potřeby, které si potřebuje ve vztahu naplnit a jiné možnosti toho, **co může a chce druhým dát**. „...asi bytí tady a teď mi přijde, že je tam jako důležitý i proto, aby člověk třeba dokázal překlíknout mezi těma partnerama.“ Nina říká, že si musela vnitřně srovnat, co je ona sama vztahům ochotná dát nebo obětovat. Jednotliví lidé se liší ve svých **představách a porozumění významu věcí**. Co pro jednoho znamená něco, je pro druhého něčím jiným. Nina vnímá, že ne vždy je možné se shodnout a **někdy vztah nefunguje**, i když na něm partnerům záleží a mají se rádi. „... jakoby s tím Pavlem, že jakoby ho mám hodně ráda a vím, že on mě taky, ale ten vztah nějak není možnej.“ Je si vědoma toho, že věci které chce od druhých, musí být zároveň **schopná sama dát**. „...dokázat druhým dát tu samou svobodu, kterou si vlastně užívám, to je jakoby někdy hodně náročný.“ Vždycky usiluje o **hledání cest** k tomu, aby byla přání všech naplněna bez toho, aby bylo někomu ublíženo nebo byl zanedbán na úkor jiných. „A že se ty potřeby jako pojmenujou a pak se hledá, jak je uskutečnit jako naráz, aby tam bylo co nejmíň odporu...“

Polyamorie pro ní je **názorem a přesvědčením**, které je podloženo **hodnotami**, jež se promítají do způsobu navazování vztahů a nahlížení na svět. „...polyamorie i jako nějaký názor...“ „...že je to nějak pohled na normy ve společnosti, který jakoby do určitý míry jako sem zvyklá zpochybňovat, když si chci zachovat ty hodnoty.“ Považuje se za polyamoričku ve všem, co dělá. Je to pro ni charakteristické tím, že může **svobodně projevovat lásku** a nemusí věcem kolem sebe dávat jasnou přesně učenou podobu. „...vlastně to pro mě bylo vždycky takový přirozený, že jako

můžu mít ráda víc lidí naráz.“ Cítí, že svým polyamorním nastavením překračuje **hranice individualismu** a čerpá z něho v mnoha oblastech svého života. „...*že je to jako štěstí těch druhých, že je to takový přesahování nějakýho plnýho individualismu ve věci té lásky.*“

6.6 Analýza rozhovoru VI. – Marika

Marika je již několik let ve V-vztahu se dvěma partnery. Krom toho udržují i blízké vztahy v rámci polykuly, kdy pořádají například společné snídaně. Marika se považuje za logického a racionálního člověka, a pokud si něco dokáže vyargumentovat a obhájit, je s tím v pohodě.

Přehled hlavních fenoménů:

- **Vybudovat pevné základy**
- **Poznej sám sebe**
- **Jsem na 100% poly**
- **Pořád je co řešit**
- **Polykula jako živý organismus**
- **Komunikace a informace**
- **Důvěra**

Marika vnímá, že **poznání sebe sama** je v polyamorii významným fenoménem, který se prolíná naskrz celým procesem. Jednak ji osobně polyamorní vztahy přivedly k lepšímu poznání o sobě a následně znalost sebe považuje za nutný předpoklad k tomu tvořit spokojené a zdravé vztahy. „*Jo, je to ta práce na tom osobním rozvoji. A to, že fakt skočit do tohle rovnou prostě podle mě nejde.*“ „*Ok, tohle mi vadí. Proč? Protože mám nejistotu v tomhle a tomhle. Protože a proč mi to trigruje jen tahle holka a tamta ne?*“ Považuje za důležité, aby k sobě člověk byl **upřímný** ohledně toho, jak věci má, kým je, co je mu příjemné a co mu naopak vadí. Protože pokud těmito znalostmi disponovat nebude, pravděpodobně pro něj bude těžké vytvářet vztah, ve kterém bude spokojený. Mariku polyamorní vztahy přivedly k poznání, proč na určité věci reaguje tak, jak reaguje, k lepšímu **porozumění**, co od vztahů potřebuje

a celkovému **rozvoji osobnosti**. „*Vím o sobě, že dělám tohle, ok, tak můžu s tím pracovat.*“ „*Bez toho osobního rozvoje to nejde...*“ To především díky **zpětné vazbě** od jejích partnerů, kteří jí pomáhají zvědomovat si **vlastní hodnotu** a neužívat tolik obraných mechanismů. „*Tím, že s nima to řeším a s nima to komunikuju, tak z jejich úhlu pohledu to je, že já se vlastně hrozně degraduju, před každým a všude... Že je to můj obraný mechanismus a jsou z něho hodně nešťastní*“

Sama sebe vnímá jako **100% poly** člověka ve smyslu toho, že polyamorie je něčím, co má vliv na celý její život a to, kým je. Polyamorii vnímá především jako **přístup ke vztahům a životní styl**, který je založený na určitých **hodnotách**, jako je **otevřenost** k různým řešením, **vnímavost** k druhým, budování intimity a pospolitosti. „*Takže polyamory neberu úplně jako v řešení vztahů partnerských, ale v řešení vztahů obecně. Jako to je jak si nastavit ten život kolem sebe.*“ Už ve svých prvních monogamních vztazích viděla, že je naladěná jinak než její okolí. Nerozuměla tomu, proč by jí mělo rozrušovat, že její partneři jsou v kontaktu s jinými ženami. „*...ta představa, že by prostě ten člověk byl s někým dalším, jsem nechápala, proč by mi to mělo vadit.*“ Byla nadšená, když časem zjistila, že tímto způsobem smýšlí i další lidé. „*A teď mi prostě celej ten mozek explodoval a říkám, to snad není možné, ono se to nějak jmenuje.*“ Mariku polyamorie a její vztahy **činí šťastnou** a čerpá z nich v dalších oblastech svého života. „*Já z toho mám fakt radost. Prostě, kurňa mě to hrozně baví.*“ „*...mě to přináší strašně moc...*“

Marika se domnívá, že aby vztah byl skutečně funkční a kvalitní, je potřeba ho vystavět na **pevných základech**. Myslí si, že při tvoření nového vztahu by se mělo postupovat pozvolna, zvláště u vztahu polyamorního, aby měli všichni čas se v něm postupně **usadit**, zjistit a **ozkoušet si**, co jim vyhovuje, až ho postupně vybrousí k dokonalosti. „*Takže mě se jako líbí, že ta cesta byla postupná, že já jsem si jako i v sobě mohla vyzkoušet, ano tohle mi ještě vadí, tohle už mi nevadí.*“ Sama tento postup ve svých vztazích uplatňuje a dává si **dostatek času**, aby se mohla vytvořit důvěra a jistota, že se na druhého může spolehnout a ujistit se, že všem tento stav skutečně vyhovuje. „*...ale postupným zjišťováním, zkoušením a hlavně prohlubováním důvěry s tím jedním člověkem se tam člověk může dostat.*“ Líbí se jí,

když je v procesu vztahu ponechána **svoboda**, aby se mohl vyvíjet sám s **respektem** ke zúčastněným, s **dostatkem prostoru** uchopit věci jinak, než bylo původně zamýšleno.

Pro Mariku je ve vztazích esenciální **komunikace**. Schopnost být **transparentní a upřímný**, říkat věci na rovinu. „*To, že ten člověk prostě mi bude schopen komunikovat. Říct, znamenáš pro mě tohle, tohle a tohle ne. A nebudu ti lhát...*“ Hovořit i o drobných, zdánlivě nevýznamných trápeních nebo problémech. **Naslouchat** druhému a nijak ho neshazovat nebo znevažovat. Je pro ni důležité vědomí, že v rámci svých vztahů může hovořit o čemkoliv a že má o svých partnerech **informace**. Že jsou ochotni vysvětlit jí, proč něco dělají tak, aby tomu mohla **porozumět**. „*Jo, prostě já ti to nechám, to je tvůj názor, ale já potřebuju vědět proč, já chci, aby sis to obhájil, abys hlavně ty sám věděl.*“ Přijde jí podstatné, aby v rámci vztahů byli vydefinované základní věci a s druhými se hovořilo **srozumitelně a čitelně**, pomáhá to vyvarovat se nedorozuměním a nepříjemnostem. „*...mám teda 3 kategorie věcí... Tohle je jenom pro mě a tohle nebudeš dělat s nikým jiným. Tohle je pro mě i pro ostatní, ale se mnou to budeš dělat aspoň tolik, co s ostatními... A další věci, to si dělej jak chceš, s kým chceš... tak takhle je to čitelnější mi přijde, méně se stane, že by došlo k nějakým nedorozuměním.*“

Ochota komunikovat, sdílet informace a pevné základy dávají podle Mariky podklad pro **důvěru** ve vztahu. Je přesvědčená, že v polyamorním vztahu by měl existovat závazek a být vyjasněno, co je a není možné od vztahu očekávat. „*Prostě nějaká důvěra, nějaké ohraničení toho vztahu, schopnost definovat ten vztah schopnost závazku...*“ „*...ale znamenáme pro sebe tohle a tohle, píšeme si o tomhle a tomhle a pokud by došlo na tohle a tohle, tak se tě budu ptát na názor.*“ Ví, že se na oba své partnery může **spolehnout**, že je pro ně **priorita** a v případě, kdy bude potřebovat pomoci, budou tu pro ni. A oni vědí, že ona udělá to samé pro ně. „*...takže oba dva ví, že když mi hned teď zavolají, potřebuju tě teď a tady, tak já okamžitě jedu...*“ Znají s partnery navzájem svoje **chyby a slabosti**, přesto k sobě zůstávají **laskaví**. **Věří jim**, že jí říkají pravdu a je si vědoma toho, že jí mají rádi.

Marika je přesvědčená, že ve vztazích je **pořád co k řešení** a v polyamorních možná ještě víc než jinde. I když se lidem z venčí může zdát, že žádné problémy nemají, jelikož věci řeší interně mezi sebou s klidem a respektem a nemají potřebu do toho zatahovat další lidi ze svého okolí. „...*racionální lidi, kteří jsou si schopní říct dřív, než to bouchne. (smích) Schopní spolu komunikovat a protože prostě my nemáme jako nějaké tendence s ostatníma tohle řešit, jako ten mě dneska ale naštvat.*“ Pokud má podle Mariky někdo představu, že nic řešit nebude, může to se vztahy rovnou vzdát. „*A že pokud se někdo prostě bojí, že každý týden přijde s něčím novým, s nějakou novou informací, kterou musí zpracovat, tak jako sorry, ale takhle to funguje a bude to tak fungovat.*“

Momenty, kdy se ve vztazích objeví nějaké problémy nebo situace k řešení pojmenovává jako **vlny**, které jednou za čas přichází a mají různou velikost a intenzitu. Takovým vlnám je třeba se postavit a **společně** se pokusit **najít cestu**, jak situaci zvládnout a vyřešit. „*To jsou ty největší vlny, jak jsme se bavily, ty největší změny, který maj nějaký dopad, že to musíme v tu chvíli nějak řešit... když partner si najde někoho s kým já nesouhlasím*“ Dle Mariky ochota lidí ve vztahu hledat řešení těžkých situací ukazuje na to, že jim **na vztahu záleží** a chtějí o něj pečovat. A s každou překonanou krizí se **společně posouvají** a jsou o něco pevnější, silnější a připravenější na další těžkost. „*Ale vždycky mi přijde, že nás to jakoby posune a ještě posílí, že si víc uvědomíme, jak moc nám na tom záleží...*“ I tak se ale někdy nevyhnou **zraněním**, mrzeníčkům nebo chybám. „*Jo, prostě stala se chyba, ale každý jsme na své straně nevykomunikovali nějakou část věci, ne protože bysme nechtěli, ne protože bysme byli zlí, ale protože prostě v té době ta situace nebyla, prostě souhra spousty okolností.*“ V polyamorních vztazích se totiž **neustále něco mění** a je třeba na to **pružně reagovat**. Podle Mariky to vyžaduje **trpělivost, respekt a nacítní** na druhé. „*Všímat se, jak se ti lidi chovají, a když se něco změní, vytvořit podmínky pro to, aby ten člověk byl v pohodě na to se semnou o tom pobavit, aby byl schopný.*“

V návaznosti na proměnlivost situací vnímá **polykulu jako živý organismus**, který se neustále **vyvíjí a pohybuje**. „*Že vlastně ta polykula je prostě strašně živý organismus. A fakt každý týden, každý měsíc přijde někdo s něčím novým...*“ Nabírá

nebo ztrácí některé své členy a když se někam pohne jeden člověk s určitou intenzitou se to odrazí i na ostatních a musí se pohnout všichni. „...s každou přesně jako změnou malou, tak se ten organismus zatřese, trošku zatřese a všichni si zase musí znovu sednout.“ Pro Mariku je polykula **sítí různě propojených vztahů**, která má společnou **dynamiku**, zvyky a tradice. Tu svou často pocítuje jako **rodinu**, která je pro ni nesmírně důležitá a váží si otevřenosti, kterou vůči sobě mají. „...já si dokážu představit, že bych měla jenom jednoho partnera, úplně v pohodě. Ale že bych měla přesně tuhleto rodinu kolem sebe, to, že řešíme ty věci, že se o tom bavíme, že když něco se stane někde, takže já se o tom dozvím, že jsem schopná na to reagovat...“ Věří, že je pro ně podstatné zachovat si dostatek **flexibility**, aby byli schopni reagovat na nečekané situace tak, jak přichází, protože změny mohou být velkou výzvou. A i když se ne vždy na všem shodnou je důležité, aby zůstávali ve **společné interakci**.

6.7 Celková analýza hlavních fenoménů

V průběhu analýz jsem si uvědomila, že ač jsou všichni moji respondenti naprosto odlišní, vypráví mi jedinečné příběhy a jejich cesty a zkušenosti vedou jiným směrem, častokrát mluví jinými slovy a zážitky o tomtéž. Že v určitých momentech se jejich příběhy prolínají, potkávají a dotýkají v čase a prostoru. Právě taková místa a momenty jsem se rozhodla pojmenovat a popsat v rámci celkové analýzy. Dle mého názoru tato místa nejlépe osvětlují fenomén polyamorie, to, co je v něm jedinečné, bytostné a co utváří jeho podstatu. Ze stejného důvodu jsem poskytla prostor i analýzám jednotlivých rozhovorů, aby nezanikla jedinečnost každé výpovědi a respondenta. A čtenář sám mohl sledovat, v čem se jednotlivé zkušenosti potkávají a odlišují.

Přehled hlavních fenoménů z celkové analýzy:

- **Napětí otevřenosti a hranic**
- **Péče o vztahovost**
- **Byl/a jsem poly dřív, než jsem to věděl/a**
- **Poznej sám sebe**

6.7.1 Napětí otevřenosti a hranic

Hned v začátku chci uvést na pravou míru, že slovo napětí nemá v tomto kontextu negativní význam ve smyslu těžké, nepříjemné a napjaté atmosféry. Odkazuje spíše na fyzikální jev, kdy se mezi těmito dvěma fenomény otevřenosti a hranic vytváří jisté energetické pole síly, a díky jeho působení zůstává vše v rovnováze. Hranice a otevřenost se navzájem drží na svých místech a společně dodávají vztahu jeho jedinečný náboj a energii.

Respondenti často zmiňovali témata a otázky svobody, otevřenosti, možností, které jim polyamorní vztahy přináší. Vyjadřovali se o otevřenosti, jako o důležitém aspektu polyamorie, který se projevuje v různých rovinách. Že je pro ně podstatné, že se ve vztahu necítí sevření a uvěznění, ale naopak jim poskytuje prostor jak pro ně samotné, jejich osobní rozvoj, zájmy i pro vztah jako takový, že jej mohou svobodně tvořit tak, jak věci přicházejí a nemusí se držet žádného scénáře. Že s partnery je možné mluvit o čemkoliv upřímně a otevřeně, na rovinu, bez zatajování. Někteří hovořili o tom, že otevřenost se projevuje i v dalších oblastech jejich života, kdy nemají potřebu vše škatulkovat nebo přesně definovat, když rádi poznávají a zkouší nové věci, seznamují se s dalšími lidmi nebo jsou třeba součástí BDSM komunity. A že vztah polyamorie a otevřenosti je podobný jako vztah slepice a vejce - jedno plodí druhé.

Apolena: „Já nevím, co z toho vlastně by bylo jako slepice a co vejce. Protože do polyamorních vztahů chodí lidi, který jsou hodně otevřený. A těžko potom říct, co vlastně je, co je která věc. Myslím si, že jediný, co se dá říct, je specificky to, že prostě tam padají ty nálepky těch vztahů hodně.“

Tadeáš: „Spíš to vnímám jako takovej asi jako nějaký koncept, že je to o nějaký svobodě a volnosti, která se týká partnerských vztahů. A takovej přístup, kde není třeba se něčím striktně omezit.“

Jáchym: „Ale v tý polyamorii, možná to je tím, že tam fakt je ta čistá láska, že tam není ta zjištěná láska, že tam není to, jsme manželé, takže teď už nikoho nejseš, jseš moje a už tak jsme k sobě, že v tý polyamorii mi přijde, že ty lidi jsou víc otevřený tý lásce. Že jsou víc otevřený tý konfrontaci a povídání a že může dojít ke konfrontaci na nepříjemný téma, jo?“

Marika: „*Je to o tom, že prostě, když náhodou potkám někoho, kdo je skvělý a kdo bude stát za to, abych ho poznala, tak chci mít možnost, to rozvinout.*“

Nina: „*No a cejtím takový větší propojení, že nemám pocit, že jsem jako uzavřená, no že pro mě to, že mě to naučilo nějak rozvíjet fantazii a kreativitu, kterou teď cejtím pořád kolem sebe.*“

A druhým dechem hovořili o důležitosti a významu hranic. Že je nezbytné mít sám v sobě srovnané, co mohu a chci dát a do kterých vod se již pouštět nechci. To samé se týká i vztahu samotného. Mít vykomunikované, co od něj je a není možné očekávat, kde začíná a končí, co můžou jeden druhému nabídnout. Někteří respondenti zdůrazňovali význam pravidel ohledně fungování vztahu, že je ideální je již v začátcích vydiskutovat a dobře nastavit, aby se předešlo nedorozuměním, zbytečným zraněním a nejistotám. O tom, že je podstatný respekt a ochota řídit se věcmi tak, jak si je ve vztahu nastavili. A že kdyby některý z partnerů přestal tyto věci dodržovat, považovali by to za velký varovný signál.

Jáchym: „*Jo a tohleto si myslím, že je takový možná to čtvrtý pravidlo zásadní, sednout si a popovídat si o těch pravidlech, protože to prostě nejde, fakt to nejde za provozu.*“

Tadeáš: „*...o nějaký schopnosti podívat se na sebe říct si, co z toho je pro mě a co z toho pro mě není, tak to si myslím, že je taková podmínka.*“

Marika: „*Jo určitě jich máme spoustu, záleží vztah od vztahu. Každopádně typické pravidlo, moje postel je moje postel.*“

Lea: „*Ono to výzva bylo asi úplně v prvopočátku, protože ten začátek byl takovej, že si člověk musel sám v sobě zodpovědět, jestli hodlá nebo je ochoten žít tímhle způsobem, co všechno to ponese.*“

Apolena: „*Ale je to spíš asi takový jako pravidlo, pojd'me se o všem bavit. Protože není důvod se o tom nebavit. Takže je to takový spíš jakože, než bychom si řekli, že je to pravidlo, jenom si nemáme důvod to neřešit nebo si to neříct.*“

Na první pohled by se mohlo zdát, že fenomény otevřenosti a hranic jsou navzájem neslučitelné a stojí v opozici. Pro mě však na základě rozhovorů vyplývá, že jsou pro polyamorní vztahy oba nezbytné. Aby bylo možné budovat bezpečnou

otevřenost, je třeba mít velmi dobře a stabilně nastavené hranice. Ty totiž otevřenosti dávají mez a zabraňují tak tomu, aby se stala naprostou bezbřehostí, v které by bylo snadné se utopit. A byla by potenciálně zraňující jak pro jedince samotné, jelikož by se pustili do věcí, na které nestačí, tak pro jejich partnery, když by neměli na paměti a nedodržovali něco, na čem druhému záleží. A stejně tak je otevřenost prevencí rigidních, zkostnatělých nebo nadbytečných pravidel a omezení, jakožto i příliš těsně nastavených hranic vztahu. Jelikož vždy poskytuje možnost věci znovu, otevřeně probrat a nefunkční či nesmyslné věci přetvořit. Spolu tak otevřenost a hranice, vytváří bezpečné a zdravé prostředí, ve kterém se vztah může svobodně rozvíjet v mezích, které jsou všem zúčastněným příjemné.

6.7.2 Byl/a jsem poly dřív, než jsem to věděl/a

Dalším významným fenoménem je skutečnost, že všichni respondenti nějakým způsobem vyjádřili, že polyamorie je něčím, k čemu vždy směřovali, aniž by si to uvědomili. Každý z respondentů ušel svou vlastní cestu, než se poprvé setkal s označením polyamorie nebo lidmi, kteří by ji praktikovali. Přesto když se ohlédnou zpátky na své dětství nebo první vztahy, vidí, že již v té době smýšleli o věcech polyamorním způsobem, i když to tehdy ještě nevěděli. Většina z nich hovořila o tom, že příliš nerozuměli uspořádání monogamních vztahů. Necháпали, proč by měli svého partnera nebo partnerku hlídat, žárlit, proč je sexuální nevěra takový problém, když by se vše dalo vyřešit jednou upřímnou konverzací. Často jim nevadila představa, že by jejich partneri měli vztah ještě s někým jiným. A někteří ještě před polyamorií praktikovali různé formy otevřených vztahů.

Svá první setkání s polyamorií a momenty, kdy tak skutečně začali žít, popisují jako nalezení něčeho, co jim je vlastní a co zapadlo na to správné místo. Jako nadšení a heuréku, že tohle už někdo vymyslel před nimi a jsou tu další lidé, kteří chtějí žít tímto způsobem. Hovoří o radosti, kterou jim to přináší a že si už nedovedou představit vést jiný život. Protože to pro ně není jen o tom, že mají a mohou mít více partnerů, ale i o hodnotách, které jim to dává do dalších vztahů a života samotného.

Tadeáš: „...kdy ta holka nějak jí prostě sbalil jinej kluk nebo ňák si jako namluvil. A já jsem tehdy jako necítil potřebu nebo nechápal jsem nějak, že bych o ni měl nějak bojovat. Tak mě to nějak nedávalo smysl. ňák mi jako úplně nevadilo, že by byla i s někým jiným...“

Marika: „A já úplně, počkat, on už na to někdo přišel? On už to někdo vymyslel, já nejsem sama? A teď mi prostě celej ten mozek explodoval a říkám, to snad není možné, ono se to ňák jmenuje. No a od té doby jsem začla googlit, začla jsem chodit do (Název města) na srazy polyamoriků a od té doby jsem se aktivně snažila ty vztahy tímhle způsobem stavět.“

Lea: „Když jsem nad tím přemýšlela v tu dobu, co manžel to navrhl a než jsem jako k tomu, né dala souhlas, ale než to ve mně nějakým způsobem uzrálo. Tak jsem si vlastně uvědomila, že ty myšlenky na to žít se dvěma muži... Tak ta myšlenky mě asi napadala už někdy v 17 v 18 letech a nepřišlo mě to nic špatnýho na tom.“

Jáchym: „No, ale už jako dítě, jako malej, nikdy jsem nebyl zaměřenej na jednu osobu... Ale já jsem mezi nima nikdy nedělal rozdíly a je to hrozně štválo. Že byli naštvanej. A že já jsem nejlepší? Říkám, no, nejseš nejlepší, jako já mám i toho. Toho mám stejně. A možná to je asi vono. Možná to tam v tý hlavě už jsem to měl od malička, že já jsem vždycky věděl, že to chci mít ke každému stejně.“

Nina: „A ani nevím, jestli jsem s tím měla problém já, já si myslím, že já jsem s tím celou dobu asi problém neměla a oni dva s tím potom začali mít problém. A nějak to jako spolu řešili a já jsem pak teda taky jako přemejšlela, kterej je lepší, ale prostě vlastně to pro mě bylo vždycky takový přirozený, že jako můžu mít ráda víc lidí naráz. A teda v tý jakoby to byla asi nejmíc jsem to asi řešila ve třetí třídě.“

Apolena: „Ale čím jako dýl v tom sem, tím víc jsem si prostě jistá tím, že se mi tyhle ty vztahy strašně líbí. Vlastně může to fungovat strašně hezky, a že prostě nedokážu někoho omezit, aby byl jenom se mnou, jako že mi to prostě nedává smysl.“

6.7.3 Péče o vztahovost

Zdá se, že pro respondenty s nimiž jsem hovořila nejsou vztahy samozřejmostí, něčím, co by brali jako jasnou a jistou věc. Naopak, většina z nich uváděla, že jsou si vědomi toho, že aby se jejich vztahům dařilo a vzkvétaly, musí o ně pečovat a dávat jim dostatek pozornosti, že za každým dobrým vztahem je práce, která je oboustranná. Že potřebují cítit, že i jejich partnerům na vztahu záleží a chtějí se o něj starat.

Tuto péči realizují různými formami, jako je upřímnost vůči partnerům, otevřená komunikace a sdílení jak podstatných informací, které mají na vztah vliv, tak i běžných záležitostí a každodenních zážitků. Respektem vůči naladění a potřebám partnerů a vytvářením bezpečného prostředí a ochotou naslouchat jim a pomoci v těžkých situacích. To přispívá k vytvoření pevného zdravého vztahu založeného na důvěře a respektu, který všechny své členy obohacuje. Což se vyjevuje jako stav, kterého chtějí respondenti u svých vztahů dosáhnout. Někteří uváděli, že kdyby jim vztahy s jejich partnery přestaly dávat smysl, v dobrém by se rozešli.

Co se jeví jako zajímavé je, že moji respondenti tento přístup neaplikují jen u svých partnerských vztahů, ale i na všechny další vztahy ve svém životě, ať už se jedná o přátele nebo rodinu. A také, že část z nich hovořila o intenzivním prožívání radosti druhých lidí. Kdy jim samotným přináší štěstí momenty, kdy vidí a cítí, že jejich partneři nebo přátelé jsou zamilovaní, prožívají nové zajímavé věci nebo se jinak radují v dalších vztazích.

Apolena: „Snažím se hodně komunikovat, vlastně jakoby ať už mám já nějaký nový myšlenky ohledně toho vztahu, tak se je snažím vždycky jako komunikovat, bavit se o nich, protože mě to vlastně i jako baví. A snažím se jako věnovat těm lidem tolik času, kolik ho potřebují.“

Jáchym: „Respektuj zájmy druhého a nemůže se ti nikdy nic stát. Nebudeš mít žádnéj problém. No a my tím, že se repektujem jako partneři, tak můžem tady spolu bejt vůbec dlouho.“

Lea: „Ale spíš ten vztah se snažím opravovat, když je potřeba nebo když mám pocit, že je potřeba o tom mluvit a diskutovat to a tak jako, ne že bych ho vzala a zahodila po prvním nedorozumění nebo po první nějaký hádce.“

Marika: „I my se budem měnit a nejsme si jistí, jak dlouho spolu budem, dokud to bude dávat smysl, tak spolu budem a pokud ne, tak ne. Tak vždycky něco takového přijde, tak s tím se člověk musí rovnou smířit.“

Nina: „...asi byla nějaká schopnost, jako bejt šťastnej z tý lásky těch druhých lidí... že je to jako štěstí těch druhých, že je to takový přesahování nějakýho jako plnýho individualismu ve věci tý lásky.“

Tadeáš: „...mám pocit, že se snažím hodně podporovat nebo být takovej jako pozitivní, vůči těm partnerkám, jako že jim to sluší nebo že nejsou tlustý a takový ty, já si z toho nechci dělat srandu, ale přijde mi to takový jako typický.“

6.7.4 Poznej sám sebe

Fenomén, který se cyklicky proplétá celou tematikou polyamorie a stojí na jejím začátku i konci. Respondenti se vyjadřovali, že mít dobrou znalost sebe sama je esenciální pro samotný vstup do takového vztahového uspořádání, jinak hrozí, že si jedinec velmi snadno ublíží nebo bude vztahy budovat neetickou formou. Někteří uváděli, že pro ně samotné bylo v začátku velmi podstatné si ujasnit, jestli jsou na takovou formu vztahů připraveni, jestli o ni stojí a co to bude znamenat, když s tím otevřeně vystoupí. A i když do vztahů vstupovali s jistou mírou poznání, prožitky a zkušenost polyamorních vztahů je postupně vedla ještě hlouběji.

Někteří uváděli, že je polyamorní vztahy dovedly k objevení vlastností a kvalit v nich samých, o nichž do té doby neměli tušení. Že vynesli na povrch nejistoty, strachy a vzorce z dřívějších vztahů, že je přiměli obrátit pozornost k nepříjemným věcem, před nimiž dlouho zavírali oči a postavit se jim. Hovořili o tom, že polyamorní vztahy je uvrhávají do nečekaných a nezvyklých situací, které si od nich žádají řešení a musí zaujmout nějaké stanovisko. Mnozí se naučili lépe komunikovat a sdělovat druhým své potřeby a přání. Že měli možnost si ujasnit své hodnoty, co chtějí a nechťejí. A toto poznání znovu vede ke zkvalitňování a prohlubování vztahů.

Nina: „No a to mi asi trochu pak pomohlo, že jsem si to pojmenovala, že to třeba jako jde až někam k těm, k tomu prvnímu vztahu prostě a k nějaký jako mýmu vnitřnímu pocitu...Že jako kdybych měla pocit, že ten, kdo mě úplně plně jako nějak přijímá, tak vlastně mě dobře nezná, protože to přece nejde, aby mě někdo takhle úplně přijímal. Já jsem si to vlastně nedokázala vžít, co bylo tady a teď a nějak být v té přítomnosti.“

Lea: „No hodně je to o tom, že člověka to nutí přemýšlet sám o sobě.“

Jáchym: „Kdo jsem? Jo, nemůžu děla polyamorii, když si neuvědomim, kdo jsem.“

Marika: „Tak tohle bylo i jedno, co jsem musela otevřít, s tím bojuju každý den... Kdykoliv prostě přijde nový vztah, tak já potřebuju víckrát ujistit, jestli ten člověk je teda první

nebo není první nebo kolik znamená, potřebuju si víc porozumět tomu, jakou formu toho vztahu spolu mají a jaký vliv to na mě bude mít.“

Apolena: „Tak sem se strašně naučila najít si vlastně vlastní hodnotu, uvědomit si jakoby, že tu hodnotu mám, že jakoby něco si zasloužím, na něco mám právo, že si můžu sehnat, to co chci, že si o to můžu říct. Že ten druhý člověk má právo mi to nedat. A jako taky jako to je vždycky jako oboustranný nějakým způsobem, jako ve spoustě takových věcech sem vždycky řešila nějaký problém a v rámci toho sem si uvědomila něco o tom, jak já něco vnímám, jak já něco cejtím.“

7 Diskuse

Cílem této práce bylo vynést na světlo fenomén polyamorie. Podívat se na něj optikou psychologie, jakožto na jednu z možných forem vytváření vztahů. Přinést informace, které by dobře ukazovaly, v čem je specifický a jedinečný. A skrze tyto znalosti prohloubit psychologické poznání této problematiky.

Za tímto účelem jsem vytvořila tři výzkumné otázky, jež jsem se snažila zodpovědět za pomoci dat získaných z polostrukturovaných rozhovorů se šesti jedinci, kteří sami sebe identifikují jako polyamorní a v dané době měli více než jeden vztah. Následně jsem provedla interpretativní fenomenologickou analýzu, jejímž výsledkem byl vždy seznam hlavních fenoménů pro jednotlivé respondenty a na jejich základě pak seznam čtyř hlavních fenoménů napříč všemi rozhovory.

První dvě výzkumné otázky jsou spolu dosti provázané. První zní: Jakým způsobem polyamorici prožívají svou polyamorii? A druhá: Jak polyamorici smýšlejí o polyamorii? Výsledky analýzy přinesli několik zajímavých zjištění. V rozhovorech se ukazovalo, že respondenti vnímají polyamorii buďto jakožto životní styl, soubor hodnot nebo způsob přístupu ke vztahům. Někteří z nich hovořili o tom, že to ovlivňuje i další oblasti jejich života a přístup k různým věcem a tématům. To potvrzuje, že polyamorie je skutečně komplexní záležitostí a že je charakteristická jistými hodnotami a způsoby uvažování, které jsou uplatňovány i mimo rámec intimních vztahů, jak je uváděno v odborné literatuře (Anapol, 2010, Hardy & Easton, 2018, Veaux & Ricket, 2014, Klesse 2011).

A s touto komplexností souvisí i fakt, že respondenti vyjadřovali, že se cítí být polyamorní. Nejen že vedou polyamorní vztahy, ale že oni sami jsou polyamorní. Z toho se dá usuzovat, že polyamorie není něčím, co hovoří jen o povaze vztahu, ale do jisté míry i o tom, kdo je člověk, který tento vztah provazuje nebo se tak označuje. Stejně tak jeden výsledný fenomén – Byl/a jsem poly dřív, než jsem to věděl/a, poukazuje na to, že respondenti, s nimiž jsem hovořila, prožívali touhu po polyamorních vztazích dříve, než o nich kdy slyšeli, dříve, než věděli, že něco takového existuje. Zároveň s tím u sebe pozorovali i určité způsoby smýšlení, které

označují jako typické pro polyamorii. Na základě těchto informací se zdá, že polyamorie je něčím, co může mít částečně základ v samotné osobnosti člověka. Nebo že jedinci s určitými osobnostními a charakterovými rysy jsou k polyamorii puzeni a zvolí si ji pravděpodobněji než jiní. A taktéž že, alespoň u mých respondentů, má polyamorie významné místo v jejich identitě tak, jak o tom hovoří například Baker (2005) nebo Tweedyová (2011). Ohledně tohoto tématu bohužel doposud neexistuje příliš vědecké evidence a myslím, že by bylo dobré tento aspekt polyamorie v budoucnu blíže prozkoumat, protože osobně toto zjištění považuji za nejzajímavější v celého výzkumu. Moji respondenti tedy smýšlí o polyamorii jako o něčem jim vlastním, co je součástí toho, kým jsou a co je poměrně pevně dané.

Moji respondenti dále prožívají polyamorii jako něco radostného, co jim do života přináší štěstí, pozitivní věci a nové zážitky. To není nijak překvapivé zjištění, jelikož kdyby tomu tak nebylo, neexistovalo by pravděpodobně moc důvodů, proč v polyamorii setrávat. Prožívají ji jako svobodu a otevřenost, šíří a spektrum možností. Což koresponduje s teoretickou částí, ve které uvádím, že polyamorie je charakteristická vysokou mírou flexibility, odpoutáním od zaběhlých konceptů, upřímností a otevřenou komunikací (Ben-Ze'ev & Brunning, 2017, Brunning, 2016, Hardy & Easton, 2018, Veaux & Ricket, 2014). Je samozřejmě otázkou, jak velkou roli v otevřenosti hraje polyamorie samotná a nakolik se do ní zapojují jedinci, kteří mají již tak vysokou míru otevřenosti. Jisté však je, že polyamorie je pro otevřenost a svobodu přejícím prostředím.

Třetí výzkumnou otázkou bylo: Jak polyamorici prožívají své partnerské vztahy? Analýza naznačila, že respondenti prožívají vztah jako bezpečné a důvěrné místo s vysokou mírou intimacy a své partnery jako někoho, na koho se mohou spolehnout a opřít se o ně v těžkých chvílích. Zdálo se, že vztahům ve svém životě připisují důležitou roli. Vnímali, že vztahům a partnerům je třeba dát dostatečnou péči a pozornost. Tato zjištění dávají smysl ve světle toho, že pokud se někdo rozhodne pro způsob, v němž je možné a běžné navazovat více partnerských vztahů, budou pro něj vztahy velice pravděpodobně důležitou oblastí života, a tím pádem jim bude věnovat významnou část svého času a pozornosti.

Ukázal se také fenomén sdílení radosti z lásky a zážitků partnerů, ale i přátel a dalších blízkých osob. Respondenti hovořili o jakémisi překročení ega a zůstání sobeckosti, kdy jim ve vztahu přestane jít jen o ně samotné, a o to aby byly naplněny jejich potřeby, nýbrž se radují z toho, že jsou naplňovány potřeby jejich blízkých. Vytváří se tak mnohem větší propojenost, kdy najednou nejde jen o ně samé, ale o širší společenství, které jim může přinést stejně intenzivní radost. To odpovídá konceptům soucitné a přátelské lásky, jak jsou popsány v teoretické části. (Fehr et al., 2009, Fehr et al., 2014, Sternberg & Weis, 2006, Kim & Hatfield, 2004). Zdá se, že respondenti prožívají oba tyto typy lásky vůči svým partnerům v poměrně vysoké míře. Bylo by zajímavé zjistit, zda je tomu tak i u dalších polyamoriků a zda jsou v polyamorii soucitná a přátelská láska prožívány ve větší intenzitě, než u jiných forem vztahového uspořádání. Taktéž to ukazuje na prožívání komperze (Anapol, 2010, Brunning, 2020, Deri, 2015, Veaux & Ricket, 2014), o které se ve spojitosti s polyamorií často hovoří a vypadá to, že moji respondenti tuto představu naplňují.

Posledním významným fenoménem, který se ukázal a váže se jak k vnímání polyamorie samotné, tak k vztahům v ní tvořených, je skutečnost, že respondenti považovali polyamorní vztahy za prostředí, které je podněcuje k osobnímu růstu a poznávání sama sebe. A zároveň pokud mají být vztahy dobré a funkční, je určitá míra sebepoznání, sebereflexe a práce na sobě nezbytná. To je v souladu s tvrzením některých odborníků, kteří polyamorii označují za urychlovač růstu (Anapol, 2010, Baker, 2005, Veaux & Ricket, 2014).

8 Limity

V této části věnuji prostor skutečnostem, které mohly mít vliv na podobu výsledných dat, a limitům výzkumu.

Všechny rozhovory mají víceméně kladné vyznění a ukazují polyamorii v dobrém světle. Je však velmi pravděpodobné, že s účastí na rozhovorech souhlasili ti jedinci, kteří mají s polyamorií pozitivní zkušenost a cítí se v ní dobře. Někteří respondenti tuto skutečnost sami během rozhovorů zmínili. To má významný dopad na výslednou podobu dat. V rámci budoucích výzkumů by bylo vhodné se zaměřit i na jedince, jejichž zkušenost s polyamorií je negativní či jinak problematická.

Dalším limitem je samotná metoda polostrukturovaného rozvoru, která klade poměrně velké nároky na výzkumníka. Jsem si vědoma toho, že v některých momentech jsem rozhovor nechávala plynout příliš volně a zabíhali jsme tak do oblastí, které se sledovaným tématem neměly již příliš společného. A zároveň jsem někdy nepodchytila momenty, kdy bylo vhodné se doptat a některé témata rozvinout. Což částečně snižuje kvalitu získaných rozhovorů.

Do výsledné podoby práce se nedostala všechna zajímavá a podstatná data z rozhovorů. Vzhledem k jejímu rozsahu nebylo možné spoustě zjištěných informací věnovat tak velký prostor, jaký by si zasloužily a některé bylo nutné vypustit úplně. Ty, kterým se v rámci analýz věnuji, jsou zvoleny na základě mých vlastních interpretací o jejich významnosti a vypovídající hodnotě pro jednotlivé respondenty a celý fenomén polyamorie. Stále zůstává mnoho dalších témat, kterým by bylo dobré v kontextu polyamorie věnovat pozornost, například jak se mezi sebou jednotlivé vztahy ovlivňují, konkrétní způsoby komunikace nebo vliv stigmatizace ze strany společnosti.

Jelikož se jedná o kvalitativní způsob výzkumu rozhodně není možné získaná data a závěry jakkoliv zevšeobecňovat. Přináší však cenný vhled do problematiky polyamorie a polyamorních vztahů spolu s nástinem některých významných fenoménů, které mohou sloužit jako podklad pro další podrobnější výzkum. A ač byl vzorek respondentů poměrně rozmanitý, nelze počítat s tím, že zachytil bohatost polyamorie

v celé šíři. Protože, jak je v práci několikrát zmíněno, polyamorie nabývá mnoha různých podob a sdružuje mnoho různých lidí. Bylo by tedy třeba dalšího výzkumu s užším zaměřením na jednotlivé oblasti polyamorie.

ZÁVĚR

Záměrem této diplomové práce bylo nahlédnutí do fenoménu polyamorie skrze zkušenost polyamoriků a tím docílit hlubšího pochopení specifik a esence polyamorie. A nalezení pomyslné červené nitě, která se proplétá zkušenostmi respondentů a může nám poskytnout porozumění tomu, co polyamorii činí polyamorií. Teoretická část přináší ucelenou definici polyamorie, přehled některých jejích možných forem a nastínění hlavních témat, která jsou s ní nejčastěji spojována, a to na základě odborné psychologické literatury a dosavadních výzkumů.

V praktické části jsou popsány proces a výsledky výzkumného šetření provedeného formou polostrukturovaných rozhovorů se šesti polyamorními respondenty. Rozhovory jsou následně zpracovány za pomoci interpretativní fenomenologické analýzy. Z té vzešlo několik hlavních fenoménů pro každého respondenta a následně v rámci analýzy napříč případy vystoupily čtyři celkové hlavní fenomény – napětí otevřenosti a hranic, byl/a jsem poly dřív, než jsem to věděl/a, poznej sám sebe a péče o vztahovost.

Výsledky ukazují, že respondenti tohoto výzkumu vnímají svoji polyamorii jako něco, co je jim hluboce vlastní a je zakotveno v jejich osobní identitě. Také že prostředí polyamorních vztahů klade nároky na osobní vyzrálost a zároveň je akcelerátorem dalšího osobního rozvoje a sebepoznání a že vztah je něčím, o co je třeba pečovat. Také se ukázalo napětí mezi fenomény otevřenosti a hranic, které jsou oba v rámci polyamorních vztahů zásadní a dohromady vytváří rovnováhu, která umožňuje existenci takového vztahu.

V diskusi jsou uvedena některá možná vysvětlení získaných fenoménů a jejich spojitost s dosavadní teorií a následně rozebrány limity tohoto výzkumu. Ač není možné získané poznatky zobecňovat, přináší nastínění toho, co je pro polyamorii pravděpodobně esenciální a vytváří její jedinečný kolorit. Poskytují také dobré vodítko, jakým směrem by bylo v budoucnu dobré zaměřit výzkumnou pozornost.

SEZNAM ZDROJŮ

Anapol, D. (2010). *Polyamory in 21st century: Love and intimici with multiple partners*. United Kingdom: Rowman & Littlefield Publishers.

Andersen, C., Nathalie, Wärme, N. J., Lausten, C. M., Rasmussen, H., Drakul, A. (2015). *Polyamory and its difficulties*. Roskilde University.

Ansara, Y., G. (2020). Challenging everyday monogamism: Making the paradigm shift from couple-centric bias to polycule-centred practice in counselling and psychotherapy. *Psychotherapy and Counselling Journal of Australia*.

Aron, A., Fisher, H., Mashek, D. J., Strong, G., Li, H. & Brown, L. L. (2005). Reward, Motivation, and Emotion Systems Associated With Early-Stage Intense Romantic Love. *Journal of Neurophysiology*, 94(1), 327–337.

Barker, M. (2005). "This is my partner, and this is my... partner's partner: Constructing a polyamorous identity in a monogamous world." *Journal of Constructivist Psychology*. 18(1). 75-88.

Baker, M., Heckert, J. & Wilkinson, E. (2013). Polyamorous intimacies: From One Love to Many Loves and Back Again. In Snager, T., et al. (Eds.) (2013). *Mapping Intimacies*. (s.190-208). Palgrave Macmillan.

Baker, M. & Langdringe, D. (2010). Whatever Happened to non-monogamies? Critical reflection on recent research and theory. *Sexualites*. 13(6), 748-772.

Balzarini, R. N., Campbell, L., Kohut, T., Holmes, B. M., Lehmilller, J. J., Harman, J. J., & Atkins, N. (2017). Perceptions of primary and secondary relationships in polyamory. *PLOS ONE*, 12(5).

Balzarini, R. N., Dharma, C., Kohut, T., Campbell, L., Lehmilller, J. J., Harman, J. J., & Holmes, B. M. (2019). Comparing Relationship Quality Across Different Types of

Romantic Partners in Polyamorous and Monogamous Relationships. *Archives of Sexual Behavior*, 48(6), 1749–1767.

Balzarini, R. N., Dharma, C., Muise, A., & Kohut, T. (2019). Eroticism versus nurturance: How eroticism and nurturance differs in polyamorous and monogamous relationships. *Social Psychology*, 50(3).

Ben-Ze'ev, A. & Brunning, L. (2017). How complex is your love? The case of romantic compromises and polyamory. *J Theory Soc Behav*. 1(19).

Berscheid, E. (2010). Love in the Fourth Dimension. *The Annual Review of Psychology*. 61, 1-25.

Bowlby, J. (1979). The bowlby-ainsworth attachment theory. *Behavioral and Brain Sciences*, 2(4), 637-638.

Bruning, L. (2016). The distinctiveness of polyamory. *Journal of Applied Philosophy*. 35(3), 513-531.

Bruning, L. (2020). Compersion: An Alternative to Jealousy? *Journal of the American Philosophical Association*, 1–21.

Burunat, E. (2016). Love is not an emotion. *Psychology*. 7(14).

Cook, E. (2005). *Commitment in Polyamorous Relationship*. Regis University.

Deri, J. (2015). *Love's Refraction: Jealousy and Compersion in Queer Women's Polyamorous Relationship*. USA: University of Toronto Press.

Eshel, I. & Shaked, A. (2001). Partnership. *Journal of Theoretical Biology*. 208(4), 457-474.

- Fern, J. (2020). *Polysecure: Attachment, Trauma and Consensual Nonmonogamy*. Portland: Thorntree Press.
- Fehr, B., Harasymchuk, C., & Sprecher, S. (2014). Compassionate love in romantic relationships. *Journal of Social and Personal Relationships*, 31(5), 575–600.
- Fehr, B., Sprecher, S., & Underwood, L. G. (Eds.). (2009). *The science of compassionate love: Theory, research, and applications*. John Wiley & Sons.
- Fisher, H. (2016). *Anatomy of Love*. Norton & Company.
- Fromm, E. (2008). *Art of loving*. New York: Continuum.
- Hardy, W., J. & Easton, D. (2018). *Etická coura*. (M. Strenk, překl.). Synergie Publishing SE.
- Hendrick, S. S., & Hendrick, C. (1993). Lovers as friends. *Journal of Social and Personal Relationships*, 10(3), 459-466.
- Jankowiak, W. R. & Fischer, E. F. (1992). A Cross-Cultural Perspective on Romantic Love. *Ethnology*, 31(2).
- Kashdan, T. B. & Rottenberg, J. (2010). Psychological flexibility as a fundamental aspect of health. *Clinical Psychology Review*. 30(7), 865-878
- Keldera R. (2010). *Power Circuits: Polyamory In A Power Dynamic*. Alfred Press.
- Kim, J., & Hatfield, E. (2004). Love Types and Subjective Well-Being: A Cross-Cultural Study. *Social Behavior and Personality: An International Journal*, 32(2), 173–182.
- Klesse, Ch. (2011). Notions of love in polyamory – elements in a discourse of multiple loving. *Laboratorium*. 3(2), 4-25.

Klesse, Ch. (2006). Polyamory and its 'Others': Contesting the Terms of Non-monogamy. *Sexualities*. 9, 565.

Klesse, Ch. (2014). Polyamory: Intimate practise, identity or sexual orientation? *Sexualities*. 17(1/2), 81-99.

Knobloch, L. K., & Theiss, J. A. (2011). Relational Uncertainty and Relationship Talk within Courtship: A Longitudinal Actor–Partner Interdependence Model. *Communication Monographs*, 78(1), 3–26.

Marazziti, D., & Canale, D. (2004). Hormonal changes when falling in love. *Psychoneuroendocrinology*, 29(7), 931–936.

McConell, M. & Moss E. (2011). Attachment across the life span: Factors that contribute to stability and change. *Australian Journal of Educational & Developmental Psychology*. 11, 60-77.

McCullough, D. & Hall, S. D. (2003). Polyamory – What it is and what it isn't. *Electronic Journal of Human Sexuality*. 6.

Meeks, B. S., Hendrick, S. S., & Hendrick, C. (1998). Communication, love and relationship satisfaction. *Journal of Social and Personal Relationships*, 15(6), 755–773.

Montesi, J. L., Fauber, R. L., Gordon, E. A., & Heimberg, R. G. (2011). The specific importance of communicating about sex to couples' sexual and overall relationship satisfaction. *Journal of Social and Personal Relationships*, 28(5), 591-609.

Moors, A. C., Conley, T. D., Edelman, R. S. & Chopik, W. J. (2015). Attached to monogamy? Avoidance predicts willingness to engage (but not actual engagement) in consensual non-monogamy. *Journal of Social and Personal Relationships*. 32(2), 222-240.

Moors, A. C., Ryan, W. & Chopik, W., J. (2019). Multiple loves: The effects of attachment with multiple concurrent romantic partners no relation function. *Personality and Individual Differences*. 147, 102-110.

Minx, C. (2014). *Eight Things I Wish I'd Known About Polyamory Before I Tried It and Frakked It Up*. CreateSpace Independent Publishing Platform.

Mittchel, M., E., Bartholomew, K. & Cobb, R., J. (2014). Need Fulfillment in Polyamorous Relationship. *The Journal of Sex Research*, 51(3), 329-339.

Naar, H. (2013). A Dispositional Theory of Love. *Pacific Philosophical Quarterly*. 94(3), 342-357.

Neff, L. A. & Karney, B. R. (2009). "Compassionate love in early marriage." *The science of compassionate love: Theory, research, and applications*. 201-222.

Novotná, H. (2019). Výběr vzorku a prostředí výzkumu. In H. Novotná, O. Špaček & M. Šťovíčková Juntová (ed). *Metody výzkumu ve společenských vědách*. (s. 291-314). Praha: Univerzita Karlova, Fakulta humanitních studií.

Řiháček, T., Čermák, I., & Hytych, R. (2013). *Kvalitativní analýza textů: čtyři přístupy*. Brno: Masarykova univerzita.

Simpson, J. A. (1990). Influence of attachment styles on romantic relationships. *Journal of Personality and Social Psychology*, 59(5), 971–980.

Sprecher, S., & Fehr, B. (2005). Compassionate love for close others and humanity. *Journal of social and personal relationships*, 22(5), 629-651.

Sprecher, S., & Regan, P. C. (1998). Passionate and companionate love in courting and young married couples. *Sociological inquiry*, 68(2), 163-185.

Sternberg, R. J. & Weis, K. (2006). *The New Psychology of Love*. Yale University Press.

- Orfanidas, G., A. (2019). Polyamory (Polygamy and Polyandry). In Leeming, D. A. (Eds.) (2019). *Encyclopedia of Psychology and Religion*. Springer-Verlag.
- Pines, A. & Aronson, E. (1981). Polyfidelity: An Alternative Lifestyle Without Jealousy? *Alternative Lifestyles*. 4(3), 373-372.
- Smith, J. A. (2004). Reflecting on the development of interpretative phenomenological analysis and its contribution to qualitative research in psychology. *Qualitative Research in Psychology*. 1 (1), pp. 39-54.
- Tennov, D. (1999). *Love and Limerence: The Experience of Being in Love*. New York: Scarborough House.
- Tweedy, A. (2011). Polyamory as a Sexual Orientation. *University of Cincinnati Law Review*, 79(4), 5.
- Veaux, F. & Rickett, E. (2014). *More than two: A practical guide to ethical polyamory*. Portland: Thorntree Press.
- Vojtko, H. (2020). *Vztahy a mýty – Párová terapie do kapsy*. Praha: Paseka.
- Wolfe, L. (2003). *Jealousy and transformation in polyamorous relationships*. (nepublikovaná disertační práce. Institute for Advanced Study of Human Sexuality, San Francisco, CA.
- Rubin, Z. (1970). Measurement of romantic love. *Journal of Personality and Social Psychology*, 16(2), 265–273.
- Zandlová, M. (2019). Rozhovor. In H. Novotná, O. Špaček & M. Šťovičková Juntová (ed). *Metody výzkumu ve společenských vědách*. (s. 317-352). Praha: Univerzita Karlova, Fakulta humanitních studií.

Zandalová, M., Šťovíčková Juntová, M. (2019). Etika výzkumu. In H. Novotná, O. Špaček & M. Šťovíčková Juntová (ed). *Metody výzkumu ve společenských vědách*. (s. 60-90). Praha: Univerzita Karlova, Fakulta humanitních studií.

Přílohy

Příloha I. – Scénář rozhovoru

1. Co vás vedlo k tomu, že jste se rozhodl/a zapojit do tohoto výzkumu a přišel/a na dnešní rozhovor?
2. Pověděl/a byste mi, jak se vyvíjela vaše cesta k polyamorii od úplného začátku?
 1. Jak dlouho už polyamorii praktikujete?
 2. Jaké otázky jste si během této cesty kladl/a?
3. Proč jste si zvolil/a polyamorii?
4. Jak byste definoval/a polyamorii?
 1. Jaké věci jsou dle vás pro polyamorii klíčové?
5. Jak velkou část vašeho života tvoří polyamorie?
 1. Máte pocit, že polyamorie je součástí toho, kým jste? Posdílel/a byste se mou jakým konkrétním způsobem?
6. Co nového vám do života přinesla polyamorie?
 1. Co jste se díky polyamorii naučil/a o sobě samém?
 2. S jakými výzvami jste se díky polyamorii a polyamorním vztahům setkal/a?
7. Je něco, co v rámci polyamorie a polyamorních vztahů vnímáte negativně?
8. Zkusil/a byste si prosím vzpomenout na nějaké těžké momenty, které jste v rámci vašich polyamorních vztahů zažil/a?
9. Co na polyamorii a polyamorních vztazích vnímáte jako pozitivní?
10. Zkusil/a byste si vzpomenout na nějaké hezké, silné momenty, které se vás v polyamorních vztazích dotkly?
11. Co pro vás znamená partnerství?
 1. Co je pro vás v partnerských vztazích důležité?
 2. Jakým způsobem o své partnerské vztahy pečujete?
 3. Jakým způsobem prožíváte v partnerských vztazích blízkost?
 4. Máte ve svých partnerských vztazích nějaká konkrétní pravidla a hranice?
12. Je ještě něco dalšího, co byste se mnou rád/a sdílel/a?

Příloha II. – Informovaný souhlas

Informovaný souhlas s využitím výzkumného rozhovoru pro účely diplomové práce

Polyamorie očima polyamoriků

Bc. Veronika Lejčková

Účelem rozhovoru je zachycení Vaší jedinečné zkušenosti s prožíváním polyamorie a polyamorních vztahů a zároveň zmapování Vašich názorů a přesvědčení ohledně tohoto tématu. Během rozhovoru se můžeme dostat i k velmi osobním a citlivým tématům. Rozhovor je anonymní, což znamená, že nikde nebude uvedeno Vaše jméno. Vaše účast na rozhovoru je zcela dobrovolná a kdykoli během rozhovoru můžete odmítnout odpovědět na otázky, na které odpovědět nechcete. Máte také právo rozhovor kdykoli ukončit. Jste si vědom/a toho, že rozhovor bude zaznamenáván na diktafon a přepsán do písemné formy. Přepis rozhovoru i nahrávka budou důvěrné. Data z něho získaná budou použita v diplomové práci Bc. Veroniky Lejčkové – Polyamorie očima polyamoriků. V diplomové práci ani v případných dalších výstupech z tohoto výzkumu nebudou uvedeny údaje, podle kterých by bylo možné Vás identifikovat.

Podpisem stvrzuji, že jsem porozuměl/a všem výše uvedeným informacím a souhlasím s nimi.

Podpis výzkumníka:

Podpis respondenta:

Příloha III. – Rozhovory

Rozhovor I. – Jáchym

V: Na začátek bych se asi ráda zeptala, proč ses vůbec rozhodl zapojit do tohoto výzkumu a přišel dneska na ten rozhovor?

J: No protože, když se člověk podívá třeba na web nebo na net, tak tím třeba, že já jsem trochu okleštěnej jazykama. Angličtinu neumím, umím rusky, protože v minulosti jsme se učili všichni rusky. Tak vlastně 90% všech informací o polyamorii je v angličtině. V češtině tam píšou dva lidi. Jo, občas teda, občas i Lenka, to je moje kamarádka ještě ke všemu, známe se hodně dobře, něco píše a nic víc, nikdo nikde nic, všechno v angličtině a myslím si, že jako lidi by asi měli o tom vědět víc, protože je totální neinformovanost. A pokud člověka nenapadne si to přeložit z té angličtiny, což samozřejmě já jsem dělal přes Google a je to takový vtipný.

V: (smích)

J: Ale v té angličtině je to trochu jinak. Já si myslím, že ty cizinci to vnímaj úplně jinak. Maj úplně to postavený na jiný frekvenci. V Německu, v Německu tam fungujou úplně jinak. Tam je to spíš jako, přijde mi jako z nutnosti.

V: Hm.

J: Tam je velkej problém s rozvodovostí a v podstatě, než aby se rozvedli, tak radši teda ta manželka, nebo ten manžel toleruje jako druhýho, nebo sekundárního partnera a vlastně všichni o tom věděj, celá ulice, nikdo o tom nemluví a tím, že se to posledních 10, 15 let se to nazývá nějak, tak se všichni jako vyklidnili a oficiálně se tomu říká polyamorie.

V: Hm.

J: Tenkrát se to neřešilo nijak. Jo, ale takže jako zapojil jsem se hlavně proto, protože si myslím, že ta informovanost je absolutně nulová, jo? A když jsem ještě zjistil, že to je do bakalářky, nebo do práce, do nějaký práce, tak mi to přišlo zajímavý v tom, že to jsou témata, který si myslím, že by se měly otvírat. Protože za 10 let to všem přijde normální.

V: Jo.

J: Teď je to velká reklama, velkej boom, všichni o tom mluví, všichni si myslí, že to je moderní. Spousta mladejch si to plete jakoby s bigamií. Tak já budu v polyamorii a budu si užívat a vůbec nechápu, že to je úplně o něčem jiným. A tam si myslím, že je ta chyba. Jo? Že si to, že si to jako by spojili s květinovejma dětma. Každěj s každým a je to v pohodě a máme to legální. Tam bych řekl, že ta informovanost je špatná a když se člověk opravdu podívá, tam fakt nic není. Jsou srazy nějaký. Tam ale už přijdou lidi, který už buď v tom jedou, nebo chtěj do tohohle toho vstoupit, ale ten člověk, kterej o tom vůbec nic neví, tak tam přece nepůjde. Za prvý se bude stydět, už vůbec tam se neobjeví mezi těma, a když tam přijde, tak je zmatenej. Protože mu to přijde takový už moc, moc otevřený. Takže důvod hlavní byl, že si myslím, že je malá informovanost, a že by ty lidi to měli slyšet i z, od někoho jinýho, než od Lenky a teď ještě ta jedna herečka, která se do toho tak oficiálně zapojila. Ta to úplně perfektně rozstřelila. To mě hrozně bavěj ty její rozhovory. Ta to rozstřelila tak totálně, že to bylo úžasný. To, když jsem poprvý vlastně četl její článek. Vlastně spíš jsem se na ni díval, protože on byl i natočenej. Tak mě to úplně rozsekalo. Říkám, no konečně někdo normální. Protože ona o tom vůbec nemluvila a až vlastně po natočení nějakýho dokumentu, kterej se týkal jinýho tématu, to najednou z ní vypadlo, a to bylo teda dobrý. To si myslím, že hodně s lidma zacloumala.

V: Hm. Jojo.

J: Takže to je, myslím si, že to je a další problém je, všichni si říkaj, to je jenom věc herců. Jenom herci a umělci žijou v polyamorii, protože oni jsou takový promiskuitní. Jo? A není to pravda. Není to pravda.

Já mám spousty přátel, který jsou na vysokých pozicích a běžně tak žijou a přijde jim to úplně normální. Protože si to neuměj představit.

V: Hm.

J: Maj to tak.

V: Jo.

J: Hlavní důvod je, protože si myslím, že je malá informovanost. Totálně malá. Je toho hrozně málo.

V: Hm. Jo. K tomu chci přispět trošku. (smích)

J: Přesně tak. A to si myslím, že je dobře. Jako já s tím souhlasím rozhodně.

V: Jo. Díky. Mohl bys se mnou posdílet, jak se vyvíjela ta tvoje cesta k polyamorii od nějakého úplného začátku?

J: No tak ono, když to teda jakoby úplně vezmu, aby to vůbec, jako aby to bylo jako polyamorie, abych si to uvědomil, tak to je čerstvý tak asi 7 let bych řekl, kdy opravdu jsem poprvý to slovo slyšel. Ale už předtím v mých vztazích fungovala jedna věc. Vždycky na začátku každého vztahu jsem si řekl, jaký budou pravidla. A samozřejmě jako každý mladý člověk, tak já jsem se neskutečně jako bál vázat. Ale brutálně. Já jsem věděl, že to není pravda, že nemůžu tý holce, nebo tomu klukovi, protože já, u mě to je tak, že já ještě nerozlišuju pohlaví, jo?

V: Hm.

J: Nemám, nejsem gay, nejsem bisexuál a nejsem heterosexuál. Já to mám tak, že prostě, když k tomu člověku něco cejtím, cejtím lásku, tak prostě mi to tam jakoby naběhne a pak jsou ty komunikace. Takže úplně poprvý to, stalo se, že vlastně jsem si zjistil, když se mi někdo líbil, že se mi líbí ještě někdo jinej. Já si říkám, no, jak já to budu dělat? To prostě nejde. Samozřejmě jsem vyspěl v normálně člověka, kterej žil intimně a tam na začátku vztahu prostě jsem řekl, jak to budeme mít.

V: Hm.

J: A většinou ta partnerka, nebo ten partner řekl, no já se nechci vázat. Říkám, dobrý, já v tom nemám problém. Mám jenom jednoduchou zásadu, pojďme se držet nějakýho pravidla a tam už se to vždycky odvíjelo. Ale úplně poprvý bych řekl, že to bylo vlastně, když jsem se oženil, tak jsem věděl, že tam dávám nějaký slib a že to nemůžu mít. Že prostě žena na tohle nikdy nebude, nikdy na to nepřistoupí. Předtím už jsem to měl tak, že jsem ukončil jeden vztah, šel jsem do dalšího vztahu, protože z 90% nikdo do toho nechtěl jít a ty výjimečný jedinci, který řekli, mně nevadí, když budeš mít ještě někoho jinýho, jo tak, ale to nebylo o lásce, to bylo trošku něco jinýho. To bylo, prostě ty hormony že jo.

V: Jo.

J: Ale oficiálně jsem si to uvědomil, když jsem se oženil, jsem věděl, že teď budu potlačovat něco, co není mi přirozený. Takže to bylo prostě před revolucí jeden rok. A řekl jsem, ale budu to cítit. A když vlastně jsem se po 13 letech rozvedl. Respektive na žádost vlastně ženy jsme se rozvedli, v pohodě, v poklidu, tak můj první vztah začal zase tou otázkou. No ale já mám problém. Říkám, jaký? Jako ty se mi líbíš, ale mně se líbí ještě jeden kluk. A já jsem si tenkrát uvědomil, že buď teda budu mít tuhle osobu, ke který něco cejtím a nebo prostě nebudu. Takže jsme si sedli. Ona mi vysvětlila, jak by to fungovalo a já jsem řekl, jo tak do toho jdu, to nemám vůbec problém. Pak jsem poznal toho jejího partnera. Překvapilo mě, že o mně ví. Já jsem si myslel, že to je tajný.

V: Hm. Jo.

J: A tím, že já jsem se potom rozhodl takovej v šoku a nechtěl už jsem se bát, tak říkám, tyjo, já na to už kašlu, si najdu někoho, milenku, já to nebudu řešit. Děti už jsem měl, už nepotřebuju vyrábět a jako tak jsem si, rezignoval jsem na ten život po tom rozvodu. No a tahle holka mi to úplně obrátila. Ta mi řekla, né, takhle to je v pohodě. A poprvý, když jsme se potkali, tak ten kluk byl hrozně sympatickej a smáli jsme se tomu. V té době vůbec o polyamorii, to byl nějaký, dyť to byl proboha rok kolik? 90 no.

Ne 2000, něco přes 2000, no. Nevim, 98, 99. Kolem 2000. A to se tady vůbec to slovo neznalo. Nikdo. Vůbec neexistovalo. No, a tam jsem se učil, tam jsem se trénoval. Když jsem zrovna s ní chtěl bejt a teď ona chtěla bejt s ním, že jo? A teď, no tak pojď do kina společně a tak jsme šli. A takhle to vzniklo, že jsme se vlastně všichni 3 a bylo to hrozně vtípný docela. Lidi na nás koukali tak divně a ona na nás tak matlala zezadu. Ona si sedla jako doprostředka a potom už potřebovala na záchod, tak si přesedla vedle něj. Takže ona na tu dálku přes jeho záda se mi dotýkala, hladila mě. A udělali jsme si z toho srandu a bylo to, najednou jsme zjistili, že nás to hrozně baví. Pak jsme byli spolu i na dovolený, jo? Všichni tři. To bylo teda úplně zábavný. Hlavně pro lidi. Ty vůbec nechápali, která bije. Takže jsme potom uklidňovali všechny ty naše sestřenice. Protože na tom hotelu by to nepobrali vůbec.

V: Hm.

J: Jo? Ale jako úplně poprvý, myslím si, že to opravdu bylo po rozvodu manželky, kdy vlastně jsem si řekl, tak, co teď?

V: Hm.

J: No ale už jako dítě, jako malej, nikdy jsem nebyl zaměřenej na jednu osobu. Já jsem měl spousty kamarádů. Ale jako hodně dobrých, takovej těch, když to řeknu jako kámoš, bifíčko jo, tak těch jsem měl maximálně jednoho, dva. Ale já jsem mezi nima nikdy nedělal rozdíly a je to hrozně štválo. Že byli našťvaný. A že já jsem nejlepší? Říkám, no, nejseš nejlepší, jako já mám i toho. Toho mám stejně. A možná to je asi vono. Možná to tam v té hlavě už jsem to měl od malička, že já jsem vždycky věděl, že to chci mít ke každému stejně. Já to nemám, že tak teď mám blondýnku, musím si najít ještě zrzku a doplnit to tímhle, protože tahleta hraje hokej, tahleta nesportuje, ale zase má ráda literaturu a poezii a takhle mě baví, protože, prostě já nevím, je v posteli dobrá. Ne, to jsem takhle nikdy neměl. A oni to takhle prezentují, že jako doplňuje něco. Já si myslím, že nic nedoplňuje. Že ten partner nikoho nedoplňuje. Že prostě každej je svůj a jako kdyby měl doplňovat, no tak to bych jich musel mít třeba padesát, aby to šlo doplnit. To je prostě nesmysl. Já si myslím, že to opravdu nic nedoplňuje, že definice tý polyamorie nebude doplněk, ale prostě to najednou vznikne. Najednou zjistíš, že se ti ten člověk líbí a že si máte co říct. A já už jsem to říkal několikrát, já nevěřím na přátelství mezi mužem a ženou nebo mezi obouma pohlavíma, pokud je to, pokud se ty lidi sblíží, z 90 % chtěj poznat víc a sklouzne to vždycky k intimitě. A je úplně jedno k jaký, jestli to je úplně ta natvrdo do postele a nebo jestli jenom se často vídaj a jiskří to mezi nima a rádi se objímaj a daj si rádi pusy na dobrou noc. A prostě, jo, ta intimita je strašně taková, jako bych řekl, na hraně, jo. A tam si myslím, že jsem pochopil, že já můžu milovat jednoho kámoše a druhýho, jako fakt srdcem, protože já byl vždycky srdcař. No a tím pádem tam vznikly první problémy, protože oni chtěli bejt víc. No a já jsem jim to nedal. Říkám, nezlob se na mě, nebudeš víc, jako já i tohohle. Stejně tak rodiče, že jo. A když sestra začala, a že mě miluješ víc maminko? A ona to víš, že jo, já jsem tak na ni koukal. Říkám, jak tě může, a máma nebudem, to se takhle neříká víš, ona je mladší a ona to potřebuje slyšet. Vždyť já vás mám ráda stejně. Říkám, no vždyť jo. A asi možná, jak nám to všichni rvali do té hlavy, tak mi to přišlo taky takhle zvláštní.

V: Hm.

J: Ale myslím si, že opravdu úplně poprvý jsem si uvědomil, že to chci jinak, bylo stoprocentně jakoby po, tam už jsem byl dospělej, měl jsem dvě děti, že jo, život jakoby život odehranej, děti dorůstaly. Jo a tam jsem věděl, že to je jinak, takže jsem si o tom promluvil s dcerou, se synem. Syn ten jako řekl, já vim tati, tys to měl vždycky jinak. Jo a dcera, ta to tak jako přijala, no dobrý, no já jsem vždycky věděla, že jsem divná taky. Říkám co, ty to máš stejně? A ona, hm já miluju dva kluky no.

V: Hm.

J: Teďkon to má jinak. Po těch letech konečně si našla stálýho, vdala se, teď razí tu, jako říká tomu tradiční rodina. Já se samozřejmě tomu směju, protože jí znám, její historii, vim jak ona fungovala. Ten partner nemá ani šajnung vůbec jako koho si vzal, jo? A já říkám, hele musíš Aní opravdu opatrně, jako ten kluk se nesmí, toho trefí jako. Protože ty se prezentuješ jako tradiční rodina, ty nejseš tradiční rodina. Ona, tati ale mě to baví teďkon. Říkám, tak si to užívej. Takže to je, ale, asi tak no.

V: Hm. Super. A jak to máš teďkon nebo jak se to vyvinulo ještě od té doby?

J: Hodně se to změnilo v přemejšlení. My jsme vlastně, v podstatě, když to řeknu takhle, od toho 90. roku nebo dobře budem brát 2000, to je takovej vztyčnej. Třeba dejme tomu od toho roku 2000 v podstatě jsem vždycky měl pouze jednoho partnera, kterej ale věděl, že prostě já nejsem člověk, kterej by se vázal. To znamená, budu tě milovat na max. Nebudu projíždět další náky inzeráty, abych si našel někoho jinýho, to tak nefunguju. Ale nemůžu ti zaručit, že se nestane, že se jako zabouchnu do někoho jinýho. Takže tenkrát jsme to nazývali volný vztah.

V: Hm.

J: Bylo zajímavý, že vždycky, když jsem toho člověka měl, tak vlastně mi tam nikdo neskákal. Jako proběhli tam spíš jako takový jako hlubší kámoši, který něco naznačovali, ale já jsem do toho z nějakýho důvodu nešel, protože mě bavil ten primární vztah. Pak se ale stalo, že vlastně jsem potkal stávající partnerku, se kterou jsme spolu 10 let. A na prvním počátku mi natvrdo řekla, v žádným případě nepočítám s tím, že budeš můj jedinej mužskej nebo ženská, a já říkám, já vim, jak to máš, to mně nemusíš, protože už jsme se znali asi dva roky. A když jsme si řekli jako jo, pojďme do toho, tak jsme si dali ten volný vztah, protože jsme nevěděli, že to existuje. A v podstatě to se zase začalo dít to, že čas od času mě s někým seznámila. Jo, ten se mi líbí, my jsme si sedli, pokecali jsme si jako, co od toho očekávaj, jak by to mělo vypadat a v podstatě jsme začali stanovovat pravidla. Bylo by fér, abych to věděl dřív nebo věděla dřív, nebo nikdy mě jakoby neházej na druhou stranu a tak, prostě za procesu jsme si vlastně dělali pravidla, až se stalo to, že jednou opravdu přivedla natvrdo jakoby partnerku, holku, která byla strašně fajn a s tím, že teda primárně má ráda holky. Ona natvrdo se jako prezentovala jako čistokrevná jako lesba.

V: Hm.

J: A samozřejmě, když jsem ji potom viděl ve dveřích, tak mi bylo jasný, že není, jo. Jako to jsem poznal, že jo. A ona ji přivedla s tím, že nemá, kde spát. Že vlastně zavíraj intr a že jako teď by musela bejt u nějakýho strejdy a že s ním má nějaký problémy a my jsme vůbec netušili, co má, co to je za holku, nebo historii, nic. Ona s tou kočkou 14 dní randila. Po 14 dnech říkám, tak ji přiveď ne, přece nebude spát venku. A ona přišla, my jsme se tak na sebe podívali a bylo nám to hned všem jasný. Říkám, tohle bude průser, tohle bude průser. No a ač ona byla na intru, tak to musím říct, ona byla starší a ona dělala vlastně už svojí třetí školu, protože za mlada rebelovala, tak z tý jí vyrazili, druhou už si konečně dodělala, tak jí řekli, že k tomu, co chce dělat to nestačí, tak ona na ně koukala jako blázen, že ztratila úplně nesmyslně tři roky života, takže pak nastoupila na nověj tři a půl letej vlastně jakoby učební obor, jakože ošetřovatelství, ona byla přesněji řečeno. Takže ona byla starší dokonce než moje partnerka a byla skvělá v tom, že ona v tý nevědomosti vůbec netušila, do čeho jde a ona na to kejvla, protože jak o tý polyamorii pořád se nemluvalo, jo? Tak ona na to kejvla, ale ona vůbec nevěděla, co to je, ale absolutně. Ona jenom věděla, že bude mít tu svojí kočku, tu Adélku a že bude šťastná, že jo a že já jakoby souhlasim s tím a byla šťastná. No a samozřejmě šťastná byla tejdén. Za tejdén jsme zjistili, že to tak nák jiskří mezi všema. A v podstatě jsme se rozhodli, že to zkusíme, co z toho bude. No a byl z toho dvouletej vztah.

V: Hm.

J: I jsme spolu bydleli. Bylo to dobrý, bylo to hodně dobrý na poznávání žárlivosti, vzteky, dělení se, to byla největší sranda. Jako to já jsem se smál, protože já už jsem za sebou něco měl. Moje stávající partnerka přede mnou nikoho neměla nikdy. Pak jenom takový ty nárazový náznaky, jo? Ale nikdy s nikým nežila ve vztahu, jo? Tahleta holka zase měla mraky vztahů, nepovedenejch. Vždycky ji zneužili, využili a odkopli. Takže ona v podstatě do toho vstoupila, že najednou zjistila, že to funguje a ty dva roky jsme si to jako by užívali. Pokazilo se to vlastně na lidský žárlivosti a na lži hlavně, na lži, protože ona měla hloupou vlastnost, že se bála všechno říct a myslela si, že jako moje partnerka jí jako jí řekne, hele, tohle mi vadí. A my jsme jí říkali nelži hlavně, všechno můžeš, nesmíš lhát, když budeš lhát, končí ten vztah. No, a v podstatě posledních půl roku už bylo tak dramatickejch, že holky to nerozdejchaly a rozešly se, docela drsně teda, ale tak jako, prostě ženský se rozešly no, takže to bylo docela vtipný, ale byla to geniální škola.

V: Hm.

J: No a přes tenhle ten vztah se to vyvinulo vlastně v otevřené vztahy, v otevřené polyamorní vztahy, kdy vlastně už s náma nikdo nebydllel nikdy, jo. Kdy vlastně vždycky jeden máme někoho, z 90 % se ty lidi znaj, to znamená, že poznaj toho druhýho, protože my máme stejný okruh přátel, jo. Takže ta náhoda, že bych někoho potkal někde na ulici, to jako, to se neděje, jako jo, zkoušel jsem to kdysi dávno, ale ono to nikam nevede jako, protože prostě každěj má jiný zájmy, teď to nefunguje.

V: Hm.

J: No a momentálně to funguje asi tak, že po zklamání z posledního vztahu partnerka řekla, že teď kon nikoho nehledá. Že jí to stačí a já to nechávám, já teda mám jakoby vztah, kterej mi tam jako prolítává, ale ona teď kon je zase ta holka zaseklá ve stálym partnerovi a on zrovna tohle nesdílí. Takže jsme si řekli, že nebudem jako pokračovat nák jako intimně. Normálně se scházíme, vídáme se všichni, všichni se máme jako a čekáme, až ten partner jako odpluje, když to řeknu lidově, protože jsem řek, hele jako nebudeme za jeho žádama, fakt ne, to je prasárna, to se nedělá, jo. On s tím nesouhlasí, je to tvůj partner, jo, vždyť to intimno tam nemusí bejt. No a ona na to přistoupila, že jako, že jo. Takže se vídáme teď kon jako, my víme všichni, o co tam jde, ale vlastně on nemá ani tušení a vlastně ani tu intimitu tam nedáváme, protože nechceme tam tu nevěru dávat, protože on je typickej prostě pramužskej, pro tu rodinu a pro tyhle věci. Takže to je jako jeden ze vztahů. No a teď tam mám začínající. Takovej, se oťukáváme. Náhodný setkání. Náhodný setkání, oťukáváme se, ale zatím z toho nic není, protože ona sama teď kon má toho docela hodně, škola, jo, klasika, takže vejška a to, takže jí to tam jako by lítá v hlavě. A teď zjišťuje, jestli vůbec do toho chce jít, jestli vůbec na to má. Protože jí se teda taky líbí jeden kluk. Já jí říkám, já v tom nemám problém. Ona říká, já si oťukám jeho a pak se vrátím, jestli on bude pro, ale jestli bude proti, tak ale asi ho budu muset opustit, protože já bych chtěla bejt s tebou.

V: Hm.

J: Jo? A já říkám, tohleto nechám na tobě. Je to o trpělivosti strašně, jo. Tam ta trpělivost, člověk musí bejt opravdu trpělivej, nic neočekávat. Jakmile očekává, člověk čeká, že mu přijde esemeska, ono to takhle to nefunguje. V dnešní době, jako dneska, tohleto je docela mor jako. Na jednu stranu je to dobrý ty mobily, ale na druhou stranu je to velký špatný, jo. Protože člověk napíše, teď kon očekává, že ta zpráva přijde brzo, že jo. Teď ona nepřijde, teď ten člověk jí přehlídne. Tak mu nepíše zas tři dny, teď ten člověk říká, tak ona na mě kašle, nebo o co tady vůbec jde. Takže to opravdu na začátku vždycky říkám, jak často píšeš? Vůbec. Říkám super, dik, žes mi to řekla.

V: Hm.

J: Říkám, já budu psát víc. A jednou za čas mi napiš. Takže jako to je nejlepší, protože to ze začátku jsem z toho byl úplně vynervovanej. Já jsem vůbec nechápal, co to jako, která bije, proč ty lidi nepišou. Pak jsem zjistil, že dneska ty lidi fungujou na úplně jiný frekvenci, úplně to maj jinak. My jsme si psali dopisy, že jo. Maily maximálně. (smích) Pak byl kecálek nákej, ale jako tohle, to je fakt velký špatný. Já myslím, že to je hodně velký špatný. Já to mám jako navigaci, to je dobrý, no. Na to, že člověk zavolá, že nemusí do budky, na to je to dobrý, ale jako na vztahy je to jedno velký peklo.

V: Hm.

J: A další věc, problém je, že ty lidi v tom viděj komunikaci se světem, takže potom, když se člověk setká s tím člověkem fifty-fifty, oni vůbec neuměj komunikovat. Úplně totální mrtvo. Ne všichni samozřejmě, jo, ale 90 % prostě lidí přijdou a teď vyvalej oči a vůbec nevěděj nic a věděj jenom to, co je v tom okruhu Facebooku, Instagramu a takže to je, na tom je to zajímavý, no. Jakože člověk pozná, že ty lidi jsou trošku někde jinde. My jsme měli kavárnu. Kvůli koruně jsme jí zavřeli nebo byla zavřená, že jo. Takže jsme ji opustili a teď bysme chtěli něco novýho, takže vim, co tam k nám chodilo za lidi. To bylo hodně zajímavý, no.

V: Hm.

J: Takže jako teď momentálně mám vlastně jednu primární partnerku, stále stejnou, mám tam, oba dva tam máme tu čekající, protože ta je naše, nás obou partnerka čekající, tam se to prostě tetelí, ale tam jsme si řekli pravidla jasný. No a teď mám rozvíjející se vztah. Ona tam je ještě jedna taková osoba, která mi vltne vždycky jednou za rok do života, ale to bych možná ani, možná bych to ani neřikal, jako

je to, v podstatě jo, ona má svého partnera. Toho tahá za nos, když to řeknu lidově, protože ten něco tuší a ona si s ním hraje. Ona říká, já nechci ještě pevný vztah, mě bavíš ty. Takže ta tam vždycky tak jednou ročně, někdy v létě vždycky vběhně a zase odletí, pak si celý rok píšeme, jako to zase jako my jsme ve spojení. My se i navštěvujeme, ale neprobíhá tam nic, čemu by se říkalo jakoby ten typický vztah. Vztah na dálku, maximálně bych to nazval. Přesto, že bydlí vlastně pár kilometrů, tak se nevidáme, jo? Takže možná tenhle by tam byl, ale tam je to úplně na jinou frekvenci. Ona vždycky říká, když jsem na dně, ty mi ňák pomůžeš. Jo, takže tam opravdu mě má spíš jak terapeuta, kde mimochodem je ňáký intimno. Jo, ale prostě s kámoši s výhodama, nebo já nevím, jak bych to nazval. Prostě ona vždycky zavolá a vždycky se ňák potkáme jednou do roka a Adél ta se vždycky zasměje, áá zase má nějaký problém. Já říkám, no jo prosím tebe, tak ať přijede. Jo, takže takhle my fungujeme.

V: Jo.

J: No, ale někdy je to vtipný docela no, ale teď s nikým nebydlíme. Teď by to ani nešlo. (smích) Teď stavíme, teď by to fakt nešlo ani no.

V: Hm. A kladl sis během týdlitý cesty, toho vývoje nějaký otázky vůči sobě?

J: Jo. Jo několikrát. Vždycky při konfliktu, jakýmkoli konfliktu, kterej vzniknul. Nemusí to bejt hned bitka nebo hádka, to si nemyslím, jo? Ale jakékoli konflikt vzniknul, tak si říkám, mám to ještě zapotřebí, ty vole? Nestačí ti jedna? Ty tady normálně řešíš ještě nějaký stupiditu jinýho partnera, kterej vůbec se tě netýká třeba, jo můj partnerky partner nebo partnerka má problémy, ale já to musím řešit, že jo, protože to není jako, že já si sedím a ty si to vyřeš. My jak jsme propojený neuvěřitelně, ale fakt brutálně, tak já se na ní podívám a já vim, že je něco blbě. Známe se 12 let, žijem spolu 10, jo? To znamená, že já se na ní mrknu a vim, že je nějaký problém. A řeknu to narovinu, ten nahoře mě musí mít asi hodně rád, protože ač jsem měl vztahů hrozně moc jako v životě, tak vždycky jsem z toho nějak vyšel, že jsem se úplně jako nezbláznil. I když opomenou ten rozvod, ten byl opravdu drsněj, jo? Jako ne drsněj jako, ale já jsem nikdy nevěřil, že se mi tohle stane.

V: Hm.

J: Já jsem byl zapříisahlej, že v životě se nerozvedu jako, jo, a opravdu jsme to museli udělat s rozumem, jinak bysme se zbláznili oba dva. Tak to mě trochu semlelo, jo? Ale vlastně já jsem všechny vztahy jsem měl od A až po Z absolutně naplněný a ty rozehody spíš byly takový jako, oba už jsme věděli, že každěj jdem úplně jinou cestou, jo? My jsme se nikdy nerozešli, že by jsme se hádali, mlátili, to vůbec. My jsme se na sebe podívali a většinou ty lidi řekli, hele, já jdu teď trošku někam jinam. Jo, v pohodě, tak si to užij. Jo, takže jsme to měli takhle.

V: Hm.

J: No to jako přítelkyně, ta to měla horší. Ta vždycky, ty konce to bylo peklo a někdy by ty lidi prostě vždycky ji jenom použili a odhodili, jo? Takže jako tam, proto ona teď říká, já teď nikoho nehledám, já už jsem vyléčená, já si počkám tady na tuhle. Až ten šmudla odejde, mně ona bude stačit, k ní mě táhne láska pořád, jo? Ale zamilovává se strašně často, takže je tam ta přirozenost tý lásky no. Takže jako často jsem si kladl a kladu otázku vždycky, mám to zapotřebí?

V: Hm.

J: Tohle jediný. Tohle jediný. Jináč asi jako vůči svý osobě jsem totiž nejzásadnější, protože to mě ovlivňuje potom přes ten den, že jo. Říkám si, bude krásnej den a najednou vstaneme, já jsem vysmátej a teď vidím třeba, ta partnerka je zničená, protože ten partner třeba si s ní hrál nebo zjistí něco, co on jí lhal a já říkám jenom, no nazdar, to je zase peklo. Tak jo, tohle bych řekl, že je taková zásadní otázka, ale já myslím, že tohle mají snad všichni v polyamorii. Si říkaj, mám tohle zapotřebí? No, asi tohle no.

V: Hm.

J: Žárlivost, to já nemám, tý jsem se ňák zbavil v mládí. Ale protože tam není, tam je maximálně smutek z toho, že ten člověk je jako, jak bych to řekl, odsunutej, nebo. A pokud jsou pravidla a funguje to, opravdu tam ten smutek není, jako není tam. Opravdu to je normální vždycky v začínajícím polyamorním vztahu, vždycky ten partner má růžový brejle jako blázen. Je úplně nadšenej, jako každěj

zamilované a člověk se na to musí koukat, jo? Takže tam potom je potřeba to sdílet, takže já třeba jsem ten typ, že já mám fakt rád strašně lidi, tak já si to užívám s ní. Si povídáme, teď se radíme, ono je to fakt jako dobrý. A máme opravdu ten vztah hodně propojený, takže já s ní jakoby sdílím, je to supr, no jo, ale pak přijde ten člověk a já říkám, hele, ale tohle nevydrží ti dlouho, to jako tam něco smrdí, něco se mi tam nezdá nebo já nevím. No a samozřejmě vždycky se něco stane, no. Takže tam potom je právě ta otázka. A potřebuješ to tady zase?

V: Jo.

J: A možná z tohoto důvodu teďka ona řekla, že nikoho nehledá. Říká, já už to nemám zapotřebí, já už se na to můžu vyprdnout. Jenomže jak chce člověk porušit v lásce? To není jako, že si najdu teďka inzerci v polyamorii a najdu si k sobě partnera. To tak není jako. Nebo nemělo by bejt si myslím. To je můj názor, jo? Pokud vidím, že mám vztah, kterej neklape, tak to radši ukončím a najdu si někoho novýho a nemusím žít v polyamorii, že mám nevhodnej vztah a mám někoho jinýho. Ano, německej model, mám rodinu, mám děti, v žádnym případě se nechci rozcházet, ale chybí mi třeba, já nevím něco, od intimna po něco, možný to si myslím je, že se domluvěj ty dotyčný no, ale ne v rozjetym vlaku. Jako já už vidím manželku, jak s tím souhlasí, jako jo, to je. Před, vždycky před vztahem, než začneme vztah. Není možný, aby ten partner potom řekl, já se chci nechat jenom takhle, neexistuje. To je prostě pravidlo. Tys věděl do čeho jdeš. Ale za provozu, když si slibuju věrnost a já nevím co všechno a pak jí řeknu, víš, já lásko jsem zjistil, že bych chtěl žít v polyamorii, no tak nemůžu toho člověka do toho nacpat. To je prostě nesmysl, jo? Když s tím souhlasí, proč ne? Ale podle mě už je to nucená polyamorie.

V: Hm.

J: Protože ta ženská z té logiky řekne, no, aby mi nezdrnul jako otec dětí, jo, táta, hodnej třeba, tak já na to kejvnu, no ale ona se trápí, že jo zase. Ta není nadšená, to je prostě nesmysl. Protože v momentě, kdyby ona si někoho našla, on by to stoprocentně nedal. To mám zase vyzkoušený z praxe. Jako to prostě tak je. Ale tam si myslím, že opravdu záleží hodně na tom nastavení těch pravidel no. A to, co si člověk u toho jakoby sleduje. A já tím, že opravdu vždycky ten život jsem měl rád, tak jsem se snažil jakoby v tom životě jít jako nejsnazší cestou, která vlastně vůbec nedrhne, je taková, já nevím, bez komplikací, otevřená řeč. Já jsem byl vždycky strašně otevřený. Normálně ve vztazích, jako i klasicejch vztazích jsem vůbec nefungoval v rámci jakoby, že jsem mlčel, to já naopak, vždycky některý partnerky nebo i partneři byli úplně vyděšený, co všechno jsem vždycky na ně vybalil v tom prvním tejdnu. Já říkám, no já chci, abys věděl všechno. A oni koukali a říkali, tyjo, to já se tady stydim ti říct, že mám nákou, já nevím, nákej fetiš nebo něco a ty to tady mně naservíruješ. Říkám, no a tak kdy ti to budu říkat, za rok? Ty plánuješ se mnou bejt rok? Já říkám, no když jo, tak jo, ne? Nebo mně to je jedno, já si chci užít každej den s tebou. A jestli to bude den, dva, tejdnu, měsíc, rok, nebo celej život, tak já budu šťastnej.

V: Hm.

J: To třeba taky lidi šokuje. Protože všichni jdou do vztahu, no ono to nebude na dlouho určitě. To není ten pravej. No a pak, třeba s tou Zuzanou, že jo. To bylo dobrý. Ona myslela, že to bude na chvilku. No a byly z toho dva roky. Ona potom Adéla třeba řekla, no byly to jenom dva roky, jo. Já říkám ne, to byly geniální dva roky. Říkám ty ses, s touhleto holkou jsi vydržela dva roky. To každej jinej by ji poslal do řiti. Ty jsi s ní měla nejdelší vztah, její nejdelší vztah. Ona říká, že měla maximálně roční vztah nejdelší. Ale ona, no protože tys to uklidňoval. Já říkám, no neříkám, že ne. Ale užili jsme si to všichni. Byla to úžasná zkušenost, geniální a řeknu to narovinu, jo? Myslim si, že v rámci polyamorie, nejlepší, co může bejt, když ty lidi bydlej pohromadě. A jsem o tom přesvědčený. Partnerka tohleto se mnou nesdílí, protože ono tím, jak byla jako rozhozená z toho, jak to dopadlo, protože ona se nezachovala i pěkně, tak to moc nesdílí, ale když má světlý chvílky, tak říká, no jako jo, je to výhoda no. Přesně, když chceš mít klid, tak si někam zalezeš a ten se stará o toho druhýho partnera. Když prostě chceš naopak péči, tak tam najednou máš dva. Jo, takže můj názor je ten, že by ta láska se neměla dělit anebo by měla bejt nějaká pravidelnost, jo? Protože třeba zrovna jak jsem říkal o tý partnerce, že jednou za rok se mi ozve, jednou za rok mi tam proběhne, že jo. To si nemyslim, že je úplně, jako je to vlastně, je to samozřejmě je to víceláska, jako mám jí rád stejně, jo, ale vidět se jednou do roka mi nepříjde úplně jako teda. Tam je ta asi hranice, kde si nejsem jistý, jestli teda jsme v polyamorii, nebo jestli to není jenom, že prostě

má volný vztahy, jo, protože ona má stálýho partnera, kterýho vlastně v podstatě mentálně permanentně podvádí.

V: Hm.

J: A jenom o mně tvrdí, že já jsem její partner, ale vim, že jako zálsuk má na jiný partnery. Ale těm nikdy neříká tohleto, ona prostě se bojí říct tu pravdu. Ona je z tradiční rodiny. Ne teda křesťanský, takže to tam jako nehraje takovou roli a v podstatě v tý rodině kdyby řekla, hej mami já mám dva chlapy, no tak ty by jí ukamenovali.

V: Hm.

J: Jo, takže to není možný.

V: Jo.

J: Jo. Ale mezi kamarádama, všichni věděj jak to funguje. A doma je nejsvětější taková šípková růženka, já nic, já jenom jeden a ten mě políbil, vysvobodil mě ze života, jo? Ale ne. Takže asi tak no.

V: Hm. Když mluvíš o důležitosti těch pravidel, vy máte teda nějaký konkrétní pravidla a hranice?

J: Jo. Co se týče výběru partnera, neexistuje hranice. To je soukromá věc pro člověka.

V: Hm.

J: Já tomu můžu, můžu s tím souhlasit, můžu se s tím, ne jakoby nesouhlasit, ale můžu mít k tomu výhrady, ale v žádnym případě bych jí to nerozmlouval. Můžu jí dát varování, že se mi třeba nelíbí ten partner z nějakýho důvodu, něco mě, tak to jo. A to samý dělá ona, jo? Takže výběr partnera ne, jestli to je muž, žena, vůbec. Nemáme v tom vůbec problém. První pravidlo, který je pravda. Všechno, jo? Všechno, pravda, nelhat si a vlastně komunikace. No a pak nastavuje se vlastně intimní pravidlo, pokud ten partner je nověj, tak prostě v zásadě nějaký ochrany. Jako to, že bere prášky není ochrana. Jo, protože představa, že něco člověk přinese domů, to by mě, ona mi to řekla, uživej si, ale něco přineseš, tak tě zabiju. Takže zásadně jako nějaká hygiena dodržena, jsou jasný pravidla. Takže pravidlo číslo jedna, nelhat si, všechno si říkáme a chráníme se a to je takový, já myslim, že asi zásadní. Jo, to je zásadní, nic jinýho tam není. Jo a samozřejmě, a to je logický, to by mě ani nenapadlo jako pravidlo dávat jo, tak to je právě to, nedávej mě na druhou kolej.

V: Hm.

J: To tam vůbec nemůžu ani strčit, protože prostě já ani takhle neuvažuju. Jo to je prostě blbost, že jo, to jako když už teda mi tam vlítne někdo druhěj, no tak to neznamená, že nahrazuju, jo, nebejt náhražkou, proto to nedávám jako pravidlo, protože to beru jako samozřejmost, to vůbec není ani pravidlo.

V: Jo.

J: Ale pravidla stoprocentně nelhat, pravda, že jo a ta hygiena. To je jediný.

V: Hm. Jo.

J: Nic se nám teda zatím nestalo, že bysme si něco přinesli, i když samozřejmě, jak já říkám, v lásce člověk, než vyhrabe něco z tý tašky, tak jako kolikrát už je pozdě, že jo, ale tak aspoň jí neotěhotním. A tak si říkám, tyjo doufám, že je to všechno v pohodě, protože to člověk neví, že jo. Tak jako neříkám, že se mi to nestalo, jo? Ale opravdu pak to člověk hlídá no. A i třeba to jsme měli ten dvouletěj vztah, tak ta holčina, věděl jsem, že ona má ještě kluka, nám lhala, ona nám tvrdila, že ho nemá. My věděli, že ho má, protože ono to zní blbě, jo, ale prostě jí miloval tajně a ona z toho měla nějaký bonus jo, finanční.

V: Hm.

J: Takže jo on opravdu jí dával, on jí neplatil jako, že by jako platil za sex, ale v podstatě jí měl tak rád, že jí rád věnoval větší částky, protože věděl, že prostě jí to udělá radost. Tak tuhle 10 tisíc, tuhle 15, jo, prostě takovýhle náký. Ale ona si z toho třeba koupila věci do školy a takhle.

V: Jo, jo.

J: No, takže jako já jsem věděl, že ona s ním funguje. No, takže i s ní jsem spal jenom s gumou, v životě, v podstatě ty dva roky jsem nespál s ní bez prezervativu. Říkám, já nic nechci chytit, já toho kluka neznám, je to nákej hasič prostě, já nevím. Říkám, ty jo co já vim, co to je za chlapa, já jsem ho v životě neviděl, jo? Takže tam to bylo jasně nastavený, ale ono jí to bylo jedno. Jo, jí to bylo jedno, ona primárně jakoby byla v tý lásce hlavně k tý Adél, takže to byl hezkej láskyplnej vztah, ale jináč ve vztazích, když člověk zná toho druhýho a vim, že vlastně jsme jenom my tři a jsme zdraví, tak potom samozřejmě tohleto odpadá tenhle ten nesmysl, ale samozřejmě náky ochrany, jo přece neotěhotnim ženskou jinou, že jo. To vždycky říká Adél, užij si, nic mi nepřitáhni a už vůbec ne náky dítě, jo? Takže to je (smích) vždycky takhle, ale samozřejmě já takhle nefunguju. My máme hodně drsnej humor, jo? My máme hodně drsnej humor mezi sebou. Když nás známi pozorují, tak jsou z nás úplně na mrtvici, ale my jsme, proto jsme i otevřeli (Název kavárny), jo? Protože ten, kdo zná ten seriál, ten sitcom, černej humor britskej, tak úplně stejně my fungujem doma a úplně stejně jsme fungovali i v tý hospodě, takže jako to bylo takový zajímavý a ten humor je fakt drsnej, takže jako my si neříkáme náky něžný slovíčka stylem, láska, prosimtě užij si to, jo a máš všechno? Ne vůbec. Na tři doby mě pošle kamsi, jo, řekne mi nákou vtípnou rejpačící hlášku. Já se usměju a vrátím se a řekne mi zase natvrdo nákou rejpačící hlášku, já se usměju, ona se usměje a já podle úsměvu poznám, jestli jí to fakt štve, nebo jestli je v pohodě, jo?

V: Hm.

J: A hrozně rád jako, baví mě, když jí řeknu, že někam jdu a ona vždycky řekne to svoje slovo, že jo, jako to prezidentský já říkám, jo? A já se vždycky usměju a říkám, ty jo můžeš mluvit někdy vážně? A ona, já to říkám vážně. Jo, ale takže ne. Myslím si, že to, že tady opravdu bez těchhle těch tří pravidel to prostě nemůže fungovat. Musí to bejt jasný.

V: Jo.

J: Vůbec si to neumím představit. Jo a možná ještě teda jako jedno. Ale to není pravidlo, ale je to taková jako, ve vzduchu to visí. Nemůžeš za provozu něco měnit, jo? Jako není možný, aby třeba, hele a já bych chtěl teďkon, aby tys to neudělala, nebo, jo to nejde. Jo nemůžu za provozu, když to běží, tak prostě nemůžu tohle, protože vždycky to funguje tak, že když ten partnerovej vltne do toho života, tak my si sednem. Jo? Sedneme si. Opravdu s každým tím partákem si sednu a řeknu mu, jak fungujem. A on řekne, jo já to vim, já tě znám, já říkám, ne neznáš, znáš mě takhle, ale ty neznáš ty pravidla a hele takhle fungujeme, jo? A my fakt to takhle máme, jo, jo dobře, děkuju. A dřív, nebo později se stejně sejdem všichni, protože on tomu nevěří, co říkám a chce to slyšet od ní. Takže ona mu to taky řekne tomu partnerovi, nebo partnerce to řekne natvrdo, jo? A ten člověk řekne, no tak on nekecal, fakt nekecal, to fakt je pravda.

V: Hm.

J: Jo a tohleto si myslím, že je takový možná to čtvrtý pravidlo zásadní, sednout si a popovídat si o těch pravidlech, protože to prostě nejde, fakt to nejde za provozu. To není možný s někým pařit půl roku a za půl roku mu říct, hele, ale já si myslím, že tohle je blbě, to bys neměl, no to nejde. No a jináč tohle všechno pochází z jednoho jednoduchýho pravidla, kterým vlastně žiju celej život. Nikdy nedělej druhým to, co nechceš, aby on činil sám tobě. To prostě takhle mám.

V: Hm. Jo.

J: Odmalička. Když nechci, aby ten druhej mi to dělal, tak prostě to tak je. A když je mi něco nepříjemnýho a vim, že je situace, že to nemůžu tomu partnerovi říct, protože v tu chvíli on je třeba rozhozenej ze školy, nebo má nákej problém, tak ještě na něj nenaservíruju nákou jobovku, tak si počkám do druhýho dne a řeknu mu to druhej den. Ale řeknu mu to, vždycky.

V: Jo.

J: Jo není to, že bych čekal tejdén, 14 dní, to ne. A občas z toho taky někdy byly problémy, protože třeba samozřejmě ten partner se to může dozvědět dřív ten problém a teďkon člověk mu to nemá šanci jako říct. Ale tam právě, že se, ona už pozná, kdy kecám, jo? Ona řekne, ne ty mi neříkáš pravdu, jako já

jsem nasraná, žeš mi to neřekl dřív. Já říkám, ale já, kdybych ti to řekl včera, měla jsi šilenej rozhovor se svojí matkou, ve škole ti nedali zápočet, protože ty pitomci tam ani se neuráčili napsat, že zrovna tam nejsou, jo přesto, že jsi byla objednaná, jo a do toho ti řeknu ještě tohle? Proč bych to dělal? No tak to je logický a je uhlazeno a je všechno v pořádku. No, ale nemůžu si to nechávat tejdenn třeba pro sebe, že jo, to by bylo špatný. Takže jako ta pravda si myslím, že je úplně nejdůležitější. Všechno otevřeně. Mám problém, něco se mi nelíbí, a i třeba pocity, jo. Ale není to pravidlo. Prostě všechno říct, nebát se, no. To vidím, když se šklebí a je divná, tak říkám, co se ti děje? A ona, já nevím, já to nák nedávám ten tvůj vztah. Já říkám, kterej? Si vždycky z toho udělám srandu, abych to nafouknul. Ona, ty seš blbej. Okej, asi tenhleten. Ale já říkám, vždyť tam nic není. No právě a ty ho máš a já nemám nic. Jo, takže tam potom se dějou takový zajímavý dialogy, otvírání hranic a možná to mě taky na tom baví. Jo, že to není takový to manželství po 20 letech. Do práce, z práce, uvařit a život jde dál, jo? Tohle, no já bych se zbláznil v tomhle žít. Jako fakt bych se, já bych to nedal.

V: Hm.

J: Jo, máme rádi kulturu, máme rádi lidi, jo, milujem cestování. Adéla ještě je výborná na jazyky, takže prostě ona učí jazyky a tohle, má ráda taky lidi a zároveň je nesnáší, ona je fakt zajímavěj člověk, jo. Ona vždycky říká, nesnáším lidi, ale pak má úžasný kámoše, jo? A učí děti a je z nich úplně vystříkaná. A říkám, jak ty nesnášíš lidi a pak, jů, dětičky pojďte, jo? Je to neskutečná přča.

V: (smích)

J: Ona je opravdu, to je teda osobnost, jako s ní je fakt sranda. A to mě baví, že jo. Kdyby byla statická, tak bych se z ní zbláznil. To byla manželka, byla výborná ženská, ale byla statická. A pořád stejný. A pak přišel den D, kdy řekla, že chce v životě něco jinýho a mě málem šlehlo jako, že jo.

V: Hm.

J: Takže tam potom to byl trochu problém, ale já mám rád, když se to hejbe všechno. No, tak by to mělo bejt si myslím teda v životě. Protože představa, že opravdu nastoupim do vztahu a po 10 letech řeknu, ty vole už 10 let, už aby to skončilo. Mně to přijde pořád ten vztah s ní, jak když jsme tak 3 roky spolu. Jo, takže to je, pořád se něco děje, je to takový akční a je to docela zajímavý. No.

V: Hm. A máš nákou svojí definici polyamorie, nebo dokázal bys říct, co to pro tebe znamená?

J: Jo. Víceláska.

V: Hm.

J: To je prostě, pro mě to je víceláska. Já proto i třeba to slovo polyamorie vůbec nepoužívám.

V: Hm.

J: Jo, já třeba vždycky řeknu, já žiju ve vícelásce, nebo já mám rád vícelásku. A oni jako, co to je? No oni to nazývají polyamorie. Ale já to slovo nemám rád. Zaprvý je debilní, je zkomolený. Je to řečtina s latinou, což nechápu, kdo to spojil, proč to neudělali teda rovnou. Což samozřejmě já nevím, to mi všechno řekla ta Adél, protože ona se učí řecky,...

V: (smích)

J: A latinsky a hebrejsky a tyhle jazyky.

V: Hm.

J: Takže ona mi to řekla takhle, že to je fakt slátanina dvou nesmyslů. Ale zní to hezky, jako polyamorie, je to takový zajímavý. Ale pro mě to je víceláska prostě, no. Víceláska, souznění, nebát se otevřít lásku k jednomu člověku, takže pro mě je polyamorie jednoznačně slovo víceláska. A to teda lidi chytne, to je baví. Jé, to je hezký. Já říkám, no do momentu, než se musíš podělit o svýho partnera. Cože? No jasně, když ty můžeš milovat, tak může milovat. Tak to bych nedala. A tohleto, tím to většinou opravdu u 90 % skončí. Všichni by to chtěli pro sebe.

V: Hm.

J: Ale ne, ne, ne, on ne. Nedávaj to, to je hrozná přča. To mě fakt tohleto baví a taky vlastně v podstatě ty naše vztahy víceméně skončily na tomhleto, že vlastně oni nedali, že my se máme pořád rádi.

V: Jo.

J: Jo oni si mysleli právě možná, že jsou ten doplněk. Že jí něco chybí nebo, že mně něco chybí a že já si toho člověka беру. Oni nepochopili to pravidlo, ne pravidlo, ale tu definici, že to je víceláska. Že to nemá nic společného víc s Adél, jako ona nerozumí obrazům, no tak proto jsem si našel tebe, protože ty jseš blázen do obrazů a chodíme na galerie. Ne. Ona tomu nerozumí a taky rádi jdeme si do galerie a podíváme se na to. To, že tomu nerozumí, neznamená, že se jí to nelíbí. A to, že ty umíš malovat a hraješ na flétnu a já nevím co všechno, tak prostě nejseš nic víc, a oni tohleto jako blbě chápali ty lidi. Samozřejmě, když potom si vyberete dalšího a dalšího partnera, tak ono je to lepší a lepší a oni už jako líp vysvětlíte a v podstatě začnete vyzařovat takovou energii, že si už přitáhnete toho správného.

V: Hm.

J: Ty začátky byly strašně syrový. To bylo jenom o tom, legálně můžu mít tebe, protože ty máš jí a ona to dovolí, jo? Ale po čase přišla, no mně vadí, že jdeš za ní, říkám, no kam bych asi jinam jel? Vždyť spolu bydlíme.

V: (smích)

J: Jo, takže tam myslím si, že potom ty lidi zapomenou tu definici. Proto si myslím, že by se to mělo nazývat víceláska.

V: Hm.

J: Jo, aby to prostě ty lidi pochopili, že to není vícepartnerství, nebo jak bych to řekl, ale že to je víceláska. Jo opravdu mám tak široké srdce, že ho umím rozdělit. Tohle říkám lidem. Moje srdce je tak široké, že ho klidně rozdvoji mezi dva, tři lidi, já v tom nemám problém. Nejvíce lidí v životě, co jsem měl, bylo pět, jako najednou a to byl teda mazec. Časově to není možný zvládnout.

V: Hm.

J: Absolutně to nešlo. To říkám narovinu. To bylo normální, protože tejdén má 7 dní. Člověk chce nákej den odpočívat. Teď kon já chci, s každým chci bejt, teď to nejde, že jo. A grupáč, přece to je k ničemu, ty lidi se ani neznali, nebo jako, to byl nesmysl a to není láska, to už jsme zase u sexu, že jo. Takže tam potom jsem začal chápat, že to nemůžu roztahovat donekonečna, protože kdybych to dělal donekonečna, tak i díky té pozici, třeba když jsme měli tu kavárnu, tak to bych mohl mít třeba 100 partnerů, to by nebyl problém, no ale kdy bych se s těma lidma vídal? Takže my už jsme si z toho potom dělali tak srandu, že jsme říkali, my jsme taková polyrodinka tady všichni a všichni jsme se tady měli rádi, jo? A čas od času to sklouzlo i někam víc, ale to opravdu nešlo to, to prostě nešlo ukočírovat, to byl blázinec. To jsme seděli, jsme normálně říkali, to nejde, jako vždyť to je maraton, já nechci. Ale co bylo zvláštní, opravdu těch pět lidí se milovalo stejně. Nedokázal jsem to vysvětlit, jak je to možný. Tam jsem pochopil, že vlastně člověk nedělí, že vezme 100 % energie a že jí rozdělí na dvě půlky, to je 50, to by ne. Teď jsem s tebou, dávám ti stovku a teď jsem s tebou, dávám ti stovku. No a tam už člověk narazí.

V: Hm.

J: Teď jsem na schůzce s tím člověkem, fakt ti nebudu odpovídat.

V: Hm.

J: Jo?

V: Jo.

J: Teď jsem, pardon, v posteli s touhleto osobou, tak ti nemůžu volat. A když mi zavoláš, já ti to zvednu a řeknu, láska teď něco mám, zavolám ti pozdějš. A nemůžeš po mně chtít dlouhý rozhovor a už vůbec nemůžeš chtít něco. Ale já nevím, co se děje, proto mi volá. To já jí to zvednu, protože může se něco dí, že jo. Takže ona řekne, jo v pohodě, v pohodě a z 90 % ví, že jsem na té schůzce s tím člověkem,

tím pádem mi volá jenom v případě průseru, a to jsou většinou takový, že nám teče pračka a podobně. Jo a co má dělat, co má vypnout. V životě by jí nenapadlo mi volat. Nebo já, abych ji otravoval esemeskama, neexistuje. To je její den, ať se mu sto procentně věnuje a nebude mi přece odpovídat.

V: Hm.

J: Jo, takže to rozhodně není na ty procenta.

V: Jo.

J: No, protože to by znamenalo, že by potom u pěti lidí by to už bylo, no to by nešlo, jako nákejch trapnejch 20 % energie.

V: (smích)

J: No to by byl teda vztah jako, jo. A tam si myslím, že možná hodně lidí dělá chybu. Že si to dělej napůl, jo? Teď ti dám a tady dám a teď hraju ty dvě hry a normálně to opravdu, věnovat se naplno. Já zavřu dveře a zase jsem na 100 % tady. A samozřejmě, že večer napíšu, jo, dobrou noc a to, to je logický, jo, co mě napadne, tak to je jasný. Ale vůbec neočekávám nic, jo? Ale dělám to tak, aby to neotravovalo a neničilo život tý Adélce.

V: Hm.

J: To znamená, aby mě neviděla celej den na mobilu, jo a aby vlastně jsme si užívali ten den. A to se člověk musí naučit. To je si myslím docela těžký. Nebejt na mobilu, když vedle sebe mám svého partnera. Protože jemu je to pak líto. A když vidím, že ten partner si dělá školu, nebo telefonuje, tak já si vyřídím rychle esemesku.

V: Jo.

J: Nebo, jo, odskočí si ven, tak já si to vyřídím, ale nic není tak, že by hořelo, že nemůžu počkat do doby, aby jí to neublížovalo. A ona ví, že si píšeme a ona jako, neví to, jo? Jo, ona ví, že si píšeme, ty zprávy tam jsou. Třeba co máme, já nemám vůbec zabezpečený mobil, jo? Proč? Si to přečti. Ale to by udělala jednou a naposled. To samý mám i já u lidí. Neexistuje. To je absolutní soukromí. Nelezeme si do soukromejch věcí, do soukromejch šuplíků, nelezeme si do svého soukromí. A mobil a pošta, korespondence je soukromí. Neexistuje. Ale přitom nemáme tajemství. Ona řekne, podívej se a dost často si ty zprávy ukazujeme, podívej se, ona je úplně blbá, podívej se, co mi píše. Takže tak to zase mezi náma funguje. Ale aby jako by jsme jeden z nás dvou udělali třeba dejme tomu obavu, aha, on něco tají, tak já mu tam musím vlízt, to, co normálně dneska lidi dělaj. No tak to vůbec se u nás nestane. Protože ona se může podívat. Mě by to mrzelo, jo já bych byl asi hodně vytočený, protože to beru jako totální ztrátu právě tý důvěry, jo? Ale já to tam mám, takže jestli to dělá, když to nevidím, je to její věc.

V: Hm.

J: A když je něco, co by jí mohlo rozhodit, tak to radši smážnu. Protože ona by nepochopila v kontextu, o čem si píšeme. Tak to radši smážnu, ale nebudu si tam dávat nějaký piny a tohleto, to je prostě nesmysl. Jo to je právě o tý důvěře. Taky jí neprohrabávám šuplíky. Co kdyby tam měla nějaký dárek pro mě a já bych na to přišel?

V: (smích)

J: To se prostě nedělá, jo? Takže ona, když už musí do toho šuplíku, tak říká, jdu ti dát věci do šuplíku, já říkám, jo dej to tam. Z 90 % to položí nahoru. Strč si to tam sám, to je tvoje věc, mě to nezajímá. Ty to stejně si složíš po svym. A je to vlastně to dodržení toho soukromí. To si myslím, že je možná taky takový podpravidlo, opravdu, sto procentně, aby se dodržovalo soukromí toho druhýho. Takže, když jsem u jednoho partnera, nemůžu esemeskovat se svym druhym, to je prostě pitomost. Ale dost často to asi lidi dělaj, no. My s tím problém nemáme teda rozhodně. Já si to užiju vždycky, když ona někam jde, tak já vim, že mám volnej den. A já si jdu za svejma kámošema a mám čas si jít prostě tam, kam chci já, jo? Někdy se stane, že se vrátí a řekne, já tys tam byl beze mě, já to tam mám ráda, já říkám, no tak ty jsi zase byla jinde, ne? No jo, ale tam chodíme spolu, já říkám, já vim, ale já jsem zrovna měl chuť.

Takže se jakoby, je to taková jako humorná potom debata, jo? Já říkám, tak jsi měla přijít, jsi ho tam měla přitáhnout, on to tam nesnáší, říkám, já vim, no. Protože tam má bejvalku třeba, nebo něco jinýho, to je vždycky vtipný chvílky, no. Asi takhle bych to tam viděl, no.

V: Hm. Jo. A dokázal bys říct, jak velkou část tvého života tvoří ta polyamorie? Nebo ta víceláska, když to tak říkáš?

J: Teďkon jak tu otázku pojmut. Jako já bych řekl jako pořád nebo jako já jsem v ní pořád. Já jsem fakt takovej člověk. Já si vzpomínám na sebe, na svoje dětství ve třech letech, co jsem dělal, jo a vim, že vždycky jsem všechno měl rád. Já jsem byl takovej blázen, snílek, ale zároveň ohromnej praktik. Já jsem, ač i práci, co dělám, tak je taková ulítlá, tak já jsem absolutní technik, praktik, na co si nešáhnú, to neexistuje, ale zároveň mám tam to, že všechno mám rád. Že když mám papouška, o kterýho se starám, tak ho miluju, jo? Zároveň miluju rybičku. A teď přesně, miluju všechny stejně. Můj den funguje tak, že já, skutečně mám rád svojí práci, jo miluju svoje děti dvě, který už jsou teda dospělý a teď mám třetí robátko, nebo 11 let už není robátko, ale miluju to a v podstatě si to umim rozdělovat, ale já asi v tý lásce jsem pořád.

V: Hm.

J: Mně to přijde, že jsem pořád v tom. Já ve všem to tak vidim. Já třeba kdekoliv jdu, tak všechno, co je barevný, jo, miluju. Miluju duhový ponožky, miluju různé píčovinky, pardon, já prostě, já to miluju tyhlety barevný věci, čím víc je to jako barevný a pestrý. Myslim si, že můj život, no na tom obraze je to úplně jasný. Prostě můj život je taky pestrej takovej. A já bych řekl, že v tý polyamorii, já tim asi žiju.

V: Hm.

J: Jo a možná to je i tím, že dost často se mi ty lidi na to ptaj. Jo, jako jak to máme a nebo hele, pojď sem mi poradit, víš já mám ráda jednoho kluka a líbí se mi ještě jinej, jak to mám zvládnout, co mám dělat. Takže jim radim, dejte si ty pravidla, popovídejte si o tom a oni, no to, já říkám, bez toho to nemá smysl, musíte si o tom popovídat. Jo, takže ale jako, já jsem asi v tom pořád v tý lásce, víceláska, já fakt nevím. Já když třeba vařim, tak mám radost. Já, když meju nádobí, tak mám radost. A když ho nechci mejt, tak ho nemeju prostě, když nemám radost, tak se na to vyprdnu prostě, od toho mám druhej talíř. Jo takže jako to je jediný, co dejme tomu třeba říká i ta Adél, partnerka říká, ty jseš fakt nechutnej, ty všechno vidíš moc pozitivně.

V: (smích)

J: Já říkám, ale to je celej můj život. Já než udělám blbou práci, radši tu práci zruším. Jo, kdyby se mi nechtělo, normálně natvrdo bych napsal, se omlouvám, nejde to. Já bych se nepřemáhal, já i zubaře, na kterýho si čekám půl roku, si zruším. Prostě se necejtim, tak tam nejdu. Já to chci mít hezký.

V: Jo.

J: Jo takže asi jsem v tom jako pořád, ale samozřejmě odpojuju to, protože ta víceláska to není jako. Tam jde o to, že oni teda tu polyamorii spojujou s tím, jako, že tam je i intimno, že jo. Jo takže jako jo, ale on, když se na to člověk podívá, tak ona láska má mnoho podob. Já mám třeba jednu polykámošku, protože já potom říkám, že jsme polypartáci, nikdy jsme spolu nic neměli, ani mít nebudem, protože vim, jak ona to ta holka má, jo? Ale já ji vidim, mně úplně hoří srdce, jí taky a prostě jsme spolu a jsme z toho úplně vystříkaný oba dva, úplně vyřízený lidi, jo? A to je konverzace, já říkám, tam fakt chybí už jenom ten sex, ale my ho nepotřebujem, protože prostě já vim, že ona do života by byla neskutečně komplikovanej a ona by to nerozdejhala náš vztah. Protože my se známe všichni.

V: Hm.

J: A ona by začala žárlit, a proto já to nepustim dál. I kdybych měl, to prostě neexistuje. A mě tohle baví prostě jenom jak to tetelí a teď máme takový ty přiblblý kecy a srandičky, že jo. A v podstatě holky už spolu něco měly, takže tam to je jasný, ale já do toho nejdu. Já říkám, i kdyby mi za to platila, tak do toho nejdu, ale necháváme to na tý hranici. A ona to ví, já už jsem jí to několikrát říkal. Takže třeba to je, a my se vidíme a to nám normálně lidi říkaj, vedle vás sedět to je prostě radost. To vždycky rozzáříte a proč vy spolu vlastně nejste? Já říkám, to je naše soukromá věc. Vždycky tam hodíme, nákej nesmysl

si vymyslíme a je to nekutečná přča. A proto ani, taky říkám, že nevěřím na vztahy mezi mužem a ženou. Já si myslím, že, i ženská s ženskou, když prostě to tam fakt jiskří, tak dřív, nebo později, ty holky to skončej v posteli. A teď znám holku, která mi tvrdí, že to je katolička, chodí do kostela, křtěná, div není bířmovaná, já už ani nevím, co ona všechno má na sobě, já už ani nevím, co tam všechno dělaj v tom kostele. Já sám jsem teda křtěnej a, ty brďo, normálně vyskočila do tý postele tak rychle a když jsem viděl, co holky spolu dělaj, tak jsem jenom vytrěstil oči a říkám, tohleto je katolička? Tohle není katolička, říkám ty vado, to je masakr neuvěřitelný, jo? A smál jsem se a ona potom šla do kostela zase, říkám, ty vole, co tam říkáš tomu farářovi, říká musíme se rozejít. Já vim, ale zejtra zase budem spolu. Tyjo, co já mu tam budu říkat? Říkám zaprvý tohle je prd, to mu vůbec nemusíš říkat, zadruhá to není hřích, bylo to v lásce. A detaily, jo, přece mu nebudeš říkat, žes tam, pardon, lízala holku, ty vado. Jseš normální, to mu nemůžeš říct, přece farářovi. No, já musím. Říkám, ale on se tě neptá, dcero lízala jsi někoho? On se tě ptá, spáchala jsi hřích? A ty řekneš, ne. Byla jsem v lásce, to jako jsi nespáchala. Takže tahle, to byl materiál, ale taky jsme spolu pařili docela hodně dlouhou dobu. A jakoby pořád nám tam prolítává. Na tu jsem úplně zapomněl na tuhleto holku vlastně. No to byl ještě další vztah. A ta tam je pořád. Ale už jsme odpojili zase intimno, protože ona si řekla, že to, začala využívat jenom to intimno, jo, už jsme se přestali vidat jako kámoši a tak jsme to úplně odstříhli. Ale taky to byl hezkej vztah. To bylo hezký léto. To bylo nádherný léto, který vklouzlo úplně náhodou a na to jako teda vzpomínám hrozně rád. Ale vidáme se docela často, ale nic už intimno, ani si už jako nepíšeme. Jenom, když je piclá, tak píše vždycky nějaký návrhy, že by si zalízala a takový krávoviny píše a je to taková sranda, my si to užíváme, vždycky přítelkyně říká, ta čubka, už zase by chtěla vid', tyjo ne, že bych si nedala, ona byla dobrá, já říkám, já vim no, ale víš jaký je, pak běží za Halíkem a ten jí řekne, že spáchala hřích a teď jsme z toho měli srandu. Takže jako tam je v tomhleto problém, ale no je to prostě o tý lásce. Já fakt mám, já nevím no, mě ten život prostě baví. Já jsem řekl, že až to tady zabalit, jestli teda existuje něco tam nahoře, tak chci říct, že to byla jedna velká jízda, ne mejdan, ale, že mě to baví, že každý den mě baví, já fakt ráno se vzbudím, směju se, usínám a směju se a jsem utahanej jak blázen a usínám, dík, jo a mě to prostě baví no.

V: Hm.

J: Jo ten život, jo? A myslím si, že do toho života patří ta láska. Bez tý lásky to nejde, jo? A pak prostě někam přijdu a teď to tam zajiskří a vidím tu lásku a úplně to napětí. Říkám, Bože to je mazec. A buď zdrhnu, jo? A nebo tomu nechám volnej průběh. Vůbec nic neřeším, nechám to bejt a ono to stejně přijde. Protože prostě si myslím, že smyslem života je, ne sexovat??, to není smysl života. Smysl života je pocitovat lásku. Zamilovanej člověk se líp učí, vytváří umělecký díla, píše básně, skládá hudbu. Dělá neuvěřitelný věci a to všechno prospívá okolí. Traumatizovanej člověk maluje hnusný umění, skládá depresivní básničky, je šílenej ve škole a ještě chodí jak debil oblékej, jo protože nasírá všechny okolo sebe. Takže jako já si myslím, že ta varianta lásky je lepší.

V: Hm.

J: Takže já takhle funguju a myslím si, že by to takhle mělo bejt a proto mě to baví, proto mě to baví každý den. Když mám den blbec, tak radši nikam nevycházím a většinou zabrouzdám do sauny. No teď to nejde, teďkon ta bláznivá, je covid, nikam mě nepustěj, naháněj mě pořád, chtěj mě pořád opíchat, já říkám. Stejně nás jednou dostanou, já to vim, že nás jednou dostanou, no ale já budu poslední. (smích) Ale takže do sauny nemůžu, jo? Takže saunu využívám u přátel a to je málo, no. Jednou tejdně jsem chodil do sauny, od svehch 15 let jednou tejdně, akorát, když jsem byla na vojně jsem to přerušil a potom, když jsem byl první rok v Praze, než jsem našel sauny. To jináč odjakživa si pamatuju, že chodim každý tejdě do sauny. No a teď ten covid bláznivej. A v sauně tam právě jakoby vyháním chmury. Protože si mám říkat, on je pořád pozitivní, jako jo umim to, jo, vypnout a tak, ale tam už potřebuju fyzickou náskou sílu. Buď štípám dříví, proto máme ten les, že jo.

V: (smích)

J: A nebo sauna. Nic jinýho mi na to nefunguje. Nefunguje mi na to ani, když se opijem. Já v momentě, kdy mám depku, nebo mám blbej den, tak ten alkohol mi vůbec nechutná. Takže já se ani nemůžu opít jako z nasranosti nebo když se rozejdu s někým, vůbec já nemůžu pít, mně to prostě nechutná. Si dám vždycky jedno a to je konec. Říkám, ani ožrat se nemůžu.

V: (smích)

J: Takže já piju pro radost. To zase umím hodně. To vždycky říká moje přítelkyně, ty jseš prase, ty chlastáš, říkám, no tak já si to užívám, jo? A ona, jasně a zejtra ti zas bude blbě, já říkám ne, budu dobrěj. Takže jako to je spíš, ale není to denně samozřejmě. Ale je pravda, že to, že si prostě ten život užívám no.

V: Hm.

J: Láska, polyamorie je láska. Láska ke všemu, jo? To je jako kdyby někdo řekl, já miluju jeden druh umění a nic jinýho mě nezajímá. No to je pitomost. Vždyť ten malíř maluje různý věci. Jo pokud není zaměřený, jo já jsem jenom portrétista. Já takový neznám, všichni malujou všechno. To je taky víceláska. Ten taky není nevěrněj, tohle dělal s křídou a teď dělal s něčim jiným a prostě. A myslím si, že smyslem člověka je právě ta láska, protože, když by se lidi měli rádi, nebavíme se tady o žádným jakoby květinovým dítěti nebo sluníčkáření, jo to ne. To já jsem nikdy neměl rád, ne neměl rád. Nikdy jsem to nepreferoval, protože to je umělý. Pokud to člověk cejtí, je to něco jinýho. Já jsem vyrůstal mezi bratrancema a sestřenicema, který byli hippies, byli vlastně květinový děti. Oni byli starší o 5, 10 let ode mě, takže vim, jak si to užívali a fakt si to užívali. A já to nechápal, že jo tenkrát, že jo, jsem byl malej. Ale tohle je něco jinýho. Jo, polyamorie je opravdu láska, že přijdu domů, já tam mám partáka, je mi s nim fajn. Že s partákem žijeme a že parták přijde z práce a řekne, ty vole, mně se něco stalo, já jsem se zamilovala. Já řeknu, co, povídej. Kdo to je? Hele přišla tam holka nebo třeba kluk a tak najednou to sdílíme. To znamená, že o tomhle to je, jo ale není to o tom, že večer si sedneme každěj k počítači a teď jedem seznamky a naháníme lidi. No to je pitomost. A to si dost lidí plete. Opravdu hodně lidí to takhle má. Já bych chtěla žít v polyamorii, já si někoho najdu. Přece si nebudu dávat inzerát. To je postavený na palici, vždyť máš tady partnera. Proč by sis hledala dalšího? Kde bych to toleroval, opravdu mít doma pecivála, ale skvělejš vztah a já sportovec a potřebuju na kolo.

V: Hm. Jo.

J: Tak na fóru si najít, je tady nákej parták na kolo? A nemusím psát na sex, jo? Ale prostě, že si najdu a jestli tam něco vznikne, tak jako to vznikne, nemusím se tomu bránit, že jo. Ale nehledám primárně to seznámení. To možná je taky jako věc, která v tý polyamorii je jiná. Že nehledám primárně někoho k seznámení na ten sex, nebo na to intimno, který, mimochodem je to fajn, samozřejmě, že je to fajn, když má člověk 2, 3 partnery, pokaždý to je jiný, že jo, je to fajn, je to nabíječjící. Člověk je pořád vzrušenejš, je to dobrý. Já neříkám, že ne, ale to není primární věc. Je to ta láska no.

V: Hm.

J: Pak to člověka mrzí no, když třeba zjistí, že ten druhejš to má počáteční, pak to vyprchá a pak už si jenom bere ten bonus. Ale ono to vždycky, ta pravda vyleze, oni ty lidi prasknou vždycky nechtěně. Pak to z ní vyleze mezi slovy a řekne, no nemám na tebe čas, ale na ten sex si ho vždycky udělám. Říkám, cože? Teď mi to začne cvakat. A právě je tam ta otázka, tyjo mám to zapotřebí? A to je přesně ono no, mám to zapotřebí? Ale tak našťestí, když si jí člověk položí, tak většinou má hned naproti otázku. Buď takovýhle vztahy ukončuju a nebo je řeším. Protože, co s takovým člověkem, že jo? Mám potom volno o to víc na svojí partnerku a na dítě a tak. No s tím dítětem je to vtipný kombinovat, jo, ale my tím, že máme střídavku, tak. Partnerka ona nechtěla bejt v polyamorii, ona se prostě jenom zamilovala a zdrhla a nechala mi tam dítě.

V: Hm.

J: A já jsem jí navrhol, hele vždyť se známe všichni, tak můžeme bejt ve třech, jako nemusíme spolu spát. Jo já dokonce můžu i oddělit intimno od tebe, kdybys nechtěla, ale prostě buď tady, tady máš dítě to není prdel jako. Ne, ne, ne, ne, já tebe mám ráda, jeho miluju. Říkám, jo tak to je teda novinka, to já hlavně, že jsem to dítě chtěl vid'. Takže jako jsme se domluvili, nastavili jsme pravidla. To jsem musel vychladnout. To aspoň aby jeden vychladl, ona měla růžový brejle, takže ta byla zamilovaná. Já byl úplně v řiti, protože se mi opakoval scénář z prvního manželství.

V: Hm.

J: Říkám, no to snad není možný. Takže kamarád na telefonu byla moje současná partnerka, že jo, která už nás znala taky samozřejmě. My jsme se všichni znali, naprosto všichni. Já jsem i věděl, že ona s tím klukem něco bude mít, ale mě nenapadlo, že by mě opustila. To vůbec mě nenapadlo. Já jsem myslel, že prostě jenom si užije a vrátí se. No takže tam jako jsem i navrhoval, jo, nechtěla na to přistoupit, řekla, že na to nemá. A dodneška se vidáme, normálně fungujeme jako polyrodina. Akorát tam nemáme intimno. Jo vidáme se, navštěvujeme se, já si půjčuju její dítě druhý, jo jako bráchu Helenky. Takže prostě chodíme, mám ho třeba na víkend, jo? Nebo prostě o prázdninách. Jo, takže prostě to fakt funguje. Jsme prolnutý v podstatě, jo? Jen tam není ten intimní podtext. Jo, takže pořád tam je ta láska.

V: Hm.

J: Je to pořád polyamorie, je to víceláska. Je to láska k bližnímu a neodsoudíš toho druhého člověka jenom, protože se zamiloval. Jo, spousta kluků nesnese, že ta holka si našla holku. To my taky řešíme jako dost často v polyamorních vztzích, že oni řeknu, no já bych chtěla to. To je jako kluk, holka a teď holka si našla holku. To je v pohodě, on bude v pohodě. No a on najednou nebyl v pohodě, že je lesba. Já říkám, no ale ona není lesba. Lesba je lesba, lesba je jenom na holky. To takhle nemůžeš brát, to prostě to tak cejtí. Má tam tu lásku, no tak jako moderní název, opět někdo to pojemoval, prej se to jmenuje pansexuál, jo? Takže v tom případě já jsem pansexuál. Jo, člověk kterej nevyhledává, je mu jedno jaký pohlaví, jde mu o tu lásku, že jo. Je to vtípný, aby lidi tomu rozuměli, tak všechno musí bejt pojmenovaný. Přitom by prostě stačilo říct víceláska a je to všechno.

V: Hm.

J: Milujte se a množte se, bylo řečený. Copak někde v přírodě běhají zvířata jenom jeden s jedním? Vždyť i ten mýtus o vlastně labutích, že jo. Labuť je promiskuitní jako blázen. Vůbec nežije s jedním partnerem. To jsem taky nevěděl. Taky jsem se to musel dočíst.

V: Hm.

J: To je jenom taková idylka, jo? Ale bohužel dost často, když má partnera a opravdu ten labuťák exne, tak ona umře. Ale na hlad. Na žádnéj smutek, protože ona sedí na vejcích, nebo on a jakmile mu nenosí žádlo, tak ona chcípne. Žádný, to jsou všechno mýty, že jo. Stejně tak mýtus je, že jenom jeden partner, jedna partnerka. A třetí mýtus v jednadvacátém století, že je všechno moderní. Takže všichni to chtěj, ale neuměj v tom chodit. Jo, prostě oni do toho vlítnou, první, co začne, že si lžou, pak žárlej, pak vlastně si dělaj scény. Ty jseš můj, jo to je další. A najednou zjistíte, že vlastně celá polyamorie úplně ztrácí smysl polyamorie a vlastně to je jenom otevřený vztah, protože tam jde hlavně o ten sex přece. A vlastně ta láska je pryč. Protože kdyby tam byla láska, tak není žárlivost. To je to zajímavý, když tam je ta láska, nemůžu žárlit na někoho, koho miluju. Jak můžu žárlit na někoho, koho miluju? Žárlím na člověka, protože si tím člověkem nejsem jistej. Že mě opustí, že mi uteče, že on bude lepší. No jasně, že musí bejt lepší, proč by jinak šel do jinýho vztahu. Jasně, že bude lepší, ale já mám zase jiný.

V: Hm.

J: Já si s ní zase užiju to svý. Vždycky to holky převedou do toho intimna, jo? Kdy řeknou, a má větší, než Jáchym? Vždycky to do tohohle sklouzne. A já říkám, no doufám. A samozřejmě to tam ty holky pak mezi sebou rozebíraj. Já se náramně bavim, mě to hrozně baví. Říkám, no vy aspoň máte to, aspoň si máte co porovnávat. My to máme furt stejný. A oni, to není pravda. Já říkám, no jasně, že to je stejný. Vy to na prvním pohled vidíte, hmm, to je velký nádobičko, hmm to je malý nádobičko. Ale my nevidíme nic, my vidíme vysmátou holku. Maximálně, že je štíhlá, nebo hubená, nebo tlustá. Je to pořád stejný. No a prsa. Tak já jsem dolňák, mě prsa nezajímaj. Jestli je má velký, malý, to já nevidim, ale je tam tohle. A oni no vidíš, to máš pravdu. Říkám, tak vy si máte o čem povídat. No a Adél ta to vždycky zazdí tím, že řekne no jo, proto jseš i na kluky vid'?' Já říkám, no. A mám klid. (smích) Ale to jsem taky nikdy neřešil. Myslim, že holky to řešej víc a je to větší zábava, je to větší sranda. Ale je to o tý lásce no. Bez lásky to prostě nemůže fungovat. Bez lásky je žárlivost. Bez lásky začne ta nevěra, že jo. Jo ona to neřekne a i když žijou v polyamorii, tak ona je vlastně nevěrná, si užije někde jinde a neřekne to, je to už nevěra. Není věrnej tomu slibu bych řekl. Spousty lidí říkaj, no oni v polyamorii jsou si vlastně oficiálně nevěrný. No nejsou. Nebo nevěděj, co by chtěli. To není pravda. To říkám vždycky všem lidem, kdybych si měl začít s každým, kdo se mi líbí, tak nědělám nic jinýho, než, že prostě od rána do večera

s někým spim. To prostě takhle život nefunguje. To jsem si užil, když mi bylo 15, jo v pubertě. Jsme to neřešili, že jo. Byla jiná doba. A dneska to zase nefunguje. Dneska jsou zase všichni jiný. Jo ale tohle není polyamorie, to je prostě jak říkám o lásce, no.

V: Hm. A jsou tam i nějaký věci, co třeba vnímáš negativně na tý polyamorii?

J: No jako, třeba co se týče jakoby současného primárního vztahu, tak tam si myslím, že v rámci tý polyamorie, tak jak to máme nastavený, tam nevnímám absolutně nic.

V: Hm.

J: Jo? Když mám jako sekundární partnerskej vztah, tak tam dost často jakoby negativní je to, že ty lidi se fakt bojejí říct tu pravdu.

V: Hm.

J: Že ti zatajujou skutečnosti, že jak jsou na to zvyklý, tak tahaj vlastně do polyamorního vztahu, tahaj vlastně z těch klasickéjch vztahů to, že vlastně já nevím, chtěla bych někam jít s někým jiným, ale nemůžu ti to říct. Pokud je to vysloveně parťák, kterej už žil někdy v polyamorním vztahu a má polyamorní vztah, to znamená, nebavíme se teďkon o holce, klukovi, která, jako pro něj je to novinka. Teda pro koho to není novinka. Ten, pro koho je to novinka, tak právě dost často sklouzává do toho, že jakoby zbytečně jsou v takový křeči. Jo zatajujou, bojejí se říct tu pravdu, ale že by tam vysloveně bylo něco negativní, to vůbec necejtim. Nevím, já tam fakt nic nevidím. Já jsem nad tím přemejšlel už nekolikrát. Dokonce tuhle otázku mi hodněkrát položilo už dost lidí. Já prostě asi nevím, no. Byla by tam jedna, jedna chyba by tam mohla bejt, ale to se mě netýká, protože tohle já neřeším, že nemáš jistotu v toho jednoho partnera. No, to nemáš ale nikde.

V: Hm.

J: Ale to bych řekl, že je taková jako zásada. A třeba mě fakt mrzí, že není možný uzavřít polyamorní manželství. To myslím, že by byla hrozná přča.

V: Hm.

J: Jako jo, ale ne, já fakt tam žádný chyby nevidím. Pokud to funguje, jak to má fungovat. Bavíme se o tom jak to má, jo?

V: Jasně.

J: Nebavíme se o těch jako přesně, o těch umělcích. To trošku jsme někde jinde.

V: Hm.

J: Jo, nebo z rozumu. Jestli to je polyamorní vztah, myslím si, že tam žádný problém není. Je to těžší k vysvětlování s rodičema. U nás to proběhlo úplně bez problému. Dokonce je to přča, každej rozhovor, Adél, která začíná se svojí matkou vždycky, máš někoho teďkon? (smích) Jo, takže to je docela přča a moje mamka ta řekla, jo my jsme taky blbli, když jsme byli mladý. A to je 80 letá noblesní dáma a normálně mi řekne tohento. Já říkám, mamí? No jasně, ty si jako myslíš, že co jako? My jsme taky blbly s holkama na koleji. A já, ty vole, já myslel, že to je jenom. Né, co blázníš? Láska no, láska.

V: Hm.

J: Takže jako mamka neví moc o mejch partnerkách, jo? Ona to jako nechce slyšet. Ona si mě idealizuje samozřejmě. Ale ví o všech partnerkách a partnerech Adél. To je přča. Dokonce s tchýní sdílí věci. Jo, kdo by to mohl, že jo? A se svojí matkou taky. Poslední dobou to maj hodně, hodně v pohodě holky, takže si myslím, že asi nejvíc lidí narážej na ty blízky, no. No moje bejvalá manželka, ta si t'uká na čelo, že jo. Ta nechápe. Přitom ona mě zná, ona ví, jak to mám, ona říká, že to je nesmysl. A kamarádi, který jakoby si vás idealizujou, no. Ty řeknou, no jen, kdybys nebyl v tý polyamorii, tak jseš pro mě dokonalej. Já říkám, ne. Já nejsem dokonalej, já jsem totálně nedokonalej člověk. Jo a ty lidi si vás vlastně malujou, protože chtějí, abyste byl dokonalej.

V: Hm.

J: Pomáhá to hodně v řešení krizových situací, no. Když třeba někdo opravdu na vás začne tlačit nebo třeba v rámci mé práce třeba někdo začne víc bejt jakoby intimní, tak jim natvrdo řeknu pravidla a ty lidi tak rychle uškubnou, že mám klid. Jo, takže nemusím se vyhýbat, nezlobte se, já mám partnerku, jo? To ne.

V: Jojo.

J: Jakmile prostě něco takovýho tam je, tak prostě natvrdo řeknu, jo v pořádku. Jestli chcete nákej vztah, já rád vás poznám, řeknu to ještě svojí partnerce, setkáme se, popovídáme si. No to, to bych, aha vy máte ještě partnerku, no to ne. Říkám, no ne, my žijem v polyamorii, tak jako není problém, jako jestli chcete. A je klid.

V: Hm.

J: Na to je to dobrý, to je výborný. To funguje jako geniálně, protože to nikdo nedá. Ty lidi, který chtěj vás, ale nechtěj vaši minulost, tak ty nedaj. Jo, takže na to si myslím, že to je geniální věc. To jsem, samozřejmě na tohle jsem přišel až v rámci praxe. (smích) Posledních pár let, že když vlastně o tom mluvím veřejně, když to netajím. Protože třeba se mi stávalo, že ty lidi vlastně řekli, prosimtě kterou ty máš vlastně ženskou? Já tě pokaždý vidím s někým jiným. Říkám, jo ale to není moje ženská. To je mé ženský ženská.

V: Hm.

J: No vlastně my jsme spolu taky, ale hlavně je její. Počkej kolik vás tam bydlí? No ještě se švagrovou čtyři, ale se švagrovou nespím, to je jenom jako. Takže tam potom to se stává. Nebo do školy, pokaždý přijde vyzvednout dítě někdo jinej. To je taky přča, to jako paní učitelka, ta z toho byla úplně na řepu. Takže jsem jí to musel vysvětlit. Jo takhle, no tak to už vim. Jsou pokrokový, jsou bez problému. Museli jsme napsat, kdo všechno vyzvedává, takže tam byl takovejhle seznam. Hujerovi. (smích)

V: (smích)

J: Jo, ale ne, z 90 % vyzvedávám jenom já a Adél nebo maminka, že jo, nikdo jinej. Teď už je to velká holka. Ale dřív to bylo fakt vtipný no, pokaždý jsem tam stál s někým jiným, no. To bylo fakt vtipný. Na to nikdy nezapomenu. Musíte mi říct, jak to máte tatínku. No ale chyby si myslím, že tam fakt žádný, já si myslím, že když je to správně ta polyamorie, že tam chyba bejt nemůže. No jaká může bejt chyba v lásce? Pokud ten člověk, pardon, není úplněj idiot a nezamilovává se jakoby bezhlavě, jo? Že se zamiluje, využije ho, odhodí, ne, mně se to tohle nedělo třeba zase. Že jsem naivní v některých věcech, neříkám, že ne. Jo neviděl jsem. Mně třeba, to je paradox, na všechny mé partnerky, s kterejma jsem fakt byl i dlouho, mě upozornila moje partnerka.

V: Hm.

J: Protože já, když něco dělám, tak se věnuju tomu, co dělám a nevidím. Dřív jsem byl za pípou, nebo v tý naší kavárně jsme vlastně byli fakt nonstop. Jsme neměli zaměstnance, tak Adél mi vždycky říkala, zase přišla ta čubka, čumí na tebe. Říkám jaká čubka? No támhle. Jo, tak ta je docela pěkná. Ona na mě kouká, jo? No vždyť se podívej jak čumí těma očima. A já né, prosimtě to čumí každá. Ne, ti říkám, tahle sem chodí jenom za tebou. Já říkám, tak já to zkusím jí pozorovat taky. Jo a takhle jsme se, to byl fakt paradox. Taky Adél říká, já už tě nebudu na nikoho upozorňovat. (smích) Ty vždycky normálně ji pak sbalíš. Říkám, ale já nikoho nebalím, oni sbalili mě. Jo, takže to je třeba takovej paradox. Takovej absurdní, ale je to prdel, je to sranda, protože já když mám práci, tak jí miluju a věnuju se.

V: Hm.

J: Jo, jestli na mě někdo kouká, nebo nekouká, já to neřeším jako. Já to beru jako jedna velká rodina, je to taková sranda, jo? Polyamorie, rodinka, to je prostě jedna velká rodina a přece nemusím se všema spát, to je nesmysl. Ale mám je rád všechny. Když se oni chovaj ke mně hezky, já se chovám k nim hezky. Takový to werichovský, jo?

V: Jojo.

J: Jo, když budete dělat lidem radost, oni potom dělají radost vám a vy máte radost, že oni vám dělají radost a vy jim děláte radost a takhle vlastně to jede. To si myslím snad, že polyamorie a werichovský hlášky jsou snad jedno a to samý. Jako to je, je to prostě o tom dělej to, co je krásný, dělej to, co tě baví a pak nemusíš řešit, nepotřebuješ žádnou seznamku, nepotřebuješ nic.

V: Hm.

J: Asi takhle bych to viděl no.

V: Hm. Hezký. A definuješ si ty nák partnerství? Protože tys tam v jednu chvíli zmiňoval, že úplně jako nák nevěříš na partnerství. Nebo jestli jsem to pochopila dobře?

J: Ne. Já nevěřím na přátelství muže mezi ženou.

V: Jo.

J: Já si myslím, že pokud je to opravdový přátelství, nebavíme se tady o tom, že spolu chodíme do školy, sedíme se sebou v lavici nebo, že mám kámoše, se kterým chodím cvičit a podobně. Tohle není žádné partnerství, to je fakt kámoš, jo? Já prostě nevěřím, nevěřím na přátelství mezi mužem a ženou nebo jako opačným pohlavím a nebo, když jsou holky lesby, na dvě holky vedle sebe, protože všechno to má takovou jako hranici. Začnu se s tím člověkem kamarádit, teď zjistím, že máme společný zájmy, že nás baví společný koníčky, že všechno funguje. A pak se to začne vyvíjet do vyššího levelu. Vyšší level je, že pro toho člověka něco udělám, že mu zvednu večer ten telefon, helpnu mu, že ho někam odvezu, když můžu, když mám to auto, že jo, že mu pomůžu vymalovat a je to zase vyšší level. A pak to jde do vyššího levelu a ten vyšší level je, že s ním klidně na to pivo jdu, že se ovíním, ve víně je pravda, no jak to asi vždycky dopadne.

V: (smích)

J: A tady automaticky se zapínají feromony. Vždycky se zapínají feromony. To znamená, že to, aby to neskončilo v posteli, je jenom zákaz mozku. To znamená, že mozek maximálně tý partnerce řekne, neblbni, nechci, jo? Nechci si zakázat přátelství, což myslím, že je nejlépejší hláška, kterou jsem kdy v životě slyšel. Protože jak si chceš zakázat přátelství, když teď se to vyvíjí ještě do lepšího, vyššího levelu?

V: Hm.

J: Vždyť přece to, že spolu něco budeme mít, neznamená, že končíme naše přátelství. My ho jenom znásobíme. Jo a jestli to bude trvat jako to přátelství rok, a nebo skončí to druhý den, protože jsme hovada, tak ale přece to s tím ta postel nemá nic společného. Protože ty feromony se sepnou v momentě, kdy opravdu se sepnou, to znamená, že můj mozek a její mozek vyzáří tý osobě, hej ono by to fungovalo, je to kompatibilní, pojďme do toho a tím pádem se nemá co zakázat. A taky můžu říct upřímně, mně se nestalo, abych opravdu fyzicky, když se tohle stalo, že a skončili jsme v tý intimně, abych řekl, to byla taková hrůza. To se mi v životě nestalo.

V: Hm.

J: Můžu říct, no míň pohyblivá, nebo zase moc pohyblivá, nebo ta osoba, nebo málo akční, moc akční, pasivní, ale nikdy se mi nestalo, že bych řekl, ježiš to bylo hrozný. To bych musel bejt úplně vyduřený na plech a to bych v životě do tý postele s ní nevlez. To bych musel bejt idiot. Jo, takže jako já nevěřím na to přátelství, proto si myslím, že vrchol přátelství je intimní sblížení, že jsme takhle naprogramovaný. A právě proto si myslím, že jakoby partner není programovaný na jakoby monogamní vztah, jeden, jeden. Já si myslím, že je to nemožný. Protože další věc je, když se člověk podívá třeba i na pavědy, jo jako je třeba astrologie, u 90 %, který normálně si udělají horoskop, nebavíme se tady o horoskopech v nákejších časopisech, jo? Ale opravdu od renomovaného astrologa si nechat udělat horoskop, tak vždycky jim tam vyjdou minimálně 2, 3 partneři. Je to zvláštní.

V: Hm.

J: Jo? A ty lidi říkají, ne to je nesmysl, já mám to, já mám manžela. Já říkám, hele jak chceš. Jo a směju se a pozoruju. A do roka ten člověk přijde a ty vole já se rozvádím, já říkám, nekecej, no manželka

si našla někoho jinýho. Říkám ty nebudeš sám. Jak to můžeš vědět? Vždyť já si vzpomínám na tvůj horoskop, to ukazuje, že máš minimálně 3. A horoskop je vlastně obyčejná statistika. To není nic jinýho. To je prostě statistika, matematika, jo, matematika, statistika, že prostě se to dá vypočítat. Protože někdo už 2000 let pozoruje pohyby planet, zaznamenal to. Udělali tenkrát, to byl vlastně takovej, jak se tomu říká prorocekej ústav. Člověk narozenej, když zrovna byl Jupiter tam a tam, má takový vlastnosti. Další zaznamenal to samý, říká, čoveče ono to fakt sedí. Takže opravdu všichni, co jsou narození do 13. se chovaj takhle.

V: Hm. Jo.

J: A vlastně se vytvořila statistika, za 2000 let se ta statistika, Číňani to maj ještě dokonalejší, protože ty to přes 4000 let už to sledujou. Proto ta čínská astrologie je geniálnější, že je fakt jako trefná, a když to udělá opravdu renomovanej astrolog, jako čínskou jakoby astrologii, to je nechutný normálně, to je až děsivý, jak to sedí, jo?

V: Hm.

J: No, ale vždyť to sledujou 4000 let. Tak to je jasný, že to musí bejt dokonalý, že jo. Takže když vezmeme tu pavědu, tak i tam se neříká, že je to, občas. Stanou se výjimky. Jenže tam je jedna zajímavá věc. Kdykoli jsem se zeptal jakýhokoli člověka starýho, jestli opravdu miloval jenom tu jednu a vim, že třeba spolu byli celej život, tak on řekl, se na mě podíval, zaculil se a mně bylo jasný, nemusel ani mluvit, bylo mi jasný, že byl nevěrenej, nebo, že si užil, jo? A docela mě šokovalo, že mínkrát to udělali chlapi, že ty ženský častějš.

V: Hm.

J: To mě překvapilo. No s kým by asi ty chlapi spali, že jo? A to je to, co ty lidi nechápou. Oni řeknou, on byl dědeček nevěrenej, ale on musel spát s nějakou vdanou ženou. S kým jiným by to bylo? Jenže ta vdaná žena, pokud spala s tím dědou, tak zároveň to měla ráda a spala ještě s jiným dědou.

V: Hm.

J: Protože byla mladá. A to oni už neřeknou. Jenomže tomu dědovi to stačilo jenom tahleta jedna Pipinka, jo, Pepinka se jmenovala, teďka jsem si vzpomněl, Pepinka. A když jsem to samý položil mý babičce, tak ta se zasmála tak nahlas, jsem v životě babičku neslyšel, říkám, babi a tys měla jenom dědu? A ona, ha! Se tak podívala a říká, ježišmarja, co bych dělala jenom s jedním chlapem? Říkám, jak s jedním chlapem? No, když jsi šla na pole, to jsi se občas ohla a už to bylo, a já, ty vole babi. Jo a čím byly starší, tím vyprávěly příběhy. Já říkám, tak ne jenom dědeček, vždyť jsi ho měla celej život. No to jo, protože mi udělal dítě. Takže byl jeden z mnoha. A myslim si právě, že tenkrát se o tom jenom nemluvalo. Jak to bylo přímo tabuizovaný, nebyl internet. Dneska každěj pověsí na síť, nebo zeď se to jmenuje, že jo, šoupne zadaná s Petrem Omáčkou, za tejden svobodná, nebo nezadaná, jo? Za chvíli zadaná s Jiřinou Pekárkovou. Já říkám, no ty vole, ta holka taky neví, co chce. Ale já vim, že to je i humor, že něco je taková sranda, že si dělaj, že se zadávaj. No, ale pak znám lidi, který to humor není a opravdu takhle fungujou a maj z toho prču a teď vždycky ta druhá strana brečí, protože ten si z toho dělá srandu. Ten si užívá a ten druhěj se hroutí. A ty holky potom k nám chodily, brečely nám tam. Proč mi to udělal? Já říkám, protože je to debil, tys to neviděla? No, já to věděla, ale víš on vypadal, tak říkám, ale on na to loví ty holky, on musí vypadat mile. Myslí si, že když bude debil, že mu skočí ta holka do postele? No ale já jsem myslela, že on když byl můj první. Říkám, ty vole ty jseš další v radě. Jo, takže jako to byly vtipný příběhy. A tady vidíš, že prostě lidi se chytou na všechno.

V: Hm.

J: V polyamorii se ti tohle nemůže stát. Přemejšliš, pokud nejseš teda jako fakt jako omezeněj. Protože já jsem fakt jako šťastnej s tou svojí partnerkou. Já nepotřebuju nikoho. Jako když to vezmu, říká se, že vždycky si najdem toho lepšího. Po všech těch dlouhodobějch vztazích jsem na vrcholu, mám primární partnerku 10 let. Absolutně si nemůžu na nic stěžovat. Po stránce fyzický, jako životní, to je, neskutečně mě nabíjí ta ženská. Je s ní prdel, baví mě, má svůj humor. Má svoje mouchy, jako já mám svoje mouchy, všichni máme svoje mouchy. Intimně bez komentáře, v životě jsem nezažil nic lepšího, jako na rovinu jo a to znamená fakt vrchol. A ona vlastně opravdu mi dává věci, který mi nikdy nikdo předtím nedal.

V: Hm.

J: Zároveň tam je ta moudrost a podobně, absolutní tolerance, pomáhá mi vychovávat dítě, cizí. Absolutně neřekne nic, jo? Poslední prachy má a ona za to koupí malé triko. Říkám, to sis měla nechat pro sebe. No, když ono bylo tak hezký a jí to udělá radost. Já říkám, já tě chápu, ale. Jo, takže to je absolutně to top, co člověk může mít. A teď tohleto všechno se násobí v momentě, kdy je zamilovaná. Ona si někoho najde, to normálně jede na 100 % a já znova zažívám líbánky.

V: Hm.

J: Jo a to mi polyamorie dělá. Že vlastně ona násobí tu energii. Vlastně nám se asi nemůže stát, že bysme se dostali do toho manželství po 30 letech, protože ono vždycky se to znásobí jedním z těch dvou. A ona mi taky říká, že jsem jinej, že vždycky, když jsem nově zabouchlejš, že tak úplně zářím a že ten vztah je jak _____. A já říkám, já vim, já to cejtím ze sebe, já mám víc energie a to. Takže tam vždycky vlastně automaticky potlačím otázku, nebo potlačím vlastně možnost otázky, jestli ten sex s jinou je lepší, nebo s jiným. No jasně, tak pokaždý to je jiný. A vždycky, jak je to nový, je to zajímavý, baví mě to, jo? Každý jsme trošku fetišista, že jo, každý máme něco rádi. Někdo rád čichá k vlasům, někomu voní kůže, někdo parfěmy, že jo. Někdo prostě si vyvolá vzpomínku na partnera jenom, jo on používal támhleto, ona tak zvláště voněla. Jo a to opravdu mají všichni do jednoho, jo? Takže jasně, že je to dobrý, no jo, ale ono mě to povýší, když to povýší i doma. Takže já můžu spíš říct, že mi přijde, že polyamorie je násobí lásky k tomu, že to ještě doma se to víc a víc jakoby vyostřuje. Samozřejmě to je dobrý vztah. Pokud mám mizerný vztah, tak proč bych v něm zůstával a otvíral si nový vztah? To radši to ukončím. To říkám vždycky všem lidem, nežijte v polyamorii jenom proto, že máte spolu děti.

V: Hm.

J: Jo, pokud si nedomluvíte jasná pravidla. Jo, ale to je prostě největší chyba, to radši bejt rozvedenej, šťastně rozvedenej, dát tam inteligenci tý manželce, nebo tomu manželovi, těm dětem to vysvětlit, jo? Než žít v blbým vztahu, aby děti přišly na to, že tatínek si ještě užívá někde s nákou ženskou, nedej bůh pro děti s klukem. Protože ty děti by to nepochopily vid'. Opustil nás kvůli chlapovi. To by řekla ta žena. Jo, ze vzteku, neřekla by to hned. Řekla by to v momentě, kdy on by jí něco provedl.

V: Hm.

J: To jako, dost často jako slýchávám od lidí. Jo, že prostě, vždyť ona byla tak v pohodě, proč mi teď kon, říkám, no protože ses zamiloval. A chodíš s takovejma partnerkama si vyzvedávat dítě a že jdete ven a ona to nedává. A jednou jsi si dovolil odvézt tu svojí partnerku do práce a bylo tam vzadu dítě. A ona to řekla, jela s náma taková pěkná slečna, maminko. A maminka urousaná, protože zrovna vařila nebo prala. Jo slečna? A je scéna.

V: Hm.

J: Tohle se ti v polyamorii nemůže stát. Ty můžeš říct, jo odvezl jsem třeba Kláru domů. A ze strany Adél by zase, zas ta čubka vid'? A já jí říkám, no ale bylo to fajn. A užil sis aspoň? Říkám, bylo to výborný. 10 minut v autě. Rychlovka, na červenou jsme to dali. Vždycky se zasmějeme a jdeme dál. Jo ten náš humor prostě vždycky to. Takže opravdu je to o tom, samozřejmě něco se ti líbit může, něco se ti nelíbí, ale je to všechno o egu.

V: Hm.

J: Jak si seš jistá tady, s tím partnerem. A kdyby chtěla, tak stejně mě opustí, co já můžu dělat? Mám jí držet za kouli, nebo, jako nás nic nesvazuje, my nemáme spolu závazky. Závazek jedný, co je, tak je láska a v momentě, kdy by se vytratila, tak bysme spolu nebyli. Měli jsme krizi, no jasně měli jsme. To bylo úplně na začátku vztahu. Když jsme vstoupili do vztahu, tak jsme tam měli, to nebyla ani krize jako krize, ale nastala otázka, chci s tebou ještě být? Jo protože na to nebyla zvyklá s někým bejt, takže jako 3 měsíce jsme spolu bydleli jako kámoši, to byla práce, normálně jsme, odpojili jsme intimno, 3 měsíce jsme spolu bydleli. Ona měla jiný vztahy úplně.

V: Hm.

J: Já jsem byl tak jako ve vzduchoprázdnu. Něco mi tam taky běhalo, ale to byly spíš takový ořukávačky, že jenom, aby člověk nebyl sám, takže prostě někam s někým šel a takhle. No a po 3 měsících jsme se tak na sebe podívali, zasmáli jsme se a řekli si, hej tohle byla sračka, co jsme to tady vymysleli.

V: (smích)

J: A ona, no to je blbost. Tak jo a zase jsme to slepili, ne slepili, my jsme to znova dali dohromady. Vlastně my jsme se nikdy ani nerozešli jako. My jsme dokonce spali na stejný posteli, jo? Jo, to jako, to byla hrozná přča, my už jsme byli tak jako prolezlý, že jsme věděli detaily toho druhýho, že vůbec nás nic nepřekvapilo. A zase jsme to dali a vlastně najednou už jsme takhle začali fungovat furt. To bylo hodně zajímavý tenkrát, to bylo úplně na začátku, po půl roce. Přesně jako typicky, půl roku krize.

V: Hm. Jo.

J: Vztahy, jo? Já ani nevím, jestli chci bejt s tebou. Teď jsi se sem nastěhovala. No. Říkám, hele tak víš co, necháme tomu volnej průběh. Ty si uživej a uvidíme, jo? Pak kdyžtak se vrátíš zpátky na kolej. No jasně, že se tam nevrátila.

V: Hm.

J: Tři a půl roku si platila kolej a spala tam třikrát, nebo čtyřikrát.

V: (smích)

J: (smích) Ale kvůli rodičům, aby měli radost. A ne, ne ona říkala, hele to není kvůli rodičům, ona říkala, to je, abych měla jistotu, že můžu vždycky utýct.

V: Hm.

J: Že nezůstanu na ulici. Když tam spala, tak tam vždycky utekla. Na jednu noc a pak, já už tady nechci bejt sama. Ne, myslím si, že v klasický polyamorii, nemůže nikdy dojít k tomu, že vlastně se vytratí ten základ a to je láska. Jakmile tam není láska, už to není polyamorie.

V: Hm.

J: To je slovo víceláska. Tak to, že bydlím s vícero lidma, tak to je bigamie. To není víceláska.

V: Hm.

J: Jo? Pokud z polyamorie sklouznu do bigamie, já proti tomu nic nemám, ale už nemůžu říkat, že žiju v polyamorii.

V: Jo.

J: Pokud jako mám spousty kamarádů, který jako provozují BSM a takový jako praktiky, který jako, já proti nim v žádným případě nic nemám. Jo, ale já tam třeba jakoby, protože nejsem jako násilnickej typ, tak mně tam chybí jako to vyznání tý lásky, jo? A já říkám, tyjo do prdele, vždyť jako to není hezký. A on mi říká, ty to vůbec nechápeš, říkám, ne nechápu.

V: Hm.

J: Takže musel jsem ty lidi poznat v rodině, v bytě a najednou jsem viděl, jak on se k ní hezky chová, jak jí hladí. Takže já jsem si myslel, že lidi, co maj rádi BSM, že jsou drsnáci ne, že se mlátěj a neřeknou si láska. Vůbec. Ne. Oni jenom v rámci tý intimity tam vlastně si užijou trošku jinej způsob, ale jinač oni se fakt dotýkaj, on jí hladil, on jí vařil kafičko. Já říkám, tyjo, vy se fakt milujete.

V: (smích)

J: A pak jí zřískáš. No, vždyť ona to miluje a já to taky miluju. Takže než jsem to pochopil třeba tady, spousta lidí vždycky říká, tyjo ale polyamorie a BSM není, to jsou v podstatě, oni se řežou a jeden je sadista, druhej masochista. Já říkám, no to je právě, tam je ta hranice. A i z hlediska vlastně psychologie se ví, že ten, kdo chce činit to násilí tomu druhýmu, nesmí se mu to líbit, on to musí dělat ve prospěch, on to chce a já mu splním přání, jo? V momentě, kdy se začnu ukájet tím, že ho mlátím, můžu se stát

opravdu sadistou a už je to na léčení, jo? To už není prdel, jo? A to jsem taky nevěděl třeba, jo, že tam opravdu jako ty, on vlastně v podstatě by se správně, když jí šlehá úplně natvrdo vůbec neměl vzrušit. V momentě, kdy se vzruší, tak už je na hranici sadismu a měl by se hlídat, jo?

V: Hm.

J: Jo, protože vzrušovat bolest by neměla, jo, ona má být spokojená, protože ona to chce. Ta se může vzrušovat, tu to má vzrušovat. A pak si vyměňují ty role, to je docela vtipný, takže jako tohle, když mi vysvětlil ten kamarád, říkám, ty vole, to mi neříkej, říkám, to tak fakt funguje? Říkám, ty jí miluješ, ztřískáš jí záda a pak jí uvaříš kafe, jo? A on říká, no já ji vezmu potom do Říma.

V: Hm.

J: Je to sexuální praktika. Jo, samozřejmě, pokud ten člověk je násilnickej, jsou opravdu, maj to už za hranicí a i doma se třeba, jako taky jsem znal partnery, který se fakt jako, že jí třeba proflákne, nebo, cos to udělala a dal jí facku. Tak jako, to už jsme úplně na jinym levelu a tam už láska není. To už jsou fakt, to je sadista a masochista, kterej, že jo on jí zraní a ona skončí v nemocnici a on v kriminále, jo? Protože to jsou magoři, jo? Takže tam si myslím, že ta láska vůbec není no. Polyamorie bez lásky neexistuje.

V: Hm.

J: Stoprocentně to nejde, to není možný. Není.

V: Hm. Pěkně o tom mluvíš, tyjo.

J: Děkuju, snažim se.

V: (smích)

J: Říkám to, co vlastně v podstatě jsem sám zažil a zažívám. Já vždycky říkám, co mě čeká příště? Už se na to těším.

V: Hm.

J: Protože vždycky tam je to nový poznání. Ale jako ten akt jako takovej tý lásky je v podstatě pořád stejnej, jenom se to dovrší do nějakýho vrcholu a tam ten partner si řekne, mám na to jít v tomhleto dál a nebo chci něco ještě víc? A odezní, jo? Že si myslím, že když ty lidi jsou v lásce, tak neodcházej ze zármutku, ale odcházej, protože věděj, že chtěj ještě něco jinýho.

V: Hm.

J: Jo, že dáš do toho všechno do toho vztahu, dostaneš se do maxima, baví tě to a pak si řekneš, no, ale já bych chtěla ještě něco víc, nebo já bych chtěl něco víc a jdou dál. A takhle bych řekl, že by to mělo být, že by to nemělo být, odcházím, protože to je idiot, nebo protože prostě lže, nebo krade, nebo já nevím, co všechno špatně, jo, tak by to nemělo být. Ale myslím si, že když ty lidi se dostanou do vrcholu a stejně tak jako já tady vevnitř cejtím, že nezůstaneme sami a vim, že jednou zase budeme žít jako ve vícero, já to vim prostě.

V: Hm.

J: Já to prostě, náč to intuitivně cejtím. Že to je jakoby, asi to do toho života potřebujem, nebo nevím, že jsme tak možná naprogramovaný, nebo já fakt nevím. Mně vždycky dělala radost skupina lidí, jo? Ale přitom třeba kolektivní sport bytostně nenávidim.

V: (smích)

J: Protože se nemůžu na ně spolehnout, hrajou vždycky blbě, že jo. (smích) To je paradox. Nesnášim kolektivní sporty, ale opravdu absolutně nesnášim, to vůbec, v životě jsem to nedělal. Ale přitom skupinu lidí miluju.

V: (smích)

J: Že když jsme třeba, čtení, nebo, když se zpívá, nebo když se někam jde na výlet. Já to miluju. Čím víc lidí, tím líp, jo?

V: Hm.

J: Takže to je docela přča. To je takovej paradox. To mi jednou řekl nákej psycholog, nákej kámoš, nebo nákej psycholog, říká, ty vole, tak ty jseš magor, tak ty nesnášíš kolektivní sporty, ale miluješ lidi. Já říkám, no. Říkám, já se na ně nemůžu spolehnout, oni hrajou blbě. A jo vlastně, ty jseš nejlepší. (smích) Říkám, no jasně. Ne ale tak jako si z toho děláme srandu, ale ono to tak je, no.

V: Hm.

J: Tak jsem radši sport pověsil na hřebík a radši se věnuju jinejm aktivitám, no. (smích)

V: (smích)

J: Vždycky říkám, chceš sportovat, přijed' do sadu, já ti dám takhle motorovou pilu, půjdeš si hodinu řezat a ono tě to přejde. To jako, no.

V: (smích) To je sport, hm.

J: Ale jako hodně lidí si myslim, co jsem třeba takhle měl kamarády, tak hodně lidí jakoby tu polyamorii právě měli spojenou právě se sportama a s tím, že jeden partner fakt tohle třeba neměl rád, jo? A ten druhý zase třeba řekl, já jsem byl na bruslích a potkal jsem tam fajn kluka, nebo fajn holku. A samozřejmě, když zjistil, že mám partnerku, ale, že jsme domluvený, že žijem v polyamornim vztahu, tak třeba do toho vstoupil, že to znal, ale říká, že tam to spíš bylo o takový jako vášni, vážně o tý intimní vášni, že to nebylo úplně přesně tak jak mělo. Ale dost často narážim i na to, že vlastně ten kluk je opravdu bisexuální, jo má to nastavený, nemá to o tý lásce, je opravdu bisexuální, umí spát jak s klukem, tak s holkou. Ona je čistě heterosexuální, jo, a on si najde do vztahu kluka.

V: Hm.

J: Jo? A ten kluk je čistě gay, jenom kluci. Oni spolu pařej, bydlej spolu, že jo, oni spolu pařej. Maj jakoby sex i ve třech, což je vtípný, ale uměj už ty pravidla udělat tak, že ona už nějakym způsobem ta holka mu tam nevadí, nepřekáží. A nebo si domluvěj určitý chvíle, že prostě on si jde, s tím klukem si odleze do místnosti, mezitím, co ona se třeba vykoupe, nebo vaří. Jo a takovejhle případů už jsem slyšel taky hodně.

V: Hm.

J: Jo, že to takhe maj, že ten kluk se jakoby zabouchne do kluka, nebo se mi stalo, že kluk měl kluka, ale byl bisexuální a našel si holku. Jo a tím, že žili jako polyamornim vztahu, protože ten partner ještě měl třeba kluka jakože z minulosti a nedokázal se od něj upustit a on třeba řekl, no ale teď se mi líbí holka a tam potom hodně záleží jak se to vezme. Jestli to ego, že ženská může dát víc, nebo ty nevíš, co chceš. Ne zase, jasný pravidla v mozku. Kdo jsem? Jo, nemůžu dělat polyamorii, když si neuvědomim, kdo jsem.

V: Hm.

J: Jo, hodně holek tvrdí, já nejsem žádná lesba. A pak, když vidim, co tam vytvářej v tý posteli, říkám, hej holka sorry, za tohle by se nestyděla žádná lesba. To je profesionální výkon, jak kdybys to dělala od rána do večera. Jo, takže jako tam, proto já nerad poslouchám od holek, když tvrděj, já nejsem lesba, já bych s holkou nemohla. To není pravda prostě, v momentě, kdy se to stane, hraje tam fakt ta láska, tak to sklouzne do tý intimno a najedou ty holky řeknou, tyjo já jsem to v životě nevěděla, že tohle mně se bude líbit. Říkám, no protože ty toho člověka miluješ. To není sex, ty jdeš do bordelu si zaplatit sex s holkou. Jo, ty jsi se zabouchla do tý osoby a ta intimita je logická. Ty feromony vás propojej, jo? Samozřejmě potom, samozřejmě přemýšlej, je já bych to nikdy, viz ta katolička, že jo. A já říkám, jak kdy. Prosimtě, vždyť celej večer jste tam bušily, jak jaký nikdy? A zejtra přijdeš znova. Ne, ne, už ne, to už nebude, jenom s tebou, jenom s tebou. Říkám, já ti dám s tebou, to víš, že jo. A samozřejmě, že ne, že jo. Ale tam opravdu, pokud je tam láska a přesně, ten člověk si musí ujistit, kdo jsem. Jsem fakt

gay, tím pádem mám to jasné, já nemůžu blbnout hlavu holkám. Musím jim říct, hele jseš fajn __ . Dneska ta generace je trošku taková jiná, ale já jsem fakt gay, nemůžu s tebou spát, nemůžu ti dávat nějaký intimno, nemůžu to zkoušet, nepostavíš to, prostě to nebude fungovat, jo?

V: Hm.

J: Tady to necejtim, jako možná bys to postavila nějakou vakuovou pumpou, ale jako nepředěláš mě.

V: Jo, jo, jo.

J: Je to prostě chromozom, chápeš to? To není, že jsem si to vymyslel. Pak je ten bisexuální, bez ohledu na to, jestli je to mladej člověk, kterej můžou ještě psychologové říct, on je ještě ve vývoji, ve fázi, on si to, to je taková fráze hloupá. Jo, kterej je bisexuální, kterej může mít holky i kluky, protože prostě je to snadnější, že jo. Není tam ten stud a podobně a holky, no když mě nějak uloví, jo? No to taky, ale musí to mít jistý. Musí vědět, já jsem asi bisexuální. Nemusí říkat, že je pansexuál, může říct, hele já jsem asi bisexuální. Nebo já jsem třeba neříkal, že jsem bisexuální. Odmalička jsem vždycky říkal, že já to neřeším.

V: Hm.

J: Jo, já to neřeším. A to jsem hodně, hodně často říkal, ale to bylo v době, kdy jsem byl, to by mě zavřeli za homosexualitu, že jo. Před revolucí to bylo do basy natvrdo, blázinec hlavně, že jo. Takže tam jsme to drželi opravdu, opravdu na uzdě a taky jsem nemohl říct, že jsem nevěděl, jak nevěděl? Vždycky jsem věděl, co chci, ale mně se líbily i holky, jo? Takže já jsem to neřešil, ale opravdu, když jsem to cejtíl, že se podívám na člověka, tak to tady takhle začne hrát a já vim, že to je hotovo a prostě to tam je příjemný, já říkám, hm, to by fungovalo.

V: Hm.

J: A jestli to je kluk, holka, transka. I když u transky jsem to nikdy neměl, nebo nesetkal jsem se s takovou, že by mě to, i když, vždycky, my máme vždycky tajný přání nějaký, že jo a já jsem říkal **Tereze**, čoveče víš, co bych chtěl zkusit? Fakt normální jako holku, ale, aby měla dole péro. A ona proč? Říkám, no protože to jsem ještě nikdy neměl. A taky mě zajímala jako láska tý holky, protože ty holky jsou jiný, oni maj úplně jiný fungování, ale aby to byl kluk. Ona transku. Ně transku jako ně, já bych chtěl fakt, aby se holka narodila s penisem. A ona, no to existuje? Teď to vždycky najde.

V: (smích)

J: Ale on jí většinou nefunguje, tak říkám, no to bude na nic, potřeboval bych, aby to fungovalo. Takže máme takový vtipný story občas spolu. Ale ne, je to o tý chemii prostě no. A stejně tak, jako je lunární fáze měsíce, kdy prostě ten měsíc jde nahoru, dolů, přidává energii, odebírá energii, když to hejbe oceánem, proč by to nemohlo hejbat i hormonama u člověka? Že může mít ráno rád kluky a odpoledne holky. Proč by to tak nemohlo bejt, že jo? Zatím to nikdo nevypozoroval, nebo nikdo na to nepřišel. Já si osobně myslím, že to tak může bejt. Jo, protože pokud ten člověk má určitou hladinu nějakýho vyzářování, tak prostě může bejt den, kdy prostě se snižuje hladina hormonu toho mužskýho, no a tak právě přitáhne toho mužskýho, protože prostě mu se nejednou bude líbit protějšek. A když budu mít málo ženskýho hormonu, tak je jasné, že prostě přitáhnou babu, jo?

V: Hm.

J: Prostě a to je to proč chlapa přitahuje ženská, protože mužskej těch ženskejch hormonů má málo a řekne, hmm samice, jdu po tom. To je, tak jsme naprogramovaný, že jo. No, jo, ale vlastně dneska to je tak, že už lidi jsou jemný a chemicky jsme tak upravený díky jídlu a všemu, že vlastně se dívám na ty kluky a já, mně jich je líto trochu. To už nejsou kluci prostě, já nevím, co to je. Fakt je mi jich líto. Ne všech samozřejmě, ale opravdu 80 % kluků jsou úžasný, jsou báječný, ale z nich absolutně mám problém určit, jestli to je kluk na holky, na kluky, nebo co to jako je. A nemůžu říct, že je gay, to bych si nedovolil. To v žádným případě, jo? Ale opravdu si říkám, hej ty vole ty máš ty hormony tak rozházený, že já vůbec nevím jako, jak ty to máš.

V: Hm.

J: Takže myslím, že teď vzniká nová generace a mně se to i zároveň trošku líbí a to je vlastně, že prostě jsme na lásku, no. A proto ta polyamorie si myslím, že má budoucnost, protože vlastně to je na lásku. Jo to jsou opravdu kluci, který vím, že chvílku je s klukem, chvílku je s holkou. Ty mužský rysy úplně ty kluci nemaj, jako už to zmizelo, ani vousy jim pořádně nerostou, ale to mně taky ne, mně vůbec nerostly vousy. Já jsem byl úplně hladkej, mně to rostlo jenom takhle.

V: (smích)

J: A dodneška mi to roste jenom takhle.

V: Hm.

J: Jo to je docela vtipný. Ale jako je pravda, že dneska ty kluci to maj složitý i v tom, nebo zjednodušený v tom, že ty holky jsou zase naopak, holky jsou průraznější, bojovnější, oni si určujou ty partnery, oni si jdou za svym. Jo a ty kluci, oni maj pohodlí, ona se o ně postará matka, že jo. ___ To je taky blbě. To taky není dobrý, že jo. No a 20 % parchantů ty tohohle využívaj, že jo. Ty přesně takhle udělej, protože věděj, že vlastně jsou v tom rajónu sami a že si můžou ulovit, koho chtěj, protože ty kluci neoslověj tu holku nikdy.

V: Hm.

J: Takže přijde nějaká Omáčka a ten řekne ahoj a ona z něj úplně šílí, že jo a on jí jenom použije, pak jí odhodí a jde dál. Pak ty holky brečej, já jsem s nim byla, já taky a já taky. Říkám, holky vždyť to víte, že to je parchant. No jo, ale podívej se, s tím bys nechtěla mít děti? Já říkám, ale je hodnej? Jo? A tady bych řekl, že asi funguje jedna věc a to říkala vždycky moje sestřenka, když lezeš do postele s člověkem, uvědom si, že by to mohla bejt tvoje manželka a matka tvých dětí. Jo, v momentě, když lezeš s člověkem do postele, musíš si uvědomit, opravdu chceš, aby tohle byla matka, nebo otec, podle toho jaký je pohlaví, že jo, tvých dětí? A to mi teda pomohlo v životě strašně moc. Protože jsem vlastně v podstatě nemusel dělat tyhlety pitomosti. Nemusel jsem oblbovat někoho stylem, abych se s nim vyspal.

V: Jo.

J: Jo, prostě vůbec to tam nebylo. Ale jsem si zase říkal, tak šlo by to? A jo, tak s tou by to šlo. No tak jsem měl dítě s holkou, kterou jsem vůbec neznal. (smích) Náhodnej vztah.

V: Hm.

J: Ale jako mně se ta holka strašně líbila, bavila mě jako, ale vůbec jsem jí neznal. Jsem jí viděl pětkrát v životě a hned otěhotněla. To bylo vtipný. Dodneška to absolutně, to ten nahoře musel začarovat, to nebylo, to až bylo nenormální. Ale dcera je mi tak podobná, že v životě nemůžu žít za někoho jinýho. Takže to jsme z toho tenkrát měli neskutečnou srandu, ale nelituju toho. Nelituju svého života opravdu. A mám radost, že všechno funguje tak, jak má. Že prostě ten život pořad mě baví, jako v tý lásce, jo, že to není ta nivní láska, taková ta, že ježíš ty ___, no to vůbec takhle nefunguju. To vůbec, to je nesmysl, jo? Nebo že, stromečku já tě nemůžu pokácet, protože tady stojíš. Ne, to je pitomost. Jo, neříkám, že si se stromama nepovídám, neříkám, že ne, ale zas takovej magor nejsem. Jo to jako, to ne.

V: (smích)

J: To ne. Nebo nevyjedu autem, protože to smrdí a teď je ekologie a všichni kolem toho blázněj. No tak já to zachránim jedním autem teda určitě. Jo, takže zas takhle to nemám. Ale klidně budu podporovat, aby se změnila emise. Jo a klidně, když to bude prostě pro mě dostupný, tak si klidně to auto změním na jiný. To nemám problém. Ale nejsem takovej faktickej, že teď ode dneška budu chodit bosej, protože boty jsou špatný, protože jsou z kůže. Ne. Narážim na to. Hodně často narážim na lidi, na názory. Protože ona ta polyamorie je geniální v tom, že vlastně jak člověk pozná víc lidí, tak třeba se stane, že třeba mám třeba, nebo měl jsem partnerku a ta nesnesla kůži. Já jsem na rande chodil bez kůže, protože ona to nemohla mít.

V: Hm.

J: Jo, ona razila metodu. A já jí říkám, ale boty, já jiný nemám, já mám jenom kožený. A ona, hele já to, to ne, to kolem mě nedělej. Říkám, dobře. Jsi schopná unést ty boty? Já jsem jí vysvětlil svojí filosofii, že to mám jako indiánský, že jsem takovej indián. A já říkám, hele po indiánsku je to, že když to dítě odejde, oni ho nezabíjej primárně kvůli tý kůži, to znamená, že na mě nikdy neuvidíš žádnou lišku, nebo nějakýho medvěda. Na mně uvidíš všechno, co se snědlo a aby nebyhodili ten oblek, tak z toho ušijou něco, co mně udělá radost. A kupuju si hezký věci a když to jde, tak z bazaru, jo? Nekupuju nový. A tohle jí stačilo.

V: Hm.

J: Ale abych jí ještě nenervoval, tak mám boty jo a když jdu s ní na rande, tak prostě koženou bundu jsem neměl. Jo, takže to je takovej jako, a ten klobouk srandovní ač vypadá, že je koženej, tak vůbec není. To je prostě plstěná vlna namatlaná mraky, mraky vrstvama nějakýho oleje, nebo másla, nebo co. A Krokodýl Dundee a Indiana Jones ho měl takovej. Jo, to jsem si koupil z radosti, když jsem šel ovíněnej po Praze.

V: (smích)

J: A blbec jsem si vzal hotovost do peněženky. (smích) A takhle to dopadlo. A je krásnej, já ho mám rád. Takže on nepromokne a on vypadá jako koženej a dobře se k tomu ladí, takže jsem si říkal, to by bylo fajn. No takže jako někdy dělám ústupky. Jo, když třeba vim, že nejí maso, tak třeba taky samozřejmě nejím, že jo, nedám si před ní. A mně to nevádí, s tím masem, to mně je to šumák. Já třeba měsíc nejím maso a taky mi to nevádí, jo?

V: Jo.

J: Takže tam jsou, není to ústupek jako, že ustupuju, ale přijde mi to tak logický. A to je ta láska zase, jo? Jsem v lásce a nebudu s ní polemizovat, a ty fakt nejíš maso? A ty fakt tohleto?

V: Hm.

J: Tobě opravdu se, i politický názory. Máme dohody, že politiku neřešíme. To bysme se pozabíjeli. Dneska je každej levičák. To nejde, že jo. Já jsem z doby, kdy byla totalita. Já nemůžu bejt nikdy levičák prostě. Já budu vždycky pravičák, i když to tam teda momentálně je to katastrofa jako.

V: Hm.

J: Jo, po mně to nemůže nikdo chtít. Takže vždycky, když oni začnou ty svoje a Marx, Engels, tak já se chytám za palici, říkám, tyjo dobrý, my jsme se to učili. O čem to mluvíš? Vůbec netušíte, která bije. Jako jo, myšlenka je dobrá, já neříkám, že ne, ale nefunguje to. Už to zkoušel Bolševik, 40 let to tady zkoušel, bylo to strašný, podívejte se do Ruska, nebo dolů do Číny, no to je úplná katastrofa. Oni to nepochopěj, takže máme dohodu, že třeba o politice se vůbec nebavíme.

V: Jo.

J: A o sportu já záměrně, já tomu nerozumím.

V: (smích)

J: Takže si dělám z nich srandu, když začnou, že je někde fotbal, tak říkám, počkej, jó to je jak běhají po tom ledě, vim. Jak běhají po ledě? Říkám, no oni tam no na bruslích, to já vim. A vážně se tvářej. A teď ty lidi se se mnou začnou hádat. Přitom jim musí bejt jasný, že nejsem idiot, že vim, co to je. Ne. I takhle jasný věci dokážou ty lidi rozhodit a mě to hrozně baví jako. To je už potom humor, že jo, oni to už potom poznají. A to ještě nepoznali Adélu. Ta by jim dala ještě větší sodu. Ježiš ta to umí fakt geniálně. Ale je to o tom, že prostě si myslím, že není ve vztazích polyamorních, že něco toleruju, nebo, že se přizpůsobuju. Ne, fakt respekt absolutní.

V: Jo.

J: Já si vzpomínám, jedna partnerka, to, co my jako absolutně ne, tak ona řekla, ale já musím mít pořád ponožky na sobě. Počkej, v posteli, i jako při sexu? A ona, hm. Říkám a proč? No mně je zima. No to jako, když slyšela Adéla, tak úplně vybuchla. No to nedám, to nedám. Já říkám, hele najdem alternativu.

V: Hm

J: Říkám, pojď koupíme nějaký pěkný fusekle, který si vezme, který tě nebudou tak srát.

V: (smích)

J: A ona, ty vole to nedám, já říkám, hele ber to pozitivně. Ona bude šťastná a tak. Třeba víš s tou nahotou to má tak, že když se úplně svlíkne, tak jí to přijde úplně na houby, jo? A ona, no to bych možná tolerovala. Říkám, jseš v lásce. Teď jsme šli, koupili jsme pěkný fusekle, ona jí je ještě darovala. Timpádem to vymámila, takový jako. I tak to bylo šílený, ale bylo to míň šílený. Takže respektuj, fakt respektuj toho člověka.

V: Hm.

J: Já jsem třeba nikdy nevěřil, a to je fakt hodně intimní, já jsem nikdy nevěřil, jak se holky dokážou zhádat kvůli jedný blbosti, jestli tampóny a nebo vložky. To jsou rozhovory, který když jsem slyšel, no to dovnitř, to bych tam nenacpala, to mě to bolí. No to fuj nějakou vatu si dávat na sebe. A to je takhle normálně a to jsou takový dialogy, já říkám, počkejte, počkejte, počkejte, holky to je každý z vás věc, ne? Copak, když to na sebe rozbalíte, tak ona z tebe vytahuje špunt, nebo něco odhazuje. Vždyť každá se připravíte ne? A když máte svoje dny, tak prostě to je, a když máte intimku, no tak ta intimka, přece stejně se osprchuješ, nebo když chcete dát rychlovku, tak je to jedno, že tam nějakou intimku má, ne? A teď oni na sebe koukaj a říkaj, no to je vlastně pravda. Ale opravdu tohle téma to je neuvěřitelný, nejvíc hádek.

V: Hm.

J: A mačkání zubní pasty.

V: (smích)

J: Od prostředka nebo zezadu? Tyhle ty dvě témata. Vložky, tampóny a zubní pasta. To je neuvěřitelný. V životě se holky nehádaly kvůli parfému, v životě se nehádaly kvůli nehtům, nikdy se nehádaly kvůli oblečení. Vložky, tampóny a pasta. A to byly hádky jako. To jsem přišel a jenom říkám, a, já jsem to zrušil. Koupil jsem dvě zubní pasty. Ty si jí mačkej od prostředka, my máme tuhle.

V: Hm.

J: A bylo vymalováno. Stálo mě to 30 korun. Oni se teď nehádaly. Říkám, holky klid. Já jsem to vždycky zmáčknul, že jo. A to úplně jsem viděl ten výraz toho nevyspalýho člověka. Ona se se mnou hádá kvůli nějaký pastě. Říkám, klid, já to taky nesnáším, já to zmáčknu a život jde dál. Ale já to neumím vymačkat zezdola. Říkám, já vim, tak tady máš zubní pastu. A byl klid. Ale jasně, že mi to trvalo třeba tejdén, 14 dní, než jsem to udělal, že jo.

V: (smích)

J: Já jsem si myslel, že to přestane, jsem myslel, že to vystydne. Takže jako potom jsou takový vtipný chvílky, no. No, ale jako respekt. Nemůžu jí předělat. Proč bych jí předělával ve vymačkávání ty pasty? Proč by měla začít nosit tampóny, když vlastně je jí to nepříjemný. To je její věc přece, ne?

V: Hm.

J: Jo, takže jako respekt, respektovat, že ten člověk chce si ostříhat vlasy, respektovat, že ten člověk chce si nosit novou módu, respektovat, že prostě to má rád takhle. Jo, absolutní respekt. Není možný, abych řekl, hele budeš s náma, ale přestaneš nosit ty ponožky. Budeš to mačkat, no to vůbec, co to je za nesmysl? Respekt. Úcta, respekt. Přesně, nedělejme druhýmu to, co nechceš, aby činil on nám. Takhle bych to normálně vzal jako takovej balíček a v životě se nemůže v polyamorním vztahu nic špatného stát. Máš problém? Takže nemáš respekt. Nerespektuješ jeho zájmy. To, že on ti řekne, že jde za

kámošem, má na to právo a to, že tobě se to nelíbí, to je tvůj soukromej problém. Mně se taky nelíbí, ale jemu jo, tak ať si tam jde. Ale ať mi ho netahá do bytu. On zase musí respektovat mě. On nemůže mi ho přivést a říct, já vám ho chci ukázat. Ne. Ten člověk nám je nepříjemnej, jo? Prosim, nechci ho tam.

V: Hm.

J: No, ale tohleto se nestane, když na začátku si právě dáváš ty pravidla. Nikdy se do týhle situace nedostaneš, nikdy. Vždycky na začátku sednout si a říct si pravidla, jo? Aby to fungovalo. Ideální ještě před tím sexem, protože pak už to nevezmeš zpátky. A ne pokaždý se ti to povede, jo? Nám se to teda jakoby víceméně povedlo za pochodu, jo? Ale můžu říct upřímně, že když se to řekne dřív, tak je to potom jednodušší.

V: Jo.

J: Rozhodně. Respektuj zájmy druhýho a nemůže se ti nikdy nic stát. Nebudeš mít žádnej problém. No a my tím, že se repektujem jako partneři, tak můžem tady spolu bejt vůbec dlouho. Já jsem vůbec, říkám, to není možný jako 10 let, 12 let se známe.

V: Hm.

J: A za rok, když to bude, tak vlastně tu moji magickou hranici 13 let, protože po 13 letech jsem se vlastně rozváděl, že jo. Když to vydržíme, dobrý no. A když ne, tak si řeknu, byla to jízda. A život pojede dál.

V: Jo.

J: No asi takhle bych to nák definoval, no. Máš tam ještě nákou zajímavou otázku?

V: Já myslim, že já už jsem se zeptala na všechno, co jsem tak jako chtěla.

J: Hm.

V: Ale jestli máš ještě něco, co ti přijde třeba důležitý, čeho jsme se nedotkli? Nebo něco, co bys chtěl posdílet ještě?

J: Já jsem to možná neřekl, ale myslim si, že všeobecně ve vztazích, není to jenom jakoby, v tom polyamornim si myslim, že to je ještě složitější, že to je vícevztah, že jo, víceláska. Strašně málo lidí mluvěj o intimnu. Co maj rádi, co se jim líbí, co se jim nelíbí, co je odpuzuje, co je přitahuje. Vůbec, lidí nemluvěj o intimnu. Lidi to dělaj a pak jsou překvapený. Já tím, že jsem jako hodně otevřenej člověk, tak vždycky, když se třeba bavim s někym, snažim se z něj vydolovat, co má ráda, nebo rád, aby byl spokojenej. Tak samozřejmě volim na to chvílku, nemůžu to dělat přitom, že jo. Můžu se o tom bavit třeba jen tak, že večer čumíme na televizi, jo, kdy tam není ještě to intimno. Myslim, že tohle lidi nedělaj.

V: Jo.

J: To nejvíc, hodně holek si mi stěžuje, že ty kluci se jí ani nezeptali, co má ráda. Já jsem neměla ani orgasmus. Říkám, u holek je to složitější, ale není to pravda, jde to zařídit, možná víc práce, ale já to beru jako víc zábavy, jo? Říkám a on se s tebou o tom nebaví? Vůbec. Říkám, jak ne? A jak tě teda může uspokojit? No, on jenom ví, že já mu řeknu, pojď, já to mám ráda zezadu a tím to končí, ale on neudělá nic navíc. Ježišmarja, tak si musíš s ním povídat. No to já se stydím. Říkám, jak stydíš? Tak si dej víno, nebo něco. Nemůžeš se stydět, o tom musíš mluvit. A myslim si, že právě ty lidi v polyamornim vztahu, kor když ještě spolu nák něco maj, jo, tak tam tohle odpadá.

V: Hm.

J: Protože tam je vlastně nahota. Jo, protože ty lidi jsou nahý, nemyslim tím fyzicky, ale jsou nahý duševně. Oni všichni o sobě všechno věděj, jo? Takže vlastně tam se líp třeba kecá, že třeba jsme u kafe, nebo u čaje, jíme a pijeme a najednou někdo řekne, tyjo včera to bylo dobrý, jak jsi mě dělal, já jsem z toho byla úplně hotová a Adélka potom mi tam dala ty prsty, to ty neděláš, to je škoda. A já, co s prstama? No takhle, takhle. Říkám, tyjo to mě nenapadlo nikdy. A to tam najednou mizí jakoby, protože jak je

tam fakt ta čistá láska, tak to není o tý erotice, není to o tom, jakoby mám partnerku, se kterou se jdeme vyspat, je to fakt primárně o lásce a erotika je doplněk, ale velmi hezký, tak se snaž o tom mluvit. A já si myslím, že lidí, který se milují a nemusí to být jenom v polyamorním vztahu, může to být v monogamním, když tam je ta láska, opravdu láska, ne to majetnictví, tak mluvit víc vlastně o tý intimitě.

V: Jo.

J: Protože to, že řeknu, že máš hezký vlasy, hezký oči, no tak to je nuda, to říká každé. Jako a je to pravda, ale je to nic. A ta holka řekne, no víš, ale tam nic, tam jako je to dobrý. A s Pepou, víš on měl malinko tlustšího, většího, on to nák dělal jinak. A vždyť to se dá nahradit, to se všechno dá řešit, jo? A když to ta holka neřekne, tak si půjde na kafe s holkama a tam řekne, no on jako Jáchym je dobrý, ale jako má ho malýho a to je nuda, jo. Ten Pepa ho měl pořádnýho. Proč mu to neřekneš? No, ty vole, se urazí. Tak mu neříkej, že ho má malýho, ale řekni, ať ti to udělá rukou ne? No to nemůžu, my si nepovídáme, no to je tragédie, to by takhle přece nemohlo být.

V: Hm.

J: Ale holky to dělají. No a ten kluk se to potom dozví a je v řiti. A nebo naopak je pokrokovéj a řekne, proč jsi mi to neřekla? Já vim, že nemám žádnou hitparádu a vim, že Pepa ho měl velkýho, protože fakt 25 centimetrů nemám jako jo. Ale proč jsi mi to neřekla? Já bych se postaral jinak.

V: Hm.

J: A tam si myslím, že se hodně lidí rozchází, no. Že ta holka je jakoby neuspokojená pocitem a pak má pocit, že ten kluk si udělal dobře a kašle na ní.

V: Jo.

J: V polyamorii si myslím, že se tohle nestane. Protože tam, jak je to otevřený, jak už je to netradiční vztah celkově, tak o tom sexu se hodně mluví, opravdu se hodně mluví. Já bych řekl, že v polyamorii se mluví víc o sexu, než kdekoli jinde. Jo protože, i když třeba takhle sedíme mezi kámošema, tak první otázka vždycky je, jaký to je v tý posteli a bavíte se? A to je zvláštní. Ale když je to jakoby opravdu klasickéj monogamní vztah, tak to jsem v životě neslyšel, že by kámoš s kámoškou, druhý kámoš a vypravují si, jak to dělali v posteli, no to, slyšelas to někdy? To asi ne, ne? To je téměř.

V: Hm.

J: Jo kdyby ty dvě holky byly samy, tak ty ti to řeknou, jaký on to má, nebo jak to dělají, to jo. I ty kluci třeba. Ale ty kluci se o tom taky moc nebavěj. Řeknou je dobrá, šikovná, nebo to jako řeknou, ale aby kluk popisoval hetero klukovi, jak to dělá se svojí holkou, maximálně řekne, hele dobře kouří, nebo je dobrá zezadu, nebo má to ráda dozadu, jo? To jo, ale neřekne intimitu, neřekne, víš a dlouho to trvá a taková a ne, ne. Ne to tam nikdy neudělá. V tý polyamorii to znamená tam je to tak, že tam fakt se rozebírá, jak když se bavíš u čaje o bábovce? A co v tom máš? A ukaž v tý bábovce, jo? Tak takhle to je a je to takový hezký, takový tetelí to. Tam se ti fakt nestane, že potom jdeš do tý postele a že jakoby selžeš, nebo já nevím.

V: Hm.

J: Já teda používám pravidlo mého šikovného bratrance, kterej říká no, když to nejde, tak se z toho vylížeš. Říkám, jo to je dobrý pravidlo. Takže jako nemůže nikdy dojít jako ke zklamání, jo? A v podstatě úžasný je na tom, že vlastně tam není nic potom tabuizovaný. Ty nemáš strach se bavit, hele včera mě to bolelo a asi jsem náká citlivá a nestane se, že večer to po ní, řeknu, tak já ti dám pauzu den, dva. Já ti řeknu, když budu zase moct. A to je bomba, to si myslím, že je skvělý. Jo a možná to je tím, že to je rozstřelený tím, že ten člověk toho má hodně a že vlastně už se nebojí mluvit o tý lásce no, baví se i o tom intimu. A někdy tam padají zajímavý otázky, který by tě vůbec nenapadlo rozebrat, nebo vůbec, že by tě nenapadla otázka. Jo sama od sebe. Nevzpomínám si, že by v klasickém vztahu, jo, by se mi partnerka zeptala, co mám rád, nebo jak se mi to líbí v posteli, nebo v čem je, co se jí nelíbí.

V: Jo.

J: Neznám, fakt ne. Ale v tý polyamorii, možná to je tím, že tam fakt je ta čistá láska, že tam není ta zjišťná láska, že tam není to, jsme manželé, takže teď už nikoho nejseš, jseš moje a už tak jsme k sobě, že v tom polyamorii mi přijde, že ty lidi jsou víc otevřený tý lásce. Že jsou víc otevřený tý konfrontaci a povídání a že může dojít ke konfrontaci na nepříjemný téma, jo? Řekne, hele lásko, včera teda jako, řeknu ti to upřímně, nebo jo, to se může všechno stát.

V: Hm.

J: Ale ty nejsi z toho hotovej. Ty řekneš, ty brd'o, to si dám na to majzla, to jsem asi přepískl. A ona, no příště to nedělej. Zase já vždycky říkám lidem, chceš si užít pravou polyamorii, zkus s tím člověkem chvilku bydlet. Garantuju ti, že je to jedna velká jízda, to jako zase jo, ale hodně náročný a zároveň hodně jednoduchý, podle toho, jakej jseš člověk na to vnímání třetí osoby ve svym životě.

V: Hm.

J: Geniální, pro mě geniální. A ano, netvrdim, že to nemá svoje mouchy. Je to jak když začínáš znova vztah a teď tam máš ještě ten stávající. Je to docela přča to pozorovat a ňáká pasta, to už je sranda a pak jsou i jiný věci. Takže je tam, opravdu lidem říkám, kdyžtak a nebojte si ty partnery propojovat, no. Oni se teda zvětšujou, ne jenom propojujou. Nemyslím tím intimně, ale že se setkávají ty lidi.

V: Jo, jo, jo.

J: Ty, co maj možnosti, nebo maj na to koule spolu i bydlet, těch je zase daleko, daleko míň. Jo ale já osobně spíš teda preferuju tohle, protože si myslím, že tam fakt jako odpadá ta hloupost, jo, že teď víš, že ten člověk tam teď není a bejt častějš no spolu. Tejden má jenom 7 dní, no. Takže kolik je dobrý číslo? Každěj říká, kolik číslo si myslíš, že je v polyamorii? Říkám, no ne, myslím, že ty 3 jsou v pohodě. To jako kdy chceš toho čtvrtýho, nebo pátýho? Jsme byli 5 a byl to blázinec. To nešlo prostě.

V: Hm.

J: To bylo jak maraton. Jedna odešla, přišla druhá osoba. To je pitomost. Nejde to, nejde to. Je to jako jedna taková velká sranda a to nejde, takže tam potom člověk musí oddělovat tu pravou lásku od vášně. Jo krásnejch lidí na světě je hrozně moc, ale tam jde o to zjistit, opravdu to je něco, co mě k němu táhne? Zvláštní je jedna věc. Tím bych to možná zakončil. Jo, když člověk má tyhle možnosti se zamilovat znova, tak já potom zpětně si uvědomuju, že jsem si vybral typologicky nedokonalý osoby.

V: Hm.

J: Že pak jsem se třeba podíval na tu partnerku a říkám, ty vole ona má fakt velkej nos, to jsem vůbec neviděl.

V: (smích)

J: Nebo ona má fakt jako malý oči, jo? Najednou si všímám věcí, třeba tohleto je ta tragédie, která mě doprovází, mně potom někdo řekne, jaký má oči ta tvoje kočka? Říkám, já nevím, ty vole, no dvě.

V: (smích)

J: Počkej, počkej, Adéla má zelený, to vim, protože se pořád o tom bavíme. Říkám, ty vole, jaký má ta holka oči, já nevím. A barvu vlasů? A já, no tmavý. Ty vole nemá ona je do červena? Já to nevidím. Já to vidím jinak.

V: Jo, jo, jo.

J: Jo a tam mám rád tu nedokonalost. A pak třeba fakt ta vtipná chvilka, když ti ta holka třeba řekne, těsně předtim, než si jí rozbalíš jak dárek, ti řekne, já ti musím něco říct. Já říkám, no povídej. Víš já mám takovou trošku vadu. A já, máš třetí nohu?

V: (smích)

J: A ona, ne to zrovna ne, ale víš jako, já jako mám jako strie. A já, to si děláš doufám prdel. Říkám, mně je 100 a ty máš strie, tak to jsme dobrá dvojka. A ona se začne smát, že jo, samozřejmě a je to

rozstřelený. Takže mě úplně překvapuje, co třeba ty holky. Jako pak to z ní vypadne a já, myslím si, že když je tam ta láska, tak tohle tam ani vůbec nenalítne.

V: Hm.

J: Ale pak se ti ukáže proč tak byla dlouho sama, proč jí nikdo nechtěl. Protože ona prostě měla hrůzu z něčeho. No ale pak jsou holky, který zase vyhledávají frňáky velký a podobně. Takovejch taky pár znám. Láska právě přitáhne lidi kompatibilitou a nevnímáš tyhle věci. Proto občas jdeš po ulici, vidíš někoho a řekneš, tyjo to není možný, kde tu holku sebral, ty vado? A říkám, tyjo to nejde, to bude asi tatínek, to není tatínek a teď tam vidíš, jak fakt na sebe koukaj. Říkám, hej kámo, to není tatínek. Říkám, to není, ty jsou zabouchlý až po uši, to je úžasný prostě.

V: Hm.

J: A potom člověk může věřit buď na sexy mozek a nebo.

V: Hm.

J: Ale já těm lidem věřím, že to může bejt.

V: Jo.

J: Polyamorie se nedá předstírat. To bych řekl úplně na závěr. Ten, kdo předstírá polyamorii, tak dřív, nebo pozdějc se proflákne, že kecá. Protože minimálně začne žárlit, minimálně začne manipulovat a nebo začne prostě něco upravovat na toho druhýho. To znamená, že nemá tam ten respekt a polyamorie bez respektu a bez lásky neexistuje. Není. Není možná. Takže v tom je jednoduchá.

V: Hm.

J: V klasickym monogamnim vztahu bohužel ta nedokonalost vyjde dalko pozdějš, protože ten člověk vlastně se o nikoho nedělí, jak oni tvrděj, že v polyamorii se dělej. Já se nedělím. Proč bych se měl dělit? A je to o tom, že vlastně ty lidi to nechápou. A pak právě třeba po roce dojde krize, protože prostě bohužel.

V: Hm.

J: Já doufám, že ti to bylo k něčemu, že něco z toho použiješ.

V: No to určitě, to celý to použiju. (smích)

J: Ono je to složitý no a zároveň je to neskutečně jednoduchý. Je to jedno úžasný jakoby představení životní a záleží jakou roli si vyberem, no.

V: Hm.

J: Já jsem si říkal, že kdybych chtěl hrát roli v divadle, tak vždycky zápornáky. Klad'ase hraje každej, ty záporáci tam se člověk může vyžít. To v životě já nejsem zápornák, tím pádem já bych si užil toho zápornáka a hrozně by mě to bavilo. A v životě jsem si asi vybral spíš tu roli toho klad'ase, no. Jasně, že dělám chyby a jsem nedokonalej a mám zlozvyky, ale za ty léta jsem je eliminoval právě díky polyamorii, protože polyamorie mě odsekala. Třeba já nevím, přesně, respekt. Když nemá ráda kůži, tak já to nosit nebudu. Víš, jak já bych se před těma 20 lety přel? No to je moje oblíbená.

V: Hm.

J: Tak jsem kvůli ní si koupil pěkný sako, no. Jo a abych jí udělal radost, když tvrdíš, že to jde ze sekáče, já tam schválně zajdu. V životě jsem nenakupoval v sekáčích.

V: (smích)

J: Šel jsem tam, říkám, tady je věci. Už nikde jinde nenakupuju. Jo takže vlastně ten respekt tý osoby mi udělal, že mě zavedl k sekáči. Zjistil jsem, že fakt tam je, protože já jsem z doby, kdy prostě v sekáčích nakupovali cikáni a špíny a takový hnusný věci tam byly. To byly věci z druhý ruky. Já jsem vůbec netušil, že to jsou takový moderní supermarkety.

V: (smích)

J: Tam jsou geniální věci.

V: Jo, jo, jo.

J: Tohleto je funglovka bunda na inzerát.

V: Hm.

J: Špatnej dárek, měla ještě visačku. V kapse takhle měla cedulku 10000. Ona mi jí prodala za 1000, protože nefunguje zip. Přítel urval zip, jak byl naštvanej, tak urval zip. Říká, no on je rozbitěj. Nová, funglovka bunda, značková krásná bunda. Já říkám, za 1000 korun, za 10000 bych to nekoupil nikdy. Krásný, jo? A v sekáči sako za 150 korun. Když jsem ho přinesl domů, protože se v tom trochu vyznám, otočil jsem to ještě jednou a říkám, ty vole ta podšívka to je na zakázku ušitý. ___ vypadlo.

V: Hm.

J: Jak kdyby to šil někdo na mě. Nádhera. V životě takovou věc bych nekoupil. 150 korun, radost a ona nadšená. Říkala, že mi to sluší. A ona, ty nemáš tu bundu? Říkám, ne proč? Ale nemusí vědět, že to dělám kvůli ní. Jo proč bych jí řekl, já jsem si kvůli tobě? Tahle informace už tam nepatří. Stejně to dřív, nebo pozdějš řekne, nebo to práskne Adéla, že jo. Víš, že ten můj blbec si kvůli tobě koupil to? A ono jí to třeba potěší, jo? A nebo se tu informaci nedozví, že jo. Ona se to dozvěděla přesně talhle, že jí to Adél řekla. On si kvůli tobě koupil to sako, protože nechtěl prudit s tím kabátem. A on ještě byl nověj, tenhleten už máme X let, tak to vonělo tou kůží, já jsem přišel úplně, ona z toho samozřejmě šilela, že jo, chudinka. A já jsem nevěděl a Adél to schovávala. To bylo hrozný.

V: Hm.

J: No, takže tak. Pokud lidi žijou s respektem k jakýmukoli sdružení, lásce jakýmkoli, prostě všechno funguje.

V: Hm.

J: A možná, čoveče, víš, co mi ta polyamorie připomíná?

V: No.

J: Připomíná mi to jako horolezectví.

V: Hm.

J: Musíš se spolíhat na toho druhýho.

V: Jo.

J: Bez spolehnutí na toho druhýho a to jištění tím druhym nemůžeš žít v polyamorii. Kdyby jsi neměl pevněj partnerskej svazek, toho primárního partnera, toho, kterej ti dovolí vůbec takhle fungovat, on tě jistí. A on tě hlídá vlastně, aby jsi něco nepodělal, aby tobě nepokazil. Možná to je fakt jak horolezectví, jo?

V: Hm.

J: Pořádnej Mount Everest ale. To jako jo, no. Uvidíme, jestli za 5, 6 let budu mít pořád tu stejnou babu. Asi jo. Jedině, že by mě odtamtad' vykopala, no.

V: (smích)

J: Protože já nemám potřebu někam mizet. A ty krize hele, všechno se dá překonat. Prostě jako v tom horolezectví, tam taky řekneš, to nedám, tak polezeš jinudy, no. Ale vylezeš tam.

V: No jasně, no. Hezká analogie.

J: Já ti budu držet palce, aby ti to potom, ta práce šla.

V: Já myslím, že jo. Myslím, že mám pěkný rozhovory. (smích)

J: Jo.

V: Jsou fakt dobrý. Já vypnu nahrávání teda.

J: Určitě bylo to příjemný i jsme to krásně stihli.

Rozhovor II. – Lea

V: Super, tak už nám to běží do záznamu teda. Super. Můžeme začít, teda?

L: Můžeme začít, ano.

V: Tak na začátek bych se vás ráda zeptala, co vás vůbec vedlo k tomu, že jste se mi přihlásila, tady do toho výzkumu a že jste se dneska zúčastnila tady tohoto rozhovoru?

L: Sleduju tu skupinku polyamory na facebooku, přijde mi, že je to docela obohacující, číst si ty příspěvky, ad jedna a ad dva, zjistit, že člověk v tom není sám.

V: Hm.

L: To je informace, která je asi pro mě docela důležitá, takový to, že máte najednou pocit, že na to nejste sami, že to máte komu říct nebo napsat nebo zjistit, že i jinde mají lidi podobný potíže nebo řeší podobný věci, tak asi prostě z tohoto popudu.

V: Jo.

L: Zaprvé a za druhé možná jako, když to řeknu úplně hloupě, čím víc se běžná veřejnost dozví o něčem, co není úplně běžný a dozví se to jako z něčeho, co má dejme tomu vědeckou hodnotu, což si myslím, že by tenhle průzkum mohl být. Že to není nějaký ten článek v časopise, nechci se nikoho dotknout, ale za 15,50, na titulní stránce je obrázek nějaké rockové hvězdy a 320 receptů na štrůdl, tak si myslím, že to bude mít jinou vypovídající hodnotu. Takže tak.

V: To bych byla, byla bych ráda, kdyby to mělo nějakou vypovídající hodnotu. Snažím se o to.

L: Víím, že nějaký podobnej průzkum probíhal i v rámci BDSM, jako obecně a že ta slečna, která ho dělala, nevím jaká kvalita toho průzkumu to byla nebo, co na finále se z toho vyvrtilo, ale víím že nějaký ten pan docent, kterej byl nějaký oponent, kterej jí to schvaloval, jí nakonec doporučil jiné téma, že je to příliš jako kontroverzní a úplně jí to tak jako strhal, tak mi jí teda děvčice bylo líto, protože znali jsme se i osobně, tak jsem si říkali, takovou práci si s tím dala a nic.

V: No, jasně, to se stává občas tyhle věci.

L: No, to se někdy asi tak stane.

V: Hm, díky. Pověděla byste mi, jak se vyvíjela, ta vaše cesta k polyamorii, od úplného začátku?

L: No, otázka, kde je ten úplný začátek.

V: Hm.

L: Já mám za sebou jedno 15 leté manželství, který je, který bylo úplně monogamní a potom, když to manželství skončilo a potkala jsem svého současného muže, tak jsme spolu rok asi byli tím způsobem, že to bylo běžný. Byl to běžnej vztah, ničím se nevymykal jo. A po tom roce, asi tak po roce, jsme si sedli a vyprávěli jsme a najednou z manžela vypadlo: „Víš, mě by to vlastně vyhovovalo, já bych rád, kdybys měla ještě někoho“.

V: Hm.

L: A v ten moment si pamatuju ten pocit, kterej byl, jak když dostanu sekyrou. A prvně, co jsem si uvědomila, sem si tak jako říkala, on mě klidně někomu dá, ať si se mnou kdo chce, co chce dělá. No a zase trvalo asi nějaký rok dejme tomu, než jsme si to všechno vyjasnili, xkrát jsme o tom mluvili, každej si říkal, co by se mu líbilo, jestli takhle nebo onakhle, jestli kdesi, cosi, prostě diskutovali jsme to ze všech možnejch úhlů. Vždycky, u nás to tak je, jakože to téma, ať je jakýkoli, že se o něm prostě dlouze napřed mluví a vychytávají se ty mouchy a teprve pak se do toho jde. A je úplně jedno, jestli je to rekonstrukce koupelny nebo toho vztahu. Vždycky se totiž na něco přijde po chvílce, že člověk o tom tak jako přemýšlí a říká si, jestli nebylo tohle lepší a tamto lepší a jestli to udělat takhle nebo to udělat nějak jinak. A říkám, dejme tomu po tom dalším roce, možná, tak jsme k sobě našli člověka, kterej vyhovoval asi nám oběma a ten vztah trval dva roky.

V: Hm.

L: Skončil a spíš to byl vztah jako můj s tím mužem a tím, že ten vztah skončil, tak já jsem z toho byla docela dost špatná a trvalo mi jako, než jsem se z toho úplně jako oklepala, tak mi to jako dýl trvalo. Furt jsem si ho tak v sobě nemohla porovnat, než jsem jako přišla na to, dobře je to tak, jak to je. A pak se z ničeho nic objevil vlastně ten partner, kterej s náma vlastně bydlí a žije do dneška a je to vlastně sedm let zpátky. A to bylo takový, jak když najdete poslední dílek do puzzle.

V: Hm.

L: Nic se nemuselo nějak řešit složitě, shodou okolností k tomu tehda asi přispělo, že manžel měl nějaký zdravotní problémy, by v nemocnici a říkal mě, no ono by bylo dobrý, kdyby prostě ten člověk u nás přespal s něčím ti takhle pomohl, když já nejsem doma, no a už tak nějak plíživě u nás zůstal. (smích) No a je u nás dodnes. Takže vlastně tu domácnost dneska už o 4 dospělých lidech, kdy teda počítám i mého syna, kterej je vlastně dospělej a do tady toho, když jsme se spolu o tom bavili, tak mi řekl, že mluvit mi do toho nemá co, že on sám by sice tímhle způsobem nepostupoval ale, že je to moje věc.

V: Hm.

L: Jakože vymezil se vůči tomu tady tímhle způsobem a víc do toho nikdy zvlášť nemluvil, že by dělal nějaký rozbroje nebo že by prostě dával najevo, jak strašně nesouhlasí a dělal nějak schválnosti, tak to nemůžu říct. Takže 4 dospělý v jedný domácnosti, na venkově, nejbližší velký město je asi tak 20 km, možná něco přes 20. A je to taková ta vesnice, kde si každý každému vidí do talíře a upřímně, zeptat se mě na to, jak to vlastně u nás teda je, asi všichni chtějí nebo spoustu lidí možná chtělo.

V: Hm.

L: Ale koule na to měla akorát moje kamarádka, která se na přímo zeptala a já jsem na přímo odpověděla, jak to je.

V: Hm.

L A to je všechno. (smích)

V: Hm. A během tohohle vývoje, co jste teď popisovala, kladla jste si třeba nějaký otázky vůči sobě?

L: Dnes a denně, ty si pořád kladu. A jak jsem říkala, ty odpovědi někdy trvají, než tak dozrají nebo přijdou nebo se objeví a to právě i to, proč jsem ráda za tu skupinu, ve který jsou různý příspěvky, který nevím jestli si tyhle otázky kladou všichni, možná že ne, možná že jo, já nevím. Ale hodně to přispívá tady k tomuhle, že si člověk objasní nějaký vnitřní postoje, pomáhá to.

V: Hm. A byla by jste ochotná posdílet jaké otázky to byly? Třeba, co vás napadá teďka?

L: Hodně to bylo o sebeúctě. O tom nechat druhému prostor, ať se vyjádří a respektovat to, že ten řekl, je to modrý, tenhle řekl, je to fialový a tenhle řekl, je to zelený. Jo, nehrotit se hned po první hádce a nedělat takový ty ukvapený závěry a s tím mám do dneška asi trochu problém, že vždycky potřebuju to rozdýchávat. Ale obecně bych řekla, že jsem dospěla k tomu, že jsem spíš ten typ opravovací. Že nevím, jestli k tomu třeba přispívá i to, že už nejsem úplně nejmladší, abych tak jako kulatně řekla, ale spíš ten vztah se snažím opravovat, když je potřeba nebo když mám pocit, že je potřeba o tom mluvit a diskutovat to a tak, jako ne že bych ho vzala a zahodila po prvním nějakým nedorozumění nebo po první nějaký hádce. Jako jo úplně stejně jako v každých jiných vztazích i tady jsou běžně na pořadu dne, že se třeba neshodneme v něčem.

V: Hm.

L: Ale neznamená to, že bysme jako museli si nadávat nebo být vulgární k sobě nebo podobně. A i ten sedmiletý vztah samozřejmě prošel vývojem, že ze začátku to byla taková ta romantika, ale dneska je to spíš takový praktický.

V: Hm.

L: Že přece jenom, když bydlí víc lidí dohromady a všichni jsou jako dospělý, nemyslím tím děti, protože mému synovi je 22. Tak ti dospělí na sebe můžou převzít část té zodpovědnosti za tu domácnost, ve které bydlí a takový ty praktický, takový ty úplně obyčejný věci. Příklad, dneska maj doručit nějakou zásilku, bude někdo doma? Jo, já budu doma tehdy a tehdy, já budu doma tehdy a tehdy. Prostě se s nějakým PPLkářem domluví, od kdy do kdy někdo bude doma. Jo, nebo v tom vidím ty výhody, toho že ty lidi bydlí dohromady nebo že jsou dohromady. Hodně třeba často se mě, často to je taky takový hloupý. Když s někým můžu mluvit o tom, že žiju v polyamorii, jako nevěším to lidem běžně na nos, ale pokud se mě někdo zeptá, tak mu to řeknu úplně otevřeně, jak to je. Ale ptají se mě, a jak to jako máte? Úplně oči na vrch hlavy. No mluvíme spolu a jak to děláte vy? Ale když jsem se takhle jako o to zajímala, tak je teda pravda, že jsem zjistila, že spoustu lidí jako můžu a žen pokud žijí spolu, tak spolu nejsou schopni mluvit o běžných, a to ani nemluví o intimních, ale o běžných věcech. Ty lidi nejsou schopni si spolu sednout a říct, hele, já si myslím tohle a já si myslím tohle, a to bylo pro mě docela překvapení.

V: Hm. A dokázala byste říct, proč jste si zvolila polyamorii?

L: No, mě to přišlo tak, že to přišlo tak nějak samo. Když jsem nad tím přemýšlela v tu dobu, co manžel to navrhl a než jsem jako k tomu, né dala souhlas, ale než to ve mně nějakým způsobem uzrálo. Tak jsem si vlastně uvědomila, že ty myšlenky na to žít, se dvěma muži, protože já teda sama za sebe musím říct, že jsem heterosexuální a nikdy jsem žádnéj homosexuální vztah neměla.

V: Hm.

L: A myslím si, že se ani nechystám. Tak ta myšlenky mě asi napadala už někdy v 17, v 18 letech a nepřišlo mi na tom nic špatného. Možná je to jako, když jsem o tom tak přemýšlela, tak jsem si možná došla k nějakému závěru, že možná je to taky příkladem mých rodičů. Kdy mí rodiče se rozvedli, když mi bylo 4, ale žili spolu až do té doby než mi bylo 12. Načež otec měl paralelní vztah a my jsme běžně chodili k nim. Otec chodil k nám, všichni se vlastně dohromady znali, potkávali jsem se třeba na chatě nebo na zahradě a nikdy jsem nebyla svědkem toho, že by někdo na někoho nějakým způsobem útočil. Všichni se k sobě chovali hezky. Nemyslím, že by si skákali do náruče a všichni slavili spolu narozeniny, ale pokud se kdokoliv s kýmkoliv potkal, tak se k sobě chovali velice slušně a velice jako dobře. A nikdy jsem nebyla svědkem toho, že by otec nebo matka jeden o druhým mluvili před náma nějak škaredě nebo špatně. Že by jeden druhému nasazoval psí hlavu, v žádném případě. A s tou tátovou přítelkyní, tehdejší, tak jsme vycházeli jsme úplně normálně běžně, taky se k nám nechovala nijak zle nebo že by na nás byla nějaká macešitá, házela nás do propasti nebo tak.

V: Hm.

L: Tak jestli možná tam. Nemyslím si teda, že tam to bylo polyamory život, ale nějaký způsob toho vzájemného repektu asi nějaký základ tam asi byl.

V: Hm. Jo.

L: Tak snad.

V: Že jste nějak měla pocit, že ten to manžel to nějak navrhnul, tím to reálně odstartoval a že když se to začlo dít, tak vám to bylo nějak jako přirozený vlastně.

L: Jo, jo. Nepřišlo mně na tom nic, co by mělo být divného. Nebo něco, co bych prostě řešila nějakým způsobem násilně, nebo že bych to nějakým způsobem v sobě dlouho spekulovala. Jako nejdíl asi trvalo to od toho okamžiku, kdy to manžel řekla nahlas, do toho okamžiku, kdy to ve mně vlastně, chápete, blondýna, kolik těch koleček tam má, než to prostě všechno secvaklo na to správný místo. Pak už mě nepřišlo, že bych něco musela zvlášť složitě řešit.

V: Hm. Jo. Že si to sedlo nějak.

L: No, tak nějak samo.

V: Jo, rozumím. A jak byste vy sama definovala polyamorii?

L: No, myslím si, že je to vztah více lidí a všichni o tom ví a všichni souhlasí.

V: Hm.

L: Jo, ten souhlas mi tam přijde jako důležitější a skoro mi přijde nejdůležitější.

V: Hm.

L: V ideálním případě bych si to představovala ještě tak, že každé s každým může o všem mluvit. Ale to ani v našem případě třeba není úplně tak. Protože já můžu úplně o všem mluvit s manželem a dá se říct, že s ním ten vztah je takovej, že cokoliv se ve mně děje, tak on to ví daleko dřív, než já to řeknu. Je to pravda, že možná je to tím, že nemá úplně nejlepší zrak a že vnímá ty věci tak nějak podprahově a nějak to k němu dolíhá, že i když se třeba něco děje, tak to ví, stačí mu se prostě podívat a ví. A jednou jsem si tak jako to přirovnávala, že mně to přijde, jakoby člověk byl nádoba, která je ze skla a on vlastně všechno viděl, co v té nádobě je. Aniž by to musel nějak moc složitě vysvětlovat nebo složitě říkat. Tak taky nefunguje to úplně vzdcky a nefunguje to úplně u všeho, hodně věcí prostě řeknu. Úplně tak jak nám to říkaly babičky, chlapovi nemůžeš říkat takový ty náznaky, to prostě musíš říct přímo, řekla bych že to platí mnohdy.

V: Hm.

L: A s tím partnerem jsme si schopní říct hodně věcí napřímo, ale zdaleka to není takovýhle, že bych si připadala jako ta úplně čistá nádoba, do který on vidí a já zase vidím do něj a nemusíme si vzájemně nic vysvětlovat. Tam je to takový, mléčné sklo bych řekla ne čiré sklo.

V: Hm.

L: Možná, jestli třeba ten vztah netrvá tak dlouho, možná je to taky, teda trvá o dost kratší dobu než vztah s manželem, takže možná proto tam ten rozdíl vnímám.

V: Jasně. Takže řekla byste třeba, že ty vztahy dva s tím manželem a s tím partnerem, že mají nějakou jinou kvalitu?

L: Jo, jo. Přijde mně to, že rozhodně jo. Že k manželovi ten vztah je o hodně silnější.

V: Hm.

L: Jo, vnímám to tak, že ty vztahy jsou různé. Jo, nevnímám to úplně stejně tak, jako kdybych to přirovnala k dětem, že někdo má víc dětí a řekne, já mám rád všechny stejně. Tak tady bych určitě neřekla, že bych to viděla, že mám ráda oba stejně. Jako samozřejmě, mám je ráda, ale je to jiný.

V: Jo.

L: Tak to aspoň vnímám.

V: Jasně. A když jste třeba mluvila o důležitosti toho souhlasu, nějakýho toho konsensu, tak vnímáte ještě nějaký další věci jako hodně klíčový pro tu polamorii?

L: Možná nadefinovat si, kdo co od toho čeká. A kdo co si pod různými pojmy představuje. Že ty věci k té diskuzi, těch věcí k té diskuzi je asi dost, zvláště pokud ty lidi spolu žijí. Pokud ten vztah třeba je takovej, že ty lidi nebydlí spolu a ta žena by odcházela z toho domava za nějakým jiným partnerem, tak si myslím, že nemusí spoustu věcí diskutovat. Prostě řekne, já jdu za Frantou a vrátím se za 6 hodin a tím to prostě je vyřízený. Kdežto v té domácnosti, tam je hodně, mě přijde o tom seřadit si nebo nějaký harmonogram těch lidí, aby to nějakým způsobem zapadalo. Protože každý má nějakou svojí práci, každý má nějaký svoje koníčky, nějak chce trávit volnej čas. Někdy čas je potřeba věnovat té domácnosti a tyhle věci vydiskutovat, to mě přijde k tomu bydlení nebo k tomu žití dohromady taky docela důležitý.

V: Hm.

L: A je asi, nevím, jestli snazší nebo míň snadný, když to diskutojí dva a když to diskutují 3 nebo když je jich na to víc.

V: Jo.

L: Jo, že skloubit prostě víc lidí dohromady, je vždycky trochu složitější, než když je na to člověk sám a dělá si, co chce, kdy chce, jak chce. A tohle mě přijde taky jako důležité, ta časová nějaká souhra mezi těma lidma.

V: Rozumím. A jak velkou část vašeho života tvoří polyamorie?

L: No, jak velkou část. Tak dejme tomu 12 let, je mi 47, třetinu asi tak.

V: Jo, jo. Já jsem to spíš myslela ne na nějaký časový údobí, ale jak moc třeba máte pocit, že je to nějaká věc, která se týká jenom těch vašich vztahů a tam je to nějak jako ohraničený. Nebo jestli se to třeba propisuje i do nějakých dalších částí vašeho života.

L: No, propisuje do dalších částí, asi kdybych byla introvert a s nikým se o tom nebavila, tak by se to asi nijak vůbec nepropisovalo. Ale vzhledem k tomu, že přijdeme třeba příklad do kina nebo chodíme na různé, když řeknu společenský, akce tady na obci, no tak chápete, že na té obci, to není tak úplně běžný, že by spolu někam došli 3. Tak se to samozřejmě propisuje i tady do těch věcí, ale nesetkala jsem se, možná že za zády je to jiný, ale tváří v tvář jsem se nesetkala nikdy s tím, že by někdo byl nějak nevrážívej. Nebo že by plivnul nějakou nevrážívej slinu. Ke mně jako ne a myslím, že k chlapům si to taky nikdo nedovolil. Aspoň jsme o tom nikdy nevedli žádnou diskuzi a to si myslím, že by se vedla, kdyby se něco takového stalo.

V: Hm. Jo.

L: Takže se to určitě propisuje do toho sociálního nějakého toho života v té obci. Do pracovního života si myslím, že, to si myslím, že nijak zásadně. Platí tam asi úplně to stejné, že pokud někdo přijde a zeptá se napřímo, tak úplně běžně jsem schopná mu to říct. A nemám s tím žádný problém. Ale moc takových lidí se opravdu nenašlo. Možná je to nějakým ostychem nebo že třeba jim připadá, že není vhodný o tom mluvit nebo. Jako není to žádný tabu, o kterým bych, jako kdybych byla hodně introvertní, tak bych o tom nikdy nezačala mluvit nebo že bych třeba to téma zaobalila tak, aby nebylo patrný, že ta polyamory vůbec existuje.

V: Jo. Rozumím. A co nového vám do života přinesla polyamorie?

L: Nového? Trochu mi přijde, že takovej ten pocit toho, tohle jsem já, takhle žiju, takhle je to v pořádku a já si to ustojím. Pokud s tím někdo z venku má problémy, je to jeho problém. Tohle je pocit, kterej jsem možná dřív neměla, že jsem hodně v tom mono vztahu měla potřebu pořád se někomu přizpůsobovat. Jo, to bych řekla, že souviselo s tou sebeúctou nějakým způsobem. A přemýšlela jsem o tom, že když mi někdo někde něco řekl, tak jsem se mínila celá změnit, jenom proto, abych mu vyhověla. A to bych řekla, že tady poměrně dost přestalo. Že ta hlava, prostě jo, tohle jsem já, tak buď ti to bude vyhovovat a nebo ti to nebude vyhovovat. A pokud ti to nebude vyhovovat, tak já to respektuju, a ty zase respektuj, že já jsem taková.

V: Hm.

L: Musím říct, že třeba překvapilo mě, jakým způsobem tady s tímhle tím naložili mí rodiče. Otec k nám chodí běžně na návštěvu se svou ženou, nemají s tím problém. My chodíme na návštěvu k nim, když je třeba nějaká příležitost, narozeniny nebo podobně, tak se tam všichni potkáme. Nikdy s tím nikdo neměl žádný problém a jedinou poznámku, jedinou poznámku, kterou k tomu člověk měl: „Já bych se na něco zeptal, ale já se radši na nic neptám.“ (smích) A to bylo všechno. No a vlastně mamka se nikdy neptala na nic a vzala to tak, že je to prostě věc, která tak je. Ale je možná pravda, že tam to trochu, jakoby když to přeženu, podmazal přítel, protože velice dobře vaří.

V: (smích)

L: Velice dobře a vždycky, když je tu mamka na návštěvě, tak vaří speciálně pro tchýni, tak možná je to tím trošku podmíněný, že to tak trošku funguje.

V: A jsou třeba ještě nějaký další věci, který jste se naučila sama o sobě díky tý polyamorii? Krom třeba toho respektu, o kterém jste mluvila.

L: Sama o sobě? Teda takový těžký otázky kladete. (smích)

V: No, klidně si dejte čas na rozmyšlenou.

L: To jsem si měla připravit dopředu (smích)

V: Ne, to je takhle super. To vyplouvaj nejlepší věci bez přípravy.

L: No, hodně je to o tom, že člověka to nutí přemýšlet sám o sobě.

V: Hm.

L: Jo, zkoumat, jestli nejsou nějaký další možnosti, jak udělat věci. Jak zařídit vztahy mezi sebou. Takže možná v tom mono vztahu bych takhle nepřemýšlela, až tak do hloubky bych to nebrala. Jinak mě teda nic nenapadá. A jestli mě to napadne, tak to dopíšu potom. (smích)

V: To klidně můžete nebo třeba i tady ještě během rozhovoru. Ale máte třeba pocit že ty polyamorní vztahy jako si víc tahaj ty věci na povrch nebo víc kladou nárok na nějaký to řešení těch věcí? Jestli tomu rozumím?

L: No, obecně o tom mluvit nemůžu. protože kromě nás znám jenom ještě jeden pár, kteří říkají, že jsou poly a když bych vycházela čistě tady z těch 5 lidí říct, dělá to na mě takovej dojem, že jsou to lidi, kteří jsou schopni i o nepříjemných věcech vejst nějakou diskuzi. A držet se věcnýho toho jádra. Když se teda bavíme o tom, či jsou tyhle zelený ponožky, tak se držíme těch zelených ponožek a netaháme do toho, kdo je měl na nohách a jestli ty nohy smrděly a proč smrděly a nenabalujeme na to všemožný další věci, že jsme schopný diskutovat o kvalitě těch ponožek.

V: Hm.

L: A že jsou to lidi, kteří jsou schopní si prostě sednout a říct si ty věci na rovinu. Nesetkala jsem se s moc párama, kde by to takhle fungovalo i v těch 2 lidech. Spíš jako mám pocit, že to úplně někdy nefunguje a přesto ty lidi spolu vydrží a pak jeden nebo druhý pláčou. A já prostě jsem nešťatný v tom vztahu a já říkám, dobře a proč si o tom nepromluvíte? A odpovědí mi je, no to já nemůžu říct. Jak jako nemůžeš říct? Vždyť je to tvůj úplně nejbližší člověk ten partner a je to někdo, s kým bys mohl, respektive měl řešit úplně všechno. No to nejde! Tak tyhle věci prostě si myslím, že tady v těch polyamorních nebo u těch lidí, který jsem zapsala jako polyamorní, tak mě přišlo, že tyhle věci nebo jakýkoliv věci můžou diskutovat. A možná tím, že jsou schopni se nějakým způsobem domluvit nebo chtějí se domluvit, tak o tom mluví. Většinou se najde nějaký řešení, když je to teda věc, která je jako na řešení. Pak jsou takový ty věci, o kterých se jenom tak mluví, aby se mluvilo. Ale to taky není úplně špatný.

V: Hm.

L: Kdy každej jako vyjádří nějaký postoj k něčemu.

V: Jo. A s jakými výzvami díky polamorii a polyamor vztahům jste se setkala? Pokud teda nějaký byly.

L: Výzvy, no když pomínu tady tuhle výzvu, když vezmu podívat se prvně sám na sebe, než začnu hodnotit ty hruhy, tak se prvně podívat, jestli já mám úplně zametýno. Ale co je třeba teďka poslední dobou taková výzva čistě světská, tak je péče o automobil. (smích) Protože ta je úplně na mě, nezvládám to úplně snadno. A souvisí to, je to paradoxní, že jsou to 2 chlapi, ale vzhledem k věku a zdravotnímu stavu obou, tak je tahle, v uvozovkách chlapská zaležitost, úplně na mně. A to teda není úplně jednoduchý, protože já jsem teda úplně technicky blbá, že je to taková hodně výzva.

V: Jasně. Takže to zase nějak souvisí s tou organizací dejme tomu?

L: Určitě.

V: Ještě něco by vás napadlo třeba?

L: Výzva.

V: Nebo jestli máte pocit, že nějaký překážky jste museli překonat skrz ty léta?

L: Ono to výzva bylo asi úplně v prvopočátku, protože ten začátek byl takovej, že si člověk musel sám v sobě zodpovědět, jestli hodlá nebo je ochoten žít tímhle způsobem, co všechno to ponese. Tak jako úplně to, když do toho jdete, tak to nikdy úplně nevíte na začátku. Ale to myslím, že to je společný, že to nevíte ani na začátku mono vztahu, co se všechno může vyvrbit. Ale díky tomu, že vlastně je to výzva začáteční. Ten začátek je taková výzva v tom smyslu, že si řeknete, dobře, tak já půjdu tímhle směrem a ať je tam na té cestě cokoliv, tak pokusím se projít. A tím, že si to řeknete i vnitřně nějakým způsobem, tak ta cesta najednou začne být úplně snadnější.

V: Hm.

L: Když to přeženu, a opravdu je to jako nadneseně, tak najednou ty překážky se tak jako umetají a tou cestou prostě jde jít, i když jste si myslela, že je to napřed úplná buš. Tak možná tohle je výzva, jedna z těch úplně prvních. Ta asi záleží na tom člověku, než se pustí do něčeho takového. Nebo na začátku, když se do toho pouští. Že si řekne, no tak dobře, bydlím na dědině. Hodlám se stěhovat do velkého města, abych mohl nějakým způsobem být anonymní a nebo to ustojím tady.

V: Hm.

L: To je tak asi ten začátek bych řekla.

V: A jsou nějaké věci, které vnímáte negativně v rámci těch polyamorních vztahů?

L: No, upřímně o tomhle jsem přemýšlela hodně. Jestli je něco, co mě vadí. A snad bych řekla, že snad ani ne. Je to jako taková úplná marginálie. Přivítala bych větší postel. (smích) Ale to je v řešení, ne že by to nešlo, to je spíš taková poznámka na okraj. Že si myslím, že by se hodila větší. Protože každé se nějak převaluje, má nějaký komfort toho, jak chce spát a to jsem si myslela, jak ohromnou já máme, když je 2 na 2. Takže myslím, že 3 na 2 by byla lepší. Ale jinak mě nepřijde, že by to nějaký, možná kdybych časem na nějaký přišla, tak zase napíšu, ale zatím mi to nepřijde, že by tam něco bylo, co by mě jako navyhovovalo nebo že bych to musela nějak překusovat nebo by mi na tom vadilo.

V: Jasně.

L: Ale možná je to taky optikou toho, že nejsem introvert. Jo, že kdybych byla introvert, jakože mám bráchu, kterej je jako jo. Tak možná, že bych se s tím pasovala nějak jako hůř.

V: A to myslíte v jakém smyslu?

L: No, myslím si, že by celkově ten vztah pro mě byl možná náročnější. Takhle jako sem ochotná, pokud se mě někdo zeptá, tak jsem ochotná o tom mluvit. A je to jedno, jestli jste to vy, jako nějaké vědecké pracovník nebo je to někdo, kdo mě zastaví na ulici. Nemyslím jako úplněj cizinec, kterej by mě zastavil na ulici a, hele, jak ty to máš. Ale myslím třeba sousedka nebo podobně. Nebo někteří známí, které jako máme, nebo jak jsem říkala v té práci třeba. Že s tímhle jako nemám problém. Možná, že kdybych byla víc introvertně zaměřená, že tohle bych možná mohla vnímat jako problém.

V: Jo, rozumím, už to chápu. A zkusila byste si prosím vzpomenout na nějaké těžké moment, kterej jste zažila v rámci těch vašich vztahů polyamorních?

L: Těžké moment určitě a bylo jich několik. A vždycky souviseli s manžellovým zdravotním stavem. Jeden z nich, když manželovi praskla céva, já jsem nebyla doma a téměř vykrvácel. Tak díky tomu, že tady byl přítel a to krvácení sice nezastavil, ale aspoň mu na to dal nějaké, co našel hned a je jakoby na tom to, že všechno zlý je na něco dobrý, jo. A zachránil mu v podstatě život. Já jsem teda se o tom dozvěděla, až bylo téměř po všem, protože jsem byla tou dobou v práci. A tady teda je dost špatnej telefoní signál, takže dovolat se i záchrance, docela je problém. A když jsem teda hnedka dojela domů z té práce, tak už tady ta záchranka byla. A když sem viděla tu domácnost, když ta žila prostě byla prasklá a té krve a podobně, nebylo to úplně snadný a když pomínu teda ten úklid a takový ty věci. Tak potom vlastně jsem si uvědomila, že v případě, že my bysme měli klasický manželství, tak by toho manžela neměl kdo zachránit. Tak by tady prostě vykrvácel.

V: Hm.

L: To teda bylo, to bylo takový nepříjemně krušný. Když pominu různý patálie s českým zdravotnictvím, který tak úplně nesouvisí. I když možná taky souvisí. Protože někdo zůstal doma a, příklad, topil, někdo jel s manželem do té nemocnice a kdyby tam manžel třeba zůstal v té nemocnici, tak když přijedete, tak to máte komu říct, máte se komu vyplakat na rameni.

V: Jo.

L: Jo nejste sama v tom. Můžete prostě říct ty pocity a říct to, co se děje, máte to komu říct. Upřímně děti jsou fajn, ale myslím si, že každé kdo ty děti má, tak ví, že nějaký digitální hry je zajímavé daleko víc než pocity matky. Jo, která je potřebuje dejme tomu ventilovat ve 3 ráno. To byly takový krušný okamžiky, no. A právě díky tomu, že nás tady bylo víc, tak to poměrně dobře dopadlo.

V: A kdybychom to otočili na druhou stranu, co vnímáte na těch polyamorních vztazích jako pozitivní?

L: No, vždycky je tady někdo, komu můžete říct a podělit se, ať už o dobrý nebo o špatný zprávy. Pořád prostě někdo je v dosahu, dá se říct. A člověk nikdy není sám tak úplně a zkusila jsem si to minulej pátek, kdy vlastně ve čtvrtek večer jsme se rozloučili, já jsem šla do práce, protože já pracuju jenom na noc. Chlapi vlastně byli v noci doma, ráno šli oba do práce, odpoledne se domluvili, že jdou na hokej a vrátili se, až já jsem byla zase v práci. A v podstatě my jsme se takhle dlouho neviděli, dá se říct, že to bylo nějakých 38 hodin. Ale mně to připadalo jako nekutečně dlouhá doba, kdy jsem vlastně nikoho neviděla a byla jsme vlastně úplně osamocená. A říkala jsem si, tady furt někdo chybí, tady nikdo není.

V: Hm.

L: Nebylo to obvyklý. A je mně to příjemný, ten pocit, že to sdílení s těma lidma. Přijít si třeba se poradit nebo říct si, co a jak, mít se na koho obrátit. Vyslechnout si, jo tohle děláš teda úplně blbě, jo je to nějak jinak, prostě víc hlav, víc ví. Takže když opravdu člověk něco zmastí, tak než to zmastí, tak je třeba dobrý si říct, nevíš třeba jak se má tohle dělat? V tom bych viděla jako ten přínos.

V: A zkusila byste si zase vzpomenout naopak na nějaké hezkej a silnej moment, kterej jste zažila v rámci těch vztahů?

L: No těch je asi milion (smích)

V: To je dobře.

L: Z poslední doby, protože jsme rekonstruovali koupelnu a ta rekonstrukce nakonec byla poměrně náročnější než jsme si napřed mysleli. A bralo se to teda opravdu z gruntu, takže se opravdu i podlaha se úplně celá vynášela ven a dělali se izolace a takový opravdu, pralo se to od podlahy. A když asi po 3 měsících se to blížilo k finále a tak ten nejúžasnější pocit byl, že mi chlapy napustili horkou vanu s pěnou a já jsem ve vaně neležela, protože my jsme předtím měli jenom sprchovej kout. Já jsem ve vaně neležela opravdu 12 let. Tak to je z poslední doby takovej jeden zážitek, starej asi 14 dní. A jinak je to asi, je jich hodně.

V: Hm.

L: V podstatě kdykoliv je takovej obyčejnej den a jsme doma všichni a všichni jsou v pohodě a nikdo nemá žádný zdravotní potíže, protože na tom, že ten manžel nemá ten zdravotní stav úplně 100%, tak tohle je věc, která je pro mě vždycky plusovej den, kdy je všechno úplně v pořádku. Může ten den bejt úplně obyčejnej, nemusí se vůbec nic stát, nemusí bejt ohňostroj a nemusí bejt v podušce zlatej prsten s diamantem. Může to bejt úplně obyčejnej den, tak za takový dny já jsem moc ráda. Že je všechno tak nějak v pohodě.

V: Rozumím. A co pro vás znamená partnerství?

L: Důvěra, respekt, to je asi tak bych řekla.

V: A kdo pro vás je váš partner? A teď nemyslím jenom partnera, myslím i manžela, prostě kdo pro vás je blízka partnerská osoba.

L: Blízka partnerská osoba jsou tihle dva chlapi.

V: Hm.

L: Oba dva. Jako je to vlastně, souvisí to s tím ,jak jste se ptala, jestli ty vztahy jsou stejné, jestli bych to cítila stejně. Tak tohle je to, necítím to stejně, k tomu manželovi je to daleko silnější, ale oboje považuju za partnery. Že kdybych měla nějaký problém, s kým bych to řešila. Kdybych měla nějakou radost, s kým bych se o ní dělila. Že tohle jsou moji dva nejbližší. A ještě si myslím, že za nejbližší lidi považuju svojí matku.

V: Jo. A jakým způsobem o ty své partnerské vztahy pečujete?

L: No, říkáme si věci na rovinu. To si myslím, že pro nás je nebo pro mě to je důležitý, moc říct věci na rovinu a nemuset si vymýšlet a nějakým způsobem to zahalovat do nějakých klíčků, háčeků. To je věc, kterou hodnotím vysoce kladně, že tohle můžu si dovolit.

V: A máte ve svých partnerských vztazích nějaká konkrétní pravidla nebo hranice?

L: S manželem si myslím, že snad ani ne nebo není tam, jako asi jsme nikdy nedošli k něčemu, co bysme vysloveně řekli, ne tohle nesmíš nebo k tomu jsme nikdy nedospěli. A s partnerem, tam bych řekla, že ohledně některých sexuálních praktik, tam bych řekla, že tam se to nějakým způsobem diskutovalo.

V: Hm.

L: Kdy tam ty hranice byly nastaveny.

V: Ještě se možná zeptám, vy teda máte vztah s oběma a oni spolu mají vztah?

L: Ne, oni spolu jsou přátelé, ale intimní vztah spolu nemají.

V: Jasné, rozumím. To jenom, abych věděla pro představu, pro dokreslení. Já jsem se asi mám pocit zeptala na všechno, co jsem si připravila nebo co se mi vynořilo, ale je třeba ještě něco dalšího, co vy byste rád aposdílela? Nebo jestli máte pocit, že jsme se nedotkli něčeho důležitýho?

L: Já myslím, že jsme snad všechno řekly. Že ty podstatný věci jsem snad všechny řekla, jesti já jsem nevěděla, jestli máte nějaký otázky dopředu připravený, jestli vůbec budu vůbec umět na to odpovět. Kdyby, tak to řekněte nebo napiště potom, kdyby jste třeba ještě na něco přišla.

V: Ne, to bylo v pohodě. Myslím, že jste to zvládla úplně perfektně odpovídat.

L: Děkuji. (smích)

V: No mám vždycky něco trochu připravenýho dopředu a pak se tak řídím tím, co vyvstane. Tak jo, jestli nic dalšího vás nenapadá už teda?

L: Já bych řekla, že jsem tak řekla všechno.

V: Jasné, co považujete za důležitý vy, to zaznělo?

L: Jo.

V: Super!

Rozhovor III. – Apolena

V: Takže už jedeme do záznamu a ještě se zeptám, nemáš ještě nějaký další otázku, něco co bys potřebovala vědět, nebo.. ?

A: Ne, myslím si, že dobrý.

V: V pohodě všechno, jo? Tak jo, já tady mám jenom papír s nákejma otázkama, co sem si připravila, tak abys věděla, že tady nemám nic tajnýho. To jenom, abych na nic nezapomněla. Tak možná na začátek, tak zlehka abychom začali. Tak by mě zajímalo, co tě vedlo k tomu, že ses rozhodla zapojit do tohoto výzkumu a vlastně sem dneska přijít na ten rozhovor?

A: Emm, jednak chodím na tyhle věci hrozně dlouho, protože mě baví vlastně výzkum a pak studie číst, takže mi přijde jako dobrý, že se na tom podílím, když to vzniká. A takže ne úplně co se týče polyamorie, to jsem se účastnila nějaký diplomky slečny ze Slovenska, co dělala diplomku. Ale předtím jsem kvůli sportování, tak jsem hodně lidem z fakulty tělesný kultury v Olomouci, tak jsem hodně chodila na tyhle věci. A tím že vlastně se věnuju polyamorii i v té populárně naučný sféře.

V: Ehmm.

A: Tím, že mám ten instagram.

V: Jo.

A: A nevím, myslím žes mi tam i psala.

V: Psala, to je ten *Název účtu*.

A: Jo, jo, jo. To je moje. Takže, mi přijde, že to vlastně dělám hrozně často, že o tom mluvím, takže mi přijde fajn, vlastně tím, vlastně i někomu pomoci.

V: Hmm. Že se snažíš i třeba o nějakou jako propagaci.

A: Jo.

V: Toho tématu nebo ho jako rozšiřovat?

A: Jo.

V: Hmm. Super. Jo, to je fajn. Tak když už jsme se dostaly k té polyamorii, tak kdybys byla ochotná mi povědět nějakou tvoji cestu k polyamorii. Jak ses k tomu dostala a třeba klidně celý ten průběh od úplnýho začátku? Můžeš se rozpovídat, jak to budeš cejtít.

A: Zpětně je to docela dost vidět, že jsem měla podivný přístup ke vztahům už jako hrozně dávno.

V: Ehmm.

A: Že vlastně, když jsem koukala na seriál a viděla jsem tam ty lidi, vždycky jeden někoho podved a pak prostě to bylo strašný řešení na čtyřicet sérií a strašná křivda a říkám, jo jako jo, není to hezký, ale tak jako dojdu, řeknu, hele, udělala jsem strašnou kravinou, můžeme se o tom bavit? A vlastně jakoby, emm, vim, že lidem nedávalo tohle jako názor hrozně dlouho smysl, že sem vlastně tvrdila, že kdyby mě přítel podved, tak že by, když za mnou přijde s tím a začne to řešit, tak mi to vlastně přijde jako, že mi vlastně věří, a že to vlastně je jako dobrý.

V: Ehmm.

A: A že se s tím dá něco dělat. A lidi to moc nebrali tenhle názor, hmm, postupně sem tak nějak jako zjišťováním, co maj lidi kolem za vztahy, došla k tomu, že emm by mi třeba nevadilo mít otevřenej vztah jednou. Ale bylo to takovým stylem, že sem si říkala, já toho člověka chci mít pro sebe v momentě, kdy jsem do něj zamilovaná.

V: Ehmm.

A: Takovým tím, jako kdy mám takovou tu zamilovanou fázi, to mít tyhlencty věci, ale tím, že s ním chci být třeba celý život, tak se zase nechci připravit o všechno další, žejo. Mí vlastně přijde, že je to škoda. Protože člověk žije jenom jednou.

V: Jo.

A: A takže jsem si říkala, že by bylo hrozně hezký najít někoho, kdo, komu, s kým bych mohla mít jako otevřený vztah. Tou dobou jsem měla přítele, který říkal, že to jakoby je mu sympatický, ale že to je jakože až pro něj až časem, že si nejdřív potřebuje vyřešit nějaký svoje témata. A rozešli jsme se vlastně dřív, než jsme se k tomu dostaly tenkrát.

V: Hmm.

A: A já sem, emm, v době, kdy jsem se s ním rozcházela, jsem potkala člověka, se kterým jsem teď a se kterým teď bydlím. A bylo to takový, že sem věděla, že má těch holek kolem sebe víc. Moc sem nechápala, jak to funguje. A nikdo mi do té doby o polyamorii neřek, vlastně jsem netušila, že je možný mít těch lidí ekvivalentně víc.

V: Tak náhodou ses k tomu dostala.

A: A přišlo mi to jako, že se do toho nechci ani plíst, jakože, vim jak to funguje, je to nějaký divný, má těch holek nák moc. Do toho nepudu. Ale že to byla jako sranda na tu porozchodovou dobu, vlastně. A že sem si říkala, tak dobrý, tak si užijem oba dva, je to strašně hezký.

V: Ehmm.

A: A pak od toho pudu pryč. Ale, emm, pak začal covid a já jsem se k němu, emmm, jakoby pět dní jsem s ním strávila v karanténě, když se vrátil z Ameriky, pak sem, pak karanténa byla samozřejmě čtrnáct dní rozšířená, tak jsem tam byla dva tejdny, pak sem tam byla měsíc, dva měsíce a pak už sem nikdy nespala doma.

V: Ehmm.

A: Takže, ee, jsem do toho spadla tak jako nějak po hlavě, ale pak zase, tam jako ty věci byly, že sem měla nějaký svoje myšlenkové věci. Který, jakože nebyly jako úplně daleko, že to nebylo jako, že bych z monogamního smýšlení totálního najednou prostě přeblikla do polyamorního vztahu, spíš prostě jsem zjistila, že to vlastně jde vůbec. A že to může nák fungovat. A začla jsem žít s tímhle člověkem a tenkrát vlastně ještě s jeho další přítelkyní. A od té doby se to tak nák různě vyvíjí. Pak sem měla jednoho člověka vedle vlastně tohoto bydlícího vztahu a tam se to úplně nepodařilo, to úplně nevyšlo, takže jsme se po nějaké době rozešli. A teď mám jeden takovej jako začínající vážnější vztah k tomu vlastně příteli.

V: Ehmm.

A: A pak jednoho takovýho kamaráda. Kterej možná je víc než kamarád, možná ne, těžko říct.

V: Hmm. Rozumím. Takže vlastně by se dalo říct, že ty sama v současné době máš dva partnery, jeden něco tak napůl, ale zároveň seš součástí něčeho jako širšího?

A: Ehmm.

V: Kdy zase ten tvůj partner má další vztahy?

A: Můj partner má celkem tři přítelkyně. Jako tři vážný vztahy.

V: Hmm.

A: A pak má nějaký známosti, kterých má docela dost. A tím pádem se to strašně rychle rozšiřuje celý. A, ale někde to končí, máme vlastně teďka už skoro uzavřený, že to, že to spočítám, tak je to já, přítel... ta, končí to tak na třech, teda na osmi lidech.

V: Ehm.

A: Teda, když nebudu počítat pak jako už vztahy.

V: Vztahy těch vztahů?

A: Vztahy přes tři. Jo.

V: Ehm. Jo, jo, jo, rozumím. A nák aktivně se v tom teda pohybuješ, by se dalo říct, teď rok a něco vlastně?

A: Jo, jo. Je to rok a půl.

V: Hmm.

A: Třičtvrtě, rok a třičtvrtě, tak nák.

V: Jo, že do té doby to bylo víc v rovině toho, žes o tom nák jako uvažovala, žes to asi tak cejtila?

A: Ono to hlavně jako bylo o těch otevřených vztazích, že mi přišlo.

V: Hmm.

A: Ale zase já nedokážu mít vztah, aniž bych v tom neměla city, takže ono to jako vlastně, vlastně jsem o tom uvažovala hodně jako polyamory, jen sem vůbec nevěděla, že to existuje a existují lidi, kteří by na to přistoupili. A to je hlavně takový. Mm, co mi vlastně tenkrát přišlo, protože jsem měla ten pocit, že nemůžu jakoby milovat dva lidi zároveň, že to jako nejde.

V: Jo, jasně, že se to vymykalo nějaký tý normě toho, jak lidi běžně..

A: Jo.

V: ..pohlíželi na vztahy ve tvém okolí. Hmm. Jasně. A neznala jsi vlastně žádnou tudle kategorii, jakože existuje.

A: Jo.

V: A že jsou tu další lidi, který to maj stejně nebo podobně. Hmm. Pokládala sis třeba během týhle té cesty nějaký jako otázky důležitý pro tebe? Už v době, kdy jsi o tom třeba uvažovala nebo potom, když ses potom k tomu jako prakticky dostala, když jsi třeba zjistila, jakože, aha ten můj přítel jako tady má víc holek dalších.

A: Vlastně, jako docela dlouhou dobu to bylo takový jako že, teďka žiju v té přítomnosti. Už protože covid pro mě byl strašně náročnej psychicky.

V: Hmm.

A: Takže si myslím, že sem jako vlastně hrozně málo vnímala cokoliv jinýho kromě covidu nákou dobu. Aaa nějak, nějakou dobu sem vlastně vůbec jako neřešila otázky, co se týče polyamorie, prostě jsem tak nák fungovala s tím, co zrovna přišlo a odešlo a tak. Aaa až když vlastně, eem ta první vlna lock down trošku opadla a začlo se nák jako vracet do normálního nebo trošku se to vrátilo do normálního života, tak emm sem hodně začla řešit vlastně, jak to má fungovat, jako jak. Protože dokud jsme byli zavřený ve třech v jednom bytě, tak to fungovalo tak nějak hrozně přirozeně, a ještě tím že já jsem byla čerstvě zamilovaná v uvozovkách, on nějakým způsobem taky. Ta druhá slečna nikdy nic moc neřešila, protože má svý psychický problémy a vlastně byla hrozně zavřená do sebe, takže jsme z ní nepoznali vůbec nic.

V: Hmm.

A: Takže vlastně nebylo co řešit. Nebo nebylo nic, co by ve mně jako budilo nutnost nějak o tom přemýšlet víc. Až když vlastně přišla ta nutnost vylízt z toho bytu a někam jít, tak jsem začla přemýšlet hodně nad tím jakoby, kolik potřebuju, aby se mi třeba ten člověk věnoval, oproti jinejm lidem. A co od něho potřebuju vědět, emm jestli vůbec sem schopná tady těchle vztahů. Emm. Pak jako přišlo strašně moc otázek, když si přítel našel přes léto další slečnu, do které se úplně brutálně zamiloval, ale fakt, jakože strašně moc. A vlastně s takovymhle vztahem jeho přišlo hrozně moc otázek. Jakože je pro mě v pohodě, že tohle ke mně nikdy neměl? Je pro mě v pohodě, to že s ní tráví strašně moc času? Co

potřebuju, aby to bylo v pohodě? Co prostě po něm chci? Emm, bylo to řešení toho, že potřebuju vědět dopředu, který dny u nás bude, protože von je takovej hrozně neplánovací a nic.

V: Ehmm.

A: Takže prostě se v tom začly dít věci, jakože sem si myslela, že odcházíme od někad' z nějaký akce domu a on, nó a tadle holka jde s náma a já říkám cože? (smích)

V: Překvapení různý.

A: Jó. Á takže začli jakože tady todle, to sem začla strašně řešit. Pak jsem začla hodně i uvažovat i tím, že v rámci nějaký hry řekl, že je pro něj dokonalá. A pro mě začlo hodně řešení toho, že jak se vlastně jako, jestli pro mě je v pohodě, že jeho jinej vztah je na úplně jiný úrovni, než ten vztah se mnou třeba.

V: Ehmm.

A: Emm, to je asi taky velký téma, co s tím, že mě nějak, že jsem jako řešila dlouho, takže tak, takový velký otázky.

V: Hmm. Jo, že je to o nějakym tom ladění vlastně tý, toho vztahu mezi váma a co to znamená v kontextu těch jeho dalších vztahů.

A: Ehmm.

V: Jestli tomu rozumim? Hmm. A můžu se teda zeptat jako, jestli to teda furt trvá u tebe? Nebo už máš pocit, že sis to ňák zodpověděla nějak, nějaký ty otázky?

A: Emm. Jo, já jako, emm, pro mě to bylo třeba jako otázka toho, jestli je polyamorie pro mě v pohodě. A byla jsem třeba hrozně ovlivněná tím, jak se vyjadřovali jiný lidi kolem mě, který v tom žili, který prostě, hlavně ta jeho přítelkyně, která je sluníčková a polyamorie je ta nejlepší spásná cesta.

V: Hmm.

A: A jak vono jí to strašně krásně sedne.

V: (smích)

A: Jak nemusí nic řešit. A já sem tam seděla a měla jsem v hlavě milion otázek a trilion věcí, co sem si potřebovala vyřešit a říkám, tak asi to není pro mě, nebo nevím. Jako oproti ní jsem si vlastně připadala, že tadle věc mi prostě nejde. (smích)

V: Jasně.

A: Že to nemůže fungovat.

V: Jo, jo, jo. Že když mám ty otázky, tak to teda není ok.

A: Jo, jo, jo, pak sem nad tím ale začla, nejdřív jsem nad tím zvažovala zpětně asi hrozně debilně, ale v ten moment mi to pomohlo. Aaa, říkala sem, sem to tenkrát řešila s kamarádem, kterej nechápal, proč vlastně je to pro mě v pohodě, protože viděl všechny ty moje otázky.

V: Ehmm.

A: A přišlo mu to, jakože s tím vlastně v pohodě nejsem. A já sem k tomu došla tak, že vlastně mi to vlastně přijde tak strašně smysl dávající věc.

V: Hmm.

A: Tak strašně dobrej styl života, že i když sem metaforicky člověk v tomhle. Člověk, kterej nemá nohy a nemůže chodit, tak já stejně chci běhat.

V: Ehmm.

A: A že vlastně i jako, když podíváte, když se lidi podívaj na paralympioniky, tak jim taky můžou říct: „Hej, nemáš nohy, tak sed' a nic nedělej.“

V: (smích)

A: A ten člověk bude celý život nešťastnej, že neběhá.

V: Hmm.

A: Když může dát jako tu energii i navíc, kterou jako nikdo nechápe, proč to chce dělat, ale on to dělá a je šťastnej, tak takhle jsem si ňák jako vlastně řekla, hej, když ti to třeba na první pohled jako nesedí, tak můžeš udělat jako strašně moc práce pro to, aby to jako fungovalo. Pokud ti to dává smysl. A takže jsem vlastně jakoby to začla ňák zodpovídat. A teď už si prostě myslím, že lidi, který to podávaj strašně sluníčkově, jakože je všechno krásný a že nemusí nic řešit, tak jenom nemaj dost dobrou empatii, pro ty lidi s kterejma vlastně jsou.

V: Ehmm.

A: Protože si myslím prostě, že často jenom nevnímaj ty problémy nebo je vnímaj a podávaj je hrozně zlehčeně. A že prostě jsou to jen, ee, neříkám že dělaj něco blbě, jenom se nezamýšlí tolik nad věcma. Já jsem strašně přemejšlivej člověk. Já potřebuju mít všechno do detailu promyšlený, jaký to má smysl, jak to zapadá do věci a myslím si, že prostě ty lidi, který mi tenkrát přišli, že jako jsou bezstarostní, tak jsou bezstarostní, protože nad tímhle moc jako nepřemýšlej.

V: Hmm.

A: A že, to že nad tím přemýšlím neznamená, že to není něco, co mi nesejde. Nebo v čem bych byla ňák jako horší než ostatní.

V: Jasně.

A: No, a pak si myslím, že protože nad tím přemýšlím, tak pak mě, emm, tolik nepřekvapí ňáký věci.

V: Hmmm.

A: Aa, emm, co se týče tý otázky, jestli vlastně jako, na kolik jak sem v pohodě s tím, že ten vztah mého přítele s jeho přítelkyní je hodně jinej a hodně emocionálnější a hodně asi pro něj možná důležitější i ňákým způsobem, tak ono se to jako časem dostalo do bodu, kdy se mě i lidi začli ptát, jestli mě to vlastně nevadí. Jestli mi nevadí bejt sekundární přítelkyně někoho.

V: Hmm.

A: Někoho, s kým žiju. Ale, emm, já jsem došla k tomu jednak, že se nevnímám jako sekundární partnerka. Pro mě prostě všechno, co já potřebuju od primárního partnera, s ním mám.

V: Hmm.

A: To znamená, a zároveň vím pro něho jsem fakt důležitá, že tam nepřijde jakoby sekundární vztahy jsou podle mě vztahy, který nejsou úplný. Jakoby jsou třeba strašně hezký i strašně důležitý, ale něco v nich jako chybí. Ne z pohledu toho konkrétního vztahu, ale z pohledu nějakých jako životních potřeb v tom partnerství.

V: Hmmm.

A: To je třeba pro mě jako rozdíl mezi primárním a sekundárním vztahem, a protože jakoby ten vztah s tím přítelem, s kterým bydlím to jako splňuje, tak jsem vlastně v tomhle spokojená. A ještě, a to se do toho míchá, jsem si přišla na to, že to, co se mi na polyamorii tak strašně líbí, je nějaká jako bezpodmínečná láska. Kdy vlastně někoho můžu milovat takovým způsobem, že mu můžu dát volbu. Hej, buď se mnou, když se mnou chceš být vlastně. A což je vtipný, protože jsem se to naučila u koní, s koňma. Nevadí. (smích)

V: To do toho klidně zamotej koně. (smích)

A: Ono jako spousta lidí jezdí na koních tak, že si vezmu tunu mrkve, dojdou do výběhu nasadí tomu koni ohlávku, vytáhnou ho ven, uplatěj ho tou mrkví, sedlají ho, odjezdí s ním, po instagramu všude lítají jakoby, jak krásný vztah s tím koníčkem mají. Jak je to jejich miláček. Jak jsi strašně rozuměj, jak

jsou strašně spřízněné duše. A já, když jsem jezdila na koních, mě tenkrát jedna slečna řekla, že to jako je sice hezký, ale že to úplně zazdívá to, co si myslí ten kůň vlastně, a to co ten kůň chce dělat. Jo existují situace, kdy toho koně musí člověk k něčemu donutit a má to své meze, ale zároveň prostě tohle je člověk, který si se mnou sedl do výběhu a říkal: „Hej, až ten kůň za tebou bude chtít přijít, až když ho budeš zajímat, tak za tebou přijde, tady můžeš sedět a můžeš na to čekat.“ A vlastně i se mi začaly stávat takový strašně hezký situace, kdy sem prostě přišla do stáje k boxu, k jedné kobylice, se kterou sem pracovala, prostě jsem si tam sedla a seděla jsem tam. Ona jako jsi za půl hodiny si lehla a dala mi svoji hlavu do klína. A ono to v tom zvířecím mozku znamená něco trochu jiného, než my si to jako interpretujeme, ale i tak to znamená, že ten kůň tomu člověku věří a mě tohle vlastně strašně začalo dávat smysl. To jako hrozně hezká cesta k tomu zvířeti a nějak kudy jsem jako pak přemýšlela o té polyamorii, jaký mám vztah jako k lidem. A došlo mi, že hodně takových těch názorů na vztahy, a prostě musí tě milovat nejvíc na světě, musí tohle a tamto, tak vlastně mi přijdou jako přesně ty lidi, co chodí za těma koňma a s těma třema tunama mrkve, a pak prostě tvrdí něco o tom vztahu.

V: (smích) hmm.

A: Vlastně jako, když se úplně neřítají na názor toho zvířete, tak mi vlastně přišlo, že taková monogamie ve společnosti je. Neříkám, že taková musí být u všech.

V: Hmm.

A: Nebo že to nejde udělat jinak, ale přijde mi, že hodně se zazdívá názor toho druhého člověka. A to a že to, co mi na polyamorii přijde strašně krásný, že můžu dát tomu člověku vlastně tu svobodu, že můžu dát tu svobodu sobě, a že vlastně svobodně, úplně podle toho, jak chceme k sobě najít cestu a nák spolu vyjít. A jestli prostě ten člověk momentálně je, má strašně rád někoho jiného, tak já s tím nechci bojovat.

V: Hmm.

A: A je to jenom jakoby o tom, jestli i tak mi dává něco ten vztah s ním nebo mi to za to jakoby nestojí. Že se třeba jakoby víc trápím, protože je mi to líto nebo něco.

V: Hmm. To je moc hezký, líbí se mi ta metafora s koňma, hodně. Jo, jo, že na to vlastně nechceš uplatňovat třeba nějaké nároky na ty vztahy, ale chceš, aby jako se tvořily z vás dvou nebo i z tří nebo i čtyř.

A: Jo.

V: Abyste to prostě byli vy, kdo to jako utváří a dělat to podle sebe.

V: Už jsi asi něco z toho zmiňovala, ale stejně se zeptám (smích). Proč sis jako tu polyamorii vybrala, proč ses rozhodla jít touhle cestou, když si jí poznala?

A: Já už jsem tam vlastně jakoby byla. (smích)

V: Něco už jsi říkala.

A: Když jsem pak došla k tomu, že jsem si začala číst o polyamorii a jako ji vůbec poznala jako takovou. Jo, můj přítel není úplně povídací typ. (smích).

V: (smích) Ehmm.

A: Takže to jako nebylo úplně, že by se mnou o tom mluvil hodiny. Se o tom se mnou bavil spíš jako: „Mám těch holek víc, bude ti to vadit?“ (smích)

V: Ehmm.

A: A...

V: Trošku postavení před hotovou věc.

A: Jo, jo, jo. A to on dělá rád. (smích) Takže už jsem to vlastně jako brala a nebylo to takový aktivní rozhodnutí, že hledám to, ale spíš jako jsem spokojená v tom v čem jsem.

V: Hmmm.

A: A můžu to udělat jako lepší, emm, a myslím si, že ten první impuls jako bylo to přemýšlení o tom, já s někým chci být celý život, ale nechci se omezovat. Vlastně chci si zachovat tu svobodu poznávat lidi. Já mám strašně ráda lidi. Já se strašně ráda bavím s někým prostě večer v čajovně čtyři hodiny o tom, jaký měl život, jak prostě prožíval věci, jaký má názor na svět, jaký má filozofické myšlenky, i když tomu tak třeba neříká.

V: Hmm.

A: A nechci v tom mít tu hranici toho, když udělám něco, když se budu bavit o nějakém tématu, tak to může někomu vadit vlastně. A přijde mi, že i jako je spousta zážitků, který prostě nemůžu mít s tím první člověkem, máme každý z nás, má takový množství zájmu a cílů a tak. A s každým člověkem je ten průnik vlastně omezený, takže mi vlastně přijde, že když budu celý život s jedním člověkem, omezená jenom na ty věci, který jsou prostě považovaný za možný jenom s ním, takže vlastně ten život nebude tak dobrý, jak bych chtěla.

V: Hmmm.

A: Aaaa vlastně to zpětně by znamenalo, že i kdybych měla třeba perfektní vztah, že bych ho v nějaký moment chtěla opustit jenom proto, že vlastně bych chtěla zažít něco víc, což mi přišlo jako strašně nelogické, a to prostě mi přišlo, že je to jednoduché, stačí se s tím člověkem domluvit. (smích)

V: Hmmm.

A: Že může mít jiný lidi. A takže to vlastně začalo celý s tímhle, a to jako další výhody toho a hezký situace a dobrý zážitky se nabalovaly potom. A teď už jako bych neřekla, že ten hlavní důvod je ten prvotní.

V: Hmmm.

A: Ale zároveň nedokážu úplně jako kromě té svobody a toho, jako tý bezpodmínečný lásky říct jakoby jiný hlavní důvod.

V: Jo.

A: Protože už je toho jako tolik, těch věcí na sobě, a už jakoby jsem si i tak zvykla v tom systému, že by se mi i jako špatně vracelo někam jinam.

V: Jo, jo, jo. Hmm. Že už nějak asi máš pocit, že v tom nějak takhle zůstaneš.

A: Jo, ale ne z nějaký, z nějaký setrvačnosti.

V: Hmm.

A: Ale protože mi to tam fakt jako vyhovuje, a protože jsem jako přemýšlela docela dlouho, dlouho jsem si říkala, že kdyby tenhle vztah skončil, tak je 50% šance, že budu mít monogamní nebo polyamorní vztah ten další.

V: Hmm.

A: Ale čím jako dýl v tom sem, tím víc jsem si prostě jistá tím, že se mi tyhle ty vztahy strašně líbí. Vlastně může to fungovat strašně hezky, a že prostě nedokážu někoho omezit, aby byl jenom se mnou, jako že mi to prostě nedává smysl.

V: Hmm.

A: Jakože stejně tak bych se asi jako bych se cítila blbě, kdyby někdo přišel a ultimátně řekl: „Hele nebudeš spát s někým jiným. Nikdy!“ (smích) A nebo jako, ten sex je takový, jakože jako, že to napadne nejvíc lidí.

V: Hmm.

A: Když se zamýšlejí nad tím. Tak mi to jako spíš jako asi i vadí v jiných věcech. Že by mi to spíš vadilo v tom: „Hej, nesmíš poznávat nikoho do té míry, že se do tebe zamiluje.“ Nebo tak, že jakoby spousta mých přátel, přátelství je teď vlastně i třeba za hranicí toho, s čím by byly v pohodě, jako spousta, spousta monogamních lidí.

V: Hmm.

A: Mně se tam jakoby nechce vracet. Přijde mi hrozně hezký, že to nemusím řešit.

V: Hmmm.

A: Tady tohle, a že všechny ty vztahy, který si tvořím, tak jsou vytvořené defakto úplně od nuly, jenom na tom, jaký mi si dohodneme pravidla. Že tam jako je hrozně málo těch očekávání, který se stejně neřeknu. A když už se zjeví, tak už jdou a řeknu si je: „Hej, přišel jsem na to, že vlastně mi vlastně vadí tohle a tohle.“ O tom se bavit mi přijde, že jsem právě jakoby moc v těch vztazích které jsem měla, který byli monogamní, tak se to těm lidem moc nedařilo. Tak jsem to těm lidem párkrát řekla a třeba přišla s něčím, s něčím, co jako, co mě dávalo v tom vztahu strašný smysl.

V: Hmm.

A: Ale protože se to vymykalo nějaký, jako nějaký, nějakýmu jako klasickému uvažování o vztazích a taky něco emočního, co v tom člověku jako nějakou emoci vzbudilo. Tak to mělo strašný dopad a strašnou reakci, což už se mi teď jako nestává, že i když jako přijdu s něčím, co má na toho člověka emoční dopad, tak on je schopný si to nějak uvědomit, a i tak jsme schopný se o tom bavit.

V: Jo.

A: Do toho, aby to bylo jako tenhle velký problém, o kterém se nebudeme bavit a budem to ignorovat.

V: Že ti přijde, že tam třeba funguje komunikace?

A: jo.

V: Jo, tak dává to smysl, okusila jsi to a už prostě cítíš, že je to tvoje, že to sedí, že od toho už nechceš pryč. Já jenom, promiň, jsem si neztíšila.. Aby to tady nevrátilo (smích) a nerušilo nás to. Emm. Asi bych se zeptala, jestli máš třeba nějakou svojí definici polyamorie. Jak ty sama jí jako vysvětluješ, co pro tebe je ta polyamorie?

A: Já mám asi prostě tu jednu jednoduchou definici jako vícečetnejch vztahů, kterou jakoby říkám tak jako lidem kolem, protože mi přijde, že to je to jediný společný, a že každý to má trochu jinak.

V: Hmm.

A: Že pro každého to je trochu, je něco jiného. Kdy už je to vztah třeba. Protože v polyamorních vztazích se se často stává, že potom ty lidi přestanou trochu rozlišovat přátele a vztahy.

V: Ehmm.

A: A nějaký jako a po nějaké době s nějakými lidmi. Což je mi taky třeba hrozně blízky. Ale už prostě je pro mě složité vysvětlit to někomu, kdo stojí venku vlastně. Kdo má to, že třeba poprvé, a není s tím úplně to vlastně. To, jak definuju polyamorii, je prostě spíš než opravdu mít víc vztahů, jako možnost mít více vztahů najednou.

V: Ehmm, jakože,že jako v sobě máš tu možnost, že jsi otevřená té myšlence?

A: Jo.

V: A neznamená to, že reálně prostě teď musíš mít dva přátele...

A: Jo.

V: Třeba jednoho ale...?

A: Jo, protože se prostě jako může stát, že mám jakože jednoho přítele, protože zrovna nemám v okolí jako s kým bych s kým bych chtěla, a neznamená to najednou, že žiji v nějakém jiném vztahu, prostě ten vztah je stejnej, on vlastně se nezmění tím, když víme oba dva, že můžeme mít svý další vztahy. Tak on ten vztah se jako nezmění tím, že vlastně jsem jenom spolu třeba zrovna, protože se nenašel nikdo jinej. Nebo že jenom jeden z nás má víc partnerů.

V: Jo, že je to o tý možnosti.

A: Jo.

V: Ne, že kdybyste náhodou skončila jenom s jedním přítelem, že začneš panicky hledat někoho dalšího, aby si teda zůstala polyamorní?

A: Jo, přesně. (smích)

V: Jasně, protože, takže bys třeba řekla, že je to třeba víc o tom, jak ty seš v sobě nastavená nebo jak je člověk v sobě nastavenej, než o tom jako, jak reálně má zrovna ty vztahy?

A: Jo. Myslim si, že je to nejenom o jako o nastavením vnitřním, ale i nastavení toho vztahu jako takovýho.

V: Hmm.

A: Že pokud je ten vztah nastavenej na tu polyamorii, tak je jedno jestli je to zrovna jeden vztah nebo jako víc naráz.

V: Hm. Jo. Chápu.

V: Hmm. A jak velkou část tvého života tvoří polyamorie?

A: To je složitá otázka. Já jsem v covidu odešla ze školy a nenašla jsem práci.

V: Ehmm.

A: Takže, (smích) jakoby jednu dobu fakt hodně, protože mi jakoby kromně vztahů a volnočasových aktivit, kterých sem nebyla schopná kvůli psychickým problémům, se hodně často jako věnovat. Tak mi vlastně zůstalo na řešení akorát ty vztahy. Takže i z toho vznikla i (Název projektu), protože jsem vlastně jednu dobu, se zabývala tak strašně moc zabývala tím vztahem.

V: Hmm.

A: Že jsem si říkala, že to aspoň k něčemu využiju. A budu aspoň dělat trošku něco jinýho. (smích) Takže jakoby, větší část toho, co v tom vztahu sem, tak ty vztahy zabíraj fakt velkou část mého života. Ale nemyslím si, že je to dlouhodobý nastavení toho, jak já bych chtěla fungovat.

V: Ehmm.

A: To spíš jako byla náhoda. A teď začínám školu a celkově se život jako už vrátil zpátky a začínám jako pozorovat to, že je i, a říkám to těm lidem celou dobu, že si to fakt jako myslím, že až se vlastně vrátí svět zpátky. Já mám mnohem silnější vztahy k aktivitám než k lidem.

V: Ehm.

A: V důsledku. Kde jako jsem schopná se zamilovat do tančení, do veslování, do ježdění na koni. Protože jsou to věci, co mě strašně moc pohltní, jsou pro mě strašně moc důležité. Jsem strašně zblázněná do toho. A vlastně ty lidi pak, neříkám, že se jim nevěnuju, vždycky se snažím, všem těm lidem, který mám ráda, dát to co potřebujou a to co já potřebuju. Ale netvoří vztahy tak velkou část mého života, aspoň v tom, jak já si to jako ideálně představuju, jako si myslím pro spoustu jiných lidí.

V: Hmm.

A: Kdy jako třeba vztah, kterej ideálně pro mě je s mym přítelem, se kterým bydlím, tak je to prostě vztah, kdy já s nim jdu večer spát do postele. Popovídáme si o tom jakej byl ten den, popovídáme si o

tom a já zase jdu ráno někam jinam a jdu něco dělat. A vlastně ty vztahy jsou pro mě jako taková večerní, přes noc záležitost. (smích)

V: Hmm.

A: Kdy i vlastně i jako ten druhý vztah, kterej mám vlastně funguje taky tak, že se vždycky domluvíme jeden, většinou jeden den v týdnu, jeden den za dva tejdny, jak to vyjde zrovna, jak se nám chce. A jsme spolu celou noc.

V: Hmm.

A: A vlastně, mě to takhle hrozně vyhovuje, že nemám potřebu ty lidi tahat do těch dnů.

V: Ehmm.

A: Jo, jako když spíš třeba jdu na nákej koncert, tak tam někoho vezmu, když chce.

V: Hmm.

A: Ale nemám problém jít na ten koncert sama. A je to vlastně spíš o tý aktivitě než o tom člověku. Kdy naopak si myslí, že spousta jiných lidí, vnímám to u jiných vztahů mýho přítele, vnímám to u jinejch těch vztahů obecně. Tak je, sou ty, ta práce je pro ně druhořadá, pod tím vztahem, kterej je pro ně vlastně ideální, trávit co nejvíc času s těmi partnery. Pro mě to tak úplně není.

V: Hmm. A eště třeba na náký, třeba jako myšlenkový, rovině nebo já úplně nevím, jak to mám nazvat. Jestli rozumíš, co chci říct? Že, to že jsi začla takhle žít a takhle smýšlet, jestli se to nák promítlo a prorostlo i do jinejch částí tvýho života, třeba v tom, jak se díváš na náký věci nebo jak uvažuješ o nějakejch věcech?

A: Už se nedokážu koukat na filmy. (smích)

V: (smích)

A: Je spousta filmů, spousta filmů založená na milostnejch trojúhelnících, který často se daj vyřešit jednou konverzací u jednoho stolu z mýho pohledu, takže tam vlastně sedim a buď je to takový jako.. tak buďte poly nebo, tak to kurňa vyřešte a tenhle film je úplně o ničem! (smích) A takže to je takovej vtípanej aspekt toho, že má to takovej jako stínovej vliv úplně na všechno. Já si toho vlastně nevšímám moc, ale pak když jsem teďka konfrontovaná se spoustou novejch lidí na škole a třeba se o něčem bavim a nejednou mi jako dochází, hej, to lidí asi není úplně normální, když se třeba bavim o tom, jak jdu od jednoho přítele k druhýmu, jakože tak spíš, co se týče vtípů, že když s tím někdo není seznámenej a já si dělám strašnou srandu z toho jak chodim spát (smích) tady po třech lidech večer.

V: Hmm.

A: Tak si říkám, že se asi neprezentuju úplně nejlíp v jejich očích. Takže to má takový jako úskalí vtípný spíš bych řekla, že to jako se to promítá do všeho, jenom tak hrozně málo, že to jako není, není... Špatně se mi to všímá.

V: Jo, jo, jo.

A: Že si to nedokážu uvědomit, že tam ten rozdíl jako nastal.

V: Jo, že to není tak prostě, že sem začla takhle žít a najednou se všechno otočilo, jako o 180°

A: Hmm, jo.

V: Super.

A: Jediný co, tak sem se naučila komunikovat to, co chci s lidma, dřív. A nemám z toho takovej strach. Já sem dřív měla problém v tom, že sem třeba viděla na někom, že se mu líbim, ale to, on se nelíbil mě, ale měla jsem třeba dobrej pocit z konverzace s nim a chtěla jsem se s nim nějak jako dál bavit.

V: Hmm.

A: Ale jak sem to jako hrozně neřešila a většinou to končilo tím, že se mě snažil políbit nebo tak něco. A já jsem jako, ne dík.

V: Ehmm.

A: A už jsme se vlastně moc třeba ani nebavili potom. Zatím co teď jsem se naučila, i třeba jako ňák jako nenápadně komunikovat to, že: „Hej, nejseš úplně muj typ, nechci s tebou nic mít.“ Většinou to tak jako zamotám do něčeho, když něco vysvětluju ze svých vztahů a říkám: „Třeba s tebou bych nechtěla vztah!“ (smích)

V: Hmm.

A: A ty lidi jakože už nemám ten strach se o tom bavit, a že vim, že i kdybych jenom za tím člověkem přišla a úplně bez jakéhokoli kontextu a ohledu na jeho pocit bych řekla: „Hej, sorry mám pocit, že seš do mě zamilovanej, trochu mi to není úplně comfortable, chci vědět že, chci abys věděl, že to prostě nevyjde.“ A ten člověk by na to reagoval tak, že by se se mnou už nebavil, tak já mám pocit, že jsem o nic nepřišla. Protože ten člověk není schopnej bavit se o svejch pocitech nebo komunikovat to, co se děje v tom vztahu mezi náma dvěma. Takže jakoby v tomhle je největší rozdíl, že jakoby vlastně sem to jako tu potřebu měla to komunikovat vždycky, ale nikdy sem nesebrala vlastně tu odvahu to dělat.

V: Hmm.

A: Nebo jako přišlo mi, že nemůžu, že lidi z nějakýho důvodu se o tomhle nebavěj a čekaj až si to vykomunikujou z, nevím, z věsteckejch koulí.

V: Jo, jo, jo. Že to jako ukázalo, že to vlastně de.

A: Jo, že často a nejsou to jenom ty příklady těch lidí, co se mi třeba nelíbí a já jim jo. Ale i lidí, který mi přijdou sympatický.

V: Hmm.

A: Tak jim to spíš jako na rovinu řeknu: „Hej, nechceš na rande?“ Místo toho, abych tam půl roku kolem toho, nich ořapávala a snažila se z toho poznat, jestli nevím čtyřicet návodů, jestli se líbíte někomu, jak z časopisu. (smích)

V: (smích)

A: Co maj prostě tady ty.

V: Hmm.

A: Nedává mi to smysl, už jakoby.

V: Jo. Vlastně komunikuješ víc na přímo mnohem.

A: Jo.

V: Hmm. A dá se teda říct, že tě to třeba i obtěžuje, pak třeba zas ta nekomunikace nebo když to někdo nedělá, jak už seš na to třeba ňák jako zvyklá?

A: Emmm. Jakoby i jo. A většinou, když jako je to ňákej jako případ chronický, takový to chronický domyslí si, co já si myslím, tak to já to stejně nedávám vůbec a nikdy jsem to neuměla.

V: Hmm.

A: Aaa, já mám strašnou sociální, tady jako blindness, prostě jako slepotu.

V: Hmm.

A: Já jako hrozně málo poznám tyhle neverbální věci. Takže jako já jsem nikdy úplně nezvládala a teď i jako naopak přide, že když aktivně zkouším tomu člověku vysvětlit, jak potřebuju komunikovat a ten člověk to stejně nezvládne nebo nechce nebo jako vlastně nemá zájem. Tak já ho ve svém životě nepotřebuju. Pak jako se mi to stává i jako doma, kdy mě mnohem víc jako štve komunikace, respektive

nekomunikace rodičů. Ale vlastně se teď jako, teď se mi třeba stalo, že mi mamka psala, jestli.. Jo, já jsem byla náhodou (Název města), já jsem z (Název města) a ona mi psala jestli budu v 6 doma a já říkám: „Ne, v 6 je za hodinu, já teprve odjíždím od někde, budu doma v 7.“ A ona mi napsala: „Aha, tak nic.“ A já říkám: „Hej, až příště budeš něco chtít, tak mi to napiš, i když to nemůžu udělat, protože když mi to napíšeš, tak je šance, že třeba pojedu za hodinu domů a jestli chceš, abych udělala večeri, tak ji třeba stihnu udělat, protože vymyslím 10 minutovou večeri místo hodinový.“

V: Ehmm.

A: Ale když mi to neřekne a ideálně pak ještě nebere mobil, tak pak budem akorát všichni nasraný, že něco jako nevychází. Takže se jako snažim asi, prostě už sem strašně naučená, tak když mi tohle někdo udělá, tak mám prostě automaticky mu prostě řeknu..

V: Hmm.

A: Co bych od něj potřebovala v té komunikaci. To, jestli to je jako von ochotnej udělat, je věc druhá, když prostě není, tak se spoustou lidí se prostě bavit nemusim. Svejch rodičů se kvůli tomu zas úplně nevzdám jako na druhou stranu, ale tak, asi tak ňák.

V: Hmm. Jo, rozumim. Emm, je třeba ještě něco, co ses díky polyamorii a těm vztahům naučila sama o sobě, něco o tom kdo je Apolena?

A: Strašně moc! Strašně moc. Emm. Je to jako hrozně složitý pro mě odlišit, protože nedokážu říct, co je kvůli polyamorii, protože já mám za sebou docela složitý a docela traumatický dětství. A polyamorní vztahy mám od doby půl roku, co jsem se odstěhovala z domu. To znamená, že jako já pozoruju spoustu, i proměn, když o tom přemýšlím, tak muj život začal v 21, ve 20 minulej rok někdy, zhruba.

V: Hmm.

A: A předtím, kdo sem byla, je úplně někdo jinej, než sem dneska, akorát nedokážu říct, co z toho je polyamorie a co z toho je ňáký jako celkový, emočně, růst někam, ňáký jako uzdravování věcí z minulosti.

V: Hmmm.

A: A ňáká jako psychologická práce na sobě, protože na terapie chodim poslední rok, tři čtvrtě roku. Předtím jsem sháněla psychologa docela dlouho. A vim, že mi to strašně pomohlo, jako to řešení vlastně, věci, který řeším kvůli polyamornim vztahum mi strašně pomohlo, jakoby dostat se hrozně daleko. A za tu dobu, ale nedokážu úplně oddělit, co je vyložene jako jenom kvůli polyamorii. Ta polyamorie v tom hraje strašně velkou roli, protože prostě když člověk řeší to, že pro jeho přítele je někdo dokonalej a já ne. Tak sem si strašně naučila najít si vlastně vlastní hodnotu, uvědomit si jakoby, že tu hodnotu mám, že jakoby něco si zasloužim, na něco mám právo, že si můžu sehnat to, co chci, že si o to můžu říct. Že ten druhej člověk má právo mi to nedat. A jako taky jako to je vždycky jako oboustraný ňákým způsobem, jako ve spoustě takových věcech sem vždycky řešila ňákej problém a v rámci toho sem si uvědomila něco o tom, jak já něco vnímám, jak já něco cejtím. Proč třeba mám třeba často strach z toho, že mě někdo opustí nebo jako všechny tyhle různý věci. Strašně moc jsem se toho dozvěděla třeba z knížky, která se jmenuje Polysecure, což je vlastně knížka americký psycholožky, která se zabývá attachmentem, vlastně styly attachmentu v polyamorních vztazích.

V: Ehmm.

A: Tak takhle knížka mi dala náhled na to, proč se chovám tak, jak se chovám, podle toho, jak se ke mně chovala moje máma. Takže vlastně jako, je to něco, co vzniklo kvůli polyamorii, protože bych si tu knížku bez polyamorie nepřečetla, ale vlastně s tím jakoby vlastně nesouvisí.

V: Hmm.

A: Že sou takový jako, strašně špatně se mi odlišuje vlastně, co vzniklo někde jinde a co vzniklo kvůli polyamorii.

V: Hmm. Že všechno souvisí se všim trošku.

A: Jo.

V: Hmm. A prostě hrálo to v tom určitě nějakou zásadní roli.

A: Jo.

V: Hmm. Super. A je něco, co na těch polyamorních vztazích vnímáš nějak vyloženě negativně?

A: Mmmm. Není to ani jakoby na těch vztazích, protože ty vztahy vnímám hrozně neutrálně. Prostě že můžou bejt podle toho, jak si je člověk udělá.

V: Hmm.

A: Ani nevidím třeba rozdíl mezi monogamním a polyamorním vztahem, jenom prostě co člověk chce, co mu vyhovuje. Pro mě jako, pro mě bez těch lidí v těch jejich vztazích je to pro mě prázdná věc.

V: Ehmm.

A: Vlastně neutrální věc, která má nějaký potenciál. Ale co mě třeba mrzí je, že kvůli tomu, jak je názor ve společnosti na tyhle vztahy. Tak ta komunita má tendenci se bránit a stavit se v nějakým jako lepším světle.

V: Ehm.

A: Jenže pak ty lidi, který jsou v té komunitě nový, tak často zažívaj nějaký výčitky svědomí, když jim to třeba hned nejde. Nebo, že jako sou i prostě případy lidí, který zůstávaj v těch vztazích, myslím, asi teďka budu asi mluvit hlavně o případech z Ameriky, kde ty komunity jsou velké.

V: Ehmm.

A: A nebo větší a nějakým způsobem se dělí o svoje příběhy, takže tam znám nějaký příběhy, kdy, protože ten člověk měl pocit, že vlastně všechno se dá vykomunikovat, všechno se dá vyřešit, tak třeba zůstával v nějakým toxickým vztahu.

V: Ehm.

A: A že to je vlastně úskalí, který vidím v tom, že ta komunita se soustředí strašně moc na ten názor venku. A zapomíná jako starat se sama o sebe a o ty negativní věci, který se můžou objevit.

V: Hmm.

A: Že se tak strašně snažíme vykreslit se v tom sluníčkovým, krásným světle, že vlastně strašně málo komunikujem o tom, jaký máme problémy. Já, když sem právě řešila, jestli já jsem v pohodě, jestli já jsem člověk, kterej by měl mít polyamorní vztah a řešila jsem to s kamarádkou, která je v tom vztahu, o nějakou, jako v nějakým polyamorním vztahu jako hrozně, už delší dobu, už aspoň 4 roky.

V: Ehmm.

A: Oproti mně vlastně dlouhou dobu. Tak vim, že sem se jí reálně ptala: „Hej, přijde ti že mám víc problémů, než jako jiný lidi.“ A to, že mi řekla, že ne, tak pro mě byla strašně důležitá odpověď, protože já jsem měla pocit, že sem vlastně jedinej člověk, kterej v polyamorních vztazích řeší nějaký problémy.

V: Ehmm.

A: Takže mi tohle jako negativní aspekt té komunity jako trošku.

V: Hmm. Že máš pocit, že tam občas se tvoří nějaký tlak bejt v uvozovkách dokonalej poly člověk?

A: Jo.

V: Hmm. A zároveň si tam zmínila teda, že ta víra v to, že se o všem dá mluvit a že se všechno dá vyřešit, jakoby se může překlenout do toho negativního, že, že něco se prostě vyřešit nedá občas, ale že ta víra v to, že to de, že se může stát, že ty lidi..

A: Jo. A nejen jako víra v to, že to de, spíš jako víra, že jako hodně a ono to hodně pomáhá, že to co se říká, že emoce jsou naše, a když si to jako vyřešíme v sobě, tak s tím umíme líp nakládat. Ono to strašně pomáhá, zamyslet se nad tím, co to znamená pro mě.

V: Hmm.

A: A kde se to bere. Ale když prostě mám vedle sebe člověka, kterej nerespektuje moje hranice, tak jakoby to, že já budu řešit, co já mám v sobě, vlastně nevyřeší.

V: Ehmm.

A: A mám pocit, že občas se právě stane, že lidi tak dlouho pitvají a řešej svoje emoce, že vlastně úplně zapomenou na to, že ten člověk jakoby se nesnaží nebo že jim nedává, nedělá tu samou práci a že pak zůstávají ve vztahu, kterej nefunguje. Jenom proto, že oni mají pocit, že neudělali dost práce na sobě.

V: Hmm. Jo. Že možná někdy v těch polyamorních vztazích je těžký pro ty lidi si určit tu hranici, co je o mě.

A: Jo.

V: A co je o tom druhym. Jelikož je tam hodně propagovaný, přesně, třeba žárlíš.

A: Hmm.

V: To je nějaký tvoje nastavení, dá se to vyřešit. Hmm. Chápu. A zažilas třeba konkrétně ty něco ve svém vztahu, co bys vnímala jako negativně? Nebo nějakou vyloženě nepříjemnou situaci? Mluvila teda samozřejmě o tom, že pro tebe konkrétně bylo třeba těžký jako, když si našel tu další přítelkyni.

A: Jo.

V: Ale třeba ještě něco dalšího?

A: Mmmm. Je pro mě teďka hrozně těžký nebo léto bylo pro mě hrozně těžký, protože já špatně zvládám změny a my sme se přestěhovali, což bylo jako jedna věc.

V: Hmm.

A: Na kterou sem byla relativně připravená, zvládla jsem ji jak relativně v pohodě, ale vlastně jeho přítelkyně se přestěhovala na tu stejnou ulici se svým manželem. Aaa, my sme předtím měli už docela, už sem jako docela vyšperkovala systém, kdy on mi byl schopnej na začátku týdne říct, který dny přibližně u nás bude spát, který dny přibližně se mnou.

V: Ehmm.

A: Který dny přibližně je pryč. A teď tím, že ona se přestěhovala, tak bum! To je celý jinde. Ona se tady zjevuje, ráno, večer, odpoledne, jak se jí zachce.

V: Ehm.

A: A najednou prostě můj mozek najednou nechápal, že sem doma, že sem doma s těma jako s těma lidma, který mám ráda. Takže to pro mě bylo jako třeba strašně složitý. A o mnohem horší bylo, když sem i v té situaci byla schopná říct: „Hej, já to nezvládám, potřebuju tvoji pomoc.“ Ale on v ten moment bohužel začal řešit něco s ní.

V: Hmm.

A: A protože jí jako nějakým způsobem, i kvůli tomu, že je strašně zamilovanej má jako tendenci věnovat tu pozornost víc jí, tak prostě místo toho, aby mi byl schopnej pomoc, tak akorát jako by spíš zmizel.

V: Hmm.

A: Z toho, jakože vůbec, všechnu pozornost věnoval jí, protože řešili nákej velkej problém. A to byla třeba strašně smutná situace. Že vlastně ty situace, kdy, ono je to klam, protože i v monogamním vztahu se může stát, že mě bude blbě a on bude mít moc práce. Ale když sem v poly vztahu, tak jako mám

takovu tu tendenci jako trošku věřit tomu, že kdyby byl jenom se mnou, tak vlastně by se tohle nestalo. Vnímám to fakt jako, jako nějakou iluzi toho, že, tak že není to pro mě směrodatný, není to pro mě důvod mít monogamní vztah, to vůbec ne. Jenom je to takovej jako chvilkovéj pocit, jako shit. (smích)

V: Hmm.

A: Jako, že je to fakt smutný, když se tohle stane vlastně, že když nemá, nemá možnost nebo má možnost jenom nemá tu prioritu vlastně pomoci mě, i když si o to řeknu. A takže to jsem třeba řešila v létě a není to úplně dořešený. Spíš je to takový ongoing problém, kterej se nedal vyřešit, protože jsme byli celý léto každej někde a já potřebuju k tomu si prostě udělat takovou jako pravděpodobnostní tabulku ve svý hlavě, toho kdy ona asi možná přijde, jak co funguje.

V: Hmm.

A: A vlastně, což nejde pokud se věci furt měňej. Až teprve teď, když mi začla škola, tak můžu nějakým způsobem stavět rutinu, pravděpodobnost a tydle věci.

V: Hmm. Takže pro tebe je těžký, když tam třeba v nákejch momentech jako selhává, vlastně ta komunikace, a to naladění a ta podpora vlastně od toho partnera, že se, nevím jestli to můžu tak říct, že se nechová úplně jako ten partner najednou. Hmm. A že pak teda jako občas se objevuje ta tendence jako říct si, že je to kvůli těm dalším?

A: Hmm.

V: A když si mluvila třeba i o tom rozvrhu, že to potřebuješ, tak jako máš ráda, když víš, kdy, co a jak se bude dít. Vnímáš i tohle jako nějaký, ne třeba nutně jako problém, ale jako otázku nějakýho jako ladění v tom, že ty to máš takle, on to má zase úplně jinak. Jak se tam teda hledaj ty průniky toho, aby se v tom oba vlastně jako mohli bejt v pohodě, když on třeba nechce plánovat a ty zas jako chceš?

A: Jo. Já si myslím, že konkrétně v tomhle vztahu je to prostě vyřešený tím, že spolu bydlíme.

V: Hmm.

A: Proto já třeba i jako vim, že kdybych a nim nebydlela, tak s nim sice mám nějaký vztah, ale pravděpodobně to nebude vážnej partnerskej vztah. Protože jednak to je člověk, s kterým mi hrozně vyhovuje mít takovou tu nekoncentrovanou pozornost. Třeba, že pracuju v tý jedný místnosti. A, no a ta moje otázka toho plánování vypadá tak, že vlastně já si naplánuju všechno ostatní, a pak tam mám nějaký volný místa, kde vlastně mám 40 věcí, který můžu dělat, ale nechám si tam volno a uvidím jestli on bude mít čas se mnou bejt. Je to vlastně takový, že vlastně je to asi nejlepší systém, kterej sem vymyslela pro sebe. Kdy jemu to vyhovuje, protože on nemusí nic plánovat a já mám zase naplánovaný volno vlastně. Že jako buď jsem s nim a je to fajn a nebo mám aspoň volno pro sebe.

V: Hmm.

A: A to je taky fajn. Takže to, a já jsem, já strašně miluju plánování, já jsem schopná naplánovat si věci, tak, že vlastně toho stihnu strašně moc, když chci. Což, čemuž se lidi vždycky divili.

V: Hmm.

A: Ale mě teďka mi to strašně vyhovuje v těch vztazích, protože já vim, že mám, mám jako strašně důležitou kamarádku, mám druhýho přítele nebo mám pak jako někoho, s kým můžu taky trávit nějak čas a tohohle člověka jsem neviděla půl roku. A na začátku týdne si sednu a řeknu si, no tak ten má čas tady, ten má čas tady, já mám čas tady, tak to dáme takhle dohromady, tady jedu do školy, po tý škole udělám tydle čtyři věci, tady udělám věci do práce, tady udělám tohle.

V: Hmm.

A: A mám najednou celej plnej tejděn a říkám si, že je to úplně super, jakože jsem z toho pak strašně nadšená. Jakože tohle mi třeba strašně vyhovuje. Jenom s tímhle, jako právě s tím co, bydlení pomáhá tomu, že sem ochotná to udělat takhle s tím jedním přítelem.

V: Hmm. Jo, jo, jo. Takže máš pocit, že často je to třeba o nějakým kompromisu nebo že je třeba hledat jako nějakou střední cestu?

A: Já tomu strašně nerada říkám kompromis.

V: Hmm.

A: Protože si myslím, že kompromis je, když každéj se něčeho vzdáme abychom se potkali uprostřed.

V: Hmm.

A: Ale já spíš hledám jako možnost, která se mi líbí.

V: Hmm.

A: Jakože, mmm, vždycky třeba když, třeba co sem teďka se mi stalo. Měla jsem jet s přítelem do Španělska učit workshop. A kvůli tomu, že mi bylo psychicky blbě přes léto, tak jsem mu řekla: „Hej, asi nechci s tebou teďka tyhle workshopy s tebou úplně učit.“ Ale přešlo to hrozně rychle, jenže on už si stihl domluvit, že tam pojede s někým jiným.

V: Hmm.

A: A ten způsob, jakým to já řeším, že sem to hrozně smutná, že si na ten víkend najdou něco, co je alespoň tak dobrý.

V: Hmm.

A: A já jsem se vlastně rozhodla ten víkend letět do Švýcarska za kamarádkou.

V: Jo.

A: Jo, že vlastně jako pro mě tohle není kompromis, tohle je pro mě alternativa, která je strašně super. A když vlastně se mi stane, že s nim chci být večer, je nějaký večer a on řekne: „Hej, promiň prostě týhle slečně je špatně, já chci být s ní.“ Tak řeknu: „Ok, a ve středu můžu do divadla místo toho.“ Že vlastně mi to nepřijde jako kompromis.

V: Jo.

A: Že mi to přijde jako.

V: Jo, rozumím, co říkáš. Že jakoby jedna věc, druhá věc a neuděláš to, že to skrouhneš a něco mezi, ale najdeš vlastně něco úplně jinýho třetího.

A: Jo.

V: Co jako to může jako nahradit, pro vás oba.

A: Ehmm.

V: Hmm. Jo. Super. Rozumim. No posunem se zas k pozitivnějším tématum. (smích)

A: (smích)

V: A zajímalo by mě, co teda všechno vnímáš na těch polyamorních vztazích pozitivně? Už jsi mluvila o nějaký asi jako svobodě, nějaký bezpodmínečný lásce, že to jsou třeba pro tebe hlavní důvody proč v tom jseš, ta komunikace, to taky zmiňovala. Tak jestli je ještě nějaký další věci, co ti přijde, že je skvělý vlastně na těch vztazích nebo obecně třeba jenom na tý polyamorii, ne nutně konkrétně na polyamorním vztahu?

A: Mě přijde, že je super jakéj to dává pohled na svět potom. Kdy vlastně najednou si myslím, že nerozděluju lidi na známé, kamarády a vztahy. Ale prostě můžu brát ty lidi jako ty jednotlivý lidi. A vopravdu se jako rozhodovat, co konkrétně s každým z nich je mi příjemný. Jestli s tímhle člověkem je mi příjemný jenom pracovat a vůbec ho nechci vidět potom, nikdy jindy. Nebo jestli je to někdo, komu chci říkat jako svý hluboký zážitky, protože má nákej jako náhled, kterej mě baví. Nebo jestli s nim chci chodit na kafe nebo běhat a co to vlastně znamená pro mě. A to si myslím, že je ohromná výhoda toho

kdy jako najednou z toho světa zmizej ty nebo aspoň pro mě zmizely tady tyhle cedulky. Kdy sem potřebovala všechny lidi roztrženy, protože jakoby sem věděla, že když tu hranici trochu někde překročím, tak někde jinde to může být problém.

V: Hmm.

A: A je to jako, to je jedna věc. Je to, pro je jakoby jednodušší, protože, protože, a to si myslí, že je specificky moje věc, kdy vlastně já mám problém chápat třeba lidi v těch takových těch podtextových věcech. Že prostě jsem hodně přímá, hodně doslovná. A s tím jak, s tou komunikací přišla vlastně možnost komunikovat úplně o všem, úplně na rovinu.

V: Hmm.

A: Že i když se to netýká vztahu vlastně, tak ty lidi už jsou zvyklí, že tak komunikuju, že jim to vlastně nepřijde divný. Taky věc, že myslím si, že pak ani není takovej tlak na to, když nějaký vztah se začne vyvíjet, tak není tlak na to, aby se vyvinul strašně rychle. Což mi přijde strašně super, protože já jsem strašně pomalej člověk.

V: Hmm.

A: Mě to strašně trvá nechat na sebe sahat a být s tím v pohodě třeba a tak. A právě, co mám toho kamaráda, tak on je ze mě nadšený a byl ze mě nadšený hrozně rychle. A hrozně rychle by se se mnou měl, jako hrozně rychle by se mnou něco měl, jenom že já to, na to nejsem. Já prostě takhle rychle ty věci nedělám. A tak sme si o tom povídali a vlastně jsme došli k závěru, že pro něho je to v pohodě a že vlastně je schopnej, protože ho zajímám, tak je schopnej zpomalit. A já si myslím, že tohle je schopnej, protože má prostě další tři přítelkyně, to je moc, sem nahodila nějaký random číslo. (smích)

V: (smích)

A: Asi, asi dvě má. (smích)

V: Prostě jich je víc. (smích)

A: Prostě jich je víc. (smích)

V: (smích)

A: A má někde vztah, což znamená, že jemu v životě nic nechybí. Myslím si, že jako, když se potkají dva monogamní lidi, tak hrozně moc jako spěchají do toho, tak a teď bude spolu a budeme spolu furt a budem tady, tohle a budem tady strašně úzce spojený pár. A myslím si, že s polyamoríí odpadá i tohle, odpadá ta šílená potřeba někam spěchat, abych se někam dostala, protože já už vlastně něco mám. A já jsem vlastně takhle, vlastně druhý přítel kterýho mám. Já jsem vlastně, my jsme spolu se strašně dlouho bavili jenom o tom, proč bychom spolu nemohli být.

V: (smích)

A: Až jsme spolu skončili. Což je úplně strašně super, ale ve výsledku my jsme měli strašně pomalej vývoj toho vztahu, kdy já jsem vlastně, i třeba půl roku zpátky říkala: „Hele, já vlastně nemám potřebu zkoušet mít něco s Adamem (jméno anonymizováno), protože mám tebe. Vlastně, že nesháním žádnéj vztah, nesháním žádný pocity nutně, takže nemám potřebu jít za svojí hranici komfortu jenom proto, abych jako otestovala, jestli tam něco je. A naopak sem kvůli tomu mohla počkat, oba jsme to jako vzali hrozně pomalu a teď jsme spolu strašně v pohodě a vlastně jako nemáme žádný drhnoucí plochy, protože jsem o nich hrozně dlouho mluvili předtím vlastně. Takže oba do toho jdeme s nějakým jako prodiskutovaným způsobem a zároveň jsme si jako hodně blízko a psychicky i fyzicky.

V: Hmm.

A: A jsme s tím oba jako hodně v pohodě, tím jak jsme, tím jak pomalý to bylo. Což si myslím, že by bez tý polyamorie nemohlo vzniknout nebo je to aspoň strašně nepravděpodobný, že by to takhle vzniklo. Emmm. Je to taky, to s tím trochu souvisí, je to jako to, že nemusím mít všechno s jedním

člověkem, že si fakt s každým můžu říct, chci s tebou bydlet třeba, ale nechci s tebou prožívat úplně všechny věci.

V: Eemm.

A: Nebo že nebo můžu s někým být strašně, můžu do někoho bejt strašně zamilovaná a stejně si říct, chci tě vidět dvakrát v tejdnu maximálně, kvůli nějakým důvodům. A ta tradiční představa to ho vztahu je, prostě se seznámíme, poznáváme se, z já začnem dělat my, pak si najdem bydlení, pak se vezmem, pak máme děti. A polyamorie dává možnost jednak vystoupit na jakýmkoliv bodě tady tohodle výtahu a zůstat na něm a prozkoumávat něco do šířky spíš než do výšky.

V: Hmm.

A: Ale taky třeba nějak bod jako přeskočit a mít jako jenom jeden, že vlastně ty vztahy jsou opravdu o tom, že dva lidi přijdou k sobě a řeknou si, co chtěj v životě a co vlastně maj pocit, že s tím druhym jde.

V: Hmm.

A: A vlastně hledaj cestu fakt jenom z toho, co vlastně chtěj. Což mi přijde strašně hezký. Eeem. Pak jsou taky takový super věci, kdy člověk prostě pozná někoho, kdo je strašně super a s kým začne chodit jeho přítel.

V: Hmm.

A: Že vlastně jakože vlastně často lidi se kterejma sme, maj nějak typ třeba lidí, takže je jako dobrá šance, že když já si strašně rozumim se svým přítelem a on si najde někoho s kým si strašně rozumí, tak ten člověk pravděpodobně nebude úplně debil (smích), podle mě. Takže to vlastně jako je možnost získávat zajímavý lidi další, kdy i vlastně přesto, že třeba nejsme úplně kamarádky nebo nebo se neznáme, tak vlastně nás pojí něco hrozně silnýho.

V: Hmm.

A: Něco jako romantickéj vztah s někym. Aa je to jako hrozně zajímavěj způsob komunity nebo jakože nějaký jako rodiny v uvozovkách, síť lidí, který si můžou pomoct, a tak, to je jako hrozně hezký. Pak jsou takový jako vtipný situace, kdy se sejdou dvě holky, který maj společnýho přítele a začnou si o něm vykládat, takový to, co všechno dělá blbě a jakěj je hroznej (smích) a on do toho přijde a je úplně strašně zdrcenej a je naštvanej, že se takhle bavěj, a tak, takový jako vtipný věci potom.

V: Hmm.

A: A kamarádka strašně ráda vypráví příhodu, kdy prostě vlezla do stanu a její přítel tam měl sex s její, s jeho přítelkyní a ona říkala: „Tak sorry, já jdu pryč!“ A on: „Ne musíš nás podržet, my hrozně kloužeme dolu!“ (smích)

V: (smích)

A: A to sou prostě situace, který by se prostě v životě jinde nestaly, který jsou strašně vlastně vtipný. A hlavně mě jako hrozně baví to, že prostě je to tak strašně otevřený bavít se o tom, že není jako, není nic strašnýho vlízt do místnosti, kde jako můj přítel má sex s někým.

V: Hmm.

A: Že nemusím tam bejt, jako určitě není to jako že (smích), že bych jako tam potřebovala vidět, jenom je to prostě jako hrozně zajímavý. Že si člověk prostě, je hrozně zajímavá situace kdy třeba potřebuju vědět, co chtěj k večeři, protože to potřebuju hnedka, jinak prostě se mi ta večeře třeba prostě spálí. Takže tam musím jít s říct: „Hej, co chcete k tý večeři?“ I když maj zrovna sex.

V: Hmm.

A: Což je vlastně jako divný pro spoustu lidí nebo spoustě lidí by to přišlo jako úplný tabu. Ale v momentě, kdy si to jako ta hranice, to tabu jako zboří, tak je to vlastně jako uvolňující, že najednou to není tak velkéj deal.

V: Hmm.

A: A že jakoby sex může být né tak prostě, né tak takový strašně záhadný téma a strašně jako uzavřený a tak. A že to jako může být prostě v pohodě, jako všechny ostatní témata.

V: Hmm. Jo, že máš pocit, že se tam netvořej nějaký ostrůvky témat nebo oblastí, jako o tom se nemluví?

A: Jo.

V: Že všechno je takový, taková otevřená kniha nebo prostor a každéj může jako vlastně se vyjádřit k čemukoliv. Hmm. Já se ještě trošku vrátím, cos říkala hned na začátku, to mě zaujalo. O těch, s těma škatulkama, tak jestli máš jako pocit, že ta polyamorie pomáhá nák obecně k otevřenějšímu přístupu k věcem, k lidem, ke světu? Že nejsi třeba pak, že předně nemáš potom tolik tendenci věcem dávat náký nálepky nebo jestli jsi třeba otevřenější zkusit něco novýho potom nebo tolik nejsi vyhraněná vůči něčemu.

A: Já nevím, co z toho vlastně by bylo jako slepice a co vejce.

V: Hmm.

A: Protože do polyamorních vztahů chodí lidi, který jsou hodně otevřený. A těžko potom říct, co vlastně je, co je která věc

V: Co vlastně bylo dřív.

A: Myslim si, že jediný co se dá říct, je specificky to že prostě tam padaj ty nálepky těch vztahů hodně. A jakmile do toho člověk trošku zabředne, tak začně zjišťovat, že pro každýho určitý typy vztahů znamenaj úplně jiný věci. A že to, co pro jednoho znamená přátelství, pro jinýho znamená vztah. A začne se to hrozně rozměšňovat. I jako vlastně padaj ty představy, co všechno patří, do který tý škatulky, až prostě člověk dojde do stavu, kde jednou někoho potká a zjistí, že třeba s tím člověkem má hlubokej citovej vztah, ale třeba s ním nemá sexuální přížlivost.

V: Hmm.

A: A teď řeší jako, je to vztah, není to vztah, co to vlastně je? A v nákej jako moment přijde vztah, kterej bude tak strašně složitej zařadit, že je to jako velkej otazník. Třeba jako mě se to stává docela často, že prostě tím, že jsem přestala, když jsem začla mít ty otazníky kolem těch lidí, tak hodně často, prostě to něřeš. Že jsem se prostě vyprdla na to vlastně tam jako se nutit, tam přijít na to, kdo je kdo.

V: Hmm.

A: Protože je to stejně jeden velkej otazník. Takže jako jsou samozřejmě lidi, kde jako vím kamarád a nic víc, že to jako nikdy nic takovýho nebude. Ale pak jsou právě takový jako otazníkový lidi, kde to člověk jako hrozně přestane řešit a vlastně, když přestane řešit ty lidi jako, který ho nák víc zajímaj, tak podle mě pak přestává řešit i ten zbytek. To není tak, že by každéj najednou měl třeba nálepku potenciální vztah, to ne. Spíš je to takový, že prostě nevím, že jako jediný, kdy o někom mluvím jako o kamarádovi, je prostě, aby někdo jinej ve zkratce pochopil, jakej s ním asi mám vztah.

V: Ehmm.

A: Že to je taková jako nálepka, kterou sice dál používám, ale už pro mě neznamená nic směrodatnýho.

V: Hmm.

A: A že jí používám jako pro zkratku jako venku, že třeba vlastně druhej přítel muj, tak o tom taky teď vlastně mluvím jako o příteli, protože je to jednoduší, protože jako je to pochopitelný, když řeknu je to můj přítel.

V: Hm.

A: Přitom my, co říkáme, tak že máme půlku vztahu spolu. Že vlastně to není, že se nevidáme úplně často, nám to stačí nákým způsobem zatím. Nehledáme jako nákej celoživotní závazek spolu. Jenom spolu máme hrozně hezký vztah a ty emoce jsou tam jako velký, že na tom vztahu jako fakt hodně zálež,

že to není jenom jako, že by to bylo míň vážný a tím pádem míň důležitý. Jenom to prostě nepočítá třeba zatím třeba s nějakou velkou dobou budoucna s nějakým velkým závazkem. Není to člověk, se kterým bych řešila jeho životní rozhodnutí.

V: Hmm.

A: Je to spíš, jako že si popovídáme o tom, o čem se každej rozhodujem v tom svém životě. Ale že to není takový jako, že on třeba se svojí přítelkyní plánuje jako hypotéku nebo tak jako.

V: Hmm.

A: Jo, takže jako pro mě nevím, jestli mu chci říkat přítel. Pro mě je to prostě člověk, kterýho mám strašně ráda a na tom mi záleží a víc k tomu jako nepotřebuju, jenom protože lidi, abych se o tom mohla bavit s někým jiným, tak mu potřebuju dát nějakou nálepku a momentálně spíš zapadá do toho klasického přítele než do čehokoliv jinýho, přestože my dva zároveň bysme si třeba takhle úplně neřekli, třeba možná.

V: Hmm.

A: Že jako nemámě potřebu tomu dávat tu nálepku teďka asi, nebo neví, tak nějak.

V: Hmm. Dala sis sama sobě v tom vlastně svobodu přistupovat k lidem a ke vztahum tak, jak to je.

A: Jo.

V: A než abys každému okolo vysvětlovala, jak přesně to je, tak jenom to používáš, aby to tomu dalo nějaký smysl pro ostatní.

A: Jo, protože kdybych to asi potřebovala sama pro sebe, tak asi není problém jít za ním a říct: „Hej, můžeme si říkat přítel přítelkyně?“

V: Hmm.

A: A asi by to jako šlo a asi by to fungovalo. Jenom já už nemám jako tendenci to řešit, mě to přijde zbytečný se na to jako ptát. A až to jednou třeba jeden z nás někomu řekne, tak třeba řeknem, tak asi jo.

V: Hm.

A: Ale prostě nemám potřebu dávat tu energii do toho to řešit, prostě spíš čekám až to nějak jako vyplyne organicky samo od sebe a prostě jenom je užitečný o něm mluvit jako o příteli, když se bavím s někým třetím.

V: Hmm. Rozumím. Hmm. A ještě tys třeba povídala tu příhodu se stanem třeba, ale mohla bys se mnou posdílet třeba nějakou jako konkrétní věc, co se zase stala tobě v rámci tvých vztahů. Kdy ti to přišlo hrozně krásný, kdy sis prostě říkala, ježiš tohle je úplně jako skvělý, kvůli tomudle tam jsem. Někter jako fakt hezkej moment.

A: (smích)

V: Jestli tě teda něco napadá?

A: Jo, jakože jo. Asi ne tak hezkej.

V: (smích)

A: Vtipný bylo třeba, když jsme byli na chatě, jako naše parta kamarádů vlastně. A byla jsem tam já s přítelem, a i ta jeho přítelkyně. A že ráno jsem nějak seděla v kuchyni s kamarádama a přítel byl s přítelkyní zavřenej u nás v pokoji. A něco jsme potřebovali rozhodnout a celá ta debata se odvíjela od toho, jak tam musím jít já, protože oni určitě maj sex. (smích)

V: (smích)

A: A já tam můžu, protože je to normální a tak. Takže takový věci. A jo, že jsou to takový, co to bylo. Jo nějak jsme si s přítelem hráli a měli jsme sex a on nějak po mě chtěl abych měla otevřenou pusku, nevím

a prostě se mu povedlo, že mě naklonil na sebe a tím, jak po mě chtěl, abych měla otevřenou pusku, tak jsem na něj naslínala. A to mě jako hrozně baví potom mít tu otevřenost bavit se o tom s jinejma jeho přítelkyněma a sdílet tady ty strašně vtípný věci.

V: Hmm.

A: Kdy jako to není úplně něco, co by člověk sdílel pomalu jako ani s kamarádkama. Že to jakoby je mezi těma dvěma lidma intimního. Jenže tím, že existuje eště někdo, kdo má stejnej intimní vztah, tak je přirozený to sdílet tam, a že je to jako hrozně fajn a hrozně v pohodě.

V: Hmm. Děkuju, hezká historka. Zeptám se ještě tak jako obecná otázka dost, co konkrétně pro tebe znamená partnerství? Ty už jsi o tom trošku mluvila, když jsi říkala primární, sekundární ale...

A: Jo, jo. Je to vlastně všechno, co lidi normálně říkaj, že je kamarádství.

V: Hmm.

A: Plus je to nebo asi jinak. Možná lidi říkaj něco jinýho a já jsem, neměla bych používat, co lidi říkaj, protože se nevyznám v tom, co lidi říkaj. (smích)

V: (smích)

A: A pro mě jakoby asi takhle. Přátelé jsou pro mě lidi, který jsou lidi, který mám ráda, se kterýma můžu sdílet cokoliv chci.

V: Hmm.

A: A se kterýma je mi hezky, a který považuju za dobrý lidi. A partnerství je tohle plus jakoby sdílení života. V tom smyslu, že na rozdíl od kamarádů, u kamarádů a přátel to mám trošku tak, že najdu hezkej koncert, kterej vim, že se líbí jedný konkrétní kamarádce, tak jí řeknu: „Hej, půjdeš se mnou na ten koncert?“ Nebo mám příhodu, která se třeba týká školy, na kterou jsme chodili spolu, tak napíšu jí konkrétně.

V: Hmm.

A: Zatímco partner je někdo, s kým sdílím ty věci nehledě na to, jestli s ním souvisejí.

V: Hmm.

A: Že i tu příhodu řeknu, i když na tý škole nebyl, i když k tomu nemá žádný vztah. Stejně tak na ten koncert ho pozvu, i když vim třeba, že to není úplně jeho, ne že by se mu to úplně nelíbilo, ale spíš jako že to není jeho oblíbená kapela. Takže spíš jakoby pro mě je partner člověk, se kterým sdílím ten život jako nějakým víc integrovaným způsobem než s těmi kamarády. Pro mě je to i složitý tohle vysvětlovat, protože pro mě vlastně jsou přátelství velmi důležitá a znamenaj pro mě hrozně moc.

V: Hmm.

A: A třeba jako když se dostanu do konfliktu, nedávno jsem se do konfliktu dostala do situace, kdy jsem měla na výběr mezi mojí kamarádkou, mezi mým přítelem a vlastně mi nedělalo problém vybrat si tu kamarádku. Protože jsem jednak k tomu měla nějak jako logický důvod, ale prostě nemám to, co má většina lidí, že mám pocit, že má většina lidí, že se nutně vyzdvihuju jako ty vztahy romantický oproti těm přátelským.

V: Hmm.

A: A já to tak úplně nemám. Pro mě jsou ty lidi často i důležitější, jen mám jinej styl sdílení toho života s nima.

V: Hm. Že bys toho partnera nepostavila někam vejš než ostatní důležitý lidi v tvým životě třeba?

A: Jo.

V: Že je to jenom jiný v tom, jak se k němu ty vlastně vztahuješ a jak trošku očekáváš, že on se bude vztahovat vůči tobě?

A: Jo.

V: Že tak trochu prorůstaj ty vaše životy, jak jsi říkala. Hm. A co je pro tebe důležitý v partnerském vztahu, co potřebuješ, aby tam bylo třeba naplnění?

A: Potřebuju prostor na to sdílení, asi jako základní taková věc, potřebuju, aby ten člověk mě bral takovou, jaká jsem, což se mnou občas není jednoduchý. A potřebuju, aby v tom vztahu vlastně viděl dostatečnou hodnotu na to, aby měl vlastně snahu k tomu přistupovat otevřeně s nějakou jako snahou o to pečovat vlastně. A to jsou asi takový 3 věci. Ten prostor na to sdílení, kdy potřebuju, aby se mnou nějak čas byl, abychom mohli sdílet, co jsme zažili nebo abychom třeba sdíleli i nějaké společné zážitky, nebo tak. To, aby vlastně se fakt snažil pochopit to, co jsem já a ne to, co jakoby třeba je nějaké první pohled nebo něco, co bych jako měla být v uvozovkách.

V: Hmm.

A: A ta jako snaha, vlastně ten jako pozitivní přístup k tomu asi.

V: Jo. A dokázala bys říct, jak ty o svý partnerský vztahy pečuješ, co třeba pro to děláš, aby vám spolu bylo dobře?

A: Snažím se hledat průniky těch věcí, který jakoby s tím člověkem mám jako společný, který nás baví oba. Nebo který jako minimálně na tý jeho straně jsou, že ho bavěj a na tý mé straně jsou, hej, tak možná to zkusím.

V: Ehm.

A: A takže se jako snažím hledat tyhle věci. Snažím se hodně komunikovat, vlastně jakoby ať už mám já nějaký nové myšlenky ohledně toho vztahu, tak se je snažím vždycky jako komunikovat, bavit se o nich, protože mě to vlastně i jako baví. A snažím se jako věnovat těm lidem tolik času, kolik ho potřebujou. Proto třeba ale nemůžu mít vztahy, který by potřebovali hodně času, protože vim, na to nejsem schopná to dát.

V: Hmm.

A: I třeba proto vlastně jako jsem ráda, že mám polyamorní vztah, protože já, jak strašně mám ráda všechny svoje aktivity, tak se hrozně stávalo v mém vztahu, který byl monogamní, že já jsem se do něčeho strašně zažrala a potom jsem toho člověka trochu dala na druhou kolej a jemu to nedělalo dobře. A vlastně takhle já můžu těm lidem říct, že jednak s tím rovnou počítaj. Jednak jim můžu říct rovnou, že mám trochu jiný nároky na ten čas než většina lidí, když je zamilovaná.

V: Hm.

A: A zároveň já vim, že když já jim nebudu schopná věnovat extra moc toho času, ale dost na to, aby ten vztah pro ně měl smysl, tak oni můžou ten jako čas trávit s někým jiným.

V: Hmm.

A: Že vlastně v tom monogamním vztahu by byl ten problém, že ten člověk by prostě třeba chtěl být se mnou a byl by sám anebo spíš né, že by chtěl být se mnou, ale že by byl sám a trápil se tím, že je osamotě. I když času se mnou by měl v uvozovkách dost, jenom by to, že by byl sám, by ho nějakým způsobem trápilo a tak. Takhle ten člověk může ten čas využít s někým jiným a nevádí mu, že já s ním nejsem tolik potom.

V: Hmm. Jo. Že ta polyamorie dává prostor naplňovat si různé potřeby s různějma lidma?

A: Jo.

V: Hm. A myslíš, že je to třeba i o tom, když bych to vztáhla konkrétně na tebe, že když jsi říkala ty 3 kritéria nejdůležitější, co podle tebe má mít partner. Tak v rámci té polyamorie dokážeš si to představit i tak, že jako kdyby někdo nesplňoval všechny ty kritéria, tak ty s ním stejně třeba můžeš být, protože si to můžeš naplnit s jiným partnerem? Nebo to je vždycky tak, aby to tam opravdu bylo, tak to tam musí být?

A: Já si myslím, že to tam musí bejt. Že tohle jsou věci, který ke vztahu potřebuju a hrozně se snažim vyhýbat tomu, že když mám problém v jednom vztahu, tak bych si ho kompenzovala někde jinde.

V: Ehm.

A: Protože jakoby pokud prostě teď to jako vezmu blbě, když chodim do svý oblíbený kavárny na skvělý dorty a mám těch dortů 50, tak se to vůbec nedotýká toho, když pak jdu do pizzerie a mám skvělou pizzu.

V: (smích)

A: Ale když budu chodit do tý kavárny a budu v ní mít problém, protože maj hrozný dorty, tak budu mít fakt problém a to že si někde dám dobrou pizzu to jako úplně nespraví.

V: Hmm. Jasně.

A: Takže jakoby se snažim vyhýbat tomu, i kdyby to na nějakou chvíli fungovalo, tak bych se hrozně bála toho, že se něco pokazí v jednom z těch vztahů, a pak už nebudou dávat smysl. Že jakoby nechci, aby vztahy byli na sobě závislý tím stylem, že kdybych se třeba rozešla s jedním, tak budu mít pocit, že se musím rozejít i s druhým, protože to najednou nebude fungovat.

V: Hmm. Rozumím. Že jeden vztah nemůže prostě zachraňovat ten druhý.

A: Jo.

V: Hm. Můžou se doplňovat, ale ne jako...

A: Hm. Myslim si, že můžou prostě jako přinýst skvělý věci, který třeba jako i člověku chybí, ale nemůžou řešit problémy vlastně za ten druhý vztah. Nebo vim, že to jako lidi dělaj a že se snaží takhle náh jako vykompenzovat věci a myslim si, že to takhle prostě nemůže dlouhodobě fungovat a za mě to není cesta, kterou bych chtěla jít.

V: Hmm. Že to tak necejtíš. Hm. A máš ty ve svých vztazích nebo vy ve vašem vztahu nějaký konkrétní pravidla nebo hranice nastavený?

A: Přemejšlim nad tím hrozně dlouho, protože pravidla tam náhky jsou, jenom jsme hrozně, se snažim vyvarovat vlastně celkově jako dohodám a nějakým jako pravidlům. Protože si myslím, že přinášej často víc problémů než vlastně jako užitku

V: Hmm.

A: Minimálně s těma lidma se kterejma já se snažim vycházet a komunikovat. A přijde mi to tak jako jednoduší, že si jako nemusím jako pamatovat tolik pravidel. Jo máme jako 1 pravidlo o tom, že prostě přítel by byl rád, abych prostě neměla orální sex s nikým jiným. Na druhou stranu je ochotnej se o tom vždycky bavit.

V: Hmm.

A: Jako že když budu chtít s někým jiným, tak můžu přijít a můžem se o tom bavit, proč by mu zrovna tenhle člověk vadil nebo nevadil a tak. A je to jako takový spíš přání, který já jsem se rozhodla mu splnit.

V: Jo.

A: Po tu dobu, po kterou mi to bude vyhovovat. Takže se snažim fakt jako vyhýbat nějakým jako úplně totálním rigidním nediskutovatelným pravidlům, to vůbec jako nemám ráda. A co jako po příteli chci, tak ideálně, aby se snažil plánovat, co nejvíc, co to zvládne. Protože jako jeho: „Hele, teď jsem si uvědomil, že mi na víkend chybí někdo a myslel jsem, že sem se tě na to ptal 3 tejdny zpátky, ale vlastně neptal.“ To mě fakt nebaví. A takže jsou to jako věci, co se týče organizace a co se týče náhkyho času, ale není to taky takový vždycky musíš tohleto, jenom jako spíš, hej, prostě budu mnohem radši a mnohem spokojenější, když mi ty věci budeš komunikovat, co nejdřív.

V: Jo, jo, jo.

A: A v tom druhu vztahu, není to pravidlo, není to dohoda, je to spíš jenom jako, hej, moje přítelkyně je pro mě číslo 1, vlastně já jsem ve vztahu, ten druhý přítel má přítelkyni, která je moje strašně dobrá kamarádka a pro mě prostě, já bez ní si nedokážu nebo je pro mě mnohem horší představa ztratit jí, než ztratit jeho.

V: Hmm.

A: A vlastně jsme oba došli k tomu, že pro nás oba je tahle holka prioritou větší, než my jsme pro sebe navzájem. Takže to třeba máme vykomunikovaný, ale taky bych neřekla, že je to pravidlo. Jenom je to taky nákej jako fakt vztahu, momentálně je to tak, že ona má vlastně prioritu.

V: Hm. Takže preferuješ nebo i se to tak děje, že se to spíš tak jako vyplývá z toho, jak to zrovna je a jak se ty jednotlivé vztahy rozvíjej, než že byste si dopředu říkali, hele tohle už ne.

A: Jo.

V: A že když se něco objeví, tak to můžete zase probrat a mluvit o tom a popřípadě si říct, že s tímhle já už nejsem ok.

A: Jo.

V: Že tam zůstává ta otevřenost?

A: Jo. Jako pravidlo asi pro mě existuje to, že prostě to, že když ten člověk s někým, asi jako jen ten člověk, s kterým bydlím, jako kdyby s někým spal a strašně mi to tajil, tak asi budu strašně našťavaná.

V: Hmm.

A: Ale je to spíš asi takový jako pravidlo, pojďme se o všem bavit.

V: Jo.

A: Protože není důvod se o tom nebavit. Takže je to takový spíš jakože, než bychom si řekli, že je to pravidlo, jenom asi nemáme důvod to neřešit nebo si to neříct.

V: Jo. Že je to asi něco, co očekáváte?

A: Jo.

V: Že se o všem, o všem nebo o důležitých věcech bude mluvit, a kdyby někdo najednou o něčem jakoby mluvit nechtěl, tak..

A: Tak je to divný a je tam nákej asi problém nebo něco. Bych to brala, asi bych to brala hodně negativně nějaký takový chování.

V: Super. Já už sem se asi zeptala na všechno, co jsem si tak dopředu promyslela, že bych se chtěla zeptat. Ale je ještě něco, co bys mi chtěla říct ty? Třeba něco důležitýho, co máš pocit, že nezaznělo nebo úplně cokoliv, co bys chtěla jako posdílet z tohoto tématu polyamorie, polyamorních vztahů?

V: Něco třeba, jestli máš pocit, že jseme se něčeho nedotkli, nějaké oblasti, která je důležitá?

A: Já vim, že se třeba hodně lidí zabývají dětma a strašně moc lidí z venku. Pro mě to třeba není vůbec téma, protože nemám kolem sebe lidi, který by chtěli děti. Na druhou stranu si myslím, že vlastně to není téma obecně pro polyamorní lidi, protože je to úplně stejný jako všechno ostatní, dá se o tom bavit.

V: Hmm.

A: A tohle nastavení, jako asi vždycky se to dá nějak vymyslet, to je to, že vlastně pro mě si myslím, že ohromná součást polyamorních vztahů je, vždycky se to dá nějak vymyslet. To je pro mě strašně důležitý.

V: Hmm.

A: A proto mi vlastně přijde jako strašně vtipné, když se na to lidi z venku, se hrozně zabývají téma dětma a mě to přijde jako, to se nějak vymyslí. (smích)

V: Jo, když na to přijde, tak se to dá dohodnout. Hmm. Jako mně, ne že mě děti nezajímaj (smích), ale mně jde asi v těch rozhovorech převážně o to dostat se k nějaký jako konkrétní zkušenosti toho člověka a spíš chci jako zachytit, jak jednotlivý lidi to vlastně prožívaj tu polyamorii a ty vztahy a vytáhnout z toho nějakou tu podstatu. Že mi tolik nejde o nějaký ty faktický uspořádání, ale o to, jak o tom třeba zrovna ty přemýšlíš, co to pro tebe znamená, co ti to přináší.

A: Jo.

V: Tak jo. Takže už nic dalšího nemáš?

A: (kroutí hlavou)

V: Já taky už nic dalšího nemám. Tak to můžem skončit. (smích)

A: Určitě.

V: Tak já vypnu diktafon.

Rozhovor IV. – Tadeáš

V: Tak jo. Tak asi úplně na začátek bych se tě ráda zeptala, co tě vedlo k tomu, že ses rozhodl zapojit do tady toho mého výzkumu a vlastně jsi svolil k tomuhle rozhovoru?

T: Asi že sem měl podobnou zkušenost, že taky, když jsem studoval a hledal jsem lidi na diplomku, tak vím, jak je to těžký.

V: Hm.

T: Občas se ti lidi hůř sháněj, tak jsem si řek, že ňák přispěju. A taky tím že to téma se mě týká a přijde mi fajn, když to někdo ještě dá jako nějakou osvětu nebo.

V: Hm.

T: Když se tomu jako nějak věnuje, tak asi takhle.

V: Jo. Takže jsi měl pocit, že můžeš třeba něco přinejst do toho třeba?

T: Hm nebo že třeba nabídnu ten svůj pohled a díky tomu se ti to pak prostě třeba líp vyhodnotí nebo se víc lidí něco dozví. Samozřejmě si myslím, že můj pohled je v pohodě. (smích)

V: (smích)

T: Takže ho můžu takhle šířit.

V: Jasně! Rozumím. Tak jo, díky. Mohl bys mi říct, jak se vyvíjela ta tvoje cesta k polyamorii od nějakého úplného začátku?

T: Nevím jestli úplně od začátku, snažím se zamyslet, já třeba v 15 jsem měl první vážnej vztah nebo potažmo ve 14.

V: Hm.

T: A vim, že to tehdy skončilo ve chvíli, kdy asi po 4 letech, kdy ta holka, nějak jí prostě sbalil jinej kluk nebo ňák si jako namluvil. A já jsem tehdy jako necítil potřebu nebo nechápal jsem nějak, že bych o ni měl nějak bojovat. Tak mě to nějak nedávalo smysl. ňák mi jako úplně nevadilo, že by byla i s někym jinym, což v tu dobu v tom věku, jako vedlo k tomu, že teda jsme se rozešli a ona mě jako vyměnila za toho druhýho, ale když se takhle zamyslím zpětně, tak už tehdy jsem jako moc nechápal proč by jako to měl bejt problém. Proč jakoby, proč by třeba nemohla bejt s oběma nebo tak něco, to je taková jako úvaha teďka z dospělosti.

V: Jo.

T: A potom, potom taky jako možná pro mě významnější, že když mi bylo kolem asi 25 nebo 24, tak se stalo, že sem neplánovaně měl paralelní vztah.

V: Hm.

T: Nebo jako 2 vztahy paralelně. A mě to přišlo, že to je super. Já jsem na jednu stranu věděl, že jakoby jsem nevěřej navzájem těm holkám, ale na druhou stranu, mě to bylo tak příjemný a tak hrozně se mi to líbilo.

V: Hm.

T: Že i za tu cenu, jako i toho lhaní a ty nevěry, tak jsem do toho šel. Tak to byl pak takovej můj zážitek, že jsem si říkal, tohle to je něco, co bych chtěl, ale bez toho lhaní.

V: Ehm.

T: A tehdy to polyamory nebylo tak ňák jako známý, já jsem nad tím takhle ani nepřemýšlel, i to slovo jsem dlouho nesnášel. Mně se nelíbí, mě to přijde jako takovej zvláštní termín. Ale tam si myslím, že jsem si to ňák uvědomil. Nebo i třeba s nějakou žárlivostí, moc jako nežárlím, moc jsem nechápal, proč bych měl žárlit, když ty partnerky nejsou moje nebo já nevím jak. Takovej ten koncept toho vlastnictví,

že někdo je se mnou a s někým jiným, tak to je mi tak nějak cizí. Tak asi takhle no. A ta otázka byla až jako do teď? To mám ňák?

V: Klidně až do teď můžeš.

T: Tak u mě ten vývoj byl takovej, že jsem měl právě ty dva paralelní vztahy a pro mě to pak už... Ne, jinak. Já jsem se vlastně rozhodl pro jeden z těch vztahů. A ten druhý jsem vlastně ukončil, ale moc mi to nešlo. Protože, teda chtěl jsem ho ukončit, ale moc mi to nešlo, protože obě ty holky jsem měl hodně rád. Jedna z nich je teda moje manželka teďka. A s tou druhou jsem se tak jakoby, jsem jí řek, že se tak asi jako rozejdem, ale moc mi to jako nešlo.

V: Hm.

T: Furt to bylo takový bolestný, pro mě i pro ní hodně a myslím, že to bylo z toho důvodu, že já jsem neviděl důvod, proč by to nemělo jít. Tak jsem se toho nějak hodně držel, abych jako ten vztah mohl mít. Pak jsem teda jako i nějak to oběma těm ženám postupně řekl. A i v podstatě došlo i na to, že jsem se sešli ve 3, ňák se jako seznámili. Chvilí jsme to i zkoušeli jakoby ve 3 nebo tak nějak, že by se zachovali ty moje 2 vztahy. Ale u tý druhý slečny se pak ukázalo, že na to jako není, že jí to nedělá dobře, že to zkusila jenom proto, že mě měla ráda a doufala, že si jako vyberu jí nakonec. A chtěla se mnou děti a bydlet a to já jsem věděl, že nechci. Takže to se pak už jako rozpadlo nebo tak jako smutně. A tak to byla toková moje první zkušenost s více vztahama naráz. Pak nebylo nějakou dobu nic. Ne že bych na to nemyslel, ale nějak nebyla příležitost nebo ňák jako nikdo zajímavěj se neobjevil. Pak jsem měl jeden další vztah. Nebo takhle celou tu dobu od těch zhruba 25 jsem se svojí partnerkou, teď teda manželkou. Takže já mám zhruba desetiletý vztah a do toho jako jsem měl jako nějaký jiný vztah. Jsme se domluvili, že je to tak v pohodě, že to tak může bejt. Takže po týhle první, co sem říkal, tak jsem měl ještě další vztah. To bylo asi na půl roku a tam to vypadalo super. Všechno bylo jako domluvený od začátku. Ale ukázalo se potom, že to manželce prostě nesedlo. Nevím, úplně proč nebo asi to není úplně tak důležitý, ale v nějakou chvíli mi řekla, že jí to jako mrzí, ale že můj vztah, konkrétně tady s tou jinou ženou, jí jako vadí z nějakých jejích důvodů. Tak jsem to respektoval a řekl jsem, že teda v tom případě, to musím ukončit, protože to tak mám jako nastavený, že s tím musí bejt manželka v pohodě. A teďka mám vztah asi měsíc a něco, úplně nový. A tam je to zatím všechno super.

V: Hm.

T: Možná tam byli i jako nějaký kratší vztahy, takový jako třeba sexuální nebo že se to jenom rýsovalo a pak to nedopadlo. Ale to, co jsem řekl, tak to byly takový ty významnější, dlouhodobější vztahy, co jsem měl k tomu mému primárnímu manželství.

V: Hm.

T: Tak asi tak.

V: Jo. A kladl sis třeba během tohohle vývoje a ty cesty nějaký otázky sám sobě?

T: Určitě jo, já jsem si poměrně rychle i odpověděl. Teda na ty, co mě napadaj, co mi přišly zajímavý. Třeba mám jasno v tom, že já chci děti, ale chci je jenom s jednou ženou, potažmo jako s manželkou. Tak to já třeba teď rovnou říkám ženám, se kterejma se průběžně jako seznamuju nebo tak nějak, jak to vyjde, že prostě s nima nechci děti. Pak taky druhá věc, že nechci bydlet ve víc lidech. Že chci zase bydlet jenom se ženou nebo s těma dětma.

V: Hm.

T: Tak to je něco, co jsem si nějak musel zodpovědět a asi to mělo nějaký vývoj. S těma dětma jsem měl asi jasno rychleji, tam si myslím, že to moc, tam by se mi nějak do toho nechtělo.

V: Hm.

T: Přijde mi, že ten způsob, jakým jako žijeme, tomu úplně jako nenahrává. A že ty děcka pak mají různé jako starosti a trable a je to matoucí, tak z tohohle důvodu bych do toho nešel. Kdybychom bydleli v nějakých komunitách, tak asi by mi to nevadilo. (smích) Ale takhle tady, jak je to jako

nastavený, jak to jako funguje, tak to ne. A s tím bydlením ve víc lidech, to mě asi lákalo nějakou dobu, ale vnímám tam jako podobnej problém. Že je to jako nezvyk, je to jako složitější bydlení pro tři než pro dva a asi to nemám úplně tak, že bych chtěl ty vztahy úplně jako rovnocenný. Že bych třeba říkal, že jsou fakt jako stejný a že všechny ty ženy miluju na stejno a chci s nima mít jako stejně všechno prožívat, tak to takhle nemám. Já asi, já nad tím úplně jako nepřemejšším, ale kdybych to měl jako říct, tak klidně řeknu, že mám ten primární a sekundární vztahy.

V: Hm.

T: V tom smyslu v tom bydlení a dětech, to je asi to hlavní. Ale spíš jako ve chvíli, když už to nějak přišlo a nepřemejšlel jsem nad tím nějak dopředu. Ale když tehdy ta první, druhá partnerka (smích), řekla, že by chtěla se mnou děti a co já na to. Tak to jsem rovnou věděl, že nechci. Tak takhle.

V: Hm.

T: A pak ještě, a to mám i aktuálně takový téma, jako na kolik chci se třeba ukazovat s těma jinejma holkama na veřejnosti nebo se nějak ukazovat tím stylem, že je poznat, že jsme spolu. Tak moc nebo takhle, moje okolí je zvyklý na to, že jsem s manželkou, s tou mě vídaj většinou všude a kdybych se někde objevil jako s jinou ženou, tak by vzniklo spousta otázek a přišlo by mi otravný to vysvětlovat. A u některých lidí ani nestojím o to, aby to věděli. Tak to je takový, nemám potřebu to tajit, ale ani nemám potřebu to nějak ukazovat.

V: Jo.

T: Takže pokud jsem s někým třeba chvíli nebo není to tak vážný nebo to tak třeba necejtim, tak to moc neukazuju na veřejnosti. Ale třeba teďka, co mám ten nověj vztah, tak tam to třeba tak bude, že jdem třeba někde za ruku a já jako, mě je blbý, když jdem tady po *Název města* za tu ruku. A když jsme třeba v *Název města*, tak tam třeba jo. Tak si říkám, že teď je to takový, že se na to asi vyprdnu. Že každěj si o tom něco řekne a buďto se mě doptaj nebo nedoptaj.

V: Jasně.

T: Takže tak, to je takový třetí téma, který mě napadá. A pak ještě možná jedno, co mě napadá. Ne, že bych to nějak plánoval, ale taky se mi stalo, že jsem v jednu chvíli měj 3 nebo skoro 4 vztahy a to jsem si teda říkal, jak to vlastně chci jako.

V: Hm.

T: Protože každěj ten vztah je sice jinej, ale pořád to zabírá nějakěj čas a energii a nějakou mojí citovou angažovanost. A asi 2 vztahy jsou za mě jako super, to je dobrý, možná za nějakějch okolností bych třeba měl i 3, kdyby to nebylo nějak extra intenzivní, ale to je asi takovej jako strop. Tak to jsem si taky nějak jako srovnal v hlavě, kolik takovejhlech vztahů, bych jako chtěl a zvládnul.

V: Hm.

T: Abych pak pořád nebyl jenom s někým, abych nepřejížděl jenom mezi ženama. Asi tohle, tohle mě napadá, tak jako hlavní, hlavní věci, co jsem, nad kterejma jsem přemýšlel. Pak možná ještě jedna věc, taková jako, asi jako praktická nebo že to pak vyplyne. A to je o ochraně nebo jako nějaký sexuálně přenosný nemoci. To je taky něco nebo mně to přijde jasný, že se všema používám ochranu a tak nějak jako předpokládám, že jsou zdravé a já taky, ale přijde mi to důležitý, nějak jako vyjednat nebo si říct nebo třeba spolu zajít na testy nebo se vyptat, jestli ten člověk opravdu je zdravěj. Protože kdybych, kdybych v tomhle neměl důvěru já v ně a oni ve mně, tak asi by to byl problém. Asi by to pro mě byl důvod, nějak v tom nepokračovat.

V: Hm. A dokázal by sis nějak vzpomenout, jak jsi to v tom průběhu prožíval, nějaký ty momenty? Ty jsi třeba říkal, že jsi měl tu první holku a ona si někoho našla a tys úplně jako nevnímals, že by to muselo nějak bejt špatně nebo když jsi pak měl ty dva paralelní vztahy a taky ti to přišlo hrozně fajn, ale zároveň tady byla ta strana tý společnosti, která říká žejo, že je nějakěj klasickej, nějaká norma těch vztahů, která je jako ta monogamní. Tak jestli bys byl schopnej si vzpomenout, cos třeba prožíval v ty momenty? Jaký to pro tebe bylo?

T: Já když jsem měl třeba ty dva vztahy paralelní, tak ono to bylo mezi dvěma velkejma městama, takže tam to šlo poměrně snadno oddělit. A jako bylo to takový jako dva životy současně. Tak tam jsem nemusel řešit takový tyhle společenské otázky. Tam bylo trochu nepříjemný jako to lhaní a tajemí a bylo to takový jako nepříjemný a pro mě občas matoucí, ale přitom jsem se cejtil fakt jako dobře. To jsem jako, to jsem si říkal, jo to je ono. Že tohle je přesně to, co mi vyhovuje. A jako mít ty 2 blízky osoby, to mě fakt naplňovalo.

V: Hm.

T: A že bych se nějak jako, kromě toho, že jsem o tom musel lhát, tak nemám pocit, že by mě to v něčem nějak vadilo nebo rozčilovalo.

V: Hm.

T: Ale zároveň je pravda, že jsem o tom s nikým moc nemluvil nebo tuhle potřebu já úplně nemám, vystačím si sám se sebou nebo s těma blížkejma lidma. A abych jako nějak víc na veřejnosti mluvil o tom, že mám 2 vztahy nebo že mě to jako nějak trápí nebo vyčerpává, tak jednak se to nedělo a jednak ani nemám potřebu to takhle říkat, takže.

V: Hm.

T: U mě spíš jako převažovalo to pozitivní. I sem pak vlastně tý manželce teďka, jsem jí to řekl. Ona vlastně nic netušila, že jsem to tak, že jsem si to uměl tak oddělit, že ona jako nic vlastně netušila. Takže já jsem to pak řekl, ona byla jako v šoku a říkala, že by jí to vůbec nenapadlo, že bych měl ještě někde vztah.

V: Hm.

T: Ale bylo to jako moje potřeba jí to říct, protože už jsem nechtěl pokračovat v tom lhaní. To je to, co mně na tom jako vadilo. Jinak že bych měl nějaký další prožitek, to ne. Možná jako že jsem to nechápal, proč by to mělo vadit a vim, jaká je ta norma, ale zároveň jsem neviděl, proč ta norma existuje. Proč by to nemělo jít. Tak asi tak. To myslím teďka víc na tu první.

V: Jo, jo, jo.

T: Dobře, tak ona se do někoho zamilovala, ale tak to přece nemusí znamenat, že se mnou skončí. Tak asi tak.

V: A dokázal bys říct, proč sis vybral tu polyaorii nebo tenhle způsob života, když slovo polyamorie se ti nelíbí?

T: No asi z těch důvodů, co jsem říkal. Mně to přijde, pro mě je to přirozený.

V: Hm.

T: Nechápu proč, proč jediná správná varianta by měla bejt, že mám jeden vztah a do toho nemůžu mít další. A protože jsem na sobě zažil, že můžu mír rád víc lidí najednou a můžu chtít bejt s oběma a nemusím, a jeden nebo druhý vztah tím nemusí nějak strádat, tak jsem neviděl jako důvod, proč by to nemělo jít. Tak nevím jestli úplně říct, že jsem si to vybral, možná si to vybralo mě nebo to tak prostě mám.

V: Hm.

T: Spíš to bylo asi o nějakým uvědomění si, že to je za mě fakt v pohodě a že, že se v tom nechci nějak omezovat. Že nepotřebuju mít celej život nutně víc vztahů, to nemusím nebo taky můžu bejt jako i nějak bez partnerských vztahů. Ale to že mi přijde v pohodě to mít takhle na volno a mít jich třeba víc, tak mě to přijde tak nějak přirozený. Tak asi tak.

V: Hm. Jo. Rozumim. A měl jsi ohledně toho třeba nějaký pochybnosti?

T: A čeho?

V: Jestli do toho jako jít tímhle tím způsobem. Když jsi říkal, že máš pocit, že je to pro tebe přirozený. Když si říkal, že máš pocit, že to tak vždycky měl, ale že třeba tam byl nějaký ten moment, jo jako takhle to fakt chci a takhle bych to chtěl dělat. Tak jestli ohledně toho jsi tam měl i nějaký jako pochybnosti? Že třeba, jestli tam bylo nějaký rozvažování pro a proti nebo.

T: Jo. To úplně ne. Já nemyslím, že bych v nějakou dobu zvažoval, že to, že tenhle způsob nějak zavrhnou. Spíš jsem vždycky jako přemýšlel, jak to udělat, aby to šlo, ale že bych nějak jako zvažoval, že ne, že se teda omezím jenom na ten jeden vztah vždycky, tak to ne. Spíš sem si to nechával jako uležet nebo jsem to dýl probíral s manželkou nebo jsem se snažil bejt nějak trpělivý. Nebo třeba v rámci těch nových vztahů jsem byl jako opatrnější nebo jsem to jako nějak víc zkoumal. Ale jako pochybnost, jestli to chci žít tady to, to sem asi neměl.

V: Hm.

T: Ale přemýšlel jsem třeba nad těma důsledkama nebo nad tou cenou, že já nevím, že rodině se to nemusí líbit nebo že to třeba nepochopí. Ale to je takový, jako s tím se nedá nic dělat. Já teda se i věnuju BDSM nebo nějaký jeho části a to byla jako předtím polyamory, takže já jsem si prošel takovým vnitřním coming outem i z části vnějším, že tohle už bylo pak takový, takový jako menší. (smích) Menší terno než to BDSM. Takže tohle už jsem tak jen tak nějak jako promyslel. A stejně jako u toho BDSM do toho ve finále nikomu nic není, to je moje soukromí. A kdyby se někdo moc vyptával nebo byl nějaký nepříjemnej, tak sem připravenej se vymezit a nějak ho do toho nepustit. A tím polyamory je to trochu jako složitější, protože to je jako teoreticky jako nějak vidět, to jestli sem s jednou nebo druhou, to je vidět. To BDSM to se dá teoreticky nějak skrýt, ale něco se taky neskreje. Tak si myslím, že nějaký podobnosti tam jsou. Ale s tímhle já problém nějak nemám se vymezovat nebo říct, že jim do toho nic není. A nějak jako nic neříct nebo se nějak odmlčet. Asi tak.

V: A byl bys schopen říct nějakou svojí vlastní definici polyamorie, co to pro tebe je?

T: Můžu něco vymyslet teď na místě.

V: (smích)

T: Ale úplně nad tím tak nepřemýšlím.

V: Hm.

T: Spíš to vnímám jako takovej asi jako nějaký koncept, že je to o nějaký svobodě a volnosti, která se týká partnerských vztahů. A takovej přístup, kde není potřeba se něčím striktně omezit a není potřeba brát jenom jako tu monogamii, jako jedinou správnou. Mně se třeba líbí, když se mluví ne o polyamorii, ale o té konsenzuální nemonogamii. Tak to je za mě takový nejvýstižnější. V tomhle tom je pro mě všechno.

V: Hm. Že mezi tím nerozlišuješ mezi polyamorií a konsenzuální nemonogamií?

T: Asi to vnímám jako synonymum.

V: Jo.

T: Chápu, že tam může bejt nějaký rozdíl, ale jak říkám, tyhle pojmy moc neřeším, a když se řekne konsenzuální nemonogamie, tak je to za mě úplně jako, jako úplně nejčistší. Je to domluvený, se souhlasem všech a je to jako víc než jeden vztah. A to mně teda úplně stačí.

V: Jo, jo. Že se pod to daj zahrnout ty různý variace?

T: Jo. Protože mám zkušenost, že se může vyvinout fakt jako jakkoliv. Prostě můžu mít vztah s někým, s kým se uvidím každý den a můžu mít vztah s někým, s kým se uvidím jednou za 2 měsíce a může to bejt třeba platonický nebo sexuální nebo jakýkoliv. Může to bejt na dálku nebo můžem se vídat osobně a tohle je něco, co se nedá dopředu odhadnout. A já nevím jaký vztah s kým navážu, ani to neplánuju. To jsem měl třeba jednu dobu, jak se manželce jedna ta partnerka nelíbila.

V: Hm.

T: Tak ona se mě furt ptala, a jak to s ní vidíš a co s ní plánuješ a tak. A já nevím, já s ní nic neplánuju. Já se s ní setkávám z jednoho setkání na druhý, nějak se to vyvíjí, ale nemám žádný cíl nebo plán s ní. A ona se mnou taky ne, tak proto se mi líbí ta volná definice, protože to může být fakt jako, může to být jako mnoho forem toho vztahu. A asi si to trochu spojuju významově i s tím BDSM, to taky to může být ledacos. Můžu si s někým něco vykládat a už bych to třeba považoval za BDSM vztah a můžu s ním dělat nějaký jako hrozný čunárny a všechno možný a taky to bude ono. Takže já v tomhle vnímám. A i běžný partnerský vztahy, myslím ty monogamní, tak mi přijde, že mají spoustu variant, že by se taky možná slušelo to trochu víc jako rozšířit, co to vlastně může být.

V: Hm. Že si v tom ponecháváš nějakou tu svobodu a šíří toho, aby se to jako vyvinulo nějak samo ze sebe, ty věci.

T: Jo, jo.

V: A jaký třeba kvality nebo věci jsou podle tebe pro polyamorii nebo tu konsenzuální nemonogamii klíčový?

T: Ještě jednou, jaký co?

V: Jaký třeba jako nějaké věci nebo kvality, jaký jako děje, něco, co se musí dát, co je podle tebe zásadní pro to, aby se mohla potom dát taleta konsenzuální nemonogamie nebo ta polyamorie, záleží jak to zas jako definuješ. Jo, jestli jsou tam prostě nějaký zásadní věci?

T: Já nevím jestli ty otázky úplně rozumím. Jako jaký ty lidi mají být? Nebo jaký mají být podmínky?

V: Ono je vlastně dost široká ta otázka (smích). Jo klidně, jaký můžou být ty lidi, jestli musej mít třeba nějaký vlastnosti nebo jestli se mezi těma lidma navzájem musí něco dát, aby to třeba mohlo fungovat. Vlastně jako cokoliv, co ty tam vnímáš, jako že je pro to nějak podstatný.

T: Jo.

V: Jestli tam něco takovýho máš vůbec, třeba ne.

T: To se musím asi zamyslet, takhle jako úplně nepřemejšším. Co se musí dát, aby se to mohlo dát (smích).

V: (smích)

T: Tak, když se takhle zamyslím, tak asi to musí být společnost, kde je svoboda nebo volnost. Kde vůbec se dá jako přemýšlet nad tím, že něco chci a že nedostanu trest za to, že jsem jako mimo nějakou normu.

V: Hm.

T: Tak tohle asi se musí dát. A pak na úrovni těch jednotlivých lidí si myslím, že musej, že to musej určitě chtít, že to musí být dobrovolný. A že musej mít možnost, tohle souvisí s tím, že to musej chtít, že to musej chtít a musej mít možnost, to zkusit a ještě z toho vystoupit nebo v tom setrvat. Je to hodně o té volnosti, si myslím. Volnosti, o svobodě a nějakým jako sebepoznání a o nějaký schopnosti podívat se na sebe a říct si, co z toho je pro mě a co z toho pro mě není, tak to si myslím, že to je taková podmínka. Ale to mi přijde podobný jako v těch monogamních vztazích. Taky někdo ve vztahu umí být a někdo neumí. A respektive myslím v tom spokojeným. Vztahy asi umíme všichni, ale aby to bylo nějaký hezký a funkční, tak to vyžaduje nějakou zralost a nějaký sebeuvědomění. A pak i nějakou schopnost se domlouvat a nějak se vyjadřovat s tím druhým.

V: Hm.

T: Tak tohle všechno jo, ale nepřijde mi to jako nějak výjimečný oproti třeba těm monogamní vztahům, mi přijde, že prostě tam žádná zvláštnost není. Ono je to jenom trochu náročnější. Jako, když jsou 2 lidi, tak se snadněj domlouvaj, než 2 nebo 3 nebo víc, ale ten princip mi přijde úplně stejný.

V: Hm.

T: Mně to přijde podobně jako v rodině, když se páru třeba narodí dítě nebo prostě mají dítě, tak mi to přijde velmi podobný. Prostě tam nějak musej zařadit dalšího člověka, tam je to teda o to snažší, že je jasný, že tam patří a že tam teda jako zůstane, alespoň ve většině případů, ale jinak mi to přijde velmi podobný. Nevidím tam jako žádnou zvláštnost.

V: Hm, jo.

T: Možná pak témata nějaký žárlivosti nebo toho, třeba toho sexuálního života, kdo s kým nebo jak, ale to teda považuju za běžný témata. Tak to je nějak, co mě napadá k tomu, za jakých podmínek.

V: Hm.

T: Určitě musí bejt ta svoboda a taková jako nějaká otevřenost nebo nějaká jako, co nejméně domněnek. Nebo otevřenost k tomu ty domněnky upravit nebo změnit, asi tak no. Ted' třeba mám příklad, zažívám ted'ka v přímým přenosu, že ta moje nová partnerka, ona o všem jako ví, to je domluvený, ale tu zkušenost zatím nemá. Takže ona se třeba trochu jako stydí nebo obává se to říct kamarádům nebo rodičům a je tam přesně tohle, je to taková nesvoboda, ona by jim to klidně řekla, ale kdyby věděla, že to přijmou.

V: hm.

T: Že jí řeknou, no tak jasně jak chceš. Ale má jako odůvodněnou obavu, že by to tak nebylo, že by jí to začali vymlouvat, začali do toho šťourat. Mysleli by si, že jí do toho nutím nebo že je bláznivě zamilovaná a jenom mi to tak nějak trpí, tak to bych jako považoval za nějakou tu nesvobodu nebo ty nepříznivé podmínky k tomu. Tak takhle asi.

V: Jo. A jak velkou část tvého života tvoří ta polyamorie?

V: Jestli rozumíš nějak?

T: Asi ne.

V: Hm, ptám se asi na to, jestli máš pocit, že je prostě nějaká ohraničená věc, těch tvých vztahů nebo jestli se to nějak propisuje i do ostatních aspektů tvého života. Jak moc to, že ty se považuješ za polyamorního, když to takhe řeknu, i když třeba nemáš rád to označení, jak moc to ovlivňuje celej tvůj život na nějaký jako, jak moc je to součástí toho, kým se cejtíš bej.

T: Jo. Já myslím že hodně. Nebo že tak nějak jako, jakože úplně. Ne, že bych tím žil, ale promítá se to do všeho. Nebo jako vztahy a partnerský vztahy se promítaj do všeho. Takže to jestli mám jeden nebo víc vztahů, tak pro mě je to jako nastejno. Asi hodně, asi se to prolíná úplně všude, jenom v některých ohledech to možná přináší jako nový pohledy nebo nové témata. I když třeba budu chtít jít do kina, tak budu zvažovat s kým nebo jestli půjdu dvakrát. Ale jinak si myslím, že to vnímám jako tu důležitost stejnou jako partnerský vztahy obecně nebo vztahy mezilidský obecně. Takže asi hodně.

V: Hm.

T: Možná, jak si říkala, jako s tou bublinou nebo tak, to nevnímám, jako nějakou bublinu, jako něco, nějakou jako podmnožinu vztahů nebo jako něco navíc. Takhle to nevnímám.

V: Hm. A jsou nějaký nové věci, který ti do života přinesla ta polyamorie a tenhle ten styl těch vztahů, který třeba máš pocit, žeš tam předtím neměl?

T: Hm.

V: To se těžko rozlišuje asi, co? (smích)

T: Asi jo. Jako snažím se zamyslet. Jo, ale nevím, co jako novýho mi to mohlo přinést. Jako jednak s tím žiju už poměrně dlouho.

V: Hm.

T: A ani úplně nevím, co jako novýho mi to mohlo přinést, kromě nějakých zážitků nebo nějakých směšnejch situací. Ale jako nevím. Možná nějakou větší otevřenost, ale to si taky myslím, že už třeba

předtím jsem byl jako nějak otevřeněj. Jsem jako nějak vstřícněj k různěm variantám všeho možnýho. Nevím, fakt to nějak považuju za přirozený nebo úplně v pohodě variantu, jak to člověk může mít. Že mě nenapadá, že tohle konkrétně by mi přineslo něco novýho. Něco, co bych jako bez toho neměl. Možná jako to, co jsem říkal, že jsem si třeba nějaký hodnoty nějak uspořádal nebo jsem si něco uvědomil třeba děckama nebo s kým chci a nechci bydlet. Nebo že sem si víc třeba zajistil jako bezpečnosti, když jsem s více lidma najednou nebo jako, když mám víc vztahů najednou, ale že by to přineslo něco úplně novýho. Asi ne.

V: Hm.

T: Asi takhle mě nic nenapadá.

V: Jasně, v pohodě. A dokázal bys třeba říct, jestli ses něco naučil o sobě samém skrze tyhleto polyamorní vztahy, tenhle způsob vztahů?

T: Tak určitě jsem se naučil bejt nějak trpělivější. Nebo takovej otevřenější, protože musím umět se jako naladit na víc různých životních stylů naráz, když to tak řeknu. Že když jsem třeba s manželkou, na tu se jako neladím, tu znám dlouho a jsme třeba i v souladu nebo jsme to nějak sladili. Ale když se poznám s někým novým a on vede úplně jinej život, ale přesto teda o sebe stojíme a je tam nějakěj průnik a chceme spolu bejt, tak tohle možná. Jako respektovat nějaký jiný nastavení nebo jiný názory, to určitě. Ne že by to byl jako problém a že by to bylo jako těžký, ale jsou to takový jako jiný světy.

V: Hm.

T: A když jakoby žiju v těchle víc světech naráz, tak je to někdy náročný nebo je to takový, že se na to musím nějak naladit. Tak tohle určitě jo. A pak asi ňák, asi jsem se naučil, ňák si víc hlídat soukromí. To si myslím, že nebude asi obecný, ale pro mě osobně, že si to prostě hlídám.

V: Hm.

T: Že něco někomu říkám, něco neříkám a víc i myslím i na ty druhý. Že když se třeba bavím, třeba s tou novou partnerkou a bavím se o manželce s ní, tak pokud už nemám s manželkou domluvený, že s ní o tom můžu mluvit, tak s ní třeba o tom nemluví. Že třeba řeknu, hele, nevím, jestli tohle by chtěla, abys věděla, tak ti to říkat nebudu. A naopak taky, takže je to takový jakoby možná, jakoby hlídání těch hranic nebo hlídání toho, co komu říkat. Nejenom o tom, že to tak vůbec je, ale i potom v rámci těch vztahů jako. O čem s kým mluvit.

V: A sestkal ses s nějakějma výzvama během těch let, co to takhle praktikuješ?

T: A výzvama, jako co?

V: Něco, cos třeba musel nějak překonat, nějaký překážky nebo nějaký velký problémy, otázky.

T: No teď třeba mám takovou výzvu, ale to nevím, jestli je vhodný o ní mluvit. No dokáže mě nasrat, když mě někdo odsoudí, aniž mě třeba zná, třeba jenom z vyplávení, třeba teďka ta nová partnerka říká, trošku jsem si o tobě povídala s mámou a ona má jasno, jak to je. Takže to je pro mě výzva se tolik nenasrat, když někdo, kdo mě nezná a nikdy mě neviděl, tak mě odsoudí jenom na základě jenom nějaký částečný informace. Tak to jsem zjistil, že mě dokáže naštvat. A pak taky zažil jsem nebo byla to pro mě výzva, když tý manželce se nelíbila ta jedna ta partnerka a ona mi ten důvod jako nějak vysvětlovala, tak jak mohla, se mi pokusila to vysvětlit. Ale já do teďka nemůžu říct, že to chápou.

V: Hm.

T: Prostě musel jsem to nějak přijmout, tak jak to je, smysl mi to nedává nebo myslím si, že to bylo nějak řešitelný. Ale výsledek prostě byl, že to nejde. A já jsem to musel nějak jako skousnout. Kdyby bylo na mně, já jsem do tý holky byl zamilovanej, za mě to bylo super, nám to i klapalo. Ale prostě ve chvíli, kdy jsem vedle toho měl manželku, který tím trpěla, tak to nebylo jako, to bylo jako neprůchozí. To byla pro mě výzva, to jsem fakt se musel, jak říkám, do teďka to nechápu, úplně mě to jako už netrápí nebo jako nějak se v tom nerejpu. Ale kdybych měl říct, jestli tomu rozumím, tak nerozumím. Musel sem to prostě jenom tak přijmout, že to tak je. Tak asi takhle.

V: Jo. A je něco, co v rámci polymorie nebo těch polyamorních vztahů vnímáš negativně?

T: Jako když ty vztahy už běží?

V: Klidně.

T: Nebo jako toho konceptu?

V: Obojí může být, jak to jako vnímáš nebo jak to chápeš. Asi jako zase cokoli, jestli ti tam něco připadá, že to není úplně fajn nebo že tam může být problém nějaký.

T: No nevím, snažím se to nějak zkonkretizovat. Protože ta otázka mi přijde dost obecná. Principiálně ne. Principiálně, když se řekne teze, že člověk může mít víc vztahů a milovat víc najednou, tak já tam žádné problémy nevidím.

V: Hm.

T: Pak jenom možná nějaký sekundární, že třeba je těžký to domluvit nebo někdy si to ty lidi domluví blbě nebo nedodrží to, co si domluví. Tak to je jako to negativní, co to může přinést. Ale v základu na tom nic negativního nevidím. Možná pak zase v kontextu toho, co je tady za normu, tak myslím si, že někdy tím děti můžou náh jako trpět, že si z nich někdo třeba dělá srandu nebo si je nějak jako dobírá. Na druhou stranu děti si ze sebe dělají srandu ze všeho možného, tak tohle bych asi nebral jako nějaký hlavní důvod.

V: Hm.

T: Mně třeba překvapuje a nelíbí se mi, když jako ty takzvaně normální lidi oni třeba jsou ochotnější tolerovat, když je někdo nevěrný, než když má někdo víc vztahů a je to domluvený. To je třeba pro mě, to nějak jako nechápu. Mám pocit, že to tak jako je nebo že to tak je přijatelnější ta nevěra a vůbec jako nechápu proč, proč by ta lepší varianta, když je to domluvený a se souhlasem všech, měla být jako nějak haněná. Ale že by to polyamory bylo nějaký problémový. Nevím, možná nějak obecně, že obecně je tam větší riziko přenosu nějakých nemocí, ať už sexuálních nebo nějakých jiných, ale to si taky říkám, že to bych nepovažoval úplně jako za problém. Prostě ve chvíli, kdy jsem mezi lidma a nějak se potkávám, tak takhle možnost je vždycky. Nevím, nechci znít úplně jako, že si to idealizuju, ale jako nevidím tam jako nějaký zásadní trouble, proč by to nemělo jít nebo něco, co by s tím bylo spojený. Je to náročný, myslím si, že je to náročný na nějakou zralost a vyspělost, zvláště ve chvíli, já nevím, kdy jsme třeba já nevím dvacet, třicet let vychovaní v tom, že náhka ta jedna správná varianta. A pak se nějak jako otevřít tím jiným a náh si to jako dovolit, náh si to jako odžít a náh si v tom jako najít tu svojí cestičku, tak v tomhle si myslím, že je to náročný, ale úplně to nepovažuju za problém. Ale náročný jo, no. Asi tak.

V: A dokázal by sis vzpomenout třeba na nějaký konkrétní těžký moment, kterej ty jsi zažil v rámci těch tvých polyamorních vztahů? Mluvil jsi tady třeba o tom momentě, kdy tvoje manželka měla problém s tou tvou partnerkou, ale třeba ještě něco jiného?

T: Ehm.

V: Jestli tam teda něco je.

T: Tak určitě tohle, to co jsem říkal. Že pro mě z nepochopitelných důvodů prostě tu druhou ženu nedala, byť se znaly a taky spolu byly nějak v kontaktu, tak prostě, tohle určitě. Pak určitě ten těžký moment, když jsem s tím ještě nebyl tak zžitý nebo, když jsem se do toho sám nějak zamotal a provozoval jsem v podstatě tu nevěru. A pro mě osobně bylo těžký, že jsem jak v tom, v té nevěře a nechtěl jsem být. Tak ten proces se z toho nějak vymotat a vymanit a jakoby risknout to, že se jakoby přiznám a doufat teda že, že to ty vztahy úplně nezničí. Tak tohle určitě. Hm a pak asi ta těžkost, to je možná něco, co mě čeká nějak jako ustát, ty reakce okolí. No mě to přijde otravný nějak. Když některý lidi mají jako potřebu to nějak jako komentovat nebo pokládat nějaký otázky nebo taky už párkrát to bylo tak, že jsem šel třeba s oběma těma holkama po venku a třeba jsem se všichni drželi za ruce, tak taky nějaký ty pokřiky nebo pohledy. Tak to my bylo nepříjemný docela a docela těžký. Možná a to jsem moc nezažil, ale myslím, že časem na to dojde, jako seznámení s rodinou toho druhého, té druhé partnerky.

V: Hm.

T: A já třeba víc, že bych nechtěl lhát. Že kdybych se s nima už měl potkat, když to tak vyplyne, ne jim to tak vpálit hned, aby třeba věděli, že třeba mám manželku. Nebo když tam třeba puďu, tak abych nemusel sundávat prsten, jakože ne. Do toho bych asi takhle nešel. To si myslím, že může bejt taková výzva nebo problém. Teoreticky. Už nevím, jaká byla ta otázka na začátku, jestli to má nějaký mínus polyamorie?

V: No, to jsem se předtím ptala, jestli tam vnímáš něco negativního. Tady sem se ptala vyloženě na nějaký konkrétní těžkej moment, ale ono to spolu jako souvisí.

T: Jo, jasně ten můj těžkej moment. To teďka třeba zažívám, to pro mě bylo překvapivě těžký, když mě nějak odsoudila ta matka tý mojí nové partnerky. Tak já ne že bych se s ní chtěl seznamovat, ale asi sem měl představu, že jí třeba časem poznám, ale teďka to třeba vyloženě nechci, no.

V: Hm.

T: Protože to je nějaká paní, která mě z podstaty věci nesnáší a to je pro mě třeba těžký. Ani sem to jako nevěděl, že by mi to mohlo vadit, ale nějak mě to jako mrzí a asi mi to vadí.

V: A setkáváš se teda nějak často s takovejhlema poměrně jako explicitníma negativníma reakcema od okolí? Jak si třeba říkal, že jste šli venku a drželi se všichni za ruce.

T: Jo, moc ne. Právě, že asi moc ne. Spíš jsem jako zvyklej na to, že je to lidem jedno nebo že to respektujou, a když se pak jednou za čas něco objeví, tak je to o to nepříjemnější, protože na to nejsem zvyklej. A je mi to i cizí, jakože fakt nějak nechápu, proč by to někomu mělo vadit, nebo proč by to měl někdo do toho šťourat. A ono taky, ono to ne vždycky je negativní, ale už jak to, že někdo reaguje.

V: Jo.

T: Já chápu, že pro někoho to je třeba zajímavý nebo jako senzace, ale i když třeba jdu se dvěma holkama za ruku a někdo řekně, jo, ty seš borec, tak mně to jako je nepříjemný. Já to neberu úplně jako lichotku. (smích) Jako radši bych, kdyby byl ticho.

V: Jo, jo.

T: Tak takhle.

V: Chápu. A když jsme teď mluvili o nějakých nepříjemných zážitcích a těžkejch, dokázal by sis vzpomenout na nějaký fakt hezký zážitek, něco příjemného, co se ti událo v rámci zase těch tvých vztahů?

T: Hm.

V: Co sis třeba řek, to je fakt super.

T: Jo, hm. To jsou takový jako každodenní věci, že třeba, jako chci říct, že to nejsou žádný výjimečný události, ale že třeba jsem doma s manželkou a řeknu, že jdu za tou druhou, tak si jako popřejem, ať si to jako užijem, ona třeba taky má nějaký svoje randíčko. Tak je to takový hezký. A pak se třeba vrátím, tak si povídáme, jaký to bylo a co my dva s tím, jestli nás to nějak, jestli si něco z toho vezmem nebo ne. Tak, tak tohle no. Líbí se mi nebo je pro mě příjemnej zážitek, když to funguje, když tam fakt není takový to, že bych se třeba obával něco říct nebo že když třeba s jednou zažiju něco hezkýho, tak že to můžu říct tý druhý a ta z toho má taky radost. Nebo řekne, jé, to chci taky, konečně, konečně to uděláme i my spolu. Tak tohle, to jsou takový hezký momenty. Asi jako hlavně celkově ten nějaký ten můj prožitek, že se takhle cejtím dobře, že se necejtím úplně jako omezenej, cejtím se tak jako naplněnej akorát těma vztahama (smích) a tou láskou, kterou dávám a dostávám.

V: Hm.

T: Tak asi tohle, asi to není nějaký jeden zážitek. Pak nebo jako, tohle co jsem řekl to ano, pak jediný, co mě napadá a to už jsou jako takový jako lahůdky nebo třešničky na dortu.

V: (smích)

T: Třeba nějaký sexuální zážitky, jo ve víc lidech, jo. Nebo že se to dá nějak jako různě nakombinovat nebo jako vymyslet nějaký jako srandy, tak to jo. Ale to jsou takový, takový bonusy. (smích)

V: Jo, jo, jo. Že to hezký je primárně v té každodennosti nějaký.

T: Jo, jo. To je to, o co já osobně jako stojím.

V: Hm.

T: Mít to tak jako, co nejběžnější provoz a i třeba když, když jako chci nový vztah nebo teďka, když mám nový vztah, tak mě na tom vyhovuje, že je to takový jako obyčejný. Že se třeba dvakrát tejdne potkáme, jednou u mě, jednou u ní. Mezi tím normálně funguju s manželkou, přes den si píšu s jednou s druhou a takový, že je to úplně normální. Dva vztahy naráz, který se navzájem nějak nevyklučují, v něčem se třeba i doplňují, tak to je pro mě ten hezký zážitek. Tak asi tak.

V: A byl bys schopen nějak říct, co pro tebe znamená partnerství?

T: Hm, jo něco řeknu. (smích)

V: Klidně si nech čas. (smích)

T: Pro mě partnerství, blízký vztah s člověkem, kterému věřím, na kterýho se můžu obrátit, kterej mě podpoří a to všechno se i já snažím dát. Kde je vysoká míra jako důvěry a intimity a takový tý jako intimity ve smyslu důvěrnosti, že nějak se k sobě máme a víme o sobě a můžem se o sebe opřít. To je pro mě asi partnerství. A že je to něco, co je nějak jako dlouhodobý a pravidelný. Ten těsný kontakt, to už asi jako různýma slovy říkám to samé. Tak tohle považuju za partnerství.

V: Hm, jo. A co je tam pro tebe důležitý v těch tvých partnerských vztazích?

T: Tak určitě, aby vůbec za mě ten vztah mohl vzniknout, tak nějak jako soulad, něco nás musí dávat jako dohromady, něco zajímavýho. Buď to nějaký jako zájmy nebo se musíme sobě líbit, bejt nějaký jako přitažlivý, to tam za mě jako musí bejt, aby to mělo vůbec šanci na to, aby to vzniklo. A pak určitě takový ty běžný věci, hodně důvěry, hodně otevřenosti. A i takový jako naladění na ten kontakt. Jako kdybych si s někým měl napsat jednou za týden, tak to nebude pro mě, to co já potřebuju, je takovej ten jako ně neustále, ten častej kontakt. Aspoň si psát nebo alespoň se pak jako potkat každej den a bejt jako v kontaktu, tak tohle určitě potřebuju.

V: Hm.

T: A pak jak říkám, pak s každým je ten vztah trochu jinej. S každým se vlastně jako vytvoří něco unikátního a já do toho určitě vnáším to stejný, ale když se to spojí s tím druhým člověkem, tak to kolikrát vytvoří něco novýho, až kolikrát jako zírám.

V: Hm.

T: A někdy mi přijde vtipný, že to třeba z venku moc není, nejde moc chápat. Když třeba vyprávím třeba manželce jako, jaký to bylo nebo co jsem dělali, ona to nechápe. A já taky nechápu, jak proč zrovna tohle to tak jako bylo nebo proč to tak je nastavený, ale to už asi mluvím o něčem trochu jiným. Ale to o čem jsem mluvil, to mi přijde důležitý, jenom jsem chtěl říct, že mi to vždycky přijde jako takovej unikátní mix.

V: Hm.

T: A možná i teda taková jakože, taková jako ta schopnost se nějak přizpůsobit nebo nějak se jako já nemám rád, když se říká jako kompromis, to mi přijde že každej ustoupí a nikdo není spokojenej. Ale nějak se jako sladit, nějak se jako sladovat dohromady, tak schopnost se sladovat. Tak to mi asi přijde důležitý.

V: Hm.

T: A možná teda ještě bez schopnosti se sladovat, bez toho, že bych měl pocit, že mě to nějak omezuje nebo že se nějak upozaduju, tak asi tohle. A možná to souvisí i s tou profesí, já jsem asi fakt nějak deformovanéj nebo já si myslím, že každěj je pak deformovanéj, žejo, že tady v práci se furt tak různě ladím na lidi a dělám něco co bych za sebe třeba úplně nedělal, ale s tím člověkem to projdu. Tak asi nevím, nakolik jsem zdeformovanéj a na kolik (smích) jako to potřebuju v těch vztazích, ale ta schopnost se nějak naladit s tím člověkem na sebe a v něčem třeba ustoupit nebo něco si odpustit, takto mi přijde dost důležitý.

V: Hm.

T: Mě napadá takovej příklad, že já nevím, že třeba jsem chvíli byl s jednou holkou a ona měla dvě malý děti. A nějak se vlastně sladit ve chvíli, kdy ona je ještě k tomu matka dvou dětí a třeba se v tu chvíli rozvádí nebo jsou děti třeba nemocný a ona má o ně strach, tak tam se to jako, tam se to jako hodí. Že třeba, kdyby byla ta partnerka bezdětná, tak něco po ní můžu chtít, třeba udělat si čas rychle a tady, když má dvě malý děti, tak je jasný, že je neodloží a nepude za mnou. Tak takovýhle jako nuanace tam jako řešit. A nějak to jako respektovat, že to ten druhěj člověk má třeba úplně jinak než já. Asi tohle no, to je možná dost důležitý. Asi tak.

V: Hm. Jo, jestli tomu rozumím, tak brát vždycky v potaz nějakou jedinečnost toho vztahu a zachovávat v tom tu svobodu pro oba dva?

T: Jo.

V: Mohl bys třeba posdílet nějaký konkrétní způsoby, jak ty pečuješ o svoje partnerský vztahy?

T: Hm, tak určitě i to podobně to, co jsem říkal, že myslím, že pečuju o ty vztahy tím, že se hodně zajímám, že jsem hodně v kontaktu, že i hodně sdílím, když ta partnerka o to stojí. Myslím, že hodně usiluju o jako kontakt i osobní, i pak jako fyzickéj, ne nutně sexuální, ale že pak taky to považuju za péči nějak, jako bejt spolu v kontaktu. To je možná to hlavní, co si tak myslím. Myslím, že z toho pak vyplývá spousta dalších věcí, ale nějak bejt v kontaktu, vědět o sobě a bejt spolu i osobně, jako vztahy na dálku, to sem taky třeba zkusil, ale to mi přijde úplně k ničemu. Nebo mě to vůbec nenaplnuje. Představa, že jakoby chodím s někým z Ostravy a mocně si píšem, a pak se jednou za měsíc potkáme na pár hodin, tak to by pro mě asi vztah nebyl. Takže takhle, kontakt, vědět o sobě a bejt nějak jako fyzicky spolu. A asi i nějak jako, nějak do sebe jako nešťourat, nějak se fakt jako respektovat. Že nemusím vědět všechno o tom člověku a nepotřebuju, aby mi všechno říkal a vysvětloval, jako nechat mu nějakou tu jeho volnost. Brát to, co dává nebo jako chce dávat a zbytek jako mít nějakou důvěru, že to třeba není důležitý nebo, že to nemusím vědět. Asi takhle nějak, to řeknu.

V: Hm.

T: A asi ještě me napadá a s tím se setkávám, tak jako nepřímo, že mám pocit, že se snažím hodně podporovat nebo bejt takovej jako pozitivní, vůči těm partnerkám, jako že jim to sluší nebo že nejsou tlustý a takový ty, já si nechci z toho dělat srandu, ale přijde mi to takový jako typický.

V: Jo, jo.

T: Nebo já nevím, že něco jako zvládnou nebo dokážou, že to můžou říct jako vlastníma slovy a nemusej hledat nějaký jako formulace, který se mi budou líbit. Tak takhle jako to podporování, těch partnerek, tak to mi taky přijde jako péče o vztah. Jo a chtěl jsem říct. Já se s tím právě setkávám někdy jako nepřímo, že třeba říkaj, že v nějakých minulejch vztazích je ten partner nějak shazoval, že třeba šli na pohovor a on místo toho, aby jí popřál štěstí, tak jí řek, tak alespoň budeš hezká, když tě nevezmou.

V: Hm.

T: Takový jako mně to přijde jako zbytečný, proč bych někoho měl takhle shazovat. Tak sem chtěl říct, že to taky považuju za nějakou péči o vztah, když se snažím vytvářet nějaký jako pozitivní prostředí, a ne nějak jako kritizovat. I kdybych to myslel v dobrým, tak, co já mám koho kritizovat.

V: Hm.

T: Taky možná pracovní deformace. (smích) Jako nesoudit vlastně, no nějak, nehodnotit. To je zajímavý, jak to vlastně to, co se dá použít ve vztazích se dá použít i v práci.

V: Hm.

T: Možná to, co se mi osvědčuje, ale to už je fakt jako hodně zobecněný, že spíš jako bejt zvědavěj než kritickej. Že když se mi něco nezdá, tak se spíš zeptám, a proč to tak vlastně je a ne jako říct, že to je blbý, jo. Že to je divný, že to tak má. Tak spíš se zeptám, čím to, že, nevím teďka třeba příklad, třeba jako, jakto že seš tři roky rozejitá tady s tím klukem, ale na dveřích pořád máte společnou cedulku, čím to je, jakto? Než abych řek, třeba nevím, co bych řek, už si to prosimtě sundej, je to trapný, teďka si se mnou. Tak asi takhle, to je to asi to, co mě teďka jako napadá. (smích)

V: Super. A máte daný nebo máš ty nebo i vy společně daný nějaký pravidla nebo hranice v rámci těch vztahů?

T: Hm. Určitě jo, myslím si, že takový jako poměrně obecný, že si vždycky řeknem, když se objeví někdo nověj. Že si to říkáme, tak jak to je. Že není potřeba všechno do detailů popisovat, ale tak jak to je. Že třeba, já nevím, že mám naplánovaný nějaký setkání nebo že, jestli spolu třeba spíme nebo nespíme. Nebo jestli nevím, tak takhle. Nějak si jako říkat aspoň ty základní informace. Pak teda, že když sex, tak s ochranou nebo tak nějak bezpečně, co nejvíc. Potom taky, to je takový, nevím jak bych to pravidlo přesně řekl, ale týká se to jako domova. Že třeba si nevodíme domů ty jiný lidi jakoby bez vědomí toho druhýho. Nebo třeba že ložnice, je jenom naše, tam nechodíme s nikým jiným. Asi takovýhle no. Úplně neplatí takový nějaký to právo veta.

V: Ehm.

T: Že jeden druhýmu můžeme někoho zakazovat, tak to si myslím, že ne. Na druhou stranu myslím si, že jsem s manželkou docela ve shodě, že kdyby měl ten nověj vztahu tomu druhýmu nějak hodně vadit, tak do toho asi nepůjdem.

V: Hm.

T: To se stalo jednou, no a myslím si, že by se to stalo i opakovaně, kdyby třeba si ona někoho našla a já jsem ho fakt nesnášel, tak zakazovat jí to nebudu, ale myslím, že by s ním nebyla.

V: Hm.

T: Nevím vlastně, zažili jsme to jednou a taky to nebylo tak, že by mi to jako zakázala, ale bylo to tak vyhocený, že to za to vlastně nestálo. Že ten další vztah přinášel tolik starostí, že to jako nestálo za to. Tak tohle. To není úplně pravidlo asi, je to takový. Je to takovej přístup, že ty další vztahy neměly kazit ten náš.

V: Hm, jo.

T: Nějakým jakýmkoliv způsobem, i kdyby třeba jenom časově. Kdybych si našel nějakou holku, která je super, ale ona se mnou potřebovala být každěj den, tak to bych nemohl prostě splnit, třeba. Nějaký další pravidla, asi není nějaký pravidlo, ale tak jsem ve shodě v tom, že děti chceme jenom spolu a s nikým dalším a to bydlení taky. Tak je to možná takový skoro pravidlo.

V: Hm.

T: Ale pak takový pravidla, ale to jsou asi takový situační, jak se třeba k sobě chovat s tím dalším partnerem, když je u toho manželka. Takový, ale to spíš beru jako nějaký domluvy, než úplný pravidla.

V: Že to se třeba vyladuje na základě nějakých těch okolností. Že to není striktně daný dopředu.

T: Jo, jo. Že se třeba sejdem ve třech a nějak si k tomu něco řeknem, když je to třeba první setkání, tak se tam s tou novou partnerkou nebudu třeba úplně objímat a líbat, když je u toho manželka a ona jí vlastně ještě vůbec nezná. A to mi spíš přijde jako nějaká základní ohleduplnost, než úplně jako pravidlo. Měli jsme pravidlo, který teď jsme už zrušili, ohledně přespávání, to jednu dobu manželce nějak jako

vadilo nebo nebyla s tím úplně v pohodě, když jsem jednou zkusil přespat u té tehdejší přítelkyně. Ale to už nějak vymizelo. Teďka už přespávat můžu. (smích)

V: Hm.

T: Možná taky nepovažuju to úplně za pravidlo, ale nemáme to úplně ujasněný, ohledně třeba nějaký dovolený, třeba já nevím 3 a víc dní nebo nějaká čtrnáctidenní dovolená, tak mě by to asi nevadilo, ani kdybych já jel nebo kdyby ona jela, ale nemáme to ještě vyjasněný, tady to pravidlo nebylo ještě potřeba.

V: Hm.

T: Hm, tak takhle. Myslím, že je spousta situací, který jsem ještě nezažili, že se to tak jako vyvíjí. A některý pravidla prostě jsme zatím vůbec nepotřebovali.

V: Řešíte ty věci jak se objevujou.

T: No.

V: Ještě mě zaujalo, jak jsi říkal s tím dalším vztahem, že by neměl nějak se negativně propisovat do toho vztahu, co máte teďkon. Tak máš pocit, že se ty vztahy hodně navzájem ovlivňují, že ty máš manželku, ty máš partnerku a ony vztah spolu nemaj, jestli jsem pochopila, jenom se znaj. Tak jestli, když se něco děje v tom jednom vztahu, jestli se to propisuje do toho druhý vztahu zároveň nějak? Jestli se to nějak ovlivňuje jako celek?

T: Jo, jo myslím, že určitě. A myslím si, že to nemusí bejt nutně negativní. Ale že nějak jo, že když třeba zažiju super schůzku s partnerkou, a pak přijdu domu a sem jako nabitej, tak určitě to ovlivní. A podobně opačně, kdyby se mi s ní třeba nevedlo nebo jsme se nějak pohádali, tak to ovlivní. Ale nemám pocit, že by se to nějak úplně, jak to říct, že třeba moje nasrání vůči jedný, že bych byl automaticky nasranej na druhou. To si myslím, že úplně ne. A myslím si, že ani u manželky. Nebo nemám z ní pocit, že by se to tak jako automaticky přelejvalo z jednoho do druhýho. Spíš zatím, co tak jako mám zkušenost, že to ten můj vztah s manželkou nějak jako posiluje, že třeba sdílíme hodně. Tak třeba jsem o to radši, že jsme spolu, že ty jiný lidi jsou třeba takový nějaký, že nám úplně neseděj nebo že nejsou úplně v něčem takový, jak my si třeba vyhovujem. Nebo že to je třeba obohacující, že třeba s partnerkou zažiju, co jsem s manželkou ještě nezkoušel, tak jsou to takový jako typy, co by šlo ještě dělat. Spíš mám zatím zkušenost, že je to takový obohacující. A možná sem spíš zažil, že třeba víc třeba manželka byla smutná z nějakýho toho svého jinýho vztahu a pak byla smutná i se mnou, protože prostě byla smutná.

V: Hm.

T: Než třeba, že já bych si to takhle nějak přenes na ní. Já to asi možná víc odděluju, ty jednotlivý vztahy a ona možná to má tak jako víc dohromady. To je spíš taková úvaha, to nevím, jestli to tak úplně je. Zatím to na mě tak působí.

V: Hm.

T: No a to, tam jsou vtípný jako i jiný roviny, já nevím jak moc o tom mluvit, ono to do toho asi z části patří, ale zase nevím, jestli by jí nevadilo, že o tom mluvím, ale je to jako hodně o rolích. Jakože já vůči ní jsem v nějaký roli a ona, když si najde nějakýho novýho partnera, tak s ním má zase jinou roli, než jakou máme my spolu, tak pak je to jako vtípný, že se mnou je nějaká s nějakým jiným chlapem je ještě úplně jiná.

V: Jo.

T: Tak to jsou pak jako takový vtípný věci. Teď to možná vůbec nedává smysl, co říkám (smích), no to bych asi nechal. Ale určitě si myslím, že se tím jako nějak ovlivňujem navzájem. To určitě jo.

V: Hm.

T: Nám se moc neděje takový to, že třeba ona by znala moje partnerky a já její partnery. Tak v tom je to možná jednodušší, než když se tam znaj všichni se všema. Takže pro nás je asi snazší si to nějak oddělit.

V: Hm.

T: Že kdyby třeba, kdyby se třeba znala manželka s partnerkou a já se s jednou pohádal a ony si to pak spolu vykládaly, a pak bych přišel za tou druhou a ona už by všechno věděla od té, tak to by možná bylo negativní nebo to by možná byl problém. Ale tím, že to tak není, že se jakoby neznaj všichni se všema, tak tohle nenastává.

V: Jo, že to máte uspořádaný tak, že o osobě nějak jako víte o těch dalších partnerech, ale není to tak, že byste byli kamarádi vyloženě nebo tak.

T: Já třeba bych stál o to, že bych třeba poznal nějakýho jejího novýho přítele, ale nechtěl bych s ním bejt kamarád.

V: Hm.

T: Možná i chtěl, ale jako není to tak jako nastavený, že bysme museli bejt kamarádi, protože on randí s mojí manželkou.

V: Jo.

T: Kdyby to vyplynulo, tak možná jo, ale spíš ne. Spíš to jsou lidi, já neznám ty její chlapy a ona nezná ty moje ženy. Asi to není pravidlo, ale myslím, že spíš to preferuju. A i se hodně doptáváme, že když třeba v té BDSM komunitě, když tam třeba natrefím na nějaký inzerát. Tak se ptám, hele, znáš tady tu, ona má takovej inzerát. A už se kolikrát stalo, no tu znám. A tak já jsem řek, tak to já jí psát nebudu teda. To jako nebo jí třeba zná hodně nebo dlouho, no tak to nebudu riskovat. Nebo o ní třeba i něco ví, třeba mi něco řekne. Třeba mi doporučí, ať do toho nejdu, pak je na mě, jestli si řeknu jo nebo ne. Jo, tohle docela, docela si hlídáme. Jestli ty potenciální nový partnery známe nebo ne. A spíš se snažíme je neznat.

V: Rozumím. Já už asi nemám žádný jako konkrétní otázky další. Ale máš třeba ty ještě něco, co bys chtěl posdílet nebo máš pocit, že něco důležitýho nezaznělo, že jsme se něčeho nedotkli?

T: Úplně že by mě něco vyloženě, že bych měl něco na jazyku, to asi ne. Asi nic úplně zásadního, já nad tím přemýšlím, tak jako různě a mě pak přijdou tak někdy nadstavbový otázky, že to někdo pak přejí jako ad absurdum, třeba jako, co s těma dětma, jak se to jako udělá, když spolu žijou dvě ženy a jeden chlap nebo dva chlapi a jedna žena a jak se to jako udělá s výchovou těch dětí a kdo bude táta a máma. Tak mě to někdy přijde zbytečný, protože stejně si to ty lidi uspořádaj nějak spolu a není potřeba na to dělat nějaký muster. Tak někdy mi přijde, že se to moc řeší. Na to, že to je vlastně jako jenom další vztah, tak mi přijde, že se to někdy moc řeší. A do nějaký míry mi to přijde fajn, nějak to jako prozkoumat nebo popsat, ale pak si myslím, že je nějaká jako hranice, kde už není potřeba to řešit to nějak jako víc, než třeba běžný partnerský vztahy. Nebo takový ty otázky jako, že to není možný, aby jeden člověk miloval víc lidí, tak to jako taky. (smích) Že matka třeba má 3 děti a všechny miluje.

V: Jo.

T: Tak proč by nemohla milovat tři chlapy. Nebo taky všichni jsme z nějaký rodiče, všichni máme minimálně dva rodiče a taky většinou oba milujeme a nikdo se nad tím nepozastavuje. Tak tohle mi přijde, že nad tím někdy přemejšlim a moc, moc mi nedává smysl, když to někdo odsuzuje na základě takovejhle argumentů. Ale to je asi tak všechno, co mě k tomu napadá.

V: Hm.

T: Že bych měl nějaký jako extra výjimečnej poznatek nebo zážitek z toho, že můžu mít víc vztahů najednou, tak to ne. Spíš mi to přijde takový poměrně obyčejný jo, prostě mám víc vztahů a nemám jenom jeden, no. (smích)

V: Je to normální pro tebe.

T: A i třeba fakt musím říct, že jsem v tom spokojenej, že taky byly nějaký období, kdy jsem byl jako v uvozovkách jenom s manželkou a to bylo dobrý. Ale když mám ještě ten jako další vztah, tak to je za mě super. Nějak se v tom jako cejtím líp.

V: Jo.

T: A i takový, možná takový jako tabu, že jakože si chceme od toho partnera někdy odpočinout nebo jako že ho můžem mít fakt rádi, ale nechcem s nim bejt pořád. S tím já se tady potkávám poměrně často. Že tohleto vlastně umožňuje tak nějak přirozeně, že když chci bejt s oběma, tak to ale zároveň znamená, že když jsem s jednou, tak nejsem v tu dobu s tou druhou a ta druhá si ode mě odpočine a já od ní. A že to tak jako se, jak se to řekne, jakoby kontinuálně se jako dobíjíme a můžeme pak spolu o to víc bejt, než že bysme museli nějak jako uměle vymýšlet, kdy spolu teda jsme a kdy spolu nejsme. A kdy jdu teda na to pivo a na ty karty a kdy ona jde s kámoškama. Tak tohle mi přijde, že nějak jako přirozeněji vyplyne. Ale stejně tak někdo může pohlídat svoje koníčky a záliby a taky si od sebe odpočinou, tak to zas na každým záleží, jak si chce odpočívat od partnera. Tak to mi trochu přijde jako tabu. Jako odpočinout si od někoho koho miluju, to je, nevím nakolik to souvisí s polyamorií, ale přijde mi to trochu jako tabu, že kolikrát si to ty lidi jako nedovolí. Že vymejšlej ty výmluvy, proč jako nemůžou bejt spolu, ale to asi nesouvisí úplně tady s tím.

V: Já myslím, že může klidně.

T: Mně přijde, že to souvisí se vztahama obecně jo, ale zase bych tam neviděla zase nějakou specifičnost.

V: Jo, jo, jo.

T: Prostě, že si potřebujem odpočívat od partnerů, tak to mi přijde, že. Asi tak.

V: Tak jo, super. Tak já vypnu nahrávání jestli je to všechno?

T: Ehm.

Rozhovor V. – Nina

V: Tak jo. Na začátek bych se asi ráda zeptala, proč jsi přišla, proč ses rozhodla zapojit tady do toho výzkumu, co tě k tomu vedlo?

N: Jo, já asi mám prostě pocit, že když je to polyamory nějak čím dál tím víc dostupný, tak pořád je to asi něco, o čem se zas tolik neví nebo třeba ví, ale třeba jenom nějaký pojem, u kterýho si člověk úplně předně nepředstaví ty konkrétní zážitky nebo zkušenosti. Tak mi přijde vlastně dobrý, ať už jakýmkoliv způsobem, když se o tom dostává víc informací a tak jakoby ten, jako ta akademická část, je na to důležitá. A asi i mě samotnou to zajímá, jsem ráda, když o tom někdo něco napíše, tak mi to přijde fěr o tom mluvit. A mám pocit, že ta moje zkušenost s polyamorií je taková nečekaně pozitivní, jako veskze (smích).

V: Hm.

N: Tak to je asi mým motorem.

V: Hm. Rozumím. A mohla bys se mnou posdílet, jak se vyvíjela ta tvoje cesta k polyamorií, klidně od úplného začátku?

N: Jo, no, jako já vlastně jako nějaký úplněj začátek nějakýho mýho přemejšlení prostě o polyamorií nebo vlastně jako mám takovou jako epizodu, když jsem byla na prvním stupni a vlastně v tu chvíli ty děti prostě nebo třeba to vidím u má sestry, který je sedm, tak ta už taky říká, jo tak s tímhle klukem budu a prostě si ho vezmu a budem spolu na pořád a jakože tohle jsem taky řešila už v tý době. A prostě v tý době jsem byla jakoby trochu zamilovaná nebo sem tohle řešila naráz s dvěma klukama a oni se mnou. A vlastně jsem jako nevěděla, jak by to bylo možný a nějak jsem se na to ptala mojí mámy, jestli bych si jako mohla vzít oba. (smích) A už si ani jako nepamatuju, co ona mi na to řekla, jenom že jsem se na to ptala, a pak že to byl problém asi hlavně. A ani nevím, jestli jsem s tím měla problém já, já si myslím, že já jsem s tím celou dobu si problém neměla a oni dva s tím potom začali mít problém. A nějak to jako spolu řešili a já jsem pak teda taky jako přemejšlela, kterej je lepší, ale prostě vlastně to pro mě bylo vždycky takový přirozený, že jako můžu mít ráda víc lidí naráz. A teda v tý jakoby to byla asi nejvíc jsem to asi řešila ve třetí třídě. Takže v nějakých jako devíti. No a potom vlastně ten můj přístup ke vztahum byl hodně formovanej tím, že sem byla potom součástí církve nebo to jsem byla celou dobu, ale že jsem se třeba hodně zapojila do nějakých organizací, akcí a že mě to jako vlastně hodně zajímalo a hodně často jsem prostě chodila do českobratrský církve evangelický a tam to bylo tak jakoby docela jasně daný, jako třeba i neřešila se tam třeba vůbec varianta nějaký polyamory (smích), ale řešil se tam třeba předmanželskej sex, kterej podle mě tam nebylo asi úplně striktně daný, že se to nějak totálně nesmí, ale bylo to tím trochu doporučený s takovým tím důrazem, že s kým se člověk poprví vyspí, toho by si ideálně měl vzít. A když na tím teď přemýšlím zpětně, tak hodně lidí to tam tak nedělalo a mělo to trochu na háku, ale já asi jsem byla taková, že sem to brala hodně doslovně a hodně vážně a že obecně asi hodně ráda mám intelektuálně zpracovaný to, jak prožívám svoje milostný vztahy a možná i kvůli tomu mě ta polyamorie přitáhla, jako nějaká vlastně etická teorie.

V: Hm.

N: Jakoby trochu nebo nějaký jako mluvení o těch vztazích, možná i jak ses ptala, co mě k tomu přivedlo, tak i prostě ráda o vztazích mluvím a nebo i se něco dozvím. Dobrý, takže to si myslím, že jsem měla už v tý době. Takže jsem si strašně naplánovala, že budu jakoby s jedním partnerem a že s tím budu už napořád. Takže jsem se dlouho do ničeho nepouštěla. Pak si mě spíš tak jako vyhlídl jeden starší muž a nebo kluk, prostě kterej se tvářil, že je strašně dospělej. Ale potom se mi vlastně stalo, že jakoby ten vztah byl asi takovej, že mě hodně věci diktoval a vlastně jakože když jsem do něj vstoupila, tak mi bylo prostě 14 a myslím, že to bylo spíš období, kdy jsem měla experimentovat. A prostě myslím, že pro mě ten vztah nebyl vůbec dobrej. On mi prostě určoval úplně všechno a nebo no jako s kým se mám kamarádit, pak ke konci, co mám jíst prostě jako celej vlastně celej sexuální život, byl podle něho, což si myslím, že prostě bylo špatný. Že to nebyl úplně konsenzuální sex vždycky a nemám z toho podle mě moc, nenechalo to na mě moc dobrý následky, si myslím.

V: Hm.

N: A v tý době si asi myslím, asi i tím, že on byl i takovej hodně dominantní až fakt s nějakejma jako prostě brutálníma tendencema.

V: Hm.

N: Tak vlastně, tak sem si v hlavě jsem se trochu zamilovala, do nějakýho kluka, kterýho jsem potkávala na chodbách, kterej byl asi prostě o nějakej rok mladší nebo něco takovýho a strašně se mi jako líbil vizuálně. A do toho jsem se hodně zamilovala emočně a vlastně jsem se bála mu cokoliv říct. Myslím, že jednou jsem mu napsala nějakou esemesku a to bylo jakoby celý. A vlastně, a jako nikdy jsem se s ním nebavila a ten můj tehdejší přítel to bral jako strašnou nevěru. A asi to jako byla emoční nevěra, jakože fakt prostě sem si vytvořila kolem něj nějakej, nějaký nevím, nějaký silný pousto, i když to možná bylo spíš, tak já jsem se fakt hodně rozpovídala. (smích)

V: Nevadí.

N: (smích) Tak takhle prostě to, no jsem pak, když se se mnou tenhleten první přítel rozešel. Což asi udělal ze spousty různých důvodů, jeden z těch důvodů uvedl, že sem byla jako nevěrná, i když prostě, no prostě jsem mu to vysvětlila. A pak se mi to hodně znova často objevovalo, že sem pak nějakou dobu byla sama, ale když jsem měla dalšího partnera, tak zase sem se do někoho jinýho zamilovala, až jsem měla pocit, že jsem měla trochu rozdvojený to, že jakoby po někom toužím a s někým jakoby sem.

V: Hm.

N: A vždycky to byl někdo, kdo tak trochu doplňoval toho předchozího partnera. A i když ten můj další vztah byl tří roční a myslím si, že byl vlastně hezkej, takže se mi tohle, to mi tam nějak trochu zůstalo. A potom vlastně jsem si, pak můj další vztah, no že jsem v tom pořád nebyla, moc nedokázala bejt spokojená v tý monogamii. Že vždycky jsem si tam nějak jako někoho teda našla, pokoušela jsem se o to, ale emočně jsem byla trochu jinde. A vlastně i zároveň jsem byla v tom prostředí, tak mě to prostě táhlo k tomu nebo no, tak mě to táhlo k tomu nakonec toho jednoho partnera najít.

V: Hm.

N: A teď jsem si prostě, pak on si taky trochu našel mě. Kluka, co byl zrovna před koncem teologie, kterej mě taky učil na tý vejšce a balil mě v rámci toho vyučování. Bylo to zase jako docela nerovnej vztah a toho jsem si vzala, jako velmi rychle, asi po roce. A prostě jsem, nějak si myslela, že se to tím vyřeší a že konečně budu mít ten správněj vztah a to prostě hodně rychle zase skončilo. Takže asi za 4 měsíce jsme se od sebe odstěhovali, protože prostě, no jako, prostě jsem se ho nějak začala bát. Ono taky sem byla do někoho jinýho zamilovaná a bylo tam nějaký, tak sme se prostě odstěhovali do jinýho města, já jsem se ta cítila ve strašný izolaci a on mě tam jednou zamkl v bytě a nebo mi dal pohlavek a takový věci a já jsem prostě v nějakou chvíli cejtla, že to je zase blbej vztah, v kterým bych zase byla, že jsem si vzpomněla na ten první vztah, ve kterým taky bylo trochu nějaký násilí ke konci nebo jako jsem se tam psychicky cejtla špatně, asi bych řekla jako psychický násilí a tohle se mi teď jako objevovalo trochu znova. Ale tentokrát jsem si říkala, tohleto jako nechci, tak sem se prostě odstěhovala do bytu svý babičky, kterej byl v Praze a kde sem stejně jakoby bydlela část tejdne kvůli škole, tak jsem tam zůstala úplně. No a jako skončilo to jako tím, co to manželství skončilo, pak ještě jsme chvíli chodili spolu na párovou terpii. Což kam jsem vlastně chodila, už jenom protože jsem myslela, že mu to jako pomůže, že vlastně jsem toho svého manžela ráda měla nebo jsem i měla pocit, že ten můj manželskej slib byl třeba to, že ho budu vždycky milovat a to jsem měla pocit, že dodržím, i když třeba nebudu s ním.

V: Hm.

N: Že mi přišlo, že možná je to trošku alibistický (smích), ale no prostě jsem nedokázalo s ním bejt v tom vztahu a přišlo mi, že to pro nás oba dva je špatný. No takže jsem se potom teda odstěhovala a v tuhle chvíli mi dochází, že teda konečně přicházím k tomu, jak sem se setkala s polyamorií. A to jsem se v tuhle chvíli potom už nějak nechtěla smířovat s tím, že budu s někým, u koho vidím, že o mě stojí, ale třeba si budu aktivně sama někoho vybírat a kluk, do kterýho jsem byla už i předtím zamilovaná, tak ten, s tím sem se prostě dál bavila a vlastně on v tý době se tak hodně kamarádil jako s mým prostě kamarádem, kterýho jsem taky velmi dobře znala, už posledních 5 let, ale vlastně byl mi představenej,

jako že je prostě gay. I když vlastně měl předtím vztahy i se ženama nějaký, což jsem já vlastně nevěděla. Ale vlastně mi to řekla i žena, která s ním něco předtím měla, ale pozor, je to jako gay.

V: Hm.

N: Což jako je vlastně komický, ale takže jsem ho prostě znala takhle a strašně dlouho jsem ho tam měla jako blízkýho přítele a nějak jsem neřešila, jestli se mi líbí nebo nelíbí. A pak jsem spolu jako hodně řešili, toho kluka, do kterýho jsme byly oba zamilovaný. Tak já jim asi teda dám jména. Tak jako by Alan byl ten můj jako dlouholetý už kamarád, kterej byl prostě o 12 let starší, hodně jsme se bavili, a pak nás oba dva hodně balil ten Kilián. A ten jakoby, ten byl o 2 roky mladší než já, byl to můj spolužák a tak nějak to bylo celý zmatený, protože on znal i hodně toho máho manžela a prožíval prostě to, že sem teda vdaná a že prostě to je, no, že byl v takový trochu blbý situaci, že to vypadalo, že se rozvádím kvůli němu, i když no. A no v tý, pak jsem zjistila, že oni dva spolu jako choděj nějaký podivným způsobem, ale že to není nějak úplně v pohodě nebo že to není nějaký idilický, a pak jsem psala nějakou, co já si pamatuju, že sem jim psala nějak, že sme si myslím s Alanem psali, a já jsme mu napsala jako že oba dva miluju a ať jsou spolu. Něco takovýho a v tu chvíli jsme si uvědomila, že mám hodně ráda i toho Alana. A pak nějak Kilián, řekl Alanovi, že ho miluje, ale že jako miluje i mě, což mě ale neřekl. (smích) My jsme pořád na sebe pořád byli nějak našťvaný nebo, no, a potom, a my s Alanem jsme pochopili, že ten Kilián asi chce bejt s náma s oběma. A ale strašně dlouho to trvalo, než jsme se dali dohromady, třeba 5 měsíců nebo, ne, tohle to bylo třeba někdy v dubnu a dali jsme se dohromady spolu v září oficiálně. Mezi tím jsme spolu, pak jsme spolu byli nějak na dovolený, kde jsme si i nějak o tom víc povídali, ale skončilo tím, že Kilián bude jako se mnou, což nevydrželo ani 3 dny, pak se ode mě jako úplně odřízl a zase byl jako víc s Alanem. Prostě ty začátky byly takový hodně těžký, přijde mi, že Kilián byl v něčem takovej trochu odtažitěj, že sem teď hodně četla o tý teorii attachmantu a přišlo mi, že měl trochu takovou tu úzkostnou jakoby vazbu a pořád nás, ne úzkostnou, jak ono se to jmenuje, tu odtažitu a, no, a prostě pořád od nás jako utíkal a pak prostě přicházel zpátky. No a nakonec prostě nám přišel oznámit, že si našel někoho jinýho, protože jsem si nějak domluvili, že každý pondělí spolu jako nějak, že jsme se scházeli v tom Alanově. No a on nám právě přišel oznámit, že si našel někoho jinýho, tak my jsme se s ním tak jako bavili a Alan začal úplně strašně jako vyšilovat a já jsem jakoby říkala, že ho chápu a že mi to přijde takový jako racionální. Že chce jako bejt s nějakou jednou holkou a jako tak.

V: Hm.

N: A on vlastně ve chvíli, kdy jsem to řekla, že mi to přijde racionální, tak se úplně složil, že mám pravdu, a že je to moc racionální, a že vlastně má rád jakoby nás a chce bejt jakoby s náma. Tak to jsme si poprvé jako řekli, že spolu chodíme a řekli jsme si u toho, že to vlastně nebudeme nikomu říkat. Že to jakoby zůstane, jenom, jenom nějaký naši blízký kamarádi, Alan už předtím měl nějaký polyamorický vztahy, tak který třeba s ním byli předtím v těch vztazích a teď jako byli jeho kamarádi. Tak ty jako nějak věděli. Já jsme to řekla svému dobrýmu kamarádovi, kterej byl takovej, hodně se zastával práv queer lidí.

V: Hm.

N: No tak tomu jsem to prostě řekla, protože jsem věděla, no a to potom byl takovej jeden z mála našich důvěrníků. No a tím začal ten náš vztah. A potom, to bylo před 7 lety, a pak jsme v tom září, a od února jsme spolu všichni bydleli. Protože nějak skončil podnájem, tak se prostě museli přestěhovat, já jsem se odstěhovala od tý babičky a začali jsme spolu takhle žít. A od tý doby jsme vlastně spolu, no. A asi vlastně, ještě ze začátku jsme ten vztah měli uzavřenej, že možná se někdo z nás s někým jiným někde líbal nebo něco takovýho, ale spíš jsme předpokládali, že jsme jenom spolu a s nikým, no a pak vlastně po 2 letech toho našeho vztahu, vlastně nějak Kiliánův bejvalej spolužák, do kterýho se on nějak zamiloval. Tak s náma, ještě se mnou a s Alanem, a on v tý době měl nějak velký dluhy, protože kvůli gamblingu, tak se rozhodl, že nebude studovat vysokou školu, tak se rozhodl, že pojedou do Anglie a tam si vydělá na splacení těch dluhů, a no celou tu dobu jsme s ním měli nějak jako vztah. Jo, vlastně jsem ještě jako vůbec, no jo, jo možná mi ještě přijde důležitý, že ta polyamorie se někdy bere i hodně jako sexuální věc, a že vlastně v tom máj vztahu s těma klukama, s kterejma jsem do teď, jsme první sex, podle mě měli, spolu všichni měli až někdy třeba v listopadu, jakoby po tom, co už 2 měsíce jsme měli

i vyloženě řečený, že spolu chodíme a předtím tak nějak, spolu jsme byli strašně dlouho, i jsme to řešili, ale že to bylo takový dost pomalý a dost nevím, že to bylo takový nesamozřejmý, asi.

V: Hm.

N: No, ale vlastně s tím Danielem to bylo spíš takový, že prostě nějak jsme se spolu vyspali, spolu všichni, a pak jsme měli vztah i s ním, i když byl takovej, jako nebyl tak důležitý, i kvůli tomu, že bydlel v tý Anglii.

V: Jo.

N: Vždycky prostě přijel jednou za 3 měsíce, takže to jako, ani jako nemohlo bejt nějak intenzivní. No dobrý, já jsem fakt nějak hodně rozkecaná, ale (smích)

V: To je super. (smích)

N: (smích) Jo dobře, tak kdyžtak to, ještě no a takže to byl asi takovej první, no, první vztah, no a potom, jako mimo ten náš trojvztah. A pak jsme si to asi nějak jako definovali i nějak jako víc otevřeně, mě se pak stalo i takový to moje klasický, že sem se jako zamilovala do někoho jinýho, než v tom vztahu.

V: Hm.

N: Což ale potom jako další doplňoval můj kamarád, s kterým jsem si jako nějak často psala a vlastně jako do teď jsme spolu nějak jako víc v kontaktu, ale no vlastně jsme spolu neměli úplně nějaký jako milostnej vztah. Ale pak vlastně, jako pojmenovaně chození, tak jsem potom vlastně začala chodit se ženou. S kterou jsem se vídala asi jednou za měsíc a která v té době měla malý dítě, to bylo hodně jako, že prostě no, bylo to no, asi roční. A protože mě jako vlastně, já jsem ze začátku našeho vztahu strašně přemýšlela o jakoby sexualitě Alana a Kiliána, jestli to jako tak řešili, jestli máme bejt spolu nebo jestli oni dva maj bejt spolu nebo já s Kiliánem jenom spolu. Tak vlastně to bylo hodně otázka o tom, i jestli, i existuje něco jako bisexualita a jestli je možný, že někdo miluje stejně muže i ženy.

V: Hm.

N: Nebo, že chce mít zároveň vztah s mužem i se ženou, a když jsem nad tím tak přemýšlela, to bylo asi po roce a půl našeho vztahu, tak sem o tom chtěla udělat program na pride, protože mi přišlo, že tam o tom jako o bisexualitě nic moc není. Což nebyla pravda, kort už teď a tohleto bylo asi před 7 lety nebo 6, a prostě jsem nakonec do toho panelu jako šla. A oni mě pak pozvali do jinýho panelu o bisexualitě, kterej udělalo nějaký sdružení a chtěli po mě, ať seženu nějakýho bisexuála. Tak já jsme obvolávala všechny lidi, o kterejch jsem věděla, že jsou bisexuální a jestli by někdo jako nemohl. A nakonec jsem se tak nějak před sebou někdy těsně předtím vyoutovala, že vlastně jsem bisexuál, i když sem si to nikdy nepřiznala, že se mi vlastně vždycky líbily holky. Teď bych se možná spíš identifikovala s pansexualitou, ale prostě šlo o to, že se mi líbily i holky.

V: Hm.

N: No tak, takže, no jsem šla do toho panelu a někdo tam se mnou udělal rozhovor, kde jsem mluvila hlavně o tom svým vztahu s klukama. Že jsem ani tolik nemluvila o tom, že teda se mi líbí muži i ženy, ale o tom, že žiju rok a půl s dvěma muži. No a z toho jsem pak byla docela vyděšená, protože vlastně se to dozvěděli všichni moji přátelé z té křesťanský církve a byl z toho trochu humbuk, a pak moje rodina, ty si mysleli, že mě do toho někdo namočil, a že jsem to udělala jako nechtěně. Což já jsem úplně jako nechtěla, aby to vyšlo v (Název periodika), to jsem nějak trochu přeslechla, že je to pro (Název periodika) a jakoby, zároveň jsem si zatím jako stála.

V: Jo, jo, jo.

N: No a prostě, no. Takže jsem úplně nechtěla, aby je někdo soudil, aby to stáhli. No tak, ale vlastně hodně dlouho po tom, co se mnou vyšel tady ten rozhovor a byla jsem takhle veřejně vyoutovaná, tak jsem vlastně žádný vztah se ženou neměla. Ale pak jako, to byl asi můj první sekundární vztah, a od té doby se s ní pořád jakoby vídám a několikrát jsme se tak jako rozešli, a pak jsme znova navázaly. A teď někdy, to je zajímavý, že ona celou dobu je vdaná a ve chvíli, kdy se jí jako začalo hroutit manželství,

nějak kvůli pandemii a nějak měli dlouhodobý problémy, tak jako mám pocit, že ta energie z toho extrémně rozhádaného manželství se přenesla do toho našeho vztahu a v tu chvíli jsme se jakoby rozešli. Co už je asi rok, necelý dva roky. A teď už se zase nějak kamarádíme.

V: Hm.

N: Tak to je dobrý. No a vlastně poslední dva, tři, poslední asi dva roky, tak vlastně, před dvouma lety se mi stalo, že jsem naráz měla vlastně šest vztahů.

V: Hm.

N: Protože ještě kromě té ženy, která se jmenuje Jana, pak sem chodila ještě s Lubošem, což byl vlastně, to už jsou tři roky, co jsem s ním začala chodit, to byl náš dlouhodobý kamarád. Alan když začínal s polyamorií, tak věděl, že jeho dva kamarádi mají otevřený vztah, jako manželé a že je to jako v pohodě, že to oba dva chtějí. A pak vlastně s jedním z nich sem začala chodit a on vlastně do toho šel, že to bude otevřený vztah. A vlastně po tom, co to začalo, tak se to trochu změnilo na polyamorii, že oni měli prostě, můžem s někým spát, ale bez citů. Ale předtím už jeho manželka se zamilovala a chtěla jako intenzivnější vztah a ona pak jako, takže to chtěli změnit na polyamory už předtím, no a on pak začal se mnou chodit. Takže no, ale poslední, ale tohle to pak začalo být hodně náročný a spousta těch vztahů zaniklo před půl rokem naráz, prostě už jsem to tak nějak nedávala. A ty lidi taky měli různé potřeby. Někdo se odstěhoval do (Název země), zrovna ten můj dlouholetý přítel. Tak jsem to celý tak trochu stáhla a teď mám vlastně 3 vztahy a celou dobu jsem s těma klukama s Kiliánem a s Alanem, s těma spolu pořád bydlíme.

V: Hm.

N: No a hodně jsem asi, asi ta základní otázka, kterou jsem si tam kladla je, jako jak definovat chození. Že mám jako pocit, že je to hodně jako postavený na tom předpokladu, že lidi spolu tráví, hodně mnoho času, že jsou neustále v kontaktu, a že vlastně hodně často se mi stávalo, že jsem měla intenzivní vztah a on tomu jako nechtěl říkat chození. A já jsem nějakou dobu v nějakých případech jako docela trpěla, ale potom si uvědomila, že tím ten člověk neříká, že mě nemá rád nebo že se mnou nechce mít vztah, ale že tomu nechce říkat úplně chození, protože to přece jenom v té společnosti znamená něco úplně jiného a že s ním můžu mít ten intenzivní vztah a jakože ho fakt mám ráda a zároveň to jako nemusím prožívat tolik jako v tom monogamním, jako jsme spolu a najednou spolu nejsme nebo teď tady vlastně teď říkám i, že jsem se jako rozešla třeba s jedním, tím, co jsem s ním byla už 3 roky. Pak jsem prostě nedávala, že to byl vztah na dálku asi po roce, co on vlastně asi, po roce a půl, co jsme byli spolu se odstěhoval do toho (Název státu). No a pak vlastně jsme rok další spolu jakože byli a jakože říkal, že je to chození a pak jsem si říkala, že to prostě jako nejde, do toho pandemie, takže jsem někdy na černo přecházela hranice no (smích). Abychom se mohli vidět, tak sem tam tejdén byla, pak sem zase jela zpátky, bylo to takový hodně náročný chvílema. Tak sem prostě říkala, že spolu prostě nechodíme, a pak jsem nějakou dobu s ním ani nemohla jakoby se vidět, i sem to tak všechny jeho pokusy o komunikaci tak jako zazdívala. A teď se tak jako občas nějak vidíme, ale už jsem unavená z toho ty vztahy pořád nějak předefinovávat, že se mi jako jednu dobu pořád stávalo, chodíme spolu, teď jsem kamarádi, teď zase jakoby se něco stane a v práci spolu. Že už jsem z toho, no.

V: Hm.

N: Fakt jako. A pak, že někdy jsem měla pocit, že je to důležitý, že teď je prostě nechci vidět a nějak to jako useknout a pak se to jako změní, a pak zase jako nechci jako úplně ztratit nějaký přátelský kontakt s nima. A vlastně teď jsem měla takový delší období, kdy jsem ty vztahy fakt jako ostatní usekla a nějak jsem si jako řešila ten svůj první vztah, jak jsem o něm mluvila. A kde jsem a prostě jsem si uvědomila, že prostě jak se teď jako velmi prostě mluví o konsezu, tak sem si prostě uvědomila, že fakt jakoby většina mého sexu prvního nebyla úplně konsenzuální, a že prostě proběhla v době, kdy mi bylo 14 a s člověkem, kterej byl starší a měl tendenci mě manipulovat. A že v sobě mám asi i nějaký pocit nespokojení nebo nevím nějakou úzkost, že se mi a možná, že i proto mám někdy tendenci, to jak jsem to popisovala úplně na začátku, že mám tendenci jako zamilovanost jako přesunout někam úplně jinam a vždycky jí mít u někoho, kdo není.

V: Hm.

N: Kdo je nějakým způsobem nepřítomnej. Tak tohle jsem si tak trochu chtěla vyřešit a prostě nějak se mi to celý vrátilo, takže jsem jako spoustu těch vztahů omezila a nějak jsem měla potřebu s míň lidma v kontaktu, ale i třeba s přátelema. Že tak jsem se nějak najednou přestala tolik bavit a, ale teď jako cejtím, že už se mi to nějak trochu, že trochu jsem to nějak vyřešila, nevím jestli úplně, ale aspoň jsem si to nějak pojmenovala a nějak sem se pokusila s tím pracovat a vlastně teď, když se vidím s těma lidma, tak to nechci celý jako popřít. Nebo jakože pořád se s nima ráda vídám.

V: Hmm.

N: A jsem teď tak trochu vystresovaná z toho, jak to teda jako pojmenuju. Ale říkala jsem si, že už prostě, už nechci řešit to, jestli to je nebo není chození, protože v tom pravým slova smyslu to chození stejně nebylo nikdy s většinou. Protože takový to budem mít jednou nebo asi se jednou vezmem nebo jakoby budem jenom spolu a strávíme ten čas. No, tohle tam stejně nikdy nebylo.

V: Hm.

N: Vždycky to bylo jakoby ty máš manželku, 4 děti, prostě jste spolu happy a občas se vidíme spolu a já prostě taky mám svoje dva partnery a většinu času jsem s nima a občas se s tebou můžu vidět a jako víš co, vždycky to stejně bylo něco trochu jinýho.

V: Hm.

N: No a takže prostě takový to chodíme spolu, nechodíme spolu pořád dokola je trochu bezpředmětný, no.

V: Hm.

N: Ještě určitě je spousta otázek, jsem se tady tak rozpovídala. (smích)

V: No klidně, jestli máš tok myšlenek, tak to klidně povídej, co tě napadá.

N: Jo, no jako, tak já se ještě, no, a je pravda, že třeba jsem zjistila u toho vztahu na dálku, že pro mě je třeba hodně důležitý, že když s někým chci bejt třeba intimně, třeba jako sexuálně.

V: Hm.

N: Často nebo tak, takže automaticky, takže je pro mě důležitý, abych toho člověka často viděla, aby třeba, no že teď, krom dvou partnerů s kterejma vlastně žiju, tak pravidelně vlastně mám sex ještě s jedním partnerem, kterej se jmenuje taky Alan. Je to vtipný chodím s dvouma Alanama. No dobrý, ale kterej vlastně je jeden z mála lidí, který jsem od sebe neměla tendenci poslat pryč, když jsem řešila nějaký to, jak se mi nějak vrátilo trauma nebo retraumatizovala jsem se ňák, jsem si nějak prožívala ten první vztah. A on prostě, že je výhoda, že on bydlí strašně blízko mě nebo v opačný městský čtvrti a prostě za tý pandemie jsme se taky mohli vídat. A taky na mě má i čas a zároveň nevyžaduje, abych se s ním strašně pravidelně viděla a netlačí na mě, když jsem unavená. Že u něj strašně cejtím prostor a velký jako, no, velkou citlivost pro nějaký přesně, že když mu večer napíšu, hele, nemůžem se vidět, jsem strašně unavená nebo když mu napíšu, že jsem hodně unavená, tak mi i navrhne, tak to prostě posunem.

V: Hm.

N: A je to no, jakože s ním mám i nějakej velkej level bezpečí, když vlastně no, a že to pro mě asi je nějaký hodně důležitý a i třeba v nějakých těch jiných vztazích, který trvaly dlouho, tak jako tím, že jsem o tohle nějak přišli, přes tu vzdálenost, takže to bylo, pro mě to bylo najednou daleko, daleko těžší. Takže tohle.

V: Dokázala bys třeba říct, jestli tam máš ještě nějaký další věci, který jsou pro tebe důležitý v těch partnerských vztazích?

N: Jo, kromě toho bezpečí?

V: Jo, jo.

N: No asi jako nějakej vzájemnej respekt a asi mám ráda, když ten člověk jako trošku ví, kým jsem, jako nebo rozumí, co třeba dělám za práci. A vlastně jakoby to nějak, že prostě jsem a nějak mě jako nepodceňuje asi. Že to je asi způsob, jakým se někdy do lidí zamilovávám a že i hodně je to založený na tom, že i já jako respektuju to, co jako dělaj a že vlastně i s těma základníma partnerema, s těma s kterejma žiju, tak všichni se zabýváme nějak teologií a trochu, což teď jako neděláme nikdo, spíš jsme to studovali, ale teď se tomu asi nikdo nevěnujem, ale že mám pocit, že si nějak rozumíme, že se hodne můžem bavit o těch tématech nebo i třeba o nějakých politických věcech, v kterých to není, že bych se s nima nějak úplně shodla, i když asi na nějakých věcech se asi s každým člověkem nějak jako shodnu.

V: Hm.

N: No nebo aspoň, no takže, to je pro mě asi důležitý, to bezpečí, tohle. Asi je pro mě hodně důležitý, abych jako věděla, že ten vztah jako neublíží někomu dalšímu, s kým ten člověk, jako v tom asi vnímám tu polyamory, že s kým člověk jako je. Že třeba u toho Luboše, kterej je teda i ženatý a teď je v tom (Název státu), tak tam pro mě bylo hodně důležitý, jestli je s tím v pohodě ta jeho manželka. A to jsem jako strašně řešila a vlastně jako i teď jsem z toho, že jedna moje kolegyně říkala, že se to nelíbí tý manželce a já jsem pak za ní šla a nějak sem to s ní strašně řešila. A ona říkala, no jo, ale to říkal někdo, koho já ani neznám, tak tady jako říkáš, že mě se něco nelíbí, ale já jsem se s ní o tom nikdy nebavila a takhle.

V: Hm.

N: No takže, tohle. Počkej přemejšším, co ještě je pro mě důležitý, no. Jo hodně asi je pro mě důležitý, aby mě ten člověk do ničeho netlačil, co se týče jako v těch emočních nebo i v těch jako fyzickéjch věcech, jako sexuálních, tam pro mě je hodně důležitá nějaká velká míra svobody. Že vlastně to je něco, co zažívám hodně, že vlastně většina mejch partnerů jsou v tuhle chvíli ty základní, takže všichni jsou jako queer a všem se líbí taky muži a vlastně, že mám trochu pocit, že ke mně dokážou přistupovat s nějakou jako citlivostí a nějakým jako respektem. A že vlastně, no když třeba ten Luboš je asi především hetero, ale ten zase je takovej hodně v tom jako vysvícený nebo jakože to hodně chápe, ale vlastně jako no, vlastně nějaký pochopení pro to, že to, že ten jako sexuální svět není nějak jako jednoduše rozdělený na ty, co jsou dominantní a na ty, který jsou submisivní. A jako že těm submisivním se líbí každá píčovina, kterou oni jako vymyslej a takhle. Tak to jako, že tam je tohle pochopení, tak to je pro mě asi hodně důležitý. No asi nějaká jako i jako emoční blízkost, že prostě si dokážem nějak porozumět i jako něčím, co třeba zažíváme ve vztazích i s jinejma lidma. Že asi mám pocit, že hodně často si tak jako vylad'uju nějaký porozumění věcem tím, že si jako, že hodně často si povídáme o tom, co třeba jsem zažila v nějakých jiných vztazích nebo co oni zažili, že asi to je jakoby něco, co s lidma, s kterejma chodím, nějak jako řeším jako jednu z prvních věcí. Jsou nějaký jejich předchozí vztahy a nebo jako jejich celý vztahový nastavení. No asi hodně ráda spolupracuju na něčem s mým partnerem většinou jsme skoro s každým dělali nějakej jako projekt.

V: Hm.

N: Nebo jako s jedním jsem točila dokumentární film i on mě zase zval, jakože jsem vlastně jsme se seznámili tak, že mě zval, že on dělá redaktora v (Název instituce) na kterým tématu, tak mě zval, abych k tomu něco řekla a takhle.

V: Hm.

N: Nebo prostě jsme dělali performace s mojí přítelkyní a takhle vlastně, tam vždycky je ten pracovní přesah. No přemejšším, na co jsem tak nějak možná zapomněla. A potom no, co jsou trochu sdílený hodnoty, asi nějaký i když to není asi jenom křesťanství, i když jsem studovala teologii, tak prostě jeden přítel je budhista, jeden je takovej většinou má blízko k nějakým věcem, který by se daly nazvat jako ezo, i když to není asi takový typický ezo.

V: Hm. Jo.

N: A vlastně nějaká otevřenost, že jim to nevadí, že je jich víc. Že to prostě asi taky nemá každéj, no. A vlastně, že jsem to teď řešila s jedním z těch svých základních partnerů, s Kiliánem, že on, i když to vlastně vymyslel, že budem vlastně ve 3, tak měl vztah, ve kterým se asi hodně zranil, že nějak i nás chtěl nějak opustit, a pak si to jako rozmyslel. No a teď asi, jako nikdy nás neopustí, ale nějak předtím uvažoval, nějak byl hodně zamilovanéj prostě do nějaký jiný holky, měl pocit, že ona chce bejt jenom s nim a ona s ním asi nechtěla bejt, jenom asi trochu vytvořila takovej dojem. A on z toho pak byl hodně smutnej, ale jako byl pak i hodně rád, že s náma zůstal. A teď měl takový období, kdy říkal, že si není jistej, jestli jako chce bejt v tý polyamorii, i když o n tím myslel, jestli chce, abychom my měli další partnery, že asi myslel, že bysme byli jako v nějaký polyafidelity, jako ve třech, Ale vlastně pak když jsme se o tom bavili víc, tak vyšlo najevo, že on asi třeba chce mít nějaký úlety, že on je spíš asi tkaovej úletovej, že on občas s někým něco měl a jen to moc jako neřešil. I jsem se ho jako ptala, jestli chce, abych skončila s tím vztahem s tím Alanem, což byl takovej jedinej, kterej jsem měla víc pojmenovanéj nebo tak, což teda jsem fakt nechtěla, aby mi řekl jo. (smích) Naštěstí teda řekl jako, jsem si trochu říkala, že se aspoň zeptám a tak. (smích) Takže to naštěstí dopadlo dobře, ale prostě, ale myslím si, že teď už jakoby to má víc v pohodě, že i v práci teď vypadal, že je v tom živej. No a to, aby to se jim to vlastně líbilo, to je asi taky důležitý.

V: Hm.

N: No a myslím si, že v tomhle mám trochu výhodu, že vlastně jakoby sem potkala docela dost lidí, který chtěj v tý polyamorii jako nějak bejt a myslím, že je to asi i tím, že jsem byla docela veřejně vyoutovaná a že jakoby, no prostě, já dělala reklamu nebo tak něco. (smích) A prostě no, takže no, ale že jako hodně mejch partnerů nikdy, nejsložitější bylo asi bylo když jsem začala chodit s někým, kdo s nikým nebyl. A nemohl bejt vlastně jenom se mnou, protože jsem na něj prostě neměla tolik času nebo on by si stejně dal jako další, že sem vlastně před třeba rokama začala chodit s klukem, kterému v tý době bylo asi 18, ale no to jako, to sem měla trochu strach, jestli jsem to. Ale on prostě je strašně paličatej a panovačnej, no dobrý, takže jsem se jako nebála, že jsem hodně řešila, jestli no, jestli je to v pohodě no.

V: Hm.

N: Jako i nějak věkově a pak sem se právě uklidnila, že je dost paličatej. (smích) No ale, když se mnou začal chodit, tak vlastně měl partnera, s kterým měl otevřenej vztah a ten s tím nějak v pohodě byl. Ale on pak nějak hned odjížděl do zahraničí, tak možná s tím byl v pohodě, protože byli i nějak domluvený, že nechtěj vztah na dálku, že se prostě rozejdou, takže možná proto s tím byl i v pohodě.

V: Hm.

N: No ale pak dlouho si někoho hledal a bylo strašně těžký si někoho najít, když řekl, no a já vlastně i s někým chodím a takhle vlastně. No prostě pak jsme se jako rozešli a zároveň jsme spolu vztah tak trochu měli. A pak vždycky jeho partneri, který v tý době měl, tak mě vždycky nesnášeli, jako toho, koho měl vždycky nejdýl. Jakože ne nesnášeli, já jsem se s nima i bavila a měli jsme i hezkej rozhovor, ale oni prej tomu jako Pavlovi dělali to, že on o mě nějak něco řekl, no a tady s Ninou a oni jako s kým, přitom mě jako třikrát viděli a takhle, to jako úplně zazdívali a tak. Takže no on prostě byl, že v tý polyamory to měl jednu z nějtěžších situací. Jednak, že do toho spadne docela mladej a zároveň jako teď jako je ve vztahu s někým, kdo má nějaký super zázemí, ale já jakoby, že mám nějaký dva další partnery a on se v tu chvíli snaží někoho dalšího najít, protože samozřejmě, že chce nějakéj další vztah, ale prostě je to jako komplikovaný, no. Což jako ten Luboš, kterej měl tu manželku, která tomu byla otevřená, tak tam myslím, že to byl vlastně daleko jednodušší vztah no.

V: Hm.

N: Tak no, ale no to jsme pak zase spíš řešili, že na nějakou dobu spolu vůbec nejsme, no dobrý, proč to říkám, o čem jsem to začala. Jo, jakoby, to jsou ty nástrahy. Jo, já jsem říkala, proč je pro mě důležitý, že jsou konsenzuální. Že mám pocit, že je to velmi lehký, že ono jako pak někdy se prostě stalo, že on někoho vlastně podváděl, že ten jeho partner o tom nevěděl, i když to byl asi jedno. Nebo ten Alan, s kterým já chodím, ten má dlouhodobej vztah s mužem, kterej žije se svým partnerem a nemá otevřenej, jakože řečeno otevřenej vztah, že on teda si myslí, že ten jeho partner ho taky podvádí a jsou spolu mega

dlouho a jako by asi spolu chtěl být a asi ale prostě kolem sebe mám lidi, který mají vztahy s někým, který jsou jako nepřiznaný jako veřejně.

V: Jo.

N: S že to asi jako chápu nebo přijde mi to takový jako, že se snažím nedělat, ale mám pocit, že prostě mám prostě i štěstí, že to dělat nemusím. Prostě že no. Takže tak. No a vlastně to je asi jedna z mála věcí, kterou se fakt snažím dodržovat, abych třeba, aby se mnou třeba neflirtoval a neměla jsem něco s někým, kdo má prostě přítelkyni, která je jako monogamní nebo přítele nebo takhle. Toho se asi nejvíce bojím, co bych mohla fakt jako zkažit.

V: Hm.

N: My přijde.

V: Jo, že to nějak hlídáš?

N: No, že to se snažím nebo i tak jako vědomě no nebo že teď jsem měla nebo mám pořád intenzivní vztah s jedním kolegou. A přišlo mi tak někdy, že je to i trochu erotický, ale on má prostě přítelkyni, která je hodně žárlivá a jakoby má ji jako rád a vím o ní, tak se to prostě snažím tak jako mířit. Abych se s tím, jednak je to kolega a úplně nerada, nechtěla bych mít vztah s někým v práci, což asi taky mám, takový trochu pravidlo nebo něco takového. I když pak se mi to opačně stane, že mám s někým vztah a pak se stane, že spolu najednou něco děláme, to už jsem jako říkala. (smích) Ale snažím se v té práci, ty vztahy jako nezačínat nebo když prostě s někým v tom pracovním kolektivu, tak se prostě bojím, že by to dělalo nepořádek. A tak no. No takže to se prostě, se snažím hlídat a snad se mi to i jako dařilo, do teď jsem nic takového neudělala. No to už ale dost spíš jako v něčem, co mám pocit, že je těžký nebo že mám pocit, že jsou trochu nástrahy toho, jsem začala pojmenovávat

V: Klidně můžeš. Co ti třeba přijde na tý polyamorii negativního nebo nějaký přesně problémový oblasti nebo nástrahy, jak říkáš.

N: Jako já mám pocit, že někdy jsem se málo soustředila na ten svůj jakože hlavní vztah nebo na ten vztah s Kiliánem, když jsem třeba byla nešťastně zamilovaná. To ani úplně nebylo, že bych byla jenom nešťastně zamilovaná, to třeba bylo jakoby s tím Pavlem, že jakoby ho mám hodně ráda a vím, že on mě taky, ale ten vztah nějak není možnej. Ať už kvůli tomu, že tam jsou nějaký psychický věci, který si oba potřebujeme vyřešit a nebo s tím, že on strašně hodně hledá nějakýho partnera a do toho se mu tam úplně jako nehodí mít nějak jako mě v pozadí nebo tak něco.

V: Hm.

N: A že jsem z toho byla hodně, že jsem se dokázala hodně trápit, kvůli nějakým neexistujícím vztahům nebo nějakým poloexistujícím vztahům, kde prostě by v podstatě stačilo, kdybych se smířila s tím, ok, tak se uvidíme občas a máme tak trochu nějaké jako přátelské občas jakoby něco víc vztah. A vlastně jako je to v pohodě.

V: Hm.

N: Tak kdybych jako tohle v sobě nějak dokázala udělat, tak vlastně bych to vyřešila, tak prostě bych na něj nedělala nějaký přílišný tlaky, který stejně většinou nebyly moc dobrý. No ale a prostě tím jsem nebyla a neměla jsem tu energii, abych s tím přítelem v tom vztahu, myslím Kiliána, kterej potřeboval nějak mou pozornost nebo prostě vědomí toho, že ho mám fakt hodně ráda nebo i nějakou radost z toho, že jsme spolu a tohle.

V: Hm.

N: A to jsem mu v tu chvíli nedokázala často dát. No a to mi asi trochu pak pomohlo, že jsem si to pojmenovala, že to třeba jako jde až někde k těm, k tomu prvnímu vztahu prostě a k nějaký jako mému vnitřnímu pocitu, někdy jako toho nevím, že pro mě vlastně vždycky byl důležitější někdo jako vzdálenější nebo někdo koho jsem měla pocit, že mě vlastně jako kritizuje. Že jako kdybych měla pocit, že ten, kdo mě úplně plně jako nějak přijímá, tak vlastně mě dobře nezná, protože to přece nejde, aby mě někdo

takhle úplně přijímal. Já jsem si to vlastně nedokázala vžít, co bylo tady a teď a nějak bejt v té přítomnosti. No a to nevím jestli jako je vyloženě o polyamorii, to spíš jako v té polyamorii se mi to tak nějak přihodilo.

V: Hm.

N: No a asi bytí tady a teď mi přijde, že je tam jako důležitý i proto, aby člověk třeba dokázal překliknout mezi těma partnerama. Že jako bejt pak s někým, s kým pořád nežije a bejt s ním pak jako přítomnej a vnímat ho a odložit třeba ty základní věci nebo i pak, no to už je vlastně asi jedno, jestli je ten člověk, s kterým žije nebo nežije, ale bejt tam pro toho druhýho. No takže tak. A pak taky jako dokázat druhem dát tu samou svobodu, kterou si vlastně užívám, to je jakoby někdy hodně náročný. Tak nějaký příklad ze života, já asi jsem to málo kdy udělala, že bych někomu někdy něco zakazovala. I když někdy asi trochu jo, asi žárlím. To asi jako jo. A jako já hlavně, když mi bylo samotný psychicky blbě, tak sem měla žárlivé období. Že jsem skoro vždycky měla najednou pocit, že je někdo lepší a že jsem vždycky jako porovnávala a to pak nebylo jenom o těch partnerech, ale třeba i o kamarádech nebo jsem měla pocit, že ty kamarádi maj radši někoho jinýho. No takže to bylo prostě, no ta žárlivost. To ale asi taky je náročná věc. A mám pocit, že to se dá hodně zlepšit časem a tím, že se člověk nějak stará o sebe a tak. A třeba v tom vztahu, v té triádě, ty základní a tam, že to dost nějak postupně zmizelo a mizí.

V: Hm.

N: No takže tak nějak. Já mám trochu blbej pocit, že mám pocit, že jsem úplně zazdila tvoje otázky nebo, že jsem tak.

V: Ne, ne, vůbec, ono jako se k tomu jako vlastně dostáváš. Jenom se k tomu dostáváš sama na to, na co bych se třeba stejně zeptala. (smích) Takže nic nezazdíváš, to se neboj, já se kdyžtak doptám. (smích) Takže před chvilkou jsi říkala, že vlastně máš pocit, že možná v té polyamorii se ti jako otevřely nějaký jako otázky, toho o tom prvním vztahu nebo, že tam možná máš v sobě, že si z toho neseš nějakou úzkost v sobě. Máš pocit, že se ti otevřely třeba ještě nějaký další věci díky té polyamorii? Jestli to jako vynáší něco na světlo o tobě třeba?

N: Hm, jo no jako, jo asi ze začátku, to asi byla nějaká schopnost jako bejt šťastnej z té lásky těch druhých lidí, což sem si jako dřív tolik neuvědomovala, že to tak jako mám a že jsem to tak měla vždycky. Že si myslím, že si to člověk předtím než jsem byla poly, že jsem to sice tak taky měla, ale že se člověk tak jako raduje z toho, když jsou druhý jakoby rádi nějak. Ale trochu si trochu myslí, ale jakoby já z toho stejně nemůžu bejt součástí a jakoby jsem třeba ráda, že se tohle mojí kamarádce jako povedlo, ale mě to úplně nezahrnuje. A že jakoby v té polyamorii jsem ráda, že jsem tohle jakoby rozvinula, že je to jako štěstí těch druhých, že je to takový přesahování nějakýho jako plnýho individualismu ve věci té lásky. Takže to jsem si tak jako víc uvědomila, že to jak můžu žít a že je to něco o co se jako můžu opřít i, tak to mi, to se mi nějak vyplavilo. Pak se mi vyplavila i nějak ta moje bisexualita nebo nějaká jako queer jako identita. Asi i jako přesnějc, kterou jsem si předtím asi vůbec nepřiznála a měla jsem pocit, že prostě no, že jakoby jedu podle nějakýho scénáře. A teď když jsem se od nějak dokázala tak nějak víc uvolnit, tak jsem si tohle víc uvědomila, i otázky nějakýho jako genderu, že i mám pocit, že s těma mejma partnerama trochu máme přehozený někdy gendery a že tak jako volíme napříč tím, těma rolema. No že používáme jako třeba ty přezdívky, který maj jako přehozený jakoby rody, a že to taková jako hra. Jakože Kilián, no že se někdy rádi, že jsou jako v té ženské roli a mě dávaj jako do té mužský a že si to tak jako různě mění a že tak taky, jako takovou prostě, jak se někdy říká, že gender je drak, že prostě to berem spíš jako nějakou hru, že teď jsem jako muž nebo žena, nebo že jsem teď jako nějaký kocour nebo že jsem něčí jako odvážnej a tak. A on si zase rozvíjí jako nějakou svojí jemnou roli. Teď jsme třeba strašně dlouho říkali Kiliánovi, že je medvědí princezna (smích). Že on je strašně jako chlupatej a takovej jako zároveň něžnej a je takovej, že i rád i vypadá hezky a vypadá, tak jako křehce, tak jsme mu říkali prostě, že medvědí princezna.

V: Hm.

N: No a jakože mám pocit, že to bylo i něco, co tak jako potřeba, nějaká něha, kterou jako potřeboval doplnit. A mě vlastně ještě jako celá polyamorie nebo, to nevím jestli udělala vyložene polyamorie nebo ten vztah, dovedli k takovému nějakému rozboření celý svý obecný tendence k depresivitě. Že mám

pocit, že v mé původní rodině bylo normální mít i tak jako depku a nikdo to moc neřešil navzájem a já tím, že tím že jsem i jako hodně tak jako za začátku toho našeho vztahu, tak jsme se jako strašně analyzovali. Protože jeden můj partner Alan je jako psychoterapeut a poly a v té době strašně četli Junga a prostě archetypy, to tam pořád jelo a řešili jsme prostě matky a nevím (smích). A že jsem se prostě takhle strašně rozzebírali. A no myslím, že jako oni mi spoustukrát dali strašně jako nějaký zrcadlo, kdy říkali, ale ty teď jako působíš jako velmi depresivně a jsi jako smutná a teď se na nás jako hněváš, když my jsme ti teď jako nic neudělali nebo jsme se nažili na tebe bejt hodní a ty jseš jakoby protivná, a proč jakoby, co se v tobě teď děje. A že tím mi jako pomohli si některý ty věci jako z té mé původní rodiny jako pojmenovat.

V: Hm.

N: Že prostě nemusím jít hned do nějakýho naštvání nebo, že prostě sem se tak víc vevnitř rozpochybovala díky tomu, že ta polyamorie člověka tak jako, jak je to prostě dynamický a mění to. Že když prostě žárli, tak to prostě zpracoval nebo když zjistil, co v tom je, tak s tím nějak šel dům. Nebo když vidí radost těch dvou, tak si prostě uvědomuje, jo tak tohle je radost a já můžu být s nima v pohodě. I jako přenastavit ty společenské role, vědět, že nemusím být šťastnej jenom když dopadnu přesně jako tady v tom milostnym filmu a to není jako jenom jeden způsob nebo prostě i člověk pořád tak prostě vzdoruje tím, že si spousta lidí kolem něj myslí, jak si myslím, jak je jakoby nešťastnej, jako na základě toho, jak žije. Že třeba naši, prej naši přátelé z církve prej uzavírali sázky na to, kdy se rozejdem a kdo s kým, a kdo s kým zůstane. A teď už to asi nedělaj, protože těch osm let už jde docela dlouho.

V: Hm.

N: Nebo doufám, třeba maj nějaký dlouhodobý sázky. Ale no, že to mě jakoby donutilo se tak víc obhájit si nějaký svoje nějaký pozitivní a šťastný věci a určitě sem se tím jakože, vlastně ta touha vysvětlit i jak to je v té polyamrii a že to nemusí bejt úplně špatný, mě jako dovedla k tomu jako víc se vyjadřovat na veřejnosti, víc jako psát a k nějakýmu jako aktivnímu občanství, kdybych to měla nějak pojmenovat. Že pak jsem si řekla, že asi jsou tady i nějaký skupiny lidí, který jsou úplně nepochopený nebo nějaký ty jiný témata, o který jde jako usilovat o to jejich, takže to tak bylo. To mě asi taky naučila, no a pak spousta jsem se toho naučila od těch svých partnerů dalších.

V: Hm.

N: Že vlastně někdy to sem si i tak říkala, Nino, ty neděláš pomalu nic jinýho, než že s někým chodíš, měla bys studovat doktorát a nevím. Ale že mám pocit, že v těch vztazích jsem se toho fakt hodně naučila.

V: Hm.

N: Že prostě no. Ať už z toho vizuálního umění a z těch performací, co jsme dělali s tou přítelkyní nebo prostě nějaký otázky práva, jsme dělali nějaký reporty o prostě těch (Název) nebo jak se to jmenuje. Tak prostě reporty o dodržování (Název) v České republice, tak to jsem taky dělala se svým milencem. Nebo milencem, s přítelem a tak, jako že mě spousta těch věcí, že je to jako i rodiný příslušníci, že člověk tak jako může jít k nim pro nějakou radu, pokud má dobrej vztah a něco se dozví. Tak že tomu asi taky tak je. No i když někdy, někdy jsem se i dozvěděla o nějaký hloubce své pochyb o mě samotný, nějaký jako tendenci k tomu předpokládat, že je něco špatně i když to vlastně bylo dobře.

V: Hm.

N: No kort teď v té pandemii. No tak asi tak.

V: Jo, super děkuju. A dokázala bys říct, proč sis tu polyamorii vybrala?

N: No, já jsem měla pocit, že je to pro mě daleko upřímnější způsob navazování vztahů, v kterým se jako nemusí lhát. (smích) Nebo se jako nemusím cejtit provinile, za emoce, který cejtím a zároveň jsem si to určitě vybrala i kvůli těm lidem. Že prostě jsem měla už spojenou s tím Kiliánem a s tím Alanem a že sem věděla, že strašně ráda budu s nima dvěma a že prostě s nima můžu bejt jenom skrz tu polyamorii. A hodně lidí mi pak prostě říkalo, tak už si jako jednoho vyber nebo tak něco. Ale já jsem jako věděla, že s nima můžu bejt jenom díky tomu, že jsou spolu, jako že to je vlastně nějaká dvojítá

nabídka, nevím. (smích) Ale, že si prostě nemůžu vybrat jenom tohodle a ty čau, čau. Ale že vlastně jedinej způsob, jak bejt s nima, je bejt s nima v polamyamorii a bejt s nima obouma. A teď už bych asi nechtěla zpátky, že mi to přijde, že mi to umožňuje mít nějaký hlubší přátelství možná i, že, no jakože je to takový, že ty lidi, to už možná spíš je vztahová anarchie než polamorie, ale že s těma lidma můžu sdílet různé věci, no a nemusí to bejt nutně nějak škatulkovaný. No tak proto jsem si jí asi vybrala. Kvůli klukům a kvůli nějaký upřímnosti, kvůli nějaký svobodě a těm dalším napojením, který mi to umožňuje, i když do té doby jsem o nich ještě nevěděla.

V: Hm.

N: No, takže tak.

V: A máš nějakou vlastní definici polyamorie? Nebo co bys ty zase řekla, že ta polyamorie je?

N: Já myslím, že je to touha jakoby navazovat jako víc nějakých romantických a sexuálních a nebo jako intenzivně emočních vztahů, prostě jakoby naráz. A zároveň je tam, je ta důležitá ta rovina toho, že tam je nějaký to vzájemný vědomí toho, že tady existují i ty další vztahy nebo možná i ten souhlas, že to je v té polyamorii, ten vzájemnej, vzájemnej souhlas.

V: Hm.

N: No to si myslím, taková hodně zkrácená. S čím potom já úplně jako nevím, do jaký míry jako že souzním s tou polyamorií a zároveň je pro mě asi důležitý i nějaký ty prvky té vztahové anarchie. To už jsem vlastně říkala, že vlastně mám pocit, že některý věci, jakože prostě je trochu problém s tím souhlasem. Že mě se pak někdy stalo, že někdo, že třeba ten souhlas pak tomu chce dávat i někdo úplně odjinud nebo někdo, kdo jakože třeba jakože to má bejt souhlas nějakých těch lidí uvnitř toho. A pak je otázka má ten souhlas dávat pak někdo, nevím nějaká tvoje kamarádka, který se najednou nelíbí, že se tam něco jako děje. Že se mi asi líbí ta vztahová anarchie o tom, že ty lidi mají nějakou svoji, soubor hodnot, který se snaží podle toho nějak ty vztahy navazovat a no podle toho se řídí. Že to není jenom, že to není úplně všichni se shodnem na všem, protože pak prostě někdy se ty lidi na něčem neshodnou a stejně mám pocit, že je fér, aby byla nějaká míra demokratičnosti nebo míra toho, že mají lidi různý, podobný, jakože všichni mají různý potřeby a všichni mají nějaký podobný možnosti, stejně jako nějak, vyjadřovat, že potom se jako stane nebo v nějakých jako rodinách, že se stalo, že prostě jakoby třeba nejčastěji muži si vymyslí tolik jako podmínek, co jim jako vadí, aby ta žena měla v tom vztahu, že ona nemůže vůbec žádný navázat, zatímco oni ty vztahy mají a je to řečený, že je to na vzájemným souhlasu. A zároveň je to prostě postavený tak, že z toho někdo těží úplně a někdo je v tom, má prostě takový horší podmínky. Takže myslím, že je tam i nějaká míra nějaký spravedlnosti. A v tom, aby lidi měli podobný podmínky, no.

V: Hm. Jestli tomu dobře rozumím, že ti přijde, že v té polyamorii je někdy až přehnaně kladenej důraz na ten konsenzus, aby se tam všichni nějak jako dohodli?

N: No, jako myslím, že to prostě jde jakoby zneužít, že to nějaký lidi jako, že vlastně no, že jako právě v tom právu veta, že prostě jako vetují všechny partnery, všechny potencionální partnery svých partnerů.

V: Hmm.

N: A vymejšlej si trochu nová pravidla, no a jako blbosti trochu. (smích) Nebo jako třeba.

V: Jo, jo, jo.

N: Tak to mi tak trochu přijde, no v tom mi to přijde, že ten konsenzus úplně řeší jako všechno. Jako určitě je to důležitý začátek, ale potom třeba nějaká ta rovnost nebo nějaká, ta otázka, teď mě k tomu něco napadlo, že sem se teď nějak zabývala řešením konfliktu a tím, že vlastně se dochází k řešení, který je co nejmíň negativní pro co nejmíň lidí a zároveň uskutečňuje nějaký, jako nějaký jako ty vzájemný potřeby. A že se ty potřeby jako pojmenujou a pak se hledá, jak je uskutečnit jako naráz, aby tam bylo co nejmíň odporu a že mi taky přijde, že to by na to jako taky mohlo sedět, no. Nebo že prostě to pak znám i z těch svých vztahů, že mám pocit, že třeba u takových věcí jako je sex, tak tam je nutnej

samostatnej radostnej souhlas všech zúčastněnejch, jinak jako samozřejmě je to jakoby špatně a je to něco, co se týká toho těla těch lidí a tam prostě, no.

V: Hm.

N: Ale mám pocit, že i v těch vztazích, to i vidím, že já hodně často, aby mi něco nevadilo, tak jako musím projít nějakou vnitřní transformací, říct si, hele, ten člověkna to fakt má právo, ty máš tady prostě dalšího partnera a on se tady s někým vidí prostě na večeri, tak prostě nemůžeš z toho vyšilovat.

V: Hm.

N: To prostě pak není fakt a není to v tu chvíli ode mě nějaké radostné souhlas. Já možná si pletu konsenzus, no ale jakože s tím jako souhlasím, ale není to jako, není to úplně, že bych vždycky z toho jako jákala. A vím, že ten Kilián, to teď měl nějakou dobu taky a že to bylo takový, že jsem věděla, hele, kdyby ti něco mega vadilo, tak to jako řekni a já to nebudu dělat. Tak to jsme jako taky měli a zároveň jsem jako viděla, že trochu někdy jde na nějaký svoje hranice a jakoby, že jsem se pak snažila zjistit, jestli úplně nějak v něčem netrpí, ale tušila jsem, že jakoby, že prostě není nějaké jako totálně nadšené. A asi kdybych v tu chvíli řekla, jo, ok, tak já všechny tady svoje vztahy skončím, tak by to asi taky nebylo úplně pravda, protože on předtím hodně chtěl, nějaký vztahy, pak by zase nějaký chtěl mít a že vlastně jsem i měla pocit, že tak nějak holt, on že ho nemůžu úplně nechat, aby všechno prostě najednou předefinoval.

V: Hm.

N: No tyjo, na základě jako nějaký jeho fakt jako momentálního pocitu ohrožení, jo. Takže asi, když tam je asi taky nějak důležitý ten motiv toho bezpečí, aby on měl možnost se cejtit se nějak v tom dobře nebo že je důležitý, aby to pro něj jako celek, prostě mu to taky něco přinášelo. No a aby jako aspoň věděl, že mě to jako zajímá i jakýkoliv jako tam může mít s tím problémy nebo tak, a že vlastně se nějak jako snažím, ty jeho potřeby jako slyšet a nějak na ně odpovídat, že tam přece jenom asi je důležitý vždycky, i když jako ne vždycky, je možný všechno splnit.

V: Hm.

N: No nebo takže tak.

V: Jo. A jak velkou část tvého života tvoří polyamorie?

N: No, no to je těžký jako určit, jako nějakou dobu to pro mě bylo fakt důležitý téma a každopádně jako pro mě byla nějak důležitá identita a i sem se tím nějak zabývala, jakože jsem si o tom ráda četla a ráda jsem o tom psala. Takže to bylo vlastně jako výrazný a vlastně, no, i vlastně na základě toho článku, co vlastně vyšel, tak vlastně pak tak sem měla nějaký problémy ve škole, málem mě vyhodili, pak jakoby mě nevyhodili na základě polyamorie, ale prostě od zkoušek na základě nějakých studijních věcí, ale je to dost možný, že to s tím souviselo prostě předtím. A zároveň jakoby to je hodně těžko, hodně jako, je to hodně těžko oddělitelný ta polyamorie od celku mého života už. A prostě mám pocit, že prostě skoro všechno dělám jako polyamorička, i když jako hodně často, když jsem třeba v práci, tak ty kolegové to nevěděli a prostě jsem tak byla jako. Taky jsem to asi neměla potřebu říkat úplně vždycky. Takže ono to jako, je to hodně s mým životem provázaný. Spoustu lidí, který znám, jsou nějak polyamoriici nebo jim to aspoň nevádí. Já jsem si pak podle toho i trochu vybrala jako práci, že spolupracuju s lidma, který o tom prostě ví a jsou s tím v pohodě a třeba jim to i přijde zajímavý.

V: Jo.

N: Takže asi fakt jako velkou, i když se zase jakoby je to pak i polyamorie i jako nějaké názor, jo, není to jenom, že bych pořád prostě byla s někým, s kým chodím. Ale když to taky někdy nebo aspoň těch posledních jakoby dvou letech, tak mi přišlo, že to bylo fakt pro mě hodně zásadní i tohle, to se trochu teď změnilo.

V: Hm. Že máš třeba nějak pocit, že to být polyamorní se týká i jinech věcí, než jenom těch vztahových záležitostí?

N: Jo no jakoby, mám pocit, že mě to nějak, že je to nějak pohled na normy ve společnosti, který jakoby do určitý míry jako sem zvyklá zpochybňovat, když si chci zachovat vlastně ty hodnoty. Kdybych třeba chtěla zachovat tu hodnotu i něčeho jako věrnosti. I když tím třeba chápu, že těm lidem nebudu lhát, že asi nebudu, to i pro hodně lidí je asi věrnost, je to, že se nebudu, že se s nikým jiným nevyspím, což samozřejmě tak já nemám, ale samozřejmě se tam snažím nějak tu věrnost, tuhle hodnotu nebo nějakou hodnotu důrazu na rodinu jakoby na nějakou vzájemnou pomoc a tak. A tohle ty věci, který mě přijdou nějaký tradiční rodinný hodnoty nebo, že se snažím v tý polyamorii uchovat, i když ta forma je jakoby jiná.

V: Hm.

N: A tohleto mám pocit, že jako mám takhle i třeba v tý práci nebo že třeba sem studovala teologii a tam jedna teoložka, která mluví jako o pluralitě jako důvěrnějc, jako o pluralitě spirituálních přístupů a takhle. A že vlastně polydoxii jako a že ten vlastně mi to přijde taky s tím nějak spojený, že nemáme jenom toho jednoho partnera nebo tu jednu víru, že můžem mít víc těch náboženských náhledů a všechny jsou prostě, každé je jiné, nemusí se jako nějak hodnotit, srovnávat, ale všechny jsou nějaký důležitý nebo možný. Nebo prostě nemaj se nějak navzájem zapírat.

V: Hm.

N: A určitě to ovlivnilo ten můj pohled, že jak spoustu svých známých, který teď znám, jsem poznala nějak přes to, že jsem o tý polyamorii nějak psala. A tehdy se to bralo jenom nějaký jako, poprví jsem tam psala do (Název časopisu) a lidi, s kterejma jsem se tehdy seznámila, i když teď už tam nepíšu, tak pořád to tvoří nějaký moje okolí, jako že to hodně formuje, s kým jsem tam takhle byla. No, takže myslím, že to není jenom podstatný pro mě, ale že je to i teď trochu o nějaký práci nebo o nějakých kolektivech, v kterých jsem .

V: Hm.

N: A třeba i moje matka s mým otčímem mě taky teď trochu pozměnili ten svůj vztah, že je polyamoriej no. Takže to ovlivnilo i mojí rodinu nebo takhle.

V: Hm. Že se to propisuje různě.

N: Jo no.

V: A dokázala bys třeba vypíchnout, už jsi něco určitě zmiňovala, ale nějaký věci, co ti na tom přijdou jako pozitivní aspekty a super na tý polyamorii a na těch polyamorních vztazích?

N: Jo, jako já jsem strašně vděčná za to, že prostě můžu projevat lásku vlastně víc lidem způsobem, jakým mě jakoby, že v tom mám vlastně takovou svobodu, i v tom, jak to projevim, že to není dopředu předepsaný, jak to má vypadat. A že můžu s těma lidma mít hodně intenzivní vlastně vztahy, což asi bych mohla v monogamii taky, i když bych to asi vnímala nějak jako přátelský. I když to možná bylo něco, čeho jsem se i bála. Ale třeba ne, ale jakoby to mi přišlo, že to bylo něco, co jsem s tou polyamorií objevila a že mám pocit, že mě to taky jako zbavilo strachu hodně.

V: Hm.

N: Že jsem se tak hodně naučila ty věci jako k sobě nechat přicházet víc a nebát se toho, co to se mnou jako udělá. Přemejšlím, co ještě, no to asi hodně, že vlastně mám ráda i ten pocit, že dávám tu svobodu těm svejma partnerům, že nemusím to jako, že jako vím, že oni z toho maj radost, protože takový jsou. A že prostě jim to takhle vyhovuje, a že se necejtím ohrožená tím, že ať už hlavně spolu ten vztah maj a díky tý polyamorii na to mám teda nějakou teorii, která mi říká, ne nemusíš se bát (smích). No a cejtím takový větší propojení, že nemám pocit, že jsem jako uzavřená, no že pro mě to, že mě to naučilo nějak rozvíjet fantazii a kreativitu, kterou teď cejtím pořád kolem sebe. Že prostě tohle jsem jako, tohle se mi jako nějak nově přetváří a pracuje a není to uzavřený a že jsem vlastně, mě hodně trápila v těch monogamních vztazích někdy jako nuda a pocit jako izolace od světa

V: Hm.

N: Že jsem prostě jako pořád dokola, jako neříkám, že to tak jako musí bejt vždycky, já zas nechci svoje jako špatný zkušenosti jako aplikovat na všechny vztahy. Ale jako že díky, pro mě díky tý polyamorii vstupují zas a znova noví lidi do toho života a s nimi i jako nějaký nový inspirace a ten vztah není takovej, že se hodně často jako musíme o něčem bavit nebo něco řešit. A tím pádem tam tak nějak nezamrzne, mám pocit.

V: Hm.

N: No, tak to asi.

V: Super, děkuju. Já sem se asi tak zeptala na všechno, co jsem chtěla. Ale napadá tebe ještě něco, čeho jsem se nedotkla nebo něco důležitýho, co bys ještě chtěla říct, nebo cokoliv?

N: Jo, to pro mě hodně rychle uteklo, si teď uvědomuju. Že jsem tady dvě a půl hodiny (smích).

V: Dvě hodiny? Hodinu a půl.

N: Jo, to je 5 ne 6.

V: Oni nejsou posunutý asi jak se měnil čas si myslím (smích).

N: Jo, tak jo. To mě docela překvapilo. (smích) No jakoby, mě ještě napadla nějak otázka dětí, ale já na to asi nemám úplně jasnej názor. Nebo jakože bych asi děti tak nějak mít chtěla, doufám, že to v tom vztahu bude nějak možný. A já vlastně jsem dělala sérii rozhovorů s polyamorikama asi před 2 lety a tam hrozně moc jich jako zmiňovalo, že ve chvíli, kdy, že to ani jako nebylo, že když už měli děti, tak prostě byli polyamorici s dětma, ale jakože si řekli, že chtěj mít děti a kvůli tomu si jako řekli, a teď si najdu jako jenom jednoho partnera. A že teda jako já doufám, že budu moct mít děti s těma dvouma partnerama, protože jsem s nimi prostě už strašně sžitá a mám je strašně ráda a myslím, že by v tom byli i dobrý tátové a tak. Ale no, tak prostě dobrý, to nebudu říkat (smích). No tyjo a přemýšlím ještě a možná, že mám i jako pocit, že je to něco v některých aspektech starýho nebo, že třeba jsem teď četla o amazonským pralese, že tam taky není ten tradiční systém páru a že to dítě jako je někdy chápaný, jako že čím víc má potencionálních otců tím je jako šikovnější nebo takovýchle věci. Nebo vlastně, že bych jako nechtěla, aby to vyznívalo, že polyamorie je nějaká novodobá totální móda, že myslím, že to má nějaký delší kořeny. Tak to je asi jediná další věc, která mě napadá.

V: Hm.

N: No.

V: Jo, tak všechno.

Rozhovor VI. – Marika

V: Tak jo už nám to běží.

M: Jasně, jasně.

V: Jenom tady budu mít nějaký otázčky, co jsem si připravila, tak abys věděla, že tady nemám nic tajnýho.

M: V pohodě.

V: A ještě se zeptám, než začnem, jestli nemáš nějaký otázky, který bys potřebovala zodpovědět?

M: Kde to pak najdu? Já bych si to hrozně ráda přečetla, až to bude. (smích)

V: (smích) Určitě, to ti klidně pošlu, až to bude hotový.

M: Já budu moc ráda. Budu hrozně ráda za to, fakt jako, mě to potěší tohle.

V: Ok. Jo, pokud všechno půjde podle plánu, tak snad letos na jaře bych to měla dát dohromady.

M: Super, budu držet palce.

V: Děkuju. Tak pak určitě, určitě moc ráda posdílím.

M: Super, super. Tak to budem rádi.

V: Tak jo, na začátek bych se tě ráda zaptala, co tě vedlo k tomu, že ses rozhodla zapojit tady do tohodle výzkumu a přišla vlastně dneska tady na ten rozhovor?

M: Hm. Mě mrzí, kolik lidí o tom neví, že si myslím, že spousta lidí, kdyby věděla, že tohle je validní jako varianta, tak by se jí vydala. A vlastně se strašně násilím snaží dělat, to co nás společnost nutí. Nebo je logické, že takhle to vzniklo, že ta monogamie je víc zakořeněná v rámci historie a všeho. A dává evolučně, i evolučně smysl. Ale myslím si, že kdyby víc lidí vědělo, že tohle to je možnost.

V: Hmm.

M: Nemusí se pro ni rozhodnout, ale můžou jí zvážit a vědomě se rozhodnout, jestli chtějí jít jednou nebo druhou cestou. Což není vždycky jenom jedna nebo druhá cesta, těch cest je trilion.

V: Hmm.

M: To si budem ještě povídat asi. Ale přijde mi, že kdyby všichni věděli, že ta varianta existuje a byli na ni připraveni, tak by se spousta lidí mělo líp. Ať už tím, že by se pro ní vědomě rozhodli nebo vědomě ji odmítli.

V: Ehm. Rozumím.

M: Prože prostě podle mě něco jako etická non-monogamie dneska jako neexistuje v hlavách těch lidí. A automaticky všechno, co je s tím spojené má obrovské předsudky a je považováno za něco, co se prostě, co rozhodně není oboustranně dohodnuté.

V: Hm.

M: Což je škoda. No, až ten druhý aspekt toho všeho je nějaké to stigma, která já bych byla ráda, kdyby neměl každý pokaždé, když mu to řeknu. (smích) Pokaždé, když mu to řeknu, tak první, co je, že mi to nevěří, že si myslí, že o tom ten druhý neví nebo že já nejsem spokojená, že mě do toho ten člověk dotlačil. To je až druhá verze, to je něco, s čím já jsem chopná se jako vyrovnat.

V: Hmm.

M: Ale myslím si, že i to by bylo fajn samozřejmě. (smích)

V: Jo.

M: To už je nějaký osobní dopad.

V: Hm. Takže vlastě by se dalo říct, že ti jde třeba o nějaký rozšíření povědomí tohoto tématu?

M: Určitě. Stoprocentně. Přesně.

V: Hm. Jasně. V tom případě, mohla bys mi náh posdílet, jak se vyvíjela ta tvoje cesta k polyamorii? Klidně od úplného začátku.

M: Určitě, určitě. Když sem měla prvního přítele někdy v 15, tak on byl velice dobrý v karate, dělal to prostě strašně často. Tréninky, pomalu denně, víkendy, pořád.

V: Hm.

M: Byli jsme přes půl republiky, tehdy náh 4-5 hodiny vlakem, dneska už by to bylo jiný. A takže mohli jsme se vidět, jednou za tři týdny o víkendu, protože škola. Jednou za 3 týdny o víkendu nebo jednou za 4, takže to bylo náročné. A teď jeho nejlepší kamarádka byla prostě kamarádka, což pro většinu mých lidí bylo naprosto nepochopitelné. A která taky byla s ním v tom karate, byli tam spolu 24/7, prostě jezdili spolu na závody, prostě byli spolu pořád.

V: Hm.

M: Já jsem jí i znala, prostě byla to taková, prostě spíš chlap. Mohli si spolu prostě zanávat a jít na pivo, měla hodně ten mužský aspekt, ale byl to pro něj nejlepší kámoš reálně. A já jsem nevěděla, proč bych z ní měla mít strach, proč by mi to mělo vadit. A strašně často někdo: „Vy se nevidíte tři týdny a on je skoro každý den s touhle holčkou, jak ti to může nevadit? Jakto, že už jsi mu neztropila scénu?“ A já vždycky. cože, co dělám špatně? Co dělám špatně dopřic, co dělám špatně? (smích)

V: Ehhm.

M: A furt sem si říkala, že něco je jako špatně (smích), úplně mi to jako nesedělo, proč to všem tak strašně vadí. A proč mě by to mělo vadit. A furt jsem nemohla najít ten důvod.

V: Hm.

M: A vim, že i tak jsem byla otevřenější, jsem prostě člověk který je hodně logický, hodně racionální, strašně moc racionální. Takže prostě, co si já dokážu obhájit, tak s tím jsem v pohodě. Takže už tehdy jsme se s tehdejším přítelem domluvili o tom, co mi vadí, nevadí a proč. A nějak jsme asi možná i ve srandě nadnesli, že kdyby se s ní vyspal, že by ho to zajímalo, jaký by to bylo s ní spát.

V: Hm.

M: Což pro mě bylo fajn, teď zpětně to hodnotím, jakože fakt super, že byl ochotný mi to říct vůbec. Protože většina chlapů by si tohle v normálních vztazích nemohla dovolit.

V: Jo.

M: A tehdy to byl normální vztah. A ještě jsme se viděli tak málo a ještě s ní trávil tolik času a fakt jako obdivuju tu jeho odvalu ve výsledku. A že by ho to vlastně jenom zajímalo.

V: Hm.

M: A bylo tak z něho i cítit, že by teda fakt s ní ten vztah nechtěl, ona je prostě další chlap, to on nechce.

V: Hm.

M: Ale zajímalo by ho, jak by ten sex jako s ní třeba byl. A já úplně: „Vidíš to by bylo zajímavé.“ (smích)

V: (smích)

M: A teď jsme spolu začli kolaborovat, jak by to bylo zajímavé. K ničemu takovému nedošlo, i zpětně my se do teď vídáme a už jsou to roky. A přes 10 let, takže a spoustu jiných nevěh předtím i potom přiznal a tady žádná nevěra nebyla, fakt vim, že bysme se nad tím upřímně po těch letech zasmáli. Takže vim, že tehdy se nic opravdu takového nestalo. A možná díky téhle důvěře, nevím, ale fakt mě to jako pobavilo, že prostě mi to přišlo normální, proč on by to nemohl chtít zkusit. Proč bych mu měla zakázat,

co mě jakýmkoliv způsobem neomezuje, nijak by to jako na mě nemělo absolutně žádné dopad a on by byl ráda. Co já bych mu v tom mohla bránit, jo. A teď prostě mě to ta hlava prostě nebrala, protože přesně z okolí přicházely ty přesně opačné signály. Tak jsem se jako kolem toho držela hodně zticha, fakt jako tohle neříkat nahlas, nebudu teda někde předstírat, že bych dělala žárlivé scény, ale vždycky, když někdo vytáhl tohleto téma, tak tak jsem se snažila, co nejdřív uhnout, protože mi to bylo prostě nepříjemné.

V: Hmm.

M: V dalších vztazích to samé, to samé, to samé, prostě v podstatě jsem byla ten člověk, který byl racionálně otevřený a nějaká ta představa, že by prostě ten člověk byl s někým dalším, jsem nechápala proč by mi to mělo vadit. Až postupně jsem se odstěhovala do *Název města*, protože já jsem z *Název města*, a studovala jsem tam a na vysokou jsem přišla sem, což je nějakých 8 let.

V: Hm.

M: A začla jsem pracovat v čajovně tady, stejně jako v *Název města*, prostě studentská práce. A tam byl kamarád, který je polyamorní. Měl tehdy manželku a, on říkal, milenku, já myslím, že přítelkyni, ale terminologie je asi jedno. Dohromady měli už dítě pořízené, bydleli spolu na hromádce všichni, bylo to takové to nejenom jednou za čas si pozveme kamarádku, abysme měli trojku.

V: Jo.

M: Někteří si to s tím pletou, tak tohle ne. A já úplně, počkat, on už na to někdo přišel? On už to někdo vymyslel, já nejsem sama? A teď mi prostě celej ten mozek explodoval a říkám, to snad není možné, ono se to nějak jmenuje. No a od té doby jsem začla googlit, začla jsem chodit do (*Název města*) na srazy polyamoriků a od té doby jsem se aktivně snažila ty vztahy tímhle způsobem stavět. Dělal jsem to částečně i do té doby, ale přesně takovým tím, ok, tak jestli budeš mít příležitost vyspat se s nějakou kamarádkou nebo s někým, tak jako když to bude bezpečné, znáte se, tak to udělej.

V: Ehm.

M: Jen mi to řekni, mě bude bavit, když mi o tom budeš vyprávět. Protože já z toho mám radost.

V: Hmm.

M: Já z toho mám fakt radost. Prostě kurňa mě to hrozně baví. Tak když mi pak ten člověk povypráví, že ta holka prostě byla vizuálně jinak velká, malá, tlustá, tenká, nějak jinak prostě něco, co ho nadchlo, co ho bavilo, co já mu prostě třeba nemůžu dát, tak to mě prostě nadchlo, že mi to může povyprávět. Takže to jsem se snažila nejdřív. Většina mi to moc nevěřila nebo se toho báli nějakým způsobem to nebylo úplně optimální.

V: Hmm.

M: Jeden přítel mi dokonce dovolil, to samé, ale bylo z toho hrozně cítit, že to dělá jenom proto, že jsem to dovolila já.

V: Jo.

M: Takže jsme to nikdy ani jeden nevyužili. Ale i tak to беру jako hezký krok k tomu na dalších vztazích nebo vůbec jako prostě přejít si přes tohle. Přemýšlím, první takový jako fakt vztah až takový to, to bylo nějakých tak pět let zpátky, šest už možná. Tak až tam se mi to jako povedlo. Tam jsme fungovali dva páry najednou. Že jsme byli každý ve svém primárním páru, ale switchovali jsme se. Jak na denních aktivitách, tak i, tak i v rámci nějakého postelového hraní, takže to bylo taky super. To nevydrželo moc dlouho, protože ten druhý pár vyhořel teda na žárlivosti, my jsme to nějakým způsobem ustáli úplně v pohodě. Nám to bylo takové, no škoda lidí, tak teda jdeme hledat někoho dalšího nebo. (smích)

V: Hmm.

M: Byli jsme s tím fakt v pohodě. No a teďka mám vlastně už 4 a půl roku, ne kecám, 4 roky stabilní vztah s tím posledním partnerem. S mým asi primárním, teď už bych to tak asi neřekla. Se kterým jsme

to jako vyvíjeli k dokonalosti. Že prostě ty kroky byli takhle postupné, kdy už fakt neřešíme primární a sekundární vztahy, což byl do té doby můj styl.

V: Ehm.

M: Teď už fakt řešíme jako to, že jsme, s kým jsme, jak je ohraničený vztah, co pro každého z nich, co pro každého z těch lidí máme, co nemáme, co jsme ochotni slíbit, co nejsme jim ochotni slíbit. Náký jako systém zpětné vazby, prostě v rámci celkově i směřování toho vztahu, že to není jenom takové chodíme spolu a ha, ha, ha. Ale že už jsme prostě trochu dospěli a řešíme jako, jak spolu budeme bydlet, kolik z těch partnerů, které chceme nastěhovat, jestli budou kompatibilní nebo nebudou kompatibilní. Jakým způsobem to souvisí s rozvíjením těch vztahů a takhle. Takže to je teďka můj 4letý vztah. A v rámci něj mám samozřejmě dalšího partnera já ještě. A oba dva ti moji partneři mají taky další partnerky. Takže řekněme 4 roky mám stabilní vztah.

V: Ehmm.

M: Z toho minimálně 3 a půl je to polyamorní vztah, který jsme okamžitě otevřeli. My jsme se dali dohromady na základě toho, že jsme se oba shodli na tom, že chceme mít polyamorní, že jsme to chtěli dřív, že nám to takhle funguje. Takže od té doby máme vždycky alespoň jednoho, dva, tři další partnery jako v rámci jako naší komunity.

V: Hmm.

M: Takže tak. Takže ono to bylo vlastně hrozně postupné. A s každým s tím dalším partnerem jsme šli trošku dál.

V: Jo, že jsi to rozvíjela nák v tom průběhu.

M: Hm. Takže to je nák za těch posledních 8 let zkouším ty vztahy.

V: Hm.

M: Za posledních 8 let o tom vím. Za posledních 5, 6 let vim, to dělám aktivně.

V: Jo.

M: S tím, že jsme to otvírali teda postupně nějakým způsobem, že nejdřív jsou to takové ty exkluzivní vztahy s nákým jedním dalším člověkem, který má nebo nemá nic dalšího a nevidat se bez nich a takové jako základní věci.

V: Hmm.

M: To je asi, což je pro většinu lidí příjemnější na začátek, a pak postupně to otvírat, otvírat víc a tak. Aby už jako bylo bez problému přijít a říct mi, že má nějakou slečnu, kterou já jsem v životě neviděla a já mu to věřím. (smích)

V: Hmm.

M: Že prostě vím, že má dobrý vkus a že vím, že si to umí pohlídat, takže to je v pořádku. Samozřejmě jí třeba nějakým způsobem poznat chci, ale pokud ta příležitost nepřijde, tak mi to nevadí. A je to prostě, takhle je to v pohodě, protože už jsme ověřeni v tomhle směru.

V: Hmm.

M: Takže asi tak.

V: Jo, jo, jo. Takže by se dalo říct, že ten tvůj přístup k té polyamorii se nějakým způsobem skrz ty léta prohlubuje a třeba tam odpadávej náký jako další jako hranice s postupem toho času?

M: Myslim si, že se to spíš jako trošku vyvíjí a konečně jako nacházím až ten konkrétní směr nebo tu konkrétní variantu, která mi sedí.

V: Ehmm.

M: Asi jsem k ní směřovala celou dobu, ale postupným zjišťováním, zkoušením a hlavně prohlubováním důvěry s tím jedním člověkem se tam člověk může dostat. Že vlastně není, kdybych chtěla tuhle tu formu vztahu s kýmkoliv předtím, tak to nepude. Prostě tomu člověku já nebudu věřit, že takhle bude fungovat.

V: Ehmm.

M: Že bude upřímný. Naopak, já bych si nebyla jistá, jestli on to ustojí, když já bych otvírala ten vztah tímhle směrem. Takže mě se jako líbí, že ta cesta byla postupná, že já jsem si jako i v sobě mohla vyzkoušet, ano, tohle mi ještě vadí, tohle už mi nevadí. Protože jsou věci, není to jako teď dovolím mu všechno všude, ale je to o tom seberozvoji prostě. Ok, tohle mi vadí. Proč? Protože mám nejistotu v tomhle a tomhle. Protože a proč mi to trigruje jen tahle holka a tampta ne? No protože ona dělá tohle a já nedělám tohle. Jasně, super. A řeknu to nahlas tomu partnerovi, řeknu to nahlas sobě. A vlastně jo všechno to je ta racionalizace toho osobního rozvoje, proč mi to vadí, proč mě to trigruje. Tohleto jsme, to je prostě ten osobní rozvoj v té době nebyl tak kvalitní, rozhodně ne.

V: Hm.

M: Prostě tohle je něco, čím si musí člověk postupně projít, aby zjistil, že on není zlý člověk, on není špatný člověk a že ne každý chce prostě hned, já nevím co všechno. Jo je to ta práce na tom osobním rozvoji. A to že fakt skočit do tohle rovnou prostě podle mě nejde.

V: Hm.

M: To je jako sebevražda. Vidím spoustu lidí kolem sebe, který prostě naskočí do takhle funkčních, v uvozovkách funkčních párů, které už jsou takhle daleko na téhle té rovni a vlastně to nejsou schopni pobrat ze začátku. Protože pro ně je to prostě moc najednou, neprošli si tady ty fáze.

V: Hmm.

M: Neříkám, že to muselo mít tady tu podobu, ale potřebujou podle mě trochu jiný přístup. Zase, záleží člověk od člověka, někomu to prostě klikne, asi si bude vědět rady ňák, ale věřím, že ne všem.

V: Hm. Že věříš, že je asi lepší ten postupnej vývoj v tom, když se k tomu člověk ňák dostane.

M: I kdyby jenom to pozorování těhletěch lidí.

V: Hm.

M: Že mi přijde, že i by stačilo, to těm lidem věřit. Takhle úplně nejčastější věc, když připojíme kohokoliv nového nebo, když jeden z mých chlapů jde prostě na rande s někým, kdo tohle nezná. Jo už o tom slyšel, jo haha haha ňáká trojka někde něco, jasně, to nepočítám, oni jo. Protože nevědí moc, jak by to mohlo vypadat. Tak vždycky nám první týden, měsíc, půl roku zabere ujišťování toho člověka, že všichni o tom víme a všichni s tím souhlasíme.

V: Ehm.

M: Máme na to už svoje metody a svoje prostě principy, teď zrovna to dělám projednu slečnu, která je zrovna nejnověji připojená, tak dva tři týdny zpátky měli jako ňáký commitment řekněme. A to je předně, musí nás vidět všechny najednou, musí vidět že jsme spokojení, že fungujem. Musí vidět, že já mu dám pusu, ona mu dá pusu a já nestropím scénu. Musím se s ní potkat sama bokem, vysvětlit jí, proč mi to vyhovuje, proč mi to nevyhovuje, co jsou ty limity, jaké máme nastavené. Co jsou věci, které já jsem si schopná říct a ideálně uvět u všeho příklady z historie. A jak fungujeme, nefungujeme a fakt jako vyžaduje to relativně dost energie, jakoby minámálně z jeho strany určitě, pak z mojí, občas jako i z dalšího člověka, který je ve stejné situaci jako ona, aby měla srovnání. A trvá to, než toho člověka začleníme tak, aby si byl jistý. Je to prostě náročné. Když máme někoho, což třeba Apolenu, se kterou jsi mluvila, asi znáš, tak ta prostě tím, že je na tohle zvyklá, tak tohle to začleňování bylo takhle (luská prstem). Prostě ona ví, ona tomu věří, a prostě jakékoliv kdy bylo v nějakou chvíli prostě několik vykřičníků, prostě, hele tohle trochu není úplně běžné. Ona to automaticky přešla, hele, já vím, že fungujete, neřeším.

V: Jo.

M: To, že sem tam viděla nějaký vykřičník, znamená to, že to víte a že to vyřešíte, a vyřešili jsme to. Do týdne vyřešeno a nebyl žádný problém a věřila mi, což bylo super. Tak tenhle rozdíl jako hodně vímám. Takže záleží, jestli jako jaká by měla být cesta toho člověka, který jde do nějakých takových vztahů, buď to fakt pomalu a s lidma, kteří tomu člověku dají čas na to, aby se aklimatizoval, jako asi jo. A nebo přesně přes to moje postupné to, no, ale to člověk neovlivní podle mě. (smích)

V: Hmm.

M: Prostě když se stane vztah, tak se stane vztah. A jako rozejít se jenom kvůli tomu, že je to prostě v nákou blbou dobu.

V: Jasně.

M: Hm.

V: To je otázka.

M: To je otázka, no.

V: (smích)

M: To já jako, to je individuální, jako hodně individuální, to se nedá asi jako říct takhle. Takže tak.

V: Hmm. A kladla si třeba sama sobě během tohohle vývoje nějaké otázky? Tys třeba říkala, že třeba nějakou dobu jsi tam měla třeba tu nejistotu, když všichni ostatní kolem ti říkali, že jako prostě ti to nevadí, nežárlíš, takže sis jako říkala, tak je něco špatně. Tak jestli tam byly třeba nějaký další takovýchle vnitřní otázky sama vůči sobě?

M: Jako tady ten střet s tou realitou a s tím okolím určitě, to jako rozhodně. Potom to postupně jako odeznělo, teď jsem na to víceméně hrdá. Že to vždycky vidím někoho, jak žárlí a říkám si, jo, hm. Mám z toho víceméně srandu.

V: Hm.

M: A ještě si jako přisadím, že občas řeknu takové to nějaké jako, že pokud se bojí, že ten člověk se za někým ohlídně, tak asi jako nejsou dost dobří, když maj strach i z něčeho takového, tak malého. Tak jako, neříkám to takhle hnusně jo, já nejsem teď schopná vzpomenout si teď na ten vtip (smích), ale prostě si říkám, jestli se bojí i tohohle, tak je fakt smutné, že se bojí i tohohle, že prostě jako by si měl bejt trochu jistější, že ten člověk ho má rád, protože o tom ten vztah je. Ale myslím, že nic dalšího mě jako zásadně, zásadně asi netrápilo. Nevím, možná jenom nedokážu nad tím přemýšlet touhle optikou, ale nezdá se mi, že bych něco jako řešila, takhle interně. Říkám, já asi umím strašně moc věci strašně racionalizovat.

V: Hm.

M: Takže já se jako rozhodnu, že takhle je to racionálně jako v pořádku a tím si to vyřeším. Já s tím, já s tím jako hodně řeším problémy. (smích) Ne vždycky úplně dobře musím říct. (smích)

V: Hm.

M: Ale jsme na to zvyklá. Možná mě v průběhu něco napadne, tak zkusím říct.

V: Jo, jo, jo. Určitě. Hm. A dokázala bys říct, proč sis zvolila tu polyamorii?

M: Jak říkám, mě to nedávalo smysl být monogamní, prostě nedávalo. Já nevím, proč bych člověku, a já jsem to z velké části měla, zvlášť ze začátku striktně jednostraně. Proč bych já měla tomu člověku bránit prožívat něco, co je fajn. Když mě to absolutně neovlivňuje. A zase mě tam přišla ta racionalizace toho, že když mu zakážu, aby se s dalšíma lidma potkával, aby mě náhodou neopustil, tak asi nejsem dost dobrá. Na druhou stranu, když mu dovolím, a teď se klidně bavme jen o tom, že mu dovolím vídat se s kamarádama a kamarádkama na pivo, ne nic jiného. Ale když mu dovolím potkávat se s dalšíma

lidma a on stejně se rozhodne, že z těch všech lidí já jsem nejlepší a vrací se ke mně domů, tak jako kurňa, proč by mi to mělo vadit.

V: Hm.

M: Že mě jako přijde, že vlastně tohle to je sebeverifikační, nevím, jak to mám nazvat, systém, tím, že já tomu člověku dovoluju mít další vztah nebo mít další kamarády, další lidi, potkávat se s dalšíma lidma a on stejně z těch všech lidí, které prostě potkává, chce zpátky mě.

V: Hm.

M: Protože on může říct konec a je konec. A nemusí se se mnou dál zabývat. Ale nechce že, a chce se prostě vracet. A to je teprve pro mě ta hodnota. Že i když ten člověk má na výběr, tak si vybere mě. Když člověk nemá na výběr, neměla bych z toho radost. Jako to je takové, jakože tak neznáš nic lepšího. To jsem hrozně ráda, že jsme spolu no. (smích)

V: Hmm.

M: Jo a to vidím hrozně na svých kamarádech nebo všude, celkově prostě ve společnosti. Že nemám na výběr, nezná nic jiného, no tak je spokojený s tím, co má. A není to úplně v pohodě, ale tomu člověku to člověk jako nikdy nevysvětlí. Takže to hlavně hrozně pomáhalo, no, tenhle princip toho schválení. Takže jako, co mě k tomu táhlo, bylo prostě to, že jsem neviděla, proč bych měla tomu člověku v tom bránit. Že mě to dělalo radost, že když měl nějaký dobrý vztah, nějaký dobrý zážitek s dalšími lidmi, cokoliv, tak mě to prostě zase dělalo hroznou radost. Až pak jsem to otvírala na svojí stranu, to trvalo o hodně dýl. A prostě mi to přišlo, že nevidím důvod, proč bych to neměla dělat, no. Najednou to jako bliklo prostě, že tohle dává větší smysl. Asi jsem to neměla nějaký urgetní pocit nebo nějakou touhu, něco takového konkrétně udělat. Ne, prostě tohle mě dávalo logicky daleko větší smysl.

V: Bylo ti to přirozený, ňák?

M: Tak, určitě.

V: Hm, ještě když říkáš, že jsi to nějakou dobu vedla tak, že jsi to vlastně otvírala vlastně pro toho partnera a u sebe jsi to tak neměla. Tak ty jsi necítila nějakou potřebu, že sama pro sebe bys třeba chtěla víc vztahů?

M: Necítila jsem, že bych chtěla víc vztahů. To není ani ta potřebou, kterou bych měla dneska.

V: Hm.

M: Já necítím, že chci víc vztahů. Já prostě cítím, že se chci potkávat s lidma a jednou za strašně dlouhou dobu, protože já jsem člověk, který hrozně je vybíravý a trvá mu, než se s někým seznámí na tu úroveň, abychom byli schopni mít nějaký vztah. Jakože to fakt vim, že tenhle ten problém mám, fakt mi trvá půl roku, toho člověka potřebuju znát a musíme být delší kamarádi, než se stane něco dalšího.

V: Hm.

M: To je prostě lineární a to rozvíjení toho vztahu, nějaká představa, že se někdo vyspí s někým první den, co se znají, mi přijde naprosto absurdní, nechápu, jak to vůbec může někdo udělat. Já nenechám na sebe člověka sáhnout, dokud ho neznám dost dobře. Takže tohle prostě k tomu vedlo, že sem nikdy neměla, nebo ze začátku jsem neměla, tu potřebu tolik. Já nevyhledávám nutně dalšího člověka, že bych měla pocit, že nemám všechno u jednoho partnera. Já chci mít prostě tu volnost toho, že když potkám někoho, kdo je zajímavý a kdo mi v tomhle směru sedne, což se mi stává tak strašně výjimečně, prostě jednou za dva, za tři roky.

V: Hm.

M: Tak už chci prostě, jo, s tím člověkem mít možnost se potkat, mít možnost rozvinout ten vztah a nějakým způsobem na to reagovat. Takže ze začátku se mi tolik nestávalo primárně proto, že jsem prostě nevěděla, jestli to jako ustojíme, přišlo mi to zbytečné to řešit. Protože já jsem věděla, že já to ustojím tu další partnerku nebo ty další vztahy.

V: Hm.

M: No, ale nebyla jsem si jistá, nevěřila jsem tolik tomu svému partnerovi, že on by to ustál, takže tam jsem to hodně potlačovala asi. Nemyslím si ale, že bych někdy nechala vyloženě nějaký vztah uniknout, že by mi to bylo takové, že tam podle mě nikdy nebylo dost zajímavých věcí.

V: Hm.

A: A má to tak i dneska. Já aktivně nehledám další vztahy nebo asi jak kdy, to je možná trochu složitější. Ale není to o tom, že by mi chyběl další vztah. Já kdybych měla jednoho z nich, tak mi nechybí další vztah.

V: Hm.

M: Je to o tom, že prostě když náhodou potkám někoho, kdo je skvělý a kdo bude stát za to, abych ho poznala, tak chci mít možnost, to rozvinout.

V: Jo. Rozumím. Zavřu okno, abychom tady nezmrzly. (zavírá okno)

V: Hm. A kdybys ty sama měla nějak definovat polyamorii, nějakou tvoji vlastní definynici toho, co to je?

M: Hm. To by bylo asi hodně složité.

V: Klidně složitě. (smích)

M: Já jako vím, že často přemýšlím a často musím pomáhat lidem kolem sebe, kamarádum a podobně, jako rozpoznat ten rozdíl, tak jim vyprávím, co je jako otevřený vztah a co je polyamorie.

V: Hm.

M: Což vím, že tahle definice není jednotná, není. A já mám nějaké její vnímání a to se snažím předávat a vždycky to předávám s tím, že dodávám, hele, tohle je, jak to vnímám já. A myslím si, že to většina lidí vnímá plus minus podobně, minimálně na to, člověka, který v životě o polyamorii neslyšel, na to ukázat mu, hele, tohleto myslím a teď neřešme, že jsme o pár centimetrů vedle, tak většinou stačí.

V: Jo.

M: Jako udělá to ten efekt. Tak je ten, že ten otevřený vztah je bez toho commitmentu, bez toho vyjádření, ohraničení toho vztahu, toho řečení, tohle pro sebe budeme znamenat a tohle budeme pro sebe dělat, tohle pro sebe nebudeme dělat. A ten otevřený vztah je, hele, já, je to friends with benefits, mě to spíš přijde, což je termín, většina lidí už má nějakou představu o něm.

V: Hm.

M: To znamená, pokud bych se bavila třeba o otevřeném vztahu, tak je to, já jsem se svým partnerem a máme otevřený vztah. Cože znamená, že máme další partnery, klidně si o nich říkáme, klidně do detailu, klidně je i známe, ale je to vůči nim nemám žádné závazky.

V: Ehmm.

M: Ten člověk se chce odstěhovat do Ameriky? Tak ať jede. Já se chci vzít? Nebudu to s ním konzultovat. Já chci mít dítě? Nebudu to s ním konzultovat. Já mu to oznámím. Jo, že je to prostě nějaký vztah, který je bokem. Který je prostě jenom, hele, jsme dobří kamarádi a spíme spolu, ale to neznámá, že ten člověk má na mě jakoby nároky, to je asi škaredé slovo v tomhle kontextu, ale neřeším s ním, ale nepočítám ho jako svůj vztah.

V: Hm.

M: Ať už primární, sekundární. A pak vždycky říkám, že polyamorie, je ten rozdíl. Což teda tady, ta mechanika je něco, co lidi znají z filmů a z toho, prostě na to jsou trochu zvyklí, že když už lidi neví coby, tak otvírají vztah, aby mohli mít další lidi, spolu nebo zvlášť. Tak to jako říkám, hele, ok, to je otevřený vztah, nemíchejte to. A pak je polyamorie, uznávám že ta hranice je tenká a pro každého může

být trošku někde jinde, ale jak říkám pro tyhle ty případy je prostě, to většinou stačí pro to porozumění. A ta polyamorie je pro mě definovaná tím commitmentem, tím závazkem, tím vztahem prostě, který s tím člověkem mám. Může ten vztah vlastně být daleko menší a daleko méně výrazný než třeba v těch otevřených vztazích. Jo, vidíme se jednou za rok a půl, protože prostě nebydlíš na stejném kontinentě, ale znamenáme pro sebe tohle a tohle, píšeme si o tomhle a tomhle a pokud by došlo na tohle a tohle, tak se tě budu ptát na názor. Pokud u tebe dojde k nějakým změnám tohohle typu, tak to chci vědět.

V: Hm.

M: Je to prostě nějakým způsobem víc ohraničený, víc definovaný vztah, který může vypadat na první pohled jako menší teoreticky, znám i takové, kteří mají ten vztah, který počítají do tady té, do své polykuly třeba a mají ho menší, ale jasně ohraničený. Tohle pro mě znamenáš, tohle ti nabízím, tohle ti nenabízím, tohle s tebou budu konzultovat, tohle ti budu prostě jenom oznamovat. Což jsou všechno věci, které se prostě postupně vyvíjí, to není něco, co se řekne hned první den, ale je to něco, co postupně vzniká a oba si toho jsou vědomí. Zatímco mě přijde, že ty otevřené vztahy jsou takové jako, tak to nebudem moc řešit, co ty na to?

V: Hm.

M: Jako na to jsme zvyklí, to děláme upřímně, když randíme, než začneme klasický monogmaní vztah. Když mě se někdo zeptá, kolik teda mám chlapů, taková nejčastější otázka, kolik teda mám jako lidi nebo kolik nás je v té polyakule?

V: Ehm.

M: A já říkám, no super a tak podle čeho definuješ vztah. A oni vždycky, jak to jako myslíš, podle čeho definuje vztah? Říkám, no dobře, tak začal jsi randit s holkou, dneska jste měli první rande, už spolu chodíte? Ne. A říkám kdy? Za týden, za měsíc, až se spolu vyspíte, až se představíte rodičům, až spolu budete mít dvě děti nebo jako kdy? A říkám, výborně, až mi dáš tu definici, tak já ti řeknu. A už se povedlo několikrát, že lidi řekli, hehe, moje definice pro vztah je to, to a to.

V: Hm.

M: A já, aha tak super, tak podle tvoji definice já mám tolik lidí. (smích)

V: (smích) Jo.

M: Že se na ty lidi trošku snažím útočit tou otázkou zpátky, aby jim to došlo a většinou musím uznat, že to má jako nějaký úspěch.

V: Hm.

M: Že nedostanu odpověď, ale zamyslí se. A o to mi většinou jde. Jakože, aha, ok, asi to není tak easy, jak jsem si to představoval. (smích)

V: Hm.

M: A já vždycky, ano výborně. (smích)

V: Už si rozumíme. (smích)

M: Tak a teď se můžem začít bavit. Takže pro mě ta definice toho poalyamory pravděpodobě bude opravud ten commitment, ten závazek jakoby k tomu a ten jasně definovaný, ohraničný závazek, který může být sebemenší, sebevětší, který jako jasně definuje ten vztah a je jako boustranně, či vícestranně odsouhlasen. Že to není jenom takový jako otevřený vztah, jo, že až budu chtít, tak se na tebe vykašlu a nic s tím neuděláš. Což se teda může v polyamori stát taky. (smích)

V: Hm.

M: Ale alespoň ten člověk si je toho vědom, hehe, když se rozhodnu mít děti, tak tě prostě odříznu nebo když manžel řekne, že to zavíráme, protože prostě už budem řešit jenom děti a rodinu, tak tě odříznu. Hehe, buď s tím v pohodě, vím, že prostě tohle nastane, až budeme chtít děti, tak ti to prostě rovnou

oznamuju, že nevím na jak dlouho ten vztah máme, a pak je to v pohodě. Jo u toho otevřeného vztahu mi přijde, že tyhle věci nejsou tak dobře prokomunikované nebo nejsou, nepovažuje se za vztah, ne tímhle způsobem. Je to prostě flirt, je to něco, co by jinak člověk definoval.

V: Hm.

M: V rámci monogamních vztahů by tomu lidi spíš řekli flirt nebo friends with benefits. Tak většinou se snažím tyhle ty dvě definice trochu oddělovat, trochu ukázat, že je to jiný mindset. Je jedno jestli jedno plynule přejde v druhé a naopak.

V: Hm.

M: Jo já věřím, že většina lidí to má tak strašně postupné, že začli u jednoho a přešli k druhému nebo naopak nebo to mají jeden vztah tímhle způsobem, druhý tímhle způsobem, věřím, že by takové polykuly existovaly. Ale prostě snažím se jenom těm lidem ukázat, že to není to, co si představují, že tam toho může být daleko víc. A to, že mám prostě vyjasněné, s kterými z těch chlapů chci mít děti, kterého si chci vzít, tak to je normální. A jako v otevřených vztazích by nebylo, třeba.

V: Jo. Že tam vypichuješ tu rozdílnost tý poylamorie oproti..

M: Jak říkám, přijde mi to jako jedna z těch věcí, co si lidi představují, takže mi to přijde dobrý začít od té představy, aby se měli čeho chytit. Protože když člověk popisuje, jak se máme, tak oni hrozně často sklouzávají k tomu, jo s tímhle bydlíš, tak ten je primární a s tímto jenom spíš, jasne jasne, to mi nic neříkej, s tímhle bydlíš, tak s tím chodíš a tamtoho neřeš, protože to je jenom milenec a to tě přejde, pojď dál.

V: Hm.

M: A úplně ho ignorují, to se stává velice běžně. Takže se snažím jakoby hrozně i jakoby ukázat, ok, tohle znáš, tady začni, tohle znáš a pojďme z toho začít někam jinam. Protože jinam mají lidi tendenci fakt hrozně utíkat k tomu, jo, takže s tímhle spíš častěji, tak to bude ten primární a toho druhého můžu jako neřešit.

V: Hm.

M: No a já jako, a co když s tímhle chci mít děti a tohle si chci vzít? A oni úplně, co? (smích) A nechápou a čekají, spousta lidí jako furt čeká, kdy teda jako řeknem, tak už nás to přešlo. (smích).

V: Hm.

M: Tak teda jako se zas zavíráme. (smích) Jako ne, no. (smích)

V: Že maj tendence tomu jako stejně nevěřit?

M: Nevěřit, velice, jako nevěřit a hlavně škatulkovat. Pořád si pod tím představovat ten klasický monogamní vztah nebo ten nefunkční.

V: Jo.

M: Pokusy o to otvírání, jo, které znají, ať už z televize nebo o nějakých dalších kamarádů a příbuzných, nevím. Ale takové to, jasne to vás přejde. Jasne to vás přejde, takže vy dva budete pořád spolu a nebo se rozejdete, abys mohla být s tím novým, protože ten je novější, taková ta klasika. Když tě zaujal někdo nový, tak toho starého už nemiluješ, nech ho, žejó. (smích) Prostě klasika, co slyším často. Tak to jako prostě mají tendence slyšet trocu něco jiného.

V: Hm.

M: Až když já řeknu, že mi to nevádí, to se mi stalo několikrát s velice dobrým kamarádem, který to sám zažil a tím pádem to automaticky do toho projektuje. Takže já když říkám, že mi to nevádí, tak on automaticky vidí, jak vevnitř trpím a nejsem ochotná to přiznat, jenom aby se ostatní měli líp, protože to je to, co on dělá denně.

V: Jo.

M: A vůbec ho nenapadlo, že to tak nemám. A strašně dlouho nám trvalo, proč mi pořád nevěří. A on, ne, já ti věřím, když to říkáš, protože on věřil tomu, co cítil, věřil tomu, že to mám tak jako on.

V: Hm.

N: A nepochopil, že to nevyřčené mezi tím, já jsem neřekla a to on si domyslel, protože on to tak má. (smích) Tak to bylo taky docela funny. Takže i to se jako děje. Že se snažím už fakt jako pochopit, když se o tom s někým bavím, kdo je mi jako bližší, komu chci tohleto dát. Tak se snažím pochopit, z čeho vychází ten člověk a na tom stavět. Protože prostě, když začnu jenom říkat, jak se máme, tak on si to představí jinak a on se to bude snažit zakategorizovat tak, jak tu škatulku už u sebe má.

V: Hm.

M: Jako většinou jakoby podvědomě nebo ne nějakým zlým úmyslem. Prostě člověk něco zná a neumí si to jinak představit.

V: Kouká na to svojí optikou.

M: Tak, tak. No takže to tam neberu jako nějak negativně, snažím se tomuhle jako vyhnout nebo s tím pracovat nějak aktivně.

V: Jo. To mi přijde jako fajn způsob.

M: Hm.

V: Vztít to skze ně. Hm. Už jsi mluvila o tom závazku, že to ti tam přijde jako důležitý.

M: Hm, Jo, jo,

V: Jsou třeba ještě nějaký další aspekty, který ti přijdou hodně klíčový v rámci polyamorie nebo těch polyamorních vztahů?

M: Jakákoliv upřímnost a komunikace, to beru jako základ. To je jak něco, co ani nestojí za to zmínit. (smích) Doufám, že prostě pokud se něco děje, pokud se něco mění, tak to okamžitě komunikujem. Pokud si člověk není jistý, okamžitě komunikujem, prostě kdykoliv je možnost dočasně nebo i trvale změnit ten formát toho vztahu a upravit nějaké věci, děláme to dnes a denně. Všichni si myslí, že my máme už vyřešeno, že my už jsme spolu dlouho, že už hotovo, že mi už nemáme žádné problémy. Tak si vždycky říkám, takže znova. (smích)

V: Hm.

M: Minimálně jednou za měsíc někde něco bouchne, musíme si sednout, musíme to vyřešit, vykomunikovat. Ale pro nás to není, že děláme italskou domácnost a 3 týdny spolu nemluvíme, pro nás je to, hele, hrozně mě to mrzí, ale tohle mě trápí a nevím, co s tím dělat. Ježíšmarja, ty sis to vyložila takhle, to mě vůbec nenapadlo, já se hrozně omlouvám, já to mám takhle a takhle. Aha a proč to teda děláš? Protože já cítím, že bych to potřeboval to, to, to. Aha, já jsem myslela, že myslíš tohle. Ne. Výborně, nech mě to 2 dny zpracovat, než to ten mozek, než to klikne, za 2 dny i zase sednem a úplně v pohodě, už mi to došlo, už dobré.

V: Hm.

M: A jedeme dál. A tohle se nám děje běžně. Jako občas je kolem toho nějaké mrzení, to určitě. Často trvá týden než to ten mozek zpracuje, jsme kvůli tomu všichni tak trochu říkám mrzutí nebo nepříjemní. Ale nikdy na sebe nekřičíme, nikdy se nehádáme a tohle. A automaticky si lidi myslí, že nemáme problém, protože neřešíme.

V: Jo.

M: Jakože ne, my jsme jenom trošku inteligentní (smích) a racionální lidi, kteří jsou si s chopní říct dřív, než to bouchne. (smích) Schopní spolu komunikovat a protože prostě my nemáme jako nějaké tendence a ostatníma tohle řešit, jako ten mě dneska ale našťval. (smích) To jako neděláme, protože prostě proč. Takže spousta lidí si jako stěžuje, ten muj a já už nevím, co bych dělal. Tak my jsme takový, jak jsme

prostě 3 v tom jádru, dobře tak to jádro nás tvoří asi víc, ale jako, kteří jsme spolu nějakou dobu. Když počítám tak 2,5 roku zpátky, tak jsme 4, kteří jsme spolu 2,5 roku minimálně.

V: Hm.

M: Teď máme za posledních pár měsíců víc nových přírůstků, já nevím na kluky přišlo jaro asi, tak teď se nám zrovna poštěstilo víckrát někoho nového najít, to se nám dlouho nepoštěstilo. Asi corona, asi jak byla corona, tak to bylo tím, že se víc vídaj s lidma.

V: Hm.

M: Každopádně dejme tomu poslední 2,5 roku jsme 4 stabilní, tak to je takové, že vždycky přes den si vždycky sednem, co je nového, jestli fungujem, nefungujem a my si to řeknem mezi sebou. Že my prostě nepotřebujem toho kamaráda na to kafe, ten mě zase našťoval, ale sednem si prostě mezi sebou a vždycky, hele, tohle mě trápí, co si myslíš a jak to vímáš ty, jsi tady s náma, tys to viděl, přijde ti to tak taky. Ne, má pravdu. A já, tak sakra, co mám dělat. (smích) Tak si to vždycky vyřešíme mezi sebou. Takže možná i tohleto jako funguje, protože ty lidi nevidí ty problémy.

V: Hm.

M: Tak to se snažim jako tak víc jako řešit, že když se o tom s někým bavim, tak vždycky, když už mám lidi, co ví, co je poylamorie, strašně se o to snaží, strašně násilně se o to snaží. To nemám ráda.

V: Hm.

M: Fakt nesnášim a takových lidí je hrozně moc. V ideálním případě to pro ně vůbec není a jde to vidět na první dobrou, že prostě nezvládaj sebemenší náznaky a jako vůbec jde vidět, že na takový vztah nejsou stavění a že se snaží jenom proto, že jejich partneři a všichni ostatní to dělají, tak oni musí taky.

V: Hm.

M: Protože prostě ten partner chce a klasika. Tak vždycky, jakto že vám to jde tak skvěle? Vy se vůbec nemusíte hádat, to já pokaždé stropim strašnou scénu a on taky dělá scény, to já říkám, my se hádáme, my to jenom neřešíme s ostatníma, protože je to naše soukromí.

V: Hm.

M: Tak se opravdu jako snažim víckrát zmínit, že prostě my se hádáme v tom kontextu, jak oni to asi chápou, že teda spíš si vykládáme, ale jako, že je normální řešit problémy. A že pokud se někdo prostě bojí, že každý týden přijde s něčím novým, s nějakou novou informací, kterou musí zpracovat, tak jako sorry, ale takhle to funguje a bude to tak fungovat. Dobře, možná to bude potom jednou za měsíc, jednou za půl roku, ale to nepřejde prostě.

V: Hm.

M: To je vývoj prostě životní, takže to jako k tomu patří no.

V: Že je to nějaký neustálý vyvažování a balancování těch vztahů.

M: Je, je. Tak ony i ty monogamní vztahy, prostě jsou jenom dva, tak je to jednodušší, ale rostou.

V: Hm.

M: Ten jeden člověk chce rodinu, nechce rodinu a tak dál. Což jsme všichni schopný si představit, protože v tom žijem každé den a naši rodiče a byli jsme k tomu vedení.

V: Hm.

M: Takže to je přesně ono, začli jste si spolu v 15, v té době jste měli stejné zájmy a najednou jdete na vysokou a každý jste se vyvynul jinak, jeden chcete sportovat, druhý chcete jezdit po horách nebo jinak, já nevím, do ciziny třeba studovat, nevím co.

V: Hm.

M: Tak se ty zájmy rozejdou a ti lidi se rozejdou. A u té polykuly, to je o to víc vidět, protože těch vztahů je víc, těch lidí je víc a teď jako, no ale já už potřebuju víc tohle, víc péče tady nebo míň péče tady, já chci víc cestovat, to s váma všema prostě nepude, tak pojedem jako jak nebo jeden nebo nikdo? Že vlastně se ten, ta polyakula je prostě strašně živý organismus. A fakt každý týden, kdyždý měsíc přijde někdo s něčím novým, s něčím, já se teď cítím, že bych potřebovala tu rodinu řešit, potřebuju prostě tohle. Fakt mě mrzí ta moje kariéra, chci jí změnit, to třeba řešíme teďka, chci změnit kariéru, potřebuju prostě reset životní, protože tohle to nikam nevede a já potřebuju začít od nuly někde jinde, co pro to můžem udělat? A ten člověk se dost radikálně jako mění, takže nám teďka jedna vlastně přítelkyně odjela na erasmus, protože říká, hele, já prostě možná tu školu ani nedodělám, ale chci prostě si zažít, že budu půl roku izolovaná.

V: Jo.

M: Vyřeším si hlavu, vrátím se a budu mít třeba náhled na tu věc jako nový. Takže teďka tam jako půl roku s náma jako není a je to vlastně zase změna pro nás, jako nová. Že prostě teď tam není a hlavně my nevíme, jak přijede.

V: Hm.

M: Až přijede zpátky, jaká bude. Jestli bude chtít v tom pokračovat, asi jo. Ale jestli bude chtít žít v (*Název města*), tak dojížděla za náma do (*Název města*), tak jestli se odstěhuje do (*Název města*) nebo jestli bude prostě chtít tu kariéru řešit jinak, jak moc se změní, jak moc prostě udělá tanhle ten její životní krok pro to resetovat tu kariéru. Co to jako udělá, kam se vydá. Takže zase musíme být trochu připraveni na to, že zas přijdou nové věci, které bude chtít a potřebovat řešit. Takže je to strašně živý organismus, takže s každou přesně jako změnou malou, tak se ten organismus trošku zatřese a všichni si zase musí znova sednout.

V: Jo.

M: Někdy je to víc, někdy je to míň. Prostě když někdo z nás ohlásí, hele, tak já už prostě chci rodinu. Sice né nutně monogamní, ale potřebuju už teď hned děti, tak to s náma začloulmá jako brutálně. Ať už k tomu dojde nebo ne, prostě je to jako obrovský krok. Což se nám teda ještě nestalo a vzhledem k aktuálním konstelacím se nám to asi ještě hodně dlouho nestane.

V: Hm.

M: Ale jako může být.

V: Jo. Že to vyžaduje hodně nějaký pružný reakce.

M: Jo.

V: A že když se pohne jeden, tak..

M: Se pohnou všichni.

V: Se musej pohnout všichni.

M: Určitě. Určitě se pohnou všichni. Všichni si musí znova sednout. Ti nejbližší lidi, kteří s tím člověkem mají ten nebo ten vztah na přímo, nejsou jako až ob člověka.

V: Jasně prostě jsou neuzšejc ňák.

M Ták. Ti si musí okamžitě s tím člověkem sednout a vyřešit to. Jak to teda bude pokračovat, co s tím teda jako budou dělat. A na ty ostatní to bude mít nějaký dopad, ty už na tom rozhodování většinou moc nepracujou, ale nějaký dopad to na ně mít může. Jsou to drobnosti typu, stěhuju se do Prahy nebo drobnosti, to už je trošku větší drobnost.

V: Hm.

M: Protože uvidíme se víc, míň, budeš mít čas támhle na toho člověka, víc budeš dělat tohle se mnou. A to žes exkluzivně chodil do kina na tyhle ty filmy s tímhle tím člověkem už neplatí, protože já chci

chodit taky. Pojďme to vyřešit. A teď jakoby přesně si to musí sednou, jestli prostě měli jsme to jenom pro sebe, že jsme na marvelovky chodili jenom spolu a nebo teda nevadí mi, když přibereš ještě tohodle člověka.

V: Hm.

M: A teď ten člověk musí vlastně zjistit, proč si zvyknul, že chce chodit a to jsou jako konkrétní případy ze života. Že prostě si zvykli, že tohle je pro ně exkluzivní. Seběmensí blbost by to mohla být, tak si zvykli, že je to exkluzivní, že je to to něco, co z toho vztahu mají hrozně rádi, že je to jako pro ně.

V: Ehm.

M: A najednou třeba tohleto se musí, takže a teď já to zakážu ti chodit na tady tyhle filmy s tímhle tím člověkem, jako sorry, prostě pro mě to znamená tohle, není zakázu, je to vždycky, pro mě to znamená tohle a strašně moc by mi udělalo radost a ten vztah mě prostě posiluje v tom, že tohle děláš pro mě a že tohle děláš jenom se mnou. A teď už je to rozhodnutí zase. A zase se to odrazí a zase ta vlna jde zpátky.

V: Hm.

M: A tohle to se děje pořád, prostě to takhle pulzuje těma jako malýma nebo většima změnama. A musí si vždycky sednout, takže bez té komunikace a bez toho jako okamžitého efektu, to jako nejde. Protože kdyby ten člověk na konci jako řekl, hale, tak přistěhovala se ti nová přítelkyně, takže teď s ní budeš taky chodit na filmy do kina a to já nechci, tak ti to radši neřeknu, protože je to tak blbý požadavek, že ty bys na to v životě nepřistoupil, ty bys mě vůbec nepochopil, já sama nevím, proč zrovna na tomhle mi tak moc záleží, i když je to prkotina, tak to tradši budu dusit v sobě. A tady to bude čekat, tikat a pak to bouchne.

V: Hm.

M: Tak to jsme rádi, že tohle se nám už jako neděje nebo učíme to ty lidi okolo, to samozřejmě ti noví to vždycky mají nějakou tu dobu, ale snažíme se učit komunikovat o tom, ať je sebeblbější důvod nebo ani neví, jaký důvod pro to mají, tak ať to řeknou nahlas. Hele, něco mi vadí na tom, že chodíš s tímhle člověkem do kina, fakt nevím co, pomůžeš mi na to přijít? Přesně, a už jako, a kdybych šel s tímhle člověkem, tak to by ti nevadilo? Ne, to by mi vadilo taky. Super, tak ti vadí spíš to kino a už jedem, jo.

V: Hm.

M: Tak to je taková jako, co jsme zvyklí dělat a trvalo nám, než jsme si do toho došli, to je něco, co přichází zkušenostma. A představa, že nějaký pár začne nebo otevře ten vztah a začnou prostě být polyamorní nebo někdo se potká s tím, že chce být polyamorní a začnou rovnou řešit, že tohle mi přijde úplně nereálné.

V: Hm.

M: To je něco, co se prostě člověk musí naučit časem. A s tím osobním rozvojem. Bez toho osobního rozvoje to nejde.

V: Hm.

M: Kdokoliv prostě řekne, hele, to není můj problém, to je jeho problém, tak skončil. (smích) To prostě nebude fungovat. A spousta lidí takových je, že řeknou, hele, jestli tebe trápí, že já spím s někým dalším, je to tvůj problém. Hmm, tak jo. To asi není úplně dobrý. (smích)

V: Hm.

M: No takže tak.

M: (Bere si štrůdl)

V: Akorát jsou v tom rozinky.

M: Emm. Jsou tam. Pozdě.

V: To říkám, protože některý lidí je jako nemaj rádi. (smích)

M: Je nenávidím, nenávidím. Ale vypadalo to, vypadalo to oříškově, ale to nevadí, malej kousek to zvládnou, jsem velká holka. (smích)

V: Pardon, takovouhle past jsem nastražila. (smích)

M: Přesně, přesně. (smích) Už nikdy nepřijdu, rozhodně. Ne, to je v pohodě. Jsem velká holka, jednou to přežiju.

V: Stane se, ne všechno na první pohled vypadá tak, jak to je.

M: Hm.

V: No a jak velkou část tvého života tvoří polyamorie? Nebo jak jako důležitý aspekt v tvém životě v tvém celkovém bytí to je?

M: 100%, jako já bych bez toho nebyla schopná fungovat.

V: Hm.

M: A teď přesně se nebavíme o tom, že budu mít 2 partnery. Já i kdybych měla jednoho jo, tady nejde o to s kolika lidma spím, jak si většina lidí myslí.

V: Hm.

M: Tady jde o to přesně, ta komunikace, přijde nový člověk, já kdybych prostě už jenom, my ty vztahy máme hodně, že přechází do ztracena, že jako si nejsem jistá, protože každý máme tu definici vztahu jinou, nejsem si jistá, kdo k nám ještě patří a kdo už ne. A nehodlám to řešit, to nemá smysl, tady nějaké počítání, kolik nás je.

V: Hm.

M: To by se člověk zbláznil. Prostě s některýma jsou jenom kamarádi, máme i asexuální vztahy. Většina lidí to počítá přes postel, jako sorry, někteří spolu nespí, ale hrajou si nějakým způsobem, ale ten fyzický sex, jako klasický sex tam není.

V: Ehm.

M: Ale jsou u toho nahatí a dělaj spoustu věcí. Tak jako sorry, počítáš to, nepočítáš to? A spousta lidí, jak říkám, máme asexuální vztahy v rámci těch komunit, tak počítáš to nebo nepočítáš to? Ty lidi jsou pro sebe všechno, ale prostě tohle to jim neklíklo, tak to nedělaj. (smích) Normálka. Takže to je jako, ty vztahy takhle jako přecházejí, takže já bych, pro mě je to strašně důležité, pro mě je to ta rodina, pro mě to jsou ti nejbližší kamarádi taky, protože do toho prostě taky patří nějakým způsobem. Většina lidí, se kterejma se bavím, alespoň trochu na nějaké větší úrovni, tak do toho nějakým způsobem zapadaj. I kdyby jenom v rámci nějaké důležitosti i pro ty moje partnery nebo pro jejich partnery.

V: Hm.

M: Protože všichni jsme nějakým způsobem propojení, není to, velice výjimečně máme někdo nějakého osamoceného kamaráda, kterého nikdo nezná, neviděl ho nebo i ho znají, i ho viděli, ale nebaví se s ním. Jo, velice výjimečně, protože my prostě se točíme ve stejném okruhu zájmů, ve stejném okruhu lidí, tak to jako se rozšiřuje. Jo s tímhle člověkem se nejvíc bavím já, pak tenhle, pak tenhle a ostatní ho jenom znají.

V: Hm.

M: Jo, ale prostě vždycky na ty další lidi napojený je, fakt málo kdy se nám stane, že máme někoho hodně osamoceného. Takže pro mě je to jako ten životní styl, proto já si dokážu představit, že bych měla jenom jednoho partnera, úplně v pohodě. Ale že bych měla přesně tuhle rodinu kolem sebe, to že řešíme ty věci, že se o tom bavíme, že když něco se stane někde, takže já se o tom dozvím, že jsem schopná na to reagovat. Že vím, že mám nějakou jistotu v tom, že když řeknu, hele, moc se omlouvám,

tohle mi vadí z nějakého důvodu, tak ten člověk neřekně, tak já na to kašlu a neřekne ani, tak jo, máš pravdu, ale řekne, proč? Pojd' me se o tom pobavit, pojd' me na to přijít.

V: Hm.

M: Proč to vadí, já nemám problém se přizpůsobit. Hele, pojd' si říct, proč to tak je, ať to víš. Ať víš, jak na to reagovat příště. A tohle potřebuju, to je to, jo. A tím žiju fakt 24/7.

V: Hm.

M: Prostě bydlím s jedním partnerem, druhého mám naproti v baráku, schválně jsme se prostě sestěhovali tak, aby byl naproti. S ním bydlí můj ex něco, jo, to je další, a můj nejlepší kamarád a teď jeden z nich chodí s holkou, která bydlí u nás. My máme, oni mají další vztahy, které jsou, to jsou další dva, bydlí na (*název části města*), nějakým způsobem polykula.

V: Hmm.

M: A teď já mám, jeden z mých přátelů je s jednou z nich a jedna z nich je s přítelem tam, která bydlí u mě jako spolubydlící, my jsme strašně propojení. Fakt máme prostě jako obrovskou síť v tomhle směru. Takže bez toho už si jako nedokážu představit žít. Jako představa, že jsem jenom se svým přítelem a s nikým jako dalším nejsem a já mám svoje kamarádky a on má svoje kamarády, což je to, co já si pamatuju předtím.

V: Hm.

M: To je pro mě už takové úplně nereálné.

V: Jo.

M: Takže polyamory neberu úplně jako v řešení vztahů partnerských, ale v řešení vztahů obecně.

V: Hm.

M: Jako to je, jak si nastavit ten život kolem sebe.

V: Že to pro tebe není jenom o tom, že teď máš víc partnerů a jste nějak otevření tomu mít další, ale že je to obecně o nějakým přístupu k životu, dejme tomu?

M: Tak, určitě. Hm.

V: Hm. A je něco, co vnímáš nějak třeba jako vyloženě negativně na polyamorii nebo těch vztazích?

M: Přístup společnosti.

V: Hm.

M: To je jako jediná negativní věc. To je stejně jako s homosexualitou nebo s homosexuálma, kteří si chtějí pořídit děti, má to jediné negativum – společnost. Nikdo je nepřijme.

V: Hm.

M: Nebo né teď, za pár let možná. Jo, že vlastně homosexuálové vychovávají děti už nějakou dobu a dělali na to studii, jak, jestli jsou špatně vychované, jestli nemají ten vzor té matky nebo toho otce, kdo jim zrovna chybí a tak. No a přišli na to, že jediné co je, že jediné negativní na tom všem je posměch ostatních dětí ve školce, ve škole. Že za to vlastně můžou ty monogamní páry nebo monogamní, ty heterosexuální páry, ne ty homosexuální. Takže jako říkám, ano, čekali jsme to (smích), ale podívejte se, kdo za to může. (smích)

V: Jo, jo, jo.

M: Tak jsem ráda, že jsou průkopníci. A myslím si, že je to to samé, že jako jediná negativní věc je, že to nepřijímá okolí, jo. Plus možná nějaké legislativní věci, jo. Netuším, jak je to s hypotékou, tu si asi může vzít víc lidí najedenou, ještě jsme to neřešili, protože to začínáme teprve řešit, ale přijde mi to zbytečně velký závazek, takže ještě jsme se k tomu nedokopali.

V: Hm.

M: Abychom ve víc než dvou lidech měli hypotéku, hlavně teďka nám, teď nemáme v plánu bydlet v tolika lidech. Teď jsme se rozhodli bydlet nějakým způsobem, takže by to ani nedávalo smysl. Ale prostě nemůžu si oba vzít, to mě hrozně trápí. Ze prostě nemůžu oba nějakým způsobem legálně mít.

V: Hm.

M: Tak to mě jako trošku mrzí. Ale bez toho můžu žít. A stejným způsobem potom fungují věci v rámci rozhodování, kdybych byla ve zdravotním stavu, kdy bych nebyla schopná rozhodovat. Takže teďka prostě, že ani s jedním nejsem oficiálně, podle státu a úřadů, takže o mě budou rozhodovat rodiče. Což mi nevadí, já jim věřím, ale prostě líbilo by se mi, kdyby prostě jsem byla v komatu někde a rozhodovali by ti moji dva. Jo, vzhledem k tomu, že rodiče jsou super, tak nemám s tím problém. Ale byla by to jedna z věcí, která by byla taky fajn kdyby, což přichází s tím manželstvím právě. A nějaké registrované partnerství v tomhle směru v česku neexistuje, nemůžou se registrovat ani muž se ženou. To je čistě pro stejnopohlavní páry, což je takové vlastně zvláštní.

V: Hm.

M: Ale buďme rádi aspoň za to, v ostatních státech nemají ani to, žejo. A chce to čas. Takže to je, takové drobnosti, ale bez toho se dá žít. To není nic, co by mě nějak trápilo, nic co by bylo ani, co by mě aspoň donutilo zvažovat tady to, že bych nechtěla dál, to vůbec.

V: Hm.

M: Takže prostě nějaká ta svoboda, nějaké tady to a přijetí toho okolí, no. Takže asi jenom tohle. Jinak asi mě na tom nic negativního nepřijde. Nic na tom mě jako netrápí, naopak mi přijde, že to má pro mě spoustu benefitů, ale pořád vždycky opakují není to pro všechny. Není a nikdy nebude. Prostě je velmi malé procento, kterejm to sedí. A jsem hrozně ráda, že spousta lidí zkusí, ale nesmí se nikdo nutit, za každou cenu, hele, tohle je ten spávněj směr. Říkám, setkávám se s tím docela často, že jeden z páru řekne, tohle je ten nejlepší styl, takhle to maj prostě ostatní, protože prostě chce spát s více lidma. Když to prostě opravdu ponížíme a budeme mít k tomu předsudky, jako mají někteří další, tak jako ok, ale už to neberu jako validní možnost, vědomě to zamítnout, vědomě říct prostě, ok, to není pro mě.

V: Hm.

M: Tak říkám, to, že to není pro, vás je v pohodě. A je to informace, kterou chcete zjistit. To, že si sami v sobě obhájí, proč to nechcete dělat, je hrozně fajn, protože o sobě něco zjistíte. A je to naprosto v pořádku, takže jako netlačit na to. Takže ta svatba, ty úřady nebo prostě obecně tady nějaké ty věci, kdybych chtěla děti, což nechci a pravděpodobně se to už nezmění, tak by mě možná trápilo, možná nějaká tady ta součást toho všeho, že vlastně by byl otcem jenom jeden z nich.

V: Hm.

M: Což mě by bylo úplně jedno, to by bylo asi v pohodě, ale zase legislativně by byl problém, že mě kdyby se něco stalo a jemu se něco stalo, tak to zase dostanou ty moje a nebo jeho rodiče a ne ten další partner, který třeba u toho dítěte byl celou dobu a podobně.

V: Hm.

M: Ale to vím, že řeší další páry, to neřeším já a řešit nebudu. Tohle jde mimo mě, takže tohle asi není zrovna něco, co by mě trápilo. Ale to, jak se k tomu staví stát, ta legislativa obecně, tak je trošku nešťastné. Ale to chce čas, tohle je strašně nové. Jo, vidíme i jak ty homosexuální páry se posouvají strašně pomalu, na to kolik let už je to jako v pohodě a normální a přijatelné řekněme pro společnost. Tak to jde taky strašně pomalu, tady ty věci nebudou rychle. Možná někdy budou možná ne, ale myslím, že my bez toho dokážeme žít. Je to fakt malý problém, fakt malý problém.

V: Hm.

M: Nevím, ve většině nemocnic se dá dneska prostě podepsat papír, kde je nějaké ověřená osoba, tam třeba ty nemocnice se dají takhle obejít. Akorát je jediný problém, že se v nemocnici musím alespoň jednou být, jako podepsat to, člověk jako úplně neví, kde skončí, když se něco stane. (smích)

V: Hm.

M: Ale jako dá se to řešit nějakým způsobem. Už maj třeba nějakou falešnou svatbu, pozvem kamarády, uděláme párty a obřad ze srandy ve 3 nebo nevím v kolika v tu chvíli, no a co no, tak to nemáme na úřadě, tak jsem udělali párty a dobré. (smích)

V: (smích)

M: Takže to.

V: Hm.

M: Takže těch proti v mém případě je strašně málo.

V: Jo a vlastně přicházej spíš z venčí.

M: Jo.

V: Více méně.

M: Určitě, ne, jako já ve vnitř nevidím žádný problém, jako fakt nic, co by mě nějak trápilo, mě to přináší strašně moc. Jak říkám, mě to prostě kliklo. Že jako, co se týče společného bydlení, společného řešení těchletěch věcí, to že ti patneři na mě mají míň času, hurá, mám spoustu jiného času na další věci. Prostě já věřím, že spousta lidí, co by se možná mohlo ještě, tak v rámci pohlavních nemocí, něco takového by se tam dalo říct. Ale my jsme se v životěk ničemu takovému ani nepřiblížili, ani takové ty jako, já ani nevím, jak se to jmenuje, ale prostě nějaké ty lehčí projevy, ty vyrážky, nevím, já nevím co všechno. Já jsem v životě nic takového neměla, nikdo z mých partnerů, takže nevím. Ale vim, že to bývá v některých komunitách, v některých polykulách problém. Že si jako bohužel tohle předají, že kondom nekondom, tohle tam prostě je. Takže to jako ok, to by asi mohlo být asi riziko, ale nás se to nikdy netklo. My máme na tohle pravidla. Asi jsme opatrnější než ostatní nebo jsme prostě jenom měli štěstí, nevím, fakt nevím.

V: Hm.

M: (smích) Takže, takže ano, tohle by mohl tak být nějaký zdravotní aspekt, který by mohl být řekněme zase nějaké negativum, ale ani to by mě od toho určitě neodradilo, i kdybychom s tím měli větší problémy, prostě tak bysme to řešili. Řešili bysme to a nebylo by to proti.

V: Hm. A dokázala by sis vzpomenout na nějakou těžkou nebo nepříjemnou moment, kterej ty jsi v rámci svých polyamorních vztahů zažila? Kterej bys třeba byla ochotná posdílet. Jestli se něco takovýho stalo někdy?

M: Přemýšlím, co by tak, je toho určitě spousta, spousta takových momentů bude. To jsou ty největší vlny, jak jsme se bavily, ty největší změny, který maj nějaký dopad, že to musíme v tu chvíli nějak řešit. No, že jako je těžké, když prostě partner si najde někoho, s kým já nesouhlasím. Já jim dávám třeba na to, oni můžou, ani ne právo veta, to jsme měli na začátku, že řeknu, né mě se nelíbí a nebudem se o tom dál bavit, to už nemáme, vždycky si to musím obhájit. Pokud ho tam nechci, tak vždycky musím říct proč.

V: Hm.

M: A musím si to být chopná uhájit, což mi přijde strašně super. Ale stalo se nám, že byla prostě připojená kamarádka, se kterou já jsem měla nějaký osobní problém, protože mi přišlo, že všechny akorát tahá za nos, že potřebuje prostě pozornost a nikdy jí nic z toho, cokoliv slíbí, nikdy nesplní. A akorát všechny ty kluky kolem sebe vysává, tím že se snaží, aby jí dávali tu největší pozornost a ve chvíli, kdy jí má, tak prostě už jim neodpovídá.

V: Hm.

M: Měla jsem s ní tuhle zkušenost historicky, hodně dlouho, protože ji znám jako svojí kamarádku dlouhou. Ale máme společné zájmy a říkám si, tohle se mě netýká, v pohodě. A pak jeden z mých chlapů se do ní zakoukal. Ta říká, ok, ale buď si toho vědom. V pohodě, ale na tohle si dej pozor prostě, nečekej, že ona se ti odevzdá, nečekej, že prostě, že to bere tak vážně, jak o tom mluví, protože podle mě to není pravda. Zase mám to z nějakého pozorování, v životě jsem součástí toho vztahu nebyla a ona to sama neřekne, protože ona to taky nevidí. Ale prostě myslím si, že tohle dělá, dej si na to pozor. Jo, jo, jo v pohodě. Samozřejmě stalo se, stalo se hned dvakrát nebo třikrát, vždycky se rozešli a pak se zase sešli.

V: Hm.

M: Takže teda ne, že si to vysvětlili, a teď je to klasika, že mě řekne, ona pro to má důvod a nebo, bylo to jinak, ty jenom nevíš detaily. Nevím, nějakou chvíli byli lepší kamarádi a víc řešili věci, já jsem s ní v životě neřešila vztahy do nějakých větších detailů. A takže sem říkala, ok, asi o tom víš víc, já ti budu věřit, moje informace si dostal, nalož s nima podle sebe, ale stejně se ale jako sekal. Tak to bylo prostě, že podle mě třikrát se k sobě vrátili a teď už to nehrozí. Jako bavíme se dál, prostě děláme, jakože nic v uvozovkách, prostě jsme dál kamarádi, jak jsme byli předtím.

V: Hm.

M: Prostě se to zatřepalo a zase si to sedlo, tam kde to bylo předtím, nikdo nic neřeší, žádná mrzeníčka, všichni se v pohodě vídáme.

V: Hm.

M: Protože pro ní to prostě nemělo tak velkou hodnotu, lépe řečeno skoro žádnou, ona je přesně to, co jsem předpokládala, chtěla pozornost, dostala jí, a teď jí hledá zase někde jinde. A takže kolem toho nejsou žádná zlá krev, pořád se vídáme a pořád spolu trávíme čas všichni.

V: Hm.

M: Ale bylo to přesně to, že já jsem měla nějaký předpoklad, ten se naplnil a mrzelo mě, že když mi ten partner řekne, hele, já vim, proč to dělá, já vim, že to tak není, tak já mu na to už nemám, co říct, protože já s ní nemám tak úzký vztah, abych to věděla. Tak to mě vždycky mrzí tady to. Zas on se na tom poučil, vim, že už to neudělá, mohlo to dopadnout stokrát hůř, ta holka z toho mohla mít nějaké trauma. Ne v pohodě, jsme spolu, bavíme se a teď se tomu smějem zpětně, je to tak rok a půl zpátky, tak už se tomu smějem. Ok, nedal sis říct, tak sis nedal říct, v pohodě, nic se neděje. Z každého negativního vztahu se člověk hrozně poučí, vždycky dostane něco, co může příště využít, čeho si může příště všimnout. Teď už to je přesně, už vidím tyhle ty 2 znaky, dám si pozor. Teď už přesně vim, že tohle to je to, čeho bych si měl všimnout příště.

V: Hm.

M: Jo, takže ta zkušenost je strašně super a ve výsledku toho jako nelitujem. Ale mrzí mě tady tyhle ty, tyhlely nedorozumění, no. Nebo co mě ještě jako mrzelo nejvíc, co se stalo, což bylo shodou okolností se stejnou slečnou, ale nesouvisí to vůbec s tímhle, co jsme teď řešili. Tak je, že já mám nějaké hranice, tohle můžeš s těma lidma dělat, tohle ne. Nebo tohle je jenom pro mě a tohle jenom, mám teda 3 kategorie věcí. Alespoň mě se to nejvíc osvědčilo, nemají to všichni, ale někteří to používají taky. Tohle je jenom pro mě a tohle nebudeš dělat s nikým jiným. Tohle je pro mě i pro ostatní, ale se mnou to budeš dělat aspoň tolik co s ostatníma, což to aspoň tolik je různě definované, podle toho, jo o jakou činnost se jedná.

V: Hm.

M: Ale ok, chceš chodit do kina, tak budeš chodit i se mnou, tak budem chodit všichni.

V: Jo.

M: A nebo jedná se o sex, tak se mnou budeš spát aspoň tak často, jak s tím člověkem, prostě nechci být druhá. A další věci, to si dělej jak chceš, s kým chceš, hele, mě to tolik nezajímá nebo mi na tom tolik

nezáleží. Když se se mnou jednou za čas vyspíš nebo půjdeš jedno za čas do toho kina, tak budu ráda třeba, ale jestli chceš do toho kina chodit primárně s někým jiným, tak choď, mě je to jako šumák, já si budu řešit svoje někde jinde.

V: Hm.

M: A mám tyhlety kategorie docela jasně omezené. S každým člověkem říkám, tohleto patří tady, to tady, to tady. Prostě mi to strašně pomáhá všechno racionalizovat, škatulkovat, omezit, je to i jednoduší na pochopení.

V: Jo.

M: Když je člověk jako jo, no, nevím, jestli by mi to vadilo a možná tohle a možná by mi vadilo, jo, tak takhle je to čitelnější mi přijde, méně se stane, že by došlo k nějakým nedorozuměním.

V: Hm.

M: Ale stejně se stalo, vlastně jsem si řekla s přítelem, že tyhlety věci chci, aby dělal primárně se mnou. Ne, takhle říkala jsem, že tyhlety věci by mě bavily, jo nějaký konkrétní činnosti. Říkám, tyhlety věci by mě hrozně bavily. A on ne, tohle já v životě nebudu dělat, tohle mě hrozně nebaví, to já dělat nechci. Říkám, to mě hrozně mrzí, protože tohle bych strašně moc chtěla dělat a nemám nikoho jiného, kdo by to chtěl.

V: Hm.

M: Říká, no to mě mrzí, já to dělat nechci. O rok a půl později, jo, protože prostě tohle zapadne, už se to neřeší.

V: Hm.

M: Se k tomu dostal a začal s tím rovnou s tou další slečnou. A vůbec mu nedošlo, že jako já jsem mu na to dala ne. Já jsem mu na to nedala, ne, ale protože mi řekl, že to dělat nechce a že to nikdy dělat nebude.

V: Hm.

M: Protože na tohle nemá žaludek. A najednou na to žaludek měl, ale jak říkám o hodně dlouho později.

V: Jo.

M: Takže si to nespojil, takže pro mě to byla defakto skoro nevěra.

V: Hm.

M: Protože prostě, ale mě došlo, že jsme to nevykomunikovali. Že jsem mu neřekla jasně, nedělej tohleto s nikým dalším, neřekla jsem to, protože nebyl důvod.

V: Jo.

M: Najednou se situace změnila, což mě nenapadlo, že se změní. Mě nenapadlo, že tamhle je tvrdý limit, tvrdý limit, který během jednoho večera spadnul. A nenapadlo mě, že se tohle může stát. Takže tohle už víme a ok budem si definovat i věci, které jsou za téma limitama, čistě pro jistotu, že by se to stalo a nebo si budem víc uvědomovat, jaké limity jsme říkali. A kdyby náhodou ty limity padly, tak se nejdřív ujistíme, hele, tohle jsem teď otevřel, asi je to v pohodě, do které z těch tvých kategorií to spadá, můžu to s tím člověkem dělat? Jo, tohle bylo v rámci, v rámci jednoho večera, v rámci nějaké akce, takže ten tvrdý limit padl a nevěděla jsem, že se to stane.

V: Hm.

M: Takže to byl pro mě největší jak šok. A to jsem, do teď mě to trochu trápí. A to jsem zpracovávala několik měsíců. Jako fakt to pro mě byla v podstatě nevěra, že mu nedošlo, že jsem mu řekla, že tohle chci primárně dělat. A zase mu nedošlo, že jsme se o tom bavili takhle. Často tam funguje i ta

zapomětlivost, prostě kurňa, těch lidí je strašně moc, jsme spolu strašně dlouho a tahle ty věci si říkáme často roky předem.

V: Hm.

M: Takže i tohleto v tom zahrálo nějakou roli, že prostě ho nenapadlo, že pro mě to znamená až tak moc a že bych to chtěla do té exkluzivity. Prostě ho to nenapadlo, v pohodě, nic se neděje. Jo, prostě stala se chyba, ale každý jsme na své straně nevykomunikovali nějakou část věci, ne protože bysme nechtěli, ne protože bysme byli zlí, ale protože prostě v té době ta situace nebyla, prostě souhra spousty okolností. Takže za to jsem taky vděčná, že tady tyhle ty věci se dějou, a že si můžu na tady ty věci přicházet, můžu si na tom udělat ten osobní rozvoj.

V: Hm.

M: Uznat, že ok, chyba byla na obou stranách, tady prostě není viník. Nemůžu říct, on za to může, on to udělal. Nemůžu prostě říct, ta holka ho donutila to udělat, protože prostě chtěla, protože třeba věděla, že já tohle taky chci a chtěla mít tu pozornost prostě.

V: Jo.

M: Což si taky nemysím, že byl ten aspekt, mohlo to tam v tu chvíli prostě probíhat, ale jako zpětně si myslím, že tam ten aspekt vůbec byl, že by něco takového řešila v tu chvíli. Jo, ale přesně, tady tahle ty věci jsou jako náročné, jsou jako těžké. Tohle pro mě byly jako nejtěžší momenty v těch vztazích asi. Určitě jich bylo víc, ale uvádím pár konkrétních příkladů, kdy není viník, kdy nemůžu říct, ty za to můžeš, a teďka budem tohleto takhle dělat a už to nebude.

V: Jo.

M: Že to je prostě, to se stalo, protože okolnosti. To se stalo protože prostě na obou stranách se něco nedořešilo nebo se ani nemohlo řešit, protože jsme to nemohli očekávat.

V: Hm.

M: To byl prostě neočekávaný problém a my jsme na něj museli nějakým způsobem zareagovat a nebylo to úplně nejtěžší.

V: Hm.

M: Ale vždycky mi přijde, že nás to jakoby posune a ještě posílí, že si ještě víc uvědomíme, jak moc nám záleží na tom, že ten člověk prostě neřekne, hele, na to ti kašlu.

V: Jo.

M: To jsme si neřešili, to je tvoje vina, tvůj problém. Naopak, ten člověk si prostě sedne a vždycky se všechno vykomunikuje, všechno si řeknem. Trvá to, obrečím to na začátku, nejsem schopná si to nějak racionálně odůvodnit, potřebuju klid, než si to sedne, jo to všechno se děje. Takže za to jsem fakt vděčná, že tady ty věci tam jsou. A vždycky se něco zase někam posunem a už mi přijde, že vždycky kdykoliv by se stalo něco podobného, tak přesně na tenhle ten jako typ problému už jsme se připravili. Kdyby se teď stalo něco úplně v jiné situaci, ale podobný princip, tak hned budu vědět, že nejdřív se zeptá a nebo to neudělá.

V: Hm.

M: Nebo já naopak definuju mnohem víc věcí, i když vím, že jsou za hranicema. Řeknu, ok, ale kdyby náhodu někdy, tak já hlásím, že prostě tohle by bylo v téhle části. Protože tím neztratím čas ani nic, tím, že to řeknu. Zjistili jsme pár dalších věcí. A tímhle tím vlastně rostem.

V: Hm.

M: Tímhle tím se poučíme a dostali jsme se tam, kde jsme teď, postupně no.

V: Jo. Hm.

M: Takže asi tak.

V: Možná, že nehledě na to, jako komunikujete a jak vyladujete, tak dochází k nějakým zraněním a zklamáním?

M: Vždycky, vždycky. Přesně, to se vždycky stane. Bez toho to nejde prostě. To se člověk může rovnou rozloučit s tímhle tím, bez toho to nejde.

V: Jo, že by předpokládal?

M: Jo, že už vyřešeno a nazdar, né, ne, ne, to ne. (smích) To se práce snažím taky vždycky říkat těm lidem, to není nálepka na to, aby jste měli skvělý život. Máte stejnou šanci jako s monogamním vztahem, to je úplně jedno. Jenom vám sedne líp nebo hůř, ale prostě to máte stejné šance. Sorry, ale prostě těch věcí budete furt řešit dost. Ale pokaždé budou jako dál a dál. Že mi přijde, připadá mi, že něco vyřešíme a o to dýl nám trvá, než zase něco najdem. Že zase jsme se o kousíček zvětšili, že o kousíček jsme zase chytřejší a že zas bude trvat delší dobu, než najdem něco, co jsme ještě jako nevychytili. Věřím, že pokud bysme, což ví, že se nestane, protože přesně jak jsou ty záchvěvy, pokaždé se chce někdo přestěhovat, děti, manželství, někde něco a nějaké zranění, trvalé následky, změna práce, cokoliv, to neovlivníme. Ale kdyby náhodou jsme zůstali všichni takhle hybernovat, všichni ve stejném tom, tak postupně se prostě poučíme a v 60 už nic řešit nebudem. (smích) Tak taková věc nepřijde jednou za rok, ale přijde prostě jednou za 10 let a pak u budem v klidu, (smích) to je dost možné. Ale tím, že se pořád budou ty změny dít a pořád budou přicházet noví lidi a odcházet někteří staří.

V: Hm.

M: I my se budem měnit a nejsme si jistí, jak dlouho spolu budem, dokud to bude dávat smysl, tak spolu budem a pokud ne, tak ne. Tak vždycky něco takového přijde, tak s tím se člověk musí rovnou smířit. Že prostě tohleto tam vždycky bude. Ale o to hezčí to potom je, když si člověk tohleto vykomunikuje a řekne si, teď jsem se sebou fakt spokojený, zas sem se posunul, zase sem se rozvinul, zase jsem o sobě něco zjistil, zase jsem na něco přišel. A já z toho čerpám pak do práce, do spousty dalších věcí, do přátelství. Vím o sobě, že dělám tohle, ok, tak můžu s tím pracovat.

V: Jo.

M: Prostě nerozčílím se na šéfa, protože udělal tohle. Ne, vím, že tyhle věci si moc beru, už mi to říkali kluci prostě doma. Vím, že na těchle věcech mi to jako funguje. Takže prostě on to takhle určitě nemyslel. Řeknu jim to večer doma, zeptám se, co si o tom myslí. Ukážu jim, hele, ten člověk mi řekl, že dělám tohle, tohle a tohle špatně. Co si myslíte? Jako útočí na mě nebo je prostě objektivní. No, ty si to zase moc bereš, protože tohle tě triglo, protože my tě známe. No jasně, děkuju. Jo, jasně? Vymýšlíš, ale to se prostě reálně děje. (Smích)

V: Hm.

M: Takové věci, že mi to fakt pomáhá jako v tom fungovat někde jinde. Protože vím, že mám svoje chyby nějaké issues, se kterejma prostě musím pracovat, s něčím prostě musím fungovat. A když oni to ví, tak mi můžou potom pomoci to reflektovat do toho zbytku toho života, abych některé věci zvládala líp i v tom klasickém životě.

V: Hm. Jo, jo. To je bezva. A když takhle mluvíš o tom osobním rozvoji, že jednak je to strašně důležitý, jednak pro ten vztah, a že ti to zase dává zpětně z těch vztahů do toho rozvoje. Tak dokázala bys třeba vypíchnout nějaký věci, který ses sama o sobě díky těmhle těm vztahum naučila?

M: Jako tam je strašně moc věcí, co se člověk může naučit v tom osobním rozvoji. U mě konkrétně, já jsem člověk, který se často smíruje. Takhle, já se radši smírím s nejhorší variantou a pak se nachám příjemně překvapit.

V: Ehm.

M: Prostě nenávidím očekávání, zklamání, očekávání, zklamání a furt dokola. To je pro mě prostě největší pain ever, prostě v práci, kdekoliv, nenávidím tohleto. Takže vždycky smířit se s nejhorší

variantou a třeba mě někdo, něco překvapí. Jenže, co mě funguje všude jinde, prostože se to prostě nedotýká tolik dalších lidí. Týká se to jenom mého náhledu na tu věc a tím pádem jsem v pohodě. Protože v práci tohle vysvětlovat nebudu, že jsem se smířila s tím, že mě v životě nepovýší a že mi v životě nedají lepší projekt nebo nevím co.

V: Hm.

M: A nikoho to netrápí, ale v těch vztazích jo. Já automaticky předpokládám, že o mě nemají zájem. Automaticky předpokládám, že v době, kdy jsme měli hierarchicky řešený ten vztah, tak automaticky předpokládám, že jsem sekundární. Automaticky předpokládám, že pokud bude dovolená, tak pojedou s tou druhou holčkou a ne se mnou.

V: Hm.

M: A automaticky tohle předpokládám. Mě to nevadí, je to můj způsob, jak pracovat se světem, s životem, vyhovuje mi, jsem s ním spokojená. Ale pro ně je to prostě hrozně nepříjemné, že prostě pořád se podceňuju, pořád si podkopávám nohy. Jo, z jejich úhlu pohledu.

V: Jo.

M: Tím, že s nima to řeším a s nima to komunikuju, tak z jejich úhlu pohledu to je, že já se vlastně hrozně degraduju, před každým a všude. Tak je to takové, v té práci to nevadí, tam to nikomu nepotřebuju vykládat, ve výsledku se to dá dost schovat za nějakou pokoru a ve výsledku to je hrozně pokorný přístup k životu. A dá se to tak prezentovat, takže to nevypadá zas tak škaredě. Ale v těch vztazích to jako neokecám. (smích) Tam oni moc dobře ví, proč to dělám.

V: Hm.

M: Že je to můj obraněj mechanismus a jsou z něho hodně nešťastní. Tak tam se to snažím jako hodně komunikovat a myslím si, že dobře, v té práci to dál dělám tam, kde to dává smysl. Ale v těch vztazích se to už snažím nedělat tolik. Ok tak, když mi tvrdíš, že jsem primární, zas říkám v rámci té hierarchie, kterou teď už nemáme, tam se to jenom hezky ukazuje. Když mi tvrdíš, že jsem primární, tak já ti to budu věřit a trvalo mi to půl roku, než jsem byla schopná zpracovat něco takového. Jo, protože pro mě bylo strašně důležité se na něho neupnout, protože by mě srašně mrzelo, kdyby další přítelkyně, která přijde, byla lepší než já a automaticky šla na místo jedna.

V: Hm.

M: Jo, že prostě pro mě by to byl tak velký šok, že bych to nedala.

V: Jo.

M: Že bych se najednou musela smířovat s něčím. Pro mě je prostě jednodušší smířit se s tou dvojkou a zůstat tam, já jsem úplně spoko. (smích) A to, že teď žádnou nemáš mě netrápí, já jsem dvojka a jsem spoko. (smích) Prostě pro mě je moje škatulka a takhle funguju.

V: Hm.

M: Tak tohle bylo i jedno, co jsem musela otevřít, s tím bojuju každý den. Zase říkám na těch menších věcech, kde na tom nezáleží, tam to dělám a neřeším to, i kluci mi to dovolujou, ale u těch větších věcí, jako je tohle, to se mnou prostě komunikujou víc a častěji. Kdykoliv prostě přijde nový vztah, tak já potřebuju vícrát ujistit, jestli ten člověk je teda první nebo není první nebo kolik znamená, potřebuju si víc porozumět tomu, jakou formu toho vztahu spolu mají a jaký vliv to na mě bude mít. Dřív jsem byla, já jsem druhá a jak mě to ovlivní, tak mě to ovlivní a byla jsem s tím v cajku. To je pro mě fakt zvládací mechanismus. A jsem s tím úplně v pohodě, protože já jsem v tu chvíli neměla žádná očekávání. A buďto se mnou budou trávit stejně času nebo míň. No a co, tak se přizpůsobím.

V: Hm.

M: Já jsem hrozně flexibilní člověk, mě vůbec nevadí tohleto, nějaké změny. Ale teď najednou automaticky musím předpokládat, že jsem první a strašně mi to nejde. (smích) Že prostě na některé věci

už jenom z toho historického hlediska, furt jsme si jako nejbliž, já jsem, kdybychom tam tu hierarchii měli, tak jsem primárním partnerem pro oba dva.

V: Hm.

M: Oni mají, jeden dvě partnerky, druhý nevím 3, 4, 6, podle toho, co se dá počítat jako vztahy, říkám tam je to hodně shady. Ale pro oba dva jsem ten kmenový partner nebo ten člověk, kolem kterého rostou, který je seznámil, který dal dohromady celou tuhle tu.

V: Jo.

M: Jo, já jsem nejvíc ukecaná, nejvíc prostě sociální člověk, ti dva jsou spíš introverti zavření doma. Takže všechny ty holky, se kterými se seznámili, tak jsou moje kamarádky. (smích) Sorry, prostě jsou. Jo, takže vždycky je tam jako dotáhnu a seznámim je a tahám je ven a seznamuju s lidma. Také jsem tam jako kmen v tom a uvědomuju si to. Takže jako pro mě je strašně těžké přijmout, že fakt jsem tam ten první člověk. Pro mě je to fakt takové, ne, ne, ne, já si tady tak jenom žiju, nechte mě. (Smích) Já jsem ta druhá, ta druhá, druhá. Takže tohle je jedna z věcí, kterou každý den řeším, každý den s ní nějakým způsobem pracuju a snažím se díky těm dvěma, protože mi strašně pomáhaj v tom, pochopit že to tak není prostě a nebo naučit se zvládat to zklamání.

V: Hm.

M: Že když teda náhodu nastane, že když teda fakt přijde někdo lepší než já, což se může stát klidně. A to slovo lepší nedává zas tolik smysl. Ale že přijde někdo, kdo dostane víc pozornosti, víc času nebo víc věcí, která já bych třeba chtěla, tak dostane na ně přednostnější právo. Což je naprosto v pořádku, tak vyrovnat se s tím, až to přijde a ne rovnou dopředu to zavrhnout.

V: Jo.

M: Ale prostě fakt řešit jenom tu věc, nebát se jí řešit, až přijde, protože to se může stát. Takže to je jedna z těch věcí, kterou vim, že řeším konkrétně já v těch vztazích. Možná bych toho vymyslela víc. Nevím, jestli mám? Nebo jestli to stačilo takhle?

V: To je asi na tobě, jak chceš. (smích)

M: Jo, to já spíš, jestli to jako má vůbec nějaký smysl.

V: Ne, ne, ne, to je moc zajímavý, co povídáš.

M: Když mě ještě něco napadne, tak řeknu ještě.

V: Klidně, klidně se můžem vrátit nebo cokoliv, co budeš vnímat jako důležitý, budu moc ráda, když mi řekneš.

M: Jasně, jasně.

V: Hm. Když jsme mluvili o nějakých těch těžkých zážitcích, tak zase měla bys nějaký fakt krásnej zážitek z těch polyamor vztahů?

M: Těch je tolik, prostě strašně moc.

V: Hm.

M: Spousta i jenom takových těch klasických rodiných momentů, jak ve všech těch filmech, vždycky tak jak se ti rodiče tak probudí v té posteli, to dítě přiběhne s novinama a dobrý den. A všechny tady ty happy momenty, to já prostě mám.

V: Hm.

M: Prostě jsem za to strašně vděčná, že se probudím a jsou tam oba. Nebo se probudím jsem tam s jedním a druhý přijde za půl hodiny a děláme si společnou snídani. Už máme prostě tradici, že si děláme společné snídani.

V: Hm.

M: A když nás bylo víc, před korunou ještě, když jsme měli možnost se trochu víc vidat a měli jsme trochu volnějc, protože teď máme prostě trochu střídmější práci. Tak jsme byli zvyklí, že máme prostě dresscode snídaně, že všichni můžou být prostě jenom v košili a ve spodním prádle a v ničem jiném nesmí být.

V: Hm.

M: A bylo nás tam prostě 6 nebo 8, podle toho, kdo zrovna byl poblíž, tak v rámci těch našich vztahů, tak vždycky ráno u nás a děláme palačinky pro všechny. Já dělám, já jsem těsto maker, jeden přítel smaží, protože dělal v restauraci profesionálně palačinky, takže je umí úplně nejlíp, další člověk jako natírá, prostě máme to rozdělené. A děláme to takhle třeba do 4 do odpoledne. (Smích)

V: (Smích)

M: Že prostě máme, máme prostě strašně moc skvělých momentů, já prostě přijdu vyřízená z práce, hned píšu tomu prvnímu, ten je doma, to je v pohodě, tomu druhému píšu, hehe, jsem fakt v háji, řvali na mě, chce se mnou soudit, teď řeším v práci fakt bullshity. On výborně, vyzvednu tě na metru, dojdeme domu, protože on nemá klíče z nějakých jako důvodů, protože bytná nám nechce dát další vzorek klíčů a my si je nemůžeme kopírovat. Takže vždycky máme tradici, že vždycky prostě jak jdu od metra, tak on má ten vchod dřív, tak vždycky vyleze, připojí se ke mně, abych furt nemusela nahoru dolů, protože nemáme bzučák. A tak, takže ho naberu, dojdu tam, oba dva se na mě sesypou, prostě pustíme si film a to je vždycky.

V: Hm.

M: Nebo cokoli, my máme prostě společné filmy a právě tady s těma dvěma jenom, které nebaví ostatní. Já jsem prostě trochu chlap v tady těch věcech, fakt jako jsem. Nejsem taková jako ta precitlivělá holka jako, která by potřebovala koukat na romantické komedie, které vždycky dopadnou hezky, všichni se vezmou a všechno je fajn.

V: Hm.

M: A já se s nima ráda podívám teď už i na horory, ale na mindfuckové filmy, na filmy které jsou fakt těžké a depresivní a všechno.

V: Hm.

M: Já jsem jako člověk, který je mentálně velice stabilní bych řekla, takže jakékoliv sebevětší dramata, krváky, střilečky, super všechno v pohodě. Tak mi spolu máme tady tuhle tradici, protože ostatní holky tady na ty filmy moc nekoukaj. Některé na horory, některé na tohle, ale ne to. Vždycky, našel jsem úplně super film, teď to jdu stáhnout. Super, já u dělám popkorn, dělám dýmku, my jsme všichni hrozně na dýmky, tak dáme dýmku, už prostě sedíme a koukáme celý večer. A úplně máme úplně skvělé večery, úplně skvělé momenty a přijde jeden člověk a už přesně víme, tak ta dynamika toho, té aktuální atmosféry se pošoupla tímhle tím směrem, takže vybíráme spíš tyhle a tyhle filmy a k té dýmce děláme ještě čaj.

V: Hm.

M: Protože jsem dovezli nějaké skvělé japonské zelené, tak prostě víme, že tam máme člověka, který to zbožňuje. Nebo naopak máme prostě tu atmosféru toho soužití, prostě úplně geniální v jakémkoliv počtu lidí se shromáždíme. Měla jsem skvělý moment! Teď mě to napadlo! Konkrétní moment, tohle jsou takové everyday věci, které zažívám několikrát týdně běžně.

V: Jo, jo, jo.

M: Fakt běžně, strašně super věci, strašně skvěle se cítím v tom vztahu. Nebo přesně ta nová přítelkyně, přijde náká a já jí musím vysvětlit, že jsem s tím v pohodě a pak jdu, jakože náhodou musím pryč, aby tam byli sami a aby náhodou nebyla nervózní, že jsem vedle. Jo, to všechno máme naučené prostě, tyhle procesy.

V: (Smích)

M: To všechno děláme prostě běžně a jsou na to zvyklí a máme to hrozně rádi. Ale skvělý moment, to si pamatuju. My jsme vlastně na našem bytě, kde jeden se mnou bydlí a druhý ne. A ten, co se mnou bydlí, byl na nějaké akci, prostě pařit a on skoro vůbec nepije, a když už tak něco málo. Moc to nemusí, lidi, hudbu, radši jde domu.

V: Hm.

M: A zůstal prostě venku dlouho a já jsem si říkala, asi párty asi se to povedlo po dvou letech, hurá.

V: (smích)

M: A tak sedlo si to. A teď já jsem s přítelem druhým, on je většinou u nás, tam máme víc soukromí, on má hodně spolubydlících. A když prostě do 1 hodiny nepříjde ten druhý nebo do 12 ani nenapíše, že nepříjde, tak automaticky počítám, že spí u nějaké přítelkyně.

V: Hm.

M: Že buď se s ní domlouval, já nevidím jeho diář, já ho nepotřebuju vidět, pro mě je důležité, že do půlnoci nepřišel, tak vím, že v ložnici můžu spát s tím, co tam nebydlí. Protže prostě se už nevrátí. No jenže, jak byl jenom kalit, tak to prostě nenapsal, takže přišel někdy takhle v 1 ráno, my už jsme teda leželi, že už jako půjdeme spát, jeli jsme nějaký film nebo seriál. A on přišel teda opilý, ale úplně neuvěřitelně roztomile. A začal já vás strašně miluju, teď to jelo, klasika. (smích) A že teda byl s kolegama, s novými kolegama z nové práce a že má strašnou radost. Že se ho teda ptali, jak má vztahy a on se kolem toho jako netají, tak jim říkal, jak nás má hrozně rád a jak fungujem a že o tom všem jako vyprávěl, a že to všichni chápali, a že z toho měl hroznou radost a říká, a teď přijdu domů a vy jste tady a já tady můžu bejt s váma. Tak se tam na nás plácnul prostě. (smích)

V: (smích)

M: My jako nespíme ve 3 v té posteli, protože ona není zas tak velká, se člověk úplně nevyspí, je tam hrozně horko, není to úplně komfy.

V: Jo, jo.

M: A nevidíme jako důvod, proč to dělat a v tu chvíli to jinak nešlo. On tam s náma dvě hodiny v kuse, furt, já vás tak strašně zbožňuju a tohle mám tak strašně, a tohle mám tak strašně rád. A přesně teď ty momenty, co jsem popisovala, tohleto je strašně super a oni mi to nechtěli věřit. (smích) Jo a furt, a my dva už jsme tam leželi, my jsme jenom brečeli smíchy, jak prostě nebyl vůbec schopný komunikovat, některé věci říkal třikrát, jak to furt zapomínal, že už nám to řekl. (smích) Nakonec jsme tam jako na hromádce všichni usnuli a bylo to super. (smích)

V: Hm.

M: Takže prostě strašně super momenty tady to, když se jako stane. Cítím, že jsme s tím minimálně my tři, prostě nemůžu mluvit za ostatní, to nejsou moji partneři a tyhle dva jsou. Tak proto se o nich tak bavím nejvíc, možná nejsme přímo to jádro, ale přijde mi, mám to vlastně jako nejbliž, tak je to takové, že máme tyhle ty super, že jsme s tím všichni spokojeni, jak to máme nastavené, jak fungujem. Fakt dlouhodobě jsme s tím strašně spokojeni. A přesně tohleto se nám jako stává úplně běžně, že začnu koukat na seriál a to se mi stalo teďka 2x za poslední třeba 3 týdny, začla jsem koukat na nový seriál a vždycky jeden z těch 2 bambulů přijde a, jé, to je super, na to jsem chtěl taky kouknout, kde už jsi? No uprostřed prvního dílu, tak super, tak já jdu koukat. A já jsem chtěla nějaký seriál pro sebe, na který budu koukat v době, kdy tu nejste, ať mám klid prostě. No ale s těma dalšíma dílami musíš počkat na mě, a já né. (smích)

V: (smích)

M: Tak jsem začla druhý seriál a co se stalo, přišel ten druhý. Ježiš, to je strašně super seriál, to jsem chtěl taky koukat. Tak já půjdu koukat s tebou a já ne, zase prostě. (smích) Takže tak.

V: Hm.

M: Tak to se nám děje úplně běžně a fakt jako z toho jsem jako neuvěřitelně nadšená. Myslím si, že i tohleto je to, co ti lidi venku vidí.

V: Hm

M: Tedy venku, ti, co k nám chodí, jako kamarádi, ti bližší, ti co nejsou nějakým způsobem začlenění. Tak jsou asi nějak zvyklí na to, že jsou dva spolu a nebo ten jeden je s někým jiným někde jinde, ale že netráví ten čas najednou společně. Což je taky validní varianta, ale mi to tak nemáme, my většinu času trávíme společně na tom našem bytě všichni. A prostě já jsem tam většinou s tím jedním, co bydlí naproti, protože s tím druhým jsem furt. (smích) A ten se kterým bydlím, tam má jednu přítelkyni nebo kamarádku nebo někoho dalšího a prostě vidí, jak my fungujem všichni. Že já si prostě lehnu k fimu a jeden si mi lehne prostě pod hlavu a druhý na zadek a koukáme spolu furt. A já chci tohle a ty chceš tohle. A nebo ti dva se na mě snesou, že mi něco budou vyčítat společně, tak to je taková druhá varianta. Ať už ve vtipu nebo ve skutečnosti, že něco potřebuju vyřešit v rámci práce, a já jsem jí to ta říkal, že už má dát výpověď. A teď se snesou oba a já říkám, no tak, vy jste tedy zlatíčka, kdo vás seznámil? Ty! Že si z toho občas dělaj i srandu, jak moc podobní jsou v těch jako názorech nebo v těch věcech, tak se vždycky na mě tak snesou. No a já jsem jí to taky říkal. (smích) Takže to je super, no. To je hezký jak už mě znaj, fakt hodně. (smích)

V: Asi je to tak.

M: Jo, jo.

V: Moc hezky se to poslouchá tohle. No ještě se trošku vrátím, když jsi říkala, že se lidi vždycky ptáš, jak definujou teda to partnerství, když po tobě chtěj vědět kolik máš teda partnerů. Tak by mě zajímalo, jak ty definuješ partnerství?

M: Mě to napadlo vlastně docela nedávno, protože jsem to dlouho neřešila. A vždycky říkám tuhle větu a pak mi došlo, že to vlastně sama nevím. (smích)

V: (smích)

M: A teď mě to došlo, asi dva měsíce zpátky.

V: Hm.

M: Tak jsem hned přišla za klukama, a já už vim, já už vim. (smích) Že už mě to jako došlo. Protože nějakou definici určitě mám v té hlavě, ale teď jako pojmenovat jí. Takže ta moje definice je, že pokud by se stala nějaká životní změna, přesně nějaká ta větší vlna. Rozhodla bych se, že chci dítě, rozhodla bych se, že se chci stěhovat, něco, co by mělo dopad nějaký větší, ne jenom prostě, měním práci za jinou. Měníš a co. Ale nějaká větší vlna. Tak koho bych se, nebo nový partner je pro mě důležitá věc, protože pro mě ty vztahy nejsou shady, já postě fakt jako, když už někoho mám, tak je to pro mě fakt velký vztah. Tak, koho bych se ptala na názor.

V: Ehmm.

M: Ne na svolení, ale na názor. Takhle jsme to definovali nebo já sama sobě. Že pokud bych měla někoho, asi to i dost vychází z té mojí definice otevřených vztahů a z těch a toho polyamory, ale pro mě je to, pokud bych si teď měla s někým začít, teď mě někdo zaujal a chci si s ním začít, tak než si dáme první pusy, tak za těma dvěma jdu, zeptám se, co si o tom člověku myslí, jestli já náhodou to jenom nevnímám blbě, jestli přesně jenom o něm neví něco, co já nevím, jestli jen já jsem to třeba špatně nevyhodnotila. Kolem tohohle začínání těch nových vztahů, já jsem hodně nervózní, takže to je věc, co já řeším. Ale kdybych třeba přesně chtěla to dítě nebo se chtěla odstěhovat nebo dostanu super práci v Německu, tak za těma dvěma jdu a jdu se zeptat na názor. Pokud bych měla člověka, se kterým bych třeba spala.

V: Hm.

M: Což není můj případ, ale představa, že bych měla člověka, se kterým spím, ale beru ho jako, hele, jako jednou za čas, když už je čas a sranda, no super. A prostě chtěla bych se odstěhovat do Německa,

tak mu to půjdu jenom oznámit, nepůjdu se ho ptát na názor. Prostě jo, jasně bude mě zajímat, co si o tom myslí, ale není to to, co bych udělala předtím, než se sama rozhodnu.

V: Ehm.

M: Takže pro mě to je, že o těch velkých životních změnách, co pro mě v tuhle chvíli znamená i další životní partner, sebemenší, tak se jdu těch dvou zeptat, co si o tom myslí. Takže to je pro mě ta definice toho vztahu. Takže to nemám vůbec vztažené nějak sexuálně nebo nějakým takovým způsobem.

V: Jo. Že by se dalo říct, že bereš za partnera toho, koho by ses šla ptát na názor a zároveň by ten názor pro tebe měl nějakou váhu?

M: Jo, nějakou hodnotu. Tak měl by nějakou hodnotu rozhodovací pro mě. Jo, nemusela bych prostě, ok nemáš rád Německo, chápu, nebudeš se tam stěhovat, chápu to, budu to brát v potaz, ale rozhodnu se, že tam stejně pojedu. Ale prostě u tamtoho člověka, sorry, kámo, ale to je můj život, nevím, oznamuju.

V: Jo.

M: Tam by to bylo spíš oznamovací. Jako zajímal by mě ten názor, ale neřídila bych se jím. Zatímco ti kluci moji, tam třeba jo.

V: Hm. Chápu.

M: Takže tak určitě. Takže to je ta definice, pro mě docela nová, nějaké dva měsíce, co jsem na to přišla. Měla jsem z toho hroznou radost, musela jsem to hned říct všem. Že to tam všem strkám, a pak se nad tím sama nezamyslím. (smích)

V: Hm.

M. Takže tak.

V: A co je pro tebe v partnerském vztahu nebo v partnerských vztazích důležité? Co tam pro tebe musí být, aby tě to nějak naplňovalo?

M: Jo, asi takové ty klasické vztahy jako v té monogamii, myslím, že se nák neliší.

V: Hm.

M: Prostě nějaká ta upřímnost, nějak ten osobní rozhovor, schopnost uznat chybu na obou stranách, jo prostě všechno tady tohle, co řešíme jako každý den, tak to dává hrozně moc smysl. To, že ten člověk prostě mi bude schopen komunikovat. Říct, zamenáš pro mě tohle, tohle a tohle ne. A nebudu ti lhát, když si začnu s někým novým, nebudu kolem toho chodit, řeknu ti to na rovinu, a podobně, všechny tady ty věci ohledně důvěry. Ale to mi přijde už tak automatický, že mi skoro přijde zbytečné zmiňovat to znova. Jo, já to říkám pro jistotu.

V: Jo, jo, jo.

M: Když už se o tom jako schválně bavíme, ale za mě bych tohle už ani nezmiňovala, protože mi to přijde tak automatické, že tohle by měl člověk podle mě vyžadovat i v klasickém monogamním vztahu, všechny tyhle věci.

V: Hm.

M: Prostě nějaká důvěra, nějaké ohraničení toho vztahu, schopnost definovat ten vztah, schopnost závazku, tohleto všechno asi no. A prostě respektování těch změn, hele, stalo se, rozhodla jsem se, že teď hned chci děti, sorry, stalo se, neudělám s tím nic, nemohl jsi to ovlivnit ty ani já, ale teď s tím musíme pracovat, takže nějaká schopnost reagovat na tyhle změny jinak, než ty za to můžeš a tvoje vina, že se to změnilo.

V: Hm.

M: To nefunguje takhle. Takže určitě nějaká tahleta důvěra.

V: Hm. Máš nějaký svoje třeba konkrétní způsoby, jak o partnerský vztahy pečuješ?

M: Asi tím vším takhle, tou komunikací, prostě tím, že si jendou za čas řeknem, co a jak, jestli v pohodě. To, že se průběžně ujišťuju. Mě přijde, že už dost poznám, tím, že jsme spolu dlouho.

V: Hm.

M: S jedním dva a půl a s druhým 4 roky, takže už to poznám. Já už vidím, aha, něco se děje, něco řeší. A u jednoho vím, že to mám nechat být, počkat týden, jestli se to bude držet, protože vím, že prostě, helem něco řeší a vyřeší sám v klidu, on prostě mi to stejně dneska neřekne. Dneska ho vidím poprvé, že je smutný, že se něco děje, dneska mi to stejně neřekne. Takže čekám týden, a když to týden trvá, tak jdu a tak pojď, co chceš řešit, povídej mi, jak se máš, protože já vždycky, řeknu jak se máš, co se stalo, no a on nic, nic, nic, on si to potřebuje nejdřív interně zpracovat, protože sám neví. Na druhom je to vidět hned, tak to se ptám hned, prostě. Vlastně oba dva tyhle případy se mi stali včera nebo předevčirem.

V: Hm.

M: U jednoho přesně ten týden doběhnul, tak pojď, povyprávěj mi to, nastavit ty podmínky, nikdo není doma, nikam nespěcháme, na nikoho nečekáme, nejsme unavení, jo, aby měl ty podmínky, na které nemůže prostě podvědomě svalit, že teď není čas to řešit.

V: Jo.

M: Jo a přesně, vylezlo to z něho, co všechno ho trápí, všechno mi to povyprávěl a mohli jsme to nějak diskutovat. Druhý to samé, byl protivný z ničeho nic, prostě bez jakéhokoliv důvodu nebo přišlo mi, že jsem si to úplně nazsloužila. Jako přiznávám, že jsem nebyla třeba úplně nejpříjemnější nebo že situace nebyla nejideálnější, ale ta situace byla přehnaná, tak říkám, ok, něco se děje, něco je špatně, nebudem to řešit, kolem spousta lidí, tak jenom jsem přišla chytla jsem ho za ruku, dala mu pusku a říkám, v pohodě, nic se neděje, doufám, že jsi v pohodě a jenom jsem ho nějakým způsobem podpořila, tak dost neviditelně v rámci situace. A až když jsme byli doma v rámci nespěchání, nejsme unavení, nikdo není okolo, nikdo nás nečeká, tak to vytáhnout a akorát jsme se oba navzájem omluvili.

V: Hm.

M: On říká, hele, já jsem se přednasral, protože prostě sem čekal, že budem sami a bylo nás tam moc.

V: Jo.

M: Což já jsem nemohla ovlivnit, ale taky jsme neslibovala, že tam budu sama, on si to jenom špatně představil. A že půjdem sami a řekl, a když bude někdo chtít, tak ho vem. A bylo to takové, že mu nedošlo, že by tam fakt někdo mohl chtít a on fakt někdo chtěl, což nečekal.

V: Jo.

M: A já jsem byla taková, proč jsi na mě takový a ještě jsme potřebovala řešit jedno tráumátko jedné kamarádky, která byla s náma, tak sem se jí věnovala primárně místo jeho. Tak prostě jemu šlo o tohle a mě šlo o to, že jsem se potřebovala věnovat jí, tak jsem byla protivná, že nemůžu být s ním, protože jsem primárně chtěla být s ním, a jeho našvalo, že přišli další lidi a ještě se mu nevěnuju. Tak jsme se takhle nacomybli, a já říkám, ježiš, mě je to tak strašně líto, taková blbost. A on říká, ne, já jsem byl takhle přednasraný, já to beru, omlouvám se. Já říkám, jo, já vím, že sem se věnovala jí, taky jsem to nemohla ovlivnit, prostě se sesypala chvíli předtím, než jsem došla na sraz a zase jsme si to řekli. Takže jsou to tady tyhle věci, kdy poznám hned na těch lidech, jestli je něco špatně a vím, v kterej čas to mám vytáhnout, jak se o tom pobavit, jak jim pomoci, jak na to zareagovat, to je podle mě ta péče, neignorovat jako tyhle ty signály.

V: Hm.

M: Jako starat se o tohle to, starat se o tyhle ty lidi jako i okolo. To zas mě přijde úplně automatické, ale věřím, že se můžou najít nějakí lidi, kteří jsou trošku toxictí a dělali by to. Že bych neovlivňovala záměrně ty vztahy těch lidí okolo. Nebudu se snažit, nebo takhle znám hodně lidí, kteří dělají takové to, tak s ním běž, buďte spolu, že se snaží toho partnerea víc dotlačit do nějakého vztahu. To vidím docela často. Tak běžte na rande, tak budeme tady dneska všichni 3, já, já zrovna musím někam jít, jo.

V: Hm.

M: Ale fakt jako není to úplně příjemné, většinou je to dost průhledné a člověk se cítí pod tlakem a tím spíš ten vztah nevznikne. (Zvoní telefon, vyřizuje telefonní hovor.)

M: Záměrně buď tím, že se snaží dotlačit do toho, aby se víc vídali, víc potkávali, něco dělali, že se jim snaží vytvořit nějakou situaci nebo příležitost. Nebo že se je naopak snaží sabotovat opačným způsobem, že jsou teda doma, když by mohli být sami.

V: Hm.

M: A nebo, že se tváří, no, to on ti stejně dělat nebude, to on s tebou stejně nikdy chtít nebude, a tohle. Tak tohle jsou podle mě ty škaredé věci. Tak to je podle mě přesně ten opak. Starat se o ty vztahy, nedělat tohle, což mě přijde automatické a normálně bych to ani nezmiňovala, kdybychom se o tom teďka nebavily takhle do detailu. A naopak prostě starání se o ty li, vědět, kdy jsou a kdy nejsou v pohodě. Vidím, že něco nesedí, okamžitě na to začínám reagovat, protože, ty lidi znám a vím, jak fungují. I kdyby to pro mě znamenalo zrušit pár věcí, jsou pro mě jako priorita. Jo, já vím, že mám jenom dva, je to asi jednodušší. Navíc mám oba dva jako spokojené, mentálně stabilní řekněme, takže oba dva ví, že když mi hned teď zavolají, potřebuju tě teď a tady, tak já okamžitě jedu, nehledě na to, co mám domluvené, nehledě na to, kde jsem, s kým jsem, jedu. A oba to ví, ví to moc dobře a maj to vůči mě úplně stejně. Prostě mám nějaký problém, máme nějaký systém eskalace. Píšu zprávu, máme společný chat, nečekaně, mě nebavilo všechno psát dvakrát, máme společný chat, napíšu mám průser, potřebuju, aby mi někdo zavolal. A oni ví, že je to jako ta střední úroveň, protože kdybych měla fakt průser, tak vezmu telefon a rovnou volám, protože vím, že na tom chatu nejsou furt.

V: Jo.

M: Tohle je pro mě, hele, vím že jste v práci, ale vím, že když budete mít čas kouknout se na mobil na messenger, tak máte i čas mi zavolat. Tak to udělejte, když nemáte, tak to ignorujte, do večera to počká. Jo a že máme i vykomunikované tyhle ty, že ví, že nemají hned panikařit, ježišmarja, co se stalo, kde jsi.

V: Jo, jo, jo.

M: Ale že ví, hele, jo teď by jí pomohlo, kdyby si s někým promluvila, teď mám čas, tak zavolám. Což většinou jeden z nich udělá, protože na tom messengeru nejsou pořád, kdyby měli meeting, tak nebudu rušit. Takže máme tyhle signály oboustranně, jako různé vykomunikované, domluvené a to, jak na sebe jako reagujem, věřím, že když má člověk těch partnerů víc a jsou víc, ne jako labilní, ale třeba většina našich kamarádů má nějaké problémy, jako deprese nebo panické poruchy, úzkostné poruchy.

V: Hm.

M: Je to dneska, nevím, jestli kolem sebe máme jenom tolik lidí nebo jestli to je dneska víc normální, že to lidí ví a mají to diagnostikované, netuším. Každopádně takových lidí máme kolem sebe hodně a představa, že oba dva začnou v jednu chvíli, tak jako já nevím, jak bych se rozhodovala, fakt nevím.

V: Hm.

M: Já říkám mezi těma dvěma, já bych se rozhodovala podle toho, co by bylo akutnější v tu chvíli, ale nevím, jak to mají oni v tomhle směru. Jo a to je pro mě starat se o ty vztahy.

V: Hm.

M: Všimát se, jak se ti lidi chovají, a když se něco změní, vytvořit podmínky pro to, aby ten člověk byl v pohodě na to se o tom se mnou pobavit, aby byl schopný. Protože to, že se zeptám mezi futrama, hele, v pohodě, logicky nedostanu jinou odpověď, než ano, to už jako víme, že takhle to nebude fungovat. Asi stejně u spousty lidí, tak to je u nás taky, vědomě vykomunikováváme.

V: Hm.

M: Jaké mají být ty podmínky, abychom si ty věci teda řekli.

V: Hm. Jo. Přistupovat k tomu s respektem nějakým.

M: Hm. Jo, taky. Takže tak.

V: Ještě bych se zeptala, jestli máte v tom vašem vztahu nebo obecně v těch vztazích nějaký konkrétní pravidla nebo hranice? Něco už jsi asi nastiňovala.

M: Jo, určitě jich máme spoustu, záleží vztah od vztahu. Každopádně typické pravidlo, moje postel je moje postel.

V: Hm.

M: Jo, do mojí postele může jenom jedna z těch přítelkyň, ta která je s náma nejdýl, s kterou já se znám nejvíc, trávíme spolu nejvíc času. Je prostě pro mě nějakým způsobem jako bezpečná, nevím jak to popsat. Já se prostě necítím, já se prostě pořád cítím doma, i když spala v mojí posteli.

V: Ehm.

M: S ostatníma to tak nemám. Prostě, kdyby mi spaly v posteli, mě to vadí. A prostě mi to přijde, ne z hygienických důvodů, ale mentálně mi to přijde, to je moje místočko, moje, jenom moje. A když tam spí ona, tak mi nepřijde, že by mi to rušilo. Takže ona má výjimku na postel a ostatní nesmí, prostě nazdar, máme od toho prostě gauč s kvalitní matrací a nebo bude chodit k nim. Mě nevadí, je poslouchat, nevadí mi, když tam jsou v tuhle chvíli, tam mají sex v jednu chvíli, já jsem doma, mě to netankuje. Občas je to sranda. Z toho máme taky vtipné momenty občas. (smích) Sem posledně náhodou támhle těm dvěma, sme byli na nějaké akci venku a spali jsme v společném stanu, já jsem byla ještě venku s ostatníma lidma u táboráku a oni už zalezli do stanu a já jsem přišla a spali spolu, měli prostě sex. A jako trošku jim to tam klouzalo, jak tam byli ty spacáky, karimatky a to všechno, tak popojížděli.

V: (smích)

M: Sem vešla, říkám ježišmarjá, já se omlouvám, já jsem si přišla jenom pro kapesníky, už jdu, nebudu vás rušit. Jakože vím, že to pro ně není problém, ale rovnou hlásím, že v klidu pokračujete, nenechte se rušit, já jdu zase pryč. (smích) A oni, ne, ne, ne pomoz nám, prosímtě, nám to hrozně klouže. (smích). Tak to mi přišlo jako. A zkusil ses zapřít takhle, počkej, ne to nepomáhá, tak zkus takhle. Tak jsme kolem toho měli strašně vtipný moment. Zpátky k těm hezkým momentům. Kdy prostě jsme na to tak strašně zvykli, že jsme fakt schopní to v tu chvíli, konstruktivně schopni vyřešit s trochou nadsázky (smích), jak by jim to mohlo nejlépe fungovat (smích), aby tolik nepopojížděli na těch spacácích (smích), strašně se u toho nasmějem a říkám, tak já zase jdu. Vezmu si svoje kapesníky a zase fičím a máme z toho histotruku, kterou potom hrozně rádi vyprávíme, to se nám děje docela často tady tyhle věci. (smích) Tak, teď se vrátit k tomu, co jsem chtěla.

V: (smích)

M: Jo, nějaké hranice, tak k tomu tu postel. U druhého partnera potřebuju, aby převlíknul, protože postel je jeho.

V: Hm.

M: Ale prostě že, pokud tam jenom spala ta holka, tak mi to tolik nevadí. U některých mi vadí i to, že tam jenom spali, ale to jsou spíš jenom kamarádky, jeho vztahy mi nevadí. Ale občas u něho přespává nějaká kamarádka, protože přijde a potřebuje někde přespat.

V: Jo, jo, jo.

M: Tak některé jsou mi nesympatické natolik, hele, tak jako po ní převleč. A u těch přítelkyň to je, hele, tak spali jste spolu, kvůli té hygieně mi to přijde, tak jako, hele, chci se cítit v pohodě, spali jste spolu, něco proběhlo, tak budu ráda, když to bude převlečené. Jako občas jsme tak unavení, že uděláme výjimku, ale beru to, jakože něco, co mám jako hranici, že chci, aby na to myslel a dělal to jako vědomě nebo se jako zeptal, dneska to zvládneš nebo jako ne? V pohodě, převlíkám.

V: Jo.

M: Tak i tohle a nějaké další hranice, takové to klasické, že mi oznámí, že s někým novým spí. Máme klasiku na kondomy, to znamená, všichni kompletně všichni na polykule to máme, že spíme bez kondomu s jedním jediným člověkem a s nikým dalším a není to něco, co by se mohlo měnit.

V: Hm.

M: Pokud se to změní, tak se to změní na další 4 roky, jako neexistuje, aby se to měnilo nějak často. To nám jako funguje dobře. Myslím, že ostatní to mají stejně, nevím, jestli nám se to, k nám se nějaké nemoci jenom nedostaly nebo ostatní to nedodržují tak pevně, jako my. Protože to my si hlídáme jako hodně, to je jako základ.

V: Hm.

M: A přemýšlím, co tam máme dál. Tak určitě takových věcí bude víc, ale jak jsme na ně zvyklí, tak mě to takhle nenapadá.

V: (smích) Přijde ti to normální.

M: Přijde mi to normální. Mám přesně takové ty škatule, že chci, pokud chce spát s někým dalším, tak se mnou bude spát taky, a pokud se mnou nebude spát, tak ať to řekne a obhájí si to. A jsem s tím v pohodě.

V: Hm.

M: To máme úplně běžně. Řeknu ok, nechceš se mnou spát, chápu, na tom sexu se to dá hezky ukázat, ale dalo by se to na tom chození do kina nebo na cokoliv. Řeknu, nechceš se mnou spát, chápu, řekni proč.

V: Ehm.

M: Jo, prostě já ti nechám, to je tvůj názor, ale já potřebuju vědět proč, já chci, aby sis to obhájl, abys hlavně ty sám věděl. Většinou tohleto obhajování děláme pro toho člověka, který to sám říká, aby si to byl schopný obhájit, aby si za tím názorem stál, aby to nebylo jenom, já jsem se rozhodl a nemluvte na mě a takhle to mám a vlastně tím zakrývá něco dalšího.

V: Jo.

M: U nás tady to obhajování strašně moc funguje. Prostě chceš si začít s někým novým, ok, obhaj si to! Prostě proč zrovna tahle holka, protože k tomu člověk většinou dojde, proč by se ten partner měl líbit nebo neměl líbit a je schopen to říct nahlas a všichni to chápou. Takže tady ta obhajovací metoda hrozně funguje. Takže jako máme tady ty hranice, tohle můžeš dělat jenom se mnou. Ale to jsou jako takové drobnosti. Je tam ten sex, jsou tam nějaké ty oblíbené koníčky, zájmy, ale takové jako vyloženě tvrdé vyložené pravidlo. Asi fakt jako ta postel, vlastní nebo to převlíkání. Jsou tam jednorázový výjimky. Třeba před měsícem u nás spala jedna sléčna, protože prostě nebylo nikde jinde místo, všude bylo moc lidí a nebyla jiná možnost, dobře jednorázovaka, potom převlečeš a bylo to jednorázové povolení na mojí postel. A jinak toho asi víc nemáme, ne takhle striktně, fixní věci, které by takhle hezky šli vyčlenit. Protože prostě chceš mě představit rodičům nebo nechceš mě představit rodičům, nezám. Nebo chceš jet na dovolenou se mnou nebo spíš beze mě, nezám.

V: Hm.

M: Protože tohle všechno máme hrozně vykomunikované. Protože s jedním mám prostě společné zájmy, co se týče nějakých dovolených, máme stejnou představu o dovolené, to s druhým nemám stejnou představu.

V: Jo.

M: Takže tam jako hezky se to rozdělilo. No, a asi, nebo napadá tě něco, nějaký konkrétní, co bysme mohli mít ve vztahu.

V: (smích)

M: Né, já potřebuju, přemýšlím, že spousta lidí se ptá, jak to máte s ložnicí a jak to máte se sexem, že jsou to konkrétní témata, které se lidi hodně často ptají, tak jestli je nějaký konkrétní aspekt, kterej zmiňovalo víc lidí, kterej bych mohla říct, ale jinak mě jako nic nenapadá.

V: Hm. Ne, to já myslím, že takhle úplně v pohodě. To já jsem ráda, když to vzteje od tebe, že to taky nějak poukazuje..

M: Jak nad tím přemýšlím. (smích)

V: Jak nad tím přemýšlíš a na tu vlastně důležitost pro tebe.

M: Jo.

V: Ale, tak mě to přijde přirozený, že ty ostatní věci vykomunikujete tak, jak přijdou, žejo.

M: Jo, velice často. Jak říkám, já většinu těch základních věcí víme, ty vykomunikované máme, ale to bysme tady mohli být do večera. (smích)

V: No jasně.

M: To jako takové základní je představitelnější, jsou tady ty limity, ale víc jich asi není.

V: Hm. Jasně. Já jsem se asi zaptala, co jsem se tak zeptat chtěla. Ale je ještě něco, co bys třeba ty chtěla zmínit? Něco, co bys chtěla posdílet? Nebo jestli máš pocit, že jsme vynechali nějakou oblast úplně, něco, co ti přijde podstatný?

M: Ne, já si myslím, že to bylo tak jakoby všechno kolem. Já vím, že prostě ty vztahy jsou všude dost odlišné.

V: Hm.

M: Že každá ta polykula, že ty rodinky to můžou mít různě nastavené, různě funkční. A že prostě není jedna verze, jo, fakt není, takhle to máme, takhle to budou mít všichni, takhle to bude fungovat. Prostě neexistuje, nefunguje. Bez toho osobního rozvoje to nejde a bez toho vyjasňování hranic a těch očekávání to taky nejde, takže prostě věřím, že můžou být polykuly, které fungují jiným způsobem a fungují.

V: Hm.

M: Jo, někde učitelé můžou figurovat děti, pak to bude zase fungovat úplně jinak. To je třeba situace, kterou já si vůbec nedokážu přestavit. A podobně, někdy můžou bydlet všichni na jedné hromadě, někteří naopak se nechtěj potkávat mezi sebou vůbec a taky už jim to věřím. Ze začátku prostě vždycky dělá člověku problém, jo, jasně, to mi nevádí, že on s někým spí.

V: Jo, ten jinej pohled.

M: No, vlastně věřit tomu, hlavně někteří neumí úplně přesvědčivě o tom mluvit. Musím říct, že jako u spousty lidí mám problém, že neumím o tom mluvit přesvědčivě, že automaticky dávají najevo drobné jako nějaké nejistoty, drobné nejistoty. Ale ohledně třeba jiných věcí, detailů, ale pak si to člověk vztáhne na celou tu věc, na celé to téma.

V: Jo.

M: A říká si, áá, tak on vlastně tu polyamory nechce a on se v ní necítí a odchází s tím dojmem, že ten člověk mu řekl, že není spokojený a přitom to tak nebylo, colou dobu mu ten člověk říkal, že je spokojený. To se mi běžně děje s jedním kamarádem, který k tomu má tendence, sklony. Vlastně působit velice demotivovaně, přitom to demotivující pro něho je, že dneka neměl dobrý oběd a vlastně to vztáhne jakoby tu náladu, se to vztáhne na celý ten rozhovor.

V: Jo.

M: A z toho vychází pak, že já si říkám, proč to teda dělá. Ježišmarja, protože tady mám to, to a to a tady to a tady, je to super. A já úplně, tak to říkej občas. (smích) Pak to zní jako, jemu to nedochází třeba,

tak to je takové, věřím, že vznikají tady tahle nedorozumění. Takže celkově jsem hrozně ráda, že se snažíš tady tohle téma trochu víc popularizovat, já mám prostě strašně moc instagramových účtů, které jsou v angličtině, teda na tohle to téma a mají strašně moc skvělých a důležitých informací. Snažím se ohledně toho cokoliv jde, cokoliv mě přijde fajn, tak sdílím. My už jsme měli na tohle téma dvakrát přednášku.

V: Super.

M: V rámci nějaké interní komunity, v rámci nějakých center jenom prostě pro lidi, které to zajímá. Že jsme jim vyprávěli, jak to mám já nebo někdo mně blízký. A snažili jsme se těm lidem přesně ukázat tady ty věci. Musím přiznat, že často to ohýbám, když o tom mluvím. Dneska jsem byla hodně upřímná, ale když o tom mluvím s někým, tak to tomu trochu přiohnu. Že to je takové, jo, že to tomu člověku nedojde, když mu popíšu ještě celou tu pravdu.

V: Hm.

M: Že potřebuje ten mezikrok, kdy já ho pro něj trochu dělám. Že je to přesně to, že se přizpůsobím té základně, kterou on má a na tu stavím. A je to o tom, že cíleně nezmním dva fakty.

V: Ehm.

M: Protože vím, že by to automaticky zaškatulkoval někam úplně jnam, protože vím, že ten mozek by to v tu chvíli nevzal. Vim, že když se o tom s někým bavím konkrétně, jeden na jednoho, zvlášť pokud ten člověk je, já bych možná chtěl, partner by možná chtěl, ale nevíme co a jak nebo už začínáme a nefunguje to a ptají se mě lidi, což dělají hodně často. Já jsem strašně komunikativní společenský člověk, mám strašně moc lidí kolem sebe a tohle se mi stává docela často a jsem za to ráda. Tak se snažím trošičku jim to nastínit v tom světle, které potřebují oni, aby jim to pomohlo.

V: Hm.

M: Aby nespadli rychle do nějaké jiné představy jenom díky tomu, že je to sice pravda a oni to mají zaškatulované jinak, tak se tomu třeba záměrně vyhnu. Takže já jsem ráda, že tady tohle vzniká a doufám, že to bude mít podobný efekt, že to vůbec rozšíří povědomí mezi další lidi zase v jiných vrstvách.

V: Hm.

M: Protože to, že se o tom bavíme my v našich nejbližších kamarádech, jako super, ale tam už funguje, potřebujem trošku jiné publikum zasáhnout. Takže za to jsem fakt vděčná a doufám, že to bude mít teda nějaký jako, protože těch studií je víc, já vím minimálně o dvou dalších, které takhle vnikají. Neznám školy, ale už jsem slyšela nezávisle na sobě o více lidech, kteří se o něco podobného snaží. Tak jsem ráda, že se o to lidi konečně teďka víc zajímají, že mají tu představu, že to nebude takové tabu a že to celkově někam povede.

V: Taky bych byla ráda, je to jeden z mejch cílů by se dalo říct, proč o tom píšu, no. Že nějak s tebou souzním v tom, co jsi říkala na začátku, že bych byla ráda, aby lidi věděli, že je to možnost a mohli vlastně pak učinit nějaký uvědomělý rozhodnutí. Že když prostě maj prostě celý život před očima jenom tu mnogamii, tak to není rozhodnutí, to je prostě.

M: To je přesně, to není volba.

V: To není volba, to prostě tak, prostě maj pocit, že to tak je a nikdy to asi nezpochybněj nebo tak, tak to bych trochu ráda tak trochu rozšířila, aby se někdo mohl s tím jenom potkat a zapřemýšlet si o tom. A říct si, ježiš, no tak to je hrozný nebo, to já bych nemohl, nebo to se mi nelíbí a pak už si tu mnogamii vybral za mě.

M: Jo, jo, souhlasím naprosto. Hlavně to potom není pro nás tak těžké, když někdo řekne, hele, já mám dva, tak to není, jo, už sem slyšel, jasně a fakt ván to funguje, zvláštní.

V: Jo.

M: Jo to je ta lepší varianta. To horší, to je, ha, ha, ha, vy jste taky úchylové jedni divní. A prostě takhle to nikdy v životě fungovat nemůže a co si myslíte, že máte ještě pubertu.

V: Hm.

M: Jo, že jsem ráda, že i to veřejné mínění řekněme se trochu mění, tady tím. Že to prostě bude to přijetí v souvislosti s tím, jo o tom jsem slyšel. A ne takvé to, jo, úchylové jedni.

V: Jo.

M: (smích) No, tak na to se těším.

V: Třeba k tomu dojde. (smích)

M: Jó, určitě, to chce čas. Společnost vstřebává hrozně pomalu, tohle generace našich rodičů v životě nepochopí, protože v tom nevyrostli. A v tuhle chvíli přijít s něčím novým, něco, co jim totálně boří základy toho, v čem vyrostli, to prostě nejde. Samozřejmě, pár z nich to zvládne, ale jako ty mladší lidi už to častěji a častěji vidí někde. Už to častěji je ve filmech, zatím teda velice špatně interpretované ve většině případů, ale už aspoň ví, že to jako existuje. Takže posouvá se to, za to jsem ráda. Tak za to moc děkuju, to jsem chtěla jen tak poděkovat, že se něco takového děje a že můžu být součástí.

V: No, to já taky děkuju, za ochotu a za čas.

Bibliografické údaje:

Jméno a příjmení autora/ky: Veronika Lejčková

Studijní program: Navazující magisterské prezenční studium psychologie

Studijní obor: Psychologie

Název práce: Polyamorie očima polyamoriků

Počet stran (bez příloh): 83

Celkový počet stran příloh: 137

Počet titulů české literatury a pramenů: 6

Počet titulů zahraniční literatury a pramenů: 56

Počet internetových odkazů: 0

Vedoucí práce: Mgr. Zuzana Janotková

Rok dokončení práce: 2022

Počty znaků hlavního textu práce (včetně literatury, bez příloh)

Přímé citace: 21 894

Ostatní text: 126 000

Celkový počet znaků: 147 894

Text práce ve formátu PDF: DP_Lejckova_Polyamorie_ocima_polyamoriku

**Posudek vedoucí diplomové práce
na Pražské vysoké škole psychosociálních studií**

Jméno a příjmení studentky: Bc. Veronika Lejčová

Obor studia: Psychologie

Název práce: Polyamorie očima polyamoriků

Vedoucí práce: Mgr. Zuzana Janotková

Technické parametry práce:

Počet stránek textu (bez příloh): 83

Počet stránek příloh: 137

Počet titulů v seznamu literatury: 62

0**	1	2	3	4
-----	---	---	---	---

Výběr tématu

Závažnost tématu

	x			
--	---	--	--	--

Oborová přiléhavost tématu

	x			
--	---	--	--	--

Originalita tématu a jeho zpracování

	x			
--	---	--	--	--

Formální zpracování

Jazykové vyjádření

(respektování pravopisné normy, stylistické vyjadřování, zvládnutí odborné terminologie)

	x			
--	---	--	--	--

Práce s odbornou literaturou a prameny

(citace, parafráze, odkazy, dodržení norem pro citace, cizojazyčná literatura)

	x			
--	---	--	--	--

Formální zpracování

(jasnost tématu, rozčlenění textu, průvodní aparát, poznámky, přílohy, grafická úprava)

	x			
--	---	--	--	--

Metody práce

Vhodnost a úroveň použitých metod

	x			
--	---	--	--	--

Využití výzkumných empirických metod

	x			
--	---	--	--	--

Využití praktických zkušeností

x				
---	--	--	--	--

Obsahová kritéria a přínos práce

Přístup autora k řešené problematice

(samostatnost, iniciativa, spolupráce s vedoucím práce)

	x			
--	---	--	--	--

Naplnění cílů práce

	x			
--	---	--	--	--

Vyváženost teoretické a praktické části v daném tématu

	x			
--	---	--	--	--

Návaznost kapitol a subkapitol

	x			
--	---	--	--	--

Dosažené výsledky, odborný vklad, použitelnost výsledků v praxi

	x			
--	---	--	--	--

Vhodnost prezentace závěrů práce

(publikace, referáty, apod.)

	x			
--	---	--	--	--

* nehodící se škrtněte

** 0 – nehodnoceno; 1 – výborně; 2 – velmi dobře; 3 – dobře; 4 – neprospěl/a

Otázky a náměty k diskusi při obhajobě:

Jaké oblasti, témata z Vašich výsledků by bylo vhodné ještě více probádat? A jakým způsobem?

Co Vás z rozhovorů překvapilo?

Co bylo nejtěžší při realizaci samotného výzkumu?

Celkové hodnocení práce (klady, nedostatky; v případě doporučení do soutěže o nejlepší DP uveďte nadprůměrné charakteristiky práce v souladu s Vámi výše označeným kritériem formální úrovně, obsahové reprezentativnosti, metodologie a přínosnosti práce pro teorii či praxi):

Autorka se ve své diplomové práci věnuje tématu: "Polyamorie očima polyamoriků." V teoretické části práce jsou zpracovány okruhy které jsou nezbytné k danému tématu a utvářejí ucelený odborný text k dané problematice. Práce pojednává o teoretickém zakotvení poliamorie, forem i stavebních kamenech poliamorních vztahů. Autorka v teoretické části práce precizně pracuje s odbornou literaturou. Obsah práce je strukturovaný, text je čtivý a forma jakou je práce psaná vtahuje čtenáře/ku do dané problematiky. Oceňuji také vlastní invenci při zpracování a psaní odborného textu a kultivovaný projev.

V empirické části byl hlavním výzkumným cílem nahlédnout do tématu polyamorie skrze zkušenosti a prožívání jedinců, kteří se jako polyamorní identifikují. Výzkumu se účastnilo 6 respondentů. Získání dat probíhalo formou polostrukturovaných rozhovorů a vzhledem k cíli a výzkumným otázkám zvolena IPA jako nejvhodnější metoda pro analýzu dat. Celá metodologická část je zpracovaná systematicky a přehledně. Autorka také před samotnou realizací udělala rozhovor do převýzkumu. Také je precizně zpracována reflexe zkušeností s tématem výzkumu. Velmi oceňuji, že se autorce povedlo realizovat kvalitní hloubkové rozhovory, které pak následně velmi důkladně analyzovala pomocí IPA a přinesla velmi podnětné výsledky k danému tématu. Analýza a interpretace výsledků je velmi bohatá a přináší vhled do dané problematiky přes zkušenost lidí, kterých se dané téma týká. Oceňuji také jakým způsobem autorka zpracovala limity práce. Je patrný náhled a kritické myšlení. Objasňuje velmi relevantně limity bez toho, že by to ovlivnilo velký přínos dané studie.

Z pohledu vedoucí práce musím vyzdvihnout intenzivní a velmi podnětnou spolupráci, kde autorka přinášela na konzultace vlastní návrhy do diskuse a také reflektovala moje doporučení pro danou práci. Také po nastavení metodologického rámce a vyjasnění pracovala velmi samostatně. Oceňuji přístup jak ke zpracování teoretické práce, tak samotnou práci na přípravě a realizaci výzkumů. Práce přinesla důležité výsledky, se kterými se bude dál pracovat. Spolupráce se slečnou V. Lejčkovou byla i pro mě velmi podnětná, zajímavá a otvírala mnoho dalších témat.

Celkově vnímám danou DP jako velmi zdařilou a byla bych ráda, kdyby autorka výsledky v nějaké vhodné formě dál prezentovala. Přeji hodně úspěchů u samotné obhajoby. Bylo mi ctí spolupracovat.

Doporučení do soutěže o nejlepší diplomovou práci:

doporučuji

Celkově získané body do soutěže:

30

Doporučení k obhajobě:

doporučuji

Navrhovaná klasifikace:

výborně!

Datum, podpis: 14.9.2022

* nehodící se škrtněte

** 0 – nehodnoceno; 1 – výborně; 2 – velmi dobře; 3 – dobře; 4 – neprospěl/a

**Posudek vedoucího/opponenta bakalářské/diplomové práce
na Pražské vysoké škole psychosociálních studií**

Jméno a příjmení studenta/-tky: Veronika Lejčková
 Obor studia: Psychologie
 Název práce: Polyamorie očima polyamoriků
 Vedoucí/oponent* práce: Mgr. Ing. Eva Dubovská, Ph.D

Technické parametry práce:

Počet stránek textu (bez příloh): 83
 Počet stránek příloh: 137
 Počet titulů v seznamu literatury: 62

0**	1	2	3	4
-----	---	---	---	---

Výběr tématu

Závažnost tématu

	x			
--	---	--	--	--

Oborová příslušnost tématu

	x			
--	---	--	--	--

Originalita tématu a jeho zpracování

	x			
--	---	--	--	--

Formální zpracování

Jazykové vyjádření

	x			
--	---	--	--	--

(respektování pravopisné normy, stylistické vyjadřování, zvládnutí odborné terminologie)

Práce s odbornou literaturou a prameny

	x			
--	---	--	--	--

(citace, parafráze, odkazy, dodržení norem pro citace, cizojazyčná literatura)

Formální zpracování

	x			
--	---	--	--	--

(jasnost tématu, rozčlenění textu, průvodní aparát, poznámky, přílohy, grafická úprava)

Metody práce

Vhodnost a úroveň použitých metod

	x			
--	---	--	--	--

Využití výzkumných empirických metod

	x			
--	---	--	--	--

Využití praktických zkušeností

x				
---	--	--	--	--

Obsahová kritéria a přínos práce

Přístup autora k řešené problematice

x				
---	--	--	--	--

(samostatnost, iniciativa, spolupráce s vedoucím práce)

Naplnění cílů práce

	x			
--	---	--	--	--

Vyváženost teoretické a praktické části v daném tématu

	x			
--	---	--	--	--

Návaznost kapitol a subkapitol

	x			
--	---	--	--	--

Dosažené výsledky, odborný vklad, použitelnost výsledků v praxi

	x	x		
--	---	---	--	--

Vhodnost prezentace závěrů práce

		x		
--	--	---	--	--

(publikace, referáty, apod.)

* nehodící se škrtněte

** 0 – nehodnoceno; 1 – výborně; 2 – velmi dobře; 3 – dobře; 4 – neprospěl/a

**Posudek vedoucího/oponenta bakalářské/diplomové práce
na Pražské vysoké škole psychosociálních studií**

Otázky a náměty k diskusi při obhajobě:

Teoretická i praktická část práce vyzdvihují převážně výhody polyamorních vztahů. Jaké jsou dle Vás případné nevýhody, nejčastější problémy tohoto typu vztahů?

Celkové hodnocení práce (klady, nedostatky; v případě doporučení do soutěže o nejlepší DP uveďte nadprůměrné charakteristiky práce v souladu s Vámi výše označeným kritériem formální úrovně, obsahové reprezentativnosti, metodologie a přínosnosti práce pro teorii či praxi):

Teoretická část práce se věnuje problematice polyamorie, jejich různých forem a typů. Text je kvalitní, práce s odbornou, často zahraniční literaturou na dobré úrovni. Praktická část pracuje s 6 hloubkovými rozhovory, které jsou analyzovány pomocí IPA. Metoda je zvolena a použita vhodně, zjištění působí hodnověrně a výsledková část je navíc čtivá a zajímavá. Celkově práce poskytuje kvalitní vhled do problematiky polyamorie, jediné co mě chvílema napadlo jako možná výtkta, byl fakt, že všechno působí až příliš skvěle, polyamorie je cestou k sebepoznání, seberealizaci, lepším vztahům, je "urychlovač růstu", dokonce léčí problémy s nejistým připoutáním. Působí to trochu jako reklama na polyamorii. Nedokážu posoudit jestli to tak skutečně je, ale přivítala bych, kdyby se autorka trochu víc věnovala i možným rizikům, kontraindikacím (pro koho tento typ vztahu určitě není vhodný), případně i možným negativním následkům a pod. Na druhou stranu, oceňuji dostatečnou reflexi a úpřímnost autorky.

Celkově získané body do soutěže:

doporučuji/nedoporučuji*
30

Doporučení k obhajobě:

doporučuji/nedoporučuji*

Navrhovaná klasifikace:

Výborný

Datum, podpis: V Praze, 13.9.2022

* nehodící se škrtněte

** 0 – nehodnoceno; 1 – výborně; 2 – velmi dobře; 3 – dobře; 4 – neprospěl/a